

ДЖОН ВЕРДЪН НЕ ЗАСПИВАЙ

Превод от английски: Марин Загорчев, 2017

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

СМЪРТОНОСНИ СЪНИЩА

ПРОЛОГ

Тя стоеше и трепереше под лунната светлина между две огромни ели на брега на замръзналото езеро. Не помнеше друг път да ѝ е било толкова студено и да е изпитвала толкова силен страх. При самия вид на пълната месечина над назъбените силуети на дърветата я побиваха тръпки. Провисналите клони приличаха на разкривени ръце, които всеки момент можеха да се пресегнат и...

„Не! Стига!“ — помисли си и тръсна глава. Сегашният ѝ проблем бе достатъчно ужасяващ и без развихрената ѝ фантазия.

В далечината чу бръмчене от приближаващ се мотоциклет — първо по стария черен път, после по криволичещата алея надолу към езерото. Колкото повече се усилваше звукът, толкова повече се засилваше зловещото чувство, стегнало гърдите ѝ.

Най-сетне през дърветата тя зърна светлината на фаровете и чувството се усили почти до паника. Машината излезе на открития участък между борове и извисяващите се черни ели.

Спря пред нея и изгаси двигателя. Стъпи стабилно, разкراчен, за да задържи тежкия мотоциклет — на големия му брат, от когото го беше взел без разрешение.

Тя различи няколко снежинки в разрошената му коса. Не беше сигурна дали забеляза на лицето му реална тревога, или само си въобразява, защото очакваше да види такова изражение. По-рано, когато му се обади, не спомена, че е спешно, но знаеше, че гласът ѝ звучи уплашено и нетърпеливо. Луната се извисяваше зад него и макар тя да не виждаше лицето му, беше сигурна, че той я гледа напрегнато и чака с трепет да чуе причината за тази неочаквана среща.

Чуваше дишането му, дори ѝ се стори, че чува тупкането на сърцето му. Но това бе невъзможно. Навярно нейното сърце — собственият ѝ пулс, отчаяно кънтеше в ушите ѝ.

Беше подготвила онова, което искаше да му каже, репетира го бе сто пъти по-рано вечерта, но сега, на това зловещо място, гласът ѝ изневери.

— Какво? — попита той. — Какво има?

Гласът му бе рязък — досега не го беше чувала такъв.

Тя прехапа устни, пое си плахо въздух и изрече думите с едва доловим шепот.

Момчето си пое дълбоко дъх, но не каза нищо.

Тя се запита дали я е чул — почти се надяваше да не е.

Един облак бавно започна да закрива луната.

След малко... или много (тя съвсем изгуби чувство за време) той пак запали мотоциклета, рязко даде газ и с бясна скорост се понесе по заледеното езеро. Ревът на двигателя разцепи мразовития въздух. Хромираният ауспук, лъщящ на лунната светлина, бе единственото, което се виждаше в мрака.

Изведнъж в далечината, наскрел езерото, затихващото бръмчене на мотора бе заглушено от ужасяващ трясък; после втори, трети — пропукването на леда под тежката машина звучеше като бърза поредица от изстрели. Чу се смразяващ кръвта плиск... съскане от потъването на нагорещения мотор... и накрая — тишина.

Облакът бе заличил всяка следа от луната.

Настъпи пълен мрак. Абсолютна тишина. Нямаше светлина. Нямаше мисъл. Нямаше надежда. Нямаше чувство.

Внезапно — писък. Издигна се като пробуждащ се за живот звяр, неспиращ.

Миг по-късно тя осъзна, че писъкът се изтръгна от нейните гърди.

1.

Поведението на бодливото свинче изглеждаше нелогично.

Имаше нещо дълбоко смущаващо в безцелното му движение — смущаващо поне за Дейв Гърни.

В тази мразовита декемврийска утрин той седеше при големия прозорец на хола и зяпаше редицата голи дървета в северния край на старото пасище. Вниманието му беше съсредоточено върху едно конкретно дърво. Едно необичайно дебело бодливо свинче сновеше напред-назад върху един от долните клони — бавно, без да спира, привидно безцелно.

Кои ще вземеш? — попита Мадлин, застанала на входа на хола.

В едната си ръка държеше чифт снегоходки традиционна изработка, от сурова кожа и дърво, а в другата — съвременен модел от метал и пластмаса. Късата ѝ тъмна коса имаше онзи хаотичен вид, който придобиваше, когато тя решише да тършува в ниското таванско помещение или в килера.

— По-късно ще реша.

Планираха неколкодневна екскурзия в една планинска хижа в Грийн Маунтинс, щата Вермонт, където мислеха да правят преходи със снегоходки и ски. В масива Катскил, където живееха, тази година още не беше навалял сняг, а Мадлин обожаваше зимните спортове.

Тя кимна към прозореца:

— Още ли зяпаш нашия малък гостенин?

На Дейв му хрумнаха няколко възможни отговора. Реши да не споделя приликата, която намираще между бодливото свинче и един флегматичен, полуизкуфял гангстер, когото бе познавал в Ню Йорк. Три години след пенсионирането му от полицията двамата с Мадлин бяха достигнали един вид негласно споразумение. Въпреки че вече не разследваше убийства, каквото бе правил в продължение на повече от двайсет години, той нямаше намерение да се превърне в каращ колело и каяк любител на природата, какъвто жена му би искала да има за съпруг. Всеки от двамата направи някакви отстъпки. От негова страна той се съгласи да престане да споделя асоциациите, които сегашните

му изживявания в планините на щата Ню Йорк му навяваха с минали криминални разследвания. От нейна, тя прие да се откаже от опитите да го превърне в нещо, което той не е. Всичко това, разбира се, водеше от време на време до такива неловки мълчания.

Дейв отново погледна през прозореца.

— Опитвам се да разбера какво прави.

Мадлин остави снегоходките до стената, дойде при него и се загледа за няколко секунди в бодливия гризач, шурац се върху клона.

— Може би прави някакво нормално нещо за бодливо свинче — предположи. — Същото, което правеше вчера. Какъв е проблемът?

— В това, което прави, няма никаква логика.

— Може би за него има логика.

— Освен ако не е лудо. Или се преструва на лудо, а това е малко вероятно. Гледай само. Много бавно отива до края на клона. После, много колебливо, се обръща. И се връща по пътя, по който е дошло. Само хаби енергия... За какво?

— Всяко нещо ли трябва да има обяснение?

— Всяко нещо в крайна сметка има обяснение. И в този случай бих искал това обяснение да е нещо различно от бяс.

— Бяс? Защо мислиш така?

— Бесът причинява смущения в поведението.

— Сигурен ли си, че бодливите свинчета боледуват от бяс?

— Да. Проверих. Ще сложа няколко камери за следене на дивеч, за да разбера къде отива и какво прави, когато не се шура върху онзи клон.

Тя направи гримаса — дали смутена, дали скептична, Дейв не можа да определи.

— Камери за следене на дивеч — обясни. — Външни камери за наблюдение. С датчици за движение.

— Камери за наблюдение? Бога ми, Дейвид, най-вероятно животинчето просто си живее обичайния живот на бодливо свинче. А ти го третираш, сякаш... извършва престъпление. — Тя замълча за миг. — Чакай, откъде ще вземеш такива камери?

— От Джак Хардуик. Той има купища.

Дейв реши да не й напомня, че камерите бяха останали от един негов неосъществен план с Хардуик, който бяха замислили във връзка с едно скорошно убийство — случая „Питър Пан“. Но съдейки по

мрачното ѝ изражение, нямаше нужда да ѝ припомня. В опит да извади разговора от пропастта на мрачните спомени той добави:

— Щом видя как се държи животното, когато е на земята, ще получа по-добра представа какво се случва.

— Не мислиш ли, че малко пресилваш нещата?

— Освен ако проклетата причина не е бяс.

Тя го изгледа с един от онези продължителни погледи, които Дейв никога не знаеше как да разтълкува, и заяви:

— Заминаваме за Вермонт вдругиден.

— И какво?

— Кога мислиш да направиш това нещо с камерите?

— Колкото може по-скоро. Веднага щом ги взема от Хардуик.

Дори ще му се обадя още сега.

Непроницаемият поглед се смени със загрижено изражение.

— А кога ще си събираш багажа?

— За бога, заминаваме само за три дни.

— Четири.

— Каква е разликата?

Когато Дейв излизаше от хола, за да вземе телефона, Мадлин извика след него:

— Не ти ли хрумна, че бодливото свинче може да е съвсем безобидно и че причината да снове напред-назад върху клона изобщо не ти влиза в работата?

2.

Половин час по-късно утринното слънце се беше издигнало доста високо над източния хребет. Лъчите му преминаваха косо през кристалчетата скреж в сухия, мразовит въздух и ги караха да блестят като микроскопични искри.

Равнодушен към това явление, Гърни стоеше до плъзгащия се прозорец на къта за хранене в кухнята. Гледаше към долната ливада и червената плевня — мястото, където тесният селски път задънваше в двайсетдекаровото им имение (бивша планинска ферма, но изоставена след краха на млечната промишленост в тази част на щата).

Когато се пенсионираха и решиха да напуснат големия град, двамата с Мадлин се преместиха в тази пасторална част на планините Катскил, защото красивите гледки тук спираха дъха въпреки икономическата депресия. Ентусиазмът на Мадлин бе очевиден от самото начало. Енергична и влюбена в природата, съпругата му се чувстваше като у дома си далеч от цивилизацията и това личеше по неподправената ѝ радост от самото пребиваване на открито — независимо дали кара кану, бере боровинки или просто се разхожда по стари горски пътеки. Нагаждането към новата ѝ среда за нея бе лесен и безгрижен процес.

Близо три години по-късно Дейв все още се опитваше да се адаптира.

Но не този проблемен понякога въпрос го тревожеше в момента. Дейв размишляваше върху обезпокоителния разговор, който бе провел с Джак Хардуик.

Когато се обади, Джак звучеше доста любезно, без обичайните заядливи шеги. Тонът му беше толкова добронамерен, че Гърни очакваше тази пародия на сърдечност всеки момент да бъде прекъсната от някоя цинична забележка. Това обаче не стана. Хардуик веднага се съгласи да му даде две от камерите за наблюдение — и не само да му даде, а лично да му ги докара. И не само да ги докара, а да го направи незабавно.

Докато Гърни размишляваше върху тази неочаквана готовност на стария си познат да му услужи, от горния етаж слезе Мадлин. Носеше два сака — син и зелен. Остави ги на пода пред него.

— Някакво предпочитание?

Той ги погледна и поклати глава:

— Който ми дадеш.

— Какво е станало?

Той й каза за телефонния разговор.

Мадлин присви очи:

— Предложил е да дойде... тук? Веднага?

— Да.

— За какво толкова се е разбързал?

— Основателен въпрос. Предполагам, че ще узнаем, когато се появи.

Като по сигнал някъде от пътя под плевнята се чу гърленият рев на мощен двигател. След трийсет секунди класическата спортна кола на Хардуик, червен понтиак GTO, модел 1970 година, излезе на заснежената алея, пресичаща буренясалата поляна.

— С него има някой — отбеляза Мадлин.

Гърни не обичаше изненадите. Излезе в антрето, отвори страничната врата и изчака гостенинът да паркира ъглестия понтиак до неговото прашно, невзрачно субару „Аутбак“.

Хардуик слезе първи, с характерната си усмивчица, изразяваща повече решителност, отколкото добронамереност. Същото настроение личеше в леденосините му очи и агресивно безцветните му дрехи: черни дънки, черен пуловер, черно яке.

Вниманието на Гърни обаче бе привлечено от другия пътник в колата. Първото му впечатление беше за друг вид безцветност — анонимност и безличие. От дясната врата слезе пълна, невзрачна жена около четирийсетте, с ватенка и безформена плетена шапка.

Когато тя дойде до вратата, Гърни се усмихна любезно и погледна въпросително Хардуик (чиято усмивка като че ли стана полъчезарна).

— Сигурно се питаш „Къде са камерите, които трябваше да ми донесе?“. Нали?

Гърни не каза нищо, само се усмихна търпеливо.

— Като твой доверен ангел пазител... — Хардуик направи театрална пауза, после добави самодоволно: — ... реших да ти докарам нещо много по-ценно от някаква скапана камера за наблюдение. Може ли да влезем?

Гърни ги покани в кухненската част на дългото отворено помещение, включващо също трапезария и дневна с каменна камина в ъгъла.

Хладната усмивка, с която Мадлин посрещна гостите, отразяваше дългогодишните отношения на мъжа ѝ с бившия му колега — труден човек, с когото бе имал поредица от почти фатални начинания.

Хардуик се ухили още по-широко:

— Мадлин. Изглеждаш невероятно.

— Да ви взема ли палтата?

— Разбира се.

Хардуик помогна на спътничката си да съблече ватенката, после свали якето си е театрален жест, сякаш беше царска пелерина.

— Дейв, Мадлин, това е Джейн Хамънд.

Мадлин се усмихна и поздрави гостенката. Гърни подаде ръка, но жената поклати глава:

— Много ми е драго да се запозная с вас, но няма да се ръкуваме. Пълна съм с микроби.

Свали плетената шапка и отдолу се показва безформена, неподдържана коса.

След като осъзна, че името не им говори нищо, Хардуик добави:

— Джейн е сестра на Ричард Хамънд.

Лицето на Гърни изразяваше само любезно любопитство.

— Ричард Хамънд — повтори Хардуик. — Известният Ричард Хамънд, за когото не спират да говорят по новините през последния месец.

На лицето на Мадлин се изписа леко безпокойство:

— Хипнотизаторът ли?

— Не „хипнотизатор“, а хипнотерапевт — енергично я поправи Джейн. — Всеки шарлатанин може да се нарече хипнотизатор, да размахва махало и да се преструва, че прави нещо задълбочено. Моят брат е квалифициран психолог, завършил „Харвард“, който използва много прецизни методи.

Мадлин кимна съчувствено, сякаш говореше с докачлива пациентка на психиатричната клиника, в която бе работила.

— Но нали в медиите все пак го наричат „хипнотизатор“?

— И не само това го наричат. Съвременните така наречени новинарски програми са пълен боклук! Не се интересуват колко са несправедливи, какви лъжи разпространяват... — Джейн се закашля. — Обвинения — измислят все нови и нови всеки месец.

— Хайде да седнем — намеси се Хардуик.

Преди Гърни да възрази, Мадлин ги покани на кръглата чамова маса в къта за хранене. После Хардуик, след като бе подканен с кимване от Джейн, заразказва странния случай на Ричард Хамънд.

3.

— Нали знаете за Големите имения от Адирондакс? Земя по няколко хиляди декара, грамадни дворци, десетки стаи за гости и прислуга, строени преди сто години от по-богати от Господ престъпни барони — Рокфелер, Вандербилт и така нататък. Един от по-дребните играчи, създал такова имение, се казва Долтън Гол, гадно копеле, натрупало състояние от добив на калай. Около преждевременната му смърт има една интересна легенда, на която ще се върна след малко.

Хардуик замълча, сякаш да наблегне допълнително на „преждевременна смърт“.

— Някои от Големите имения, с огромните им разходи за поддръжка, фалират след борсовия крах. Някои са превърнати в музеи, посветени на живота на алчните гадове, които са ги строили. Други са преустроени в образователни центрове, където вманиачени природолюбители изучават екологията на къдравата папрат.

Шегата с природолюбителите провокира суровия поглед на Мадлин, която тъкмо приготвяше кафе на мивката.

Хардуик продължи:

— Някои от именията продължават да се поддържат от потомците на създателите им, обикновено под формата на конгресни центрове или луксозни хотели. Итън Гол, правнук на Долтън, харесал концепцията за скъп комплекс за настаняване и решил да добави още примамки за отегчените и нямащи какво да правят богаташи. Учи, докато се глезиш в лукс — такива глупости. Тайни на френско-виетнамската кухня. Тайни на непалската невъзмутимост. Тайни, каквито си поискаш. И понеже даже най-привилегированите имат лоши навици, които предпочитат да нямат, Итън наел световноизвестния психолог Ричард Хамънд да прилага уникални хипнотични решения. Така имението станало не просто поредния стар адирондакски хотел за хиляда долара на нощ, а място, където можеш да проведеш терапевтична беседа не с друг, а със самия Ричард Хамънд — беседа, която можеш да споделиш с приятелите си на следващото вечерно парти.

През цялото време Джейн Хамънд все по-силно и по-силно мачкаше кърпичката си.

— Трябва да добавя нещо — каза тя. — Не искам господин Гърни да остане с погрешно впечатление за брат ми. Не мога да коментирам мотивите на Итън Гол. Но мога да ви уверя, че тези на Ричард бяха чисти. Работата е неговият живот и той я приема много сериозно. Това е още една причина, поради която тези обвинения са толкова... толкова оскърбителни!

Погледна ги възмутено и стисна още по-ясно кърпичката.

Хардуик продължи:

— И така, каквито и да са били мотивите на Итън Гол, той предложил на доктор Хамънд щедър двугодишен договор, който, наред с други екстри, включвал безплатно използване на частно бунгало на територията на имението. Всичко вървяло добре, докато една вечер, преди около два месеца, доктор Хамънд получил обаждане от един доктор от Палм Бийч.

— Флорида — уточни Джейн.

— Точно така. Двайсет и седем годишният Кристъфър Уензъл се бил самоубил няколко дни по-рано. Прерязал си вените в апартамент за милион долара. На пръв поглед няма нищо подозрително, което да заслужава вниманието на полицията. Обаче, след като новината за самоубийството била съобщена в местните новини, в полицията на Палм Бийч се появил някакъв свещеник, който разказал интересна история. Уензъл ходил при него два дни преди да си тегли ножа и се оплакал, че не може да спи от цяла седмица. Всеки път, когато задрямвал, му се присънвал ужасен кошмар — всеки път същият кошмар. Казал, че сънят го подтиква да се самоубие.

Хардуик замълча за момент, за да даде на слушателите си възможност да осмислят чутото.

Гърни имаше чувството, че пропуска нещо — даже да не смяташе най-важния въпрос защо изобщо води този разговор с Джек Хардуик и Джейн Хамънд.

— И информацията за самоубийството е била съобщена по телефона на доктор Хамънд от детектива от Палм Бийч?

— Точно така.

— Защо?

— Защото Уензъл казал на свещеника, че кошмарите му започнали, след като е бил хипнотизиран от доктор Ричард Хамънд, който искал да му помогне да откаже цигарите. Затова детективът се обадил на Хамънд и го попитал дали наистина е лекувал покойния. Ричард казал, че това е поверителна информация, пациентско-лекарска тайна и дрън-дрън, но какъв бил проблемът? Детективът го попитал дали след хипноза като странични ефекти се стига до самоубийства или сънуване на кошмари. Ричард отговорил, че никога не е чувал за такава реакция. И така приключил разговорът им... докато седмица по-късно не получил друго обаждане — този път от детектив от Тийнек, Ню Джърси.

Гърни слушаше мълчаливо.

Очите на Мадлин бяха широко отворени в очакване.

Хардуик продължи:

— Второ убийство с прерязани вени. Лио Балзак, на двайсет и осем. Когато детективът от Тийнек взел смартфона на жертвата и проверил календара му, установил, че имал час при местен терапевт два дни преди да се самоубие. Отишъл при въпросния психолог, изслушал куп увъртания около пациентско-лекарската тайна, но в крайна сметка научил, че Балзак е потърсил помощ, защото постоянно сънувал кошмари, откакто доктор Хамънд го хипнотизирал, за да го откаже от тютюнопушенето.

Това заинтригува Гърни:

— И вторият детектив също като първия се е обадил на Хамънд, за да го пита за хипнотичните сеанси?

— Точно така. И Хамънд му дал същия отговор.

— Не същия — уточни Джейн, като го погледна. — Освен че го уверил, че хипнотичните му сеанси не могат да причиняват кошмари, Ричард му казал за обаждането от първия детектив. Осъзнал, че се случва нещо странно, и искал двамата детективи да получат представа за цялостната картина. Разбирате ли колко е важно?

След като нито Гърни, нито Хардуик отговориха, тя обясни:

— Ако Ричард не го беше направил, ако не беше проявил тази готовност да съдейства, полицията във Флорида и в Ню Джърси никога нямаше да свърже двете самоубийства. Ричард по своя инициатива е споделил информацията. И това доказва, че няма нищо, което да крие.

Двамата мъже се спогледаха скептично.

— Обаче — намеси се Мадлин — ако си спомням добре новините, има още.

— Има още цял куп лайна — потвърди Хардуик. — Най-голямото мазало тепърва предстои.

Преди той да продължи, Мадлин отиде до умивалника и донесе четири чаши кафе, лъжички, мляко и захар на един поднос.

Джейн взе най-близката чаша и благодари. После погледна внимателно Мадлин, сякаш оценяваше стройната ѝ, спортна фигура — все още елегантна и сексапилна на четирийсет и седем.

— Изглеждате много по-млада, отколкото си представях, докато идвахме насам — заключи с усмивка.

— По-млада?

— Джак ми каза, че Дейв се е пенсионира от полицията. Думата „пенсионер“ ме кара да си представям съпрузи с прошарени коси, чоплещи нещо из градината. А вие се оказвате... такива. Изглеждате на трийсет и пет, а мъжът ви е като Даниел Крейг.

Мадлин се изкиска:

— Той може да прилича на Даниел Крейг, но аз отдавна не съм на трийсет и пет. Много сте любезна.

Гърни обясни:

— Повечето полицаи имат право да се пенсионират след двайсет и пет години трудов стаж. Затова е естествено да се махнеш и да се захванеш с... нещо ново.

Гласът му бавно затихна и думите му издадоха малко повече неувереност, отколкото му се искаше.

— Така — каза Хардуик и бързо ги върна към темата. — След като детективът от Тийнек се обади на колегата си от Палм Бийч, логичната стъпка била да уведомят Нюйоркската щатска полиция, тъй като общият фактор между двете самоубийства, а именно Ричард Хамънд, пребивава на територията на щата Ню Йорк. И така този странен случай достига до бюро на главен следовател Гилбърт Фентън.

— Един отвратителен мръсник — добави Джейн.

Хардуик кимна в знак на съгласие.

— Познаваш ли го? — попита Гърни.

— Да, познавам го. Веднага щом получил разследването, Фентън отишъл в имението на Гол да разпита доктор Хамънд, да проучи

каквото може за хипнозата и да провери дали двете самоубийства могат да бъдат от някакъв интерес за полицията.

Хардуик се наведе и опря мускулестите си ръце на масата.

— Фентън е организиран човек, много добре ориентиран в йерархията. Затова, преди да приказва с Хамънд, потърсил главното отговорно лице — а именно Итън Гол. Обаче никой не знаел къде е Гол. Никой не го бил виждал от два дни. Досещаш се накъде вървят нещата, нали?

Гърни сви рамене:

— Май да, но все пак кажи.

— Четири дни след посещението на Фентън трупът на Итън бил намерен в една от бараките в имението на около километър и половина от главната постройка. Бараката не била много добре затворена. Били влизали животни... — Хардуик замълча, за да даде възможност на слушателите си да си представят сцената. — Не било лесно да потвърдят самоличността му. Зъбни отпечатащи, ДНК. Но запазената част от трупа била достатъчно, за да се установи, че поне на едната китка вените са прерязани. Имало също нож с кървави отпечатащи по него.

— Откъде знаеш всички тези подробности?

— Имам някои познати, които имат други познати.

— Какви са заключенията на криминалистите?

— Докладът на патолога не казва нищо съществено, освен че уликите сочат към самоубийство. Голяма част от трупа е изядена или разкъсана и отнесена. Но прерязаната китка и връзката с Ричард Хамънд убедили Гил Фентън, че това е трето от серия съмнителни самоубийства.

— Под „сомнителни“ имаш предвид подозрения за убийство?

Хардуик го погледна, сякаш имаше киселини в стомаха:

— Заради сходствата между тях трите самоубийства се разглеждат като „сомнителни“ в смисъл на това, че може да са предизвикани от фактори, различни от независимата воля на решили да сложат край на живота си лица.

Гърни се намръщи:

— Тоест?

— В официалното си изявление Фентън намеква, че самоубийствата не са просто подбудени от Ричард Хамънд, а може би

са били организирани от него — не се изключва възможността да е принудил хората да сложат край на живота си.

— Да ги е принудил? — Гърни скептично поклати глава. — Как? Чрез хипнотично внушение?

— Хипнотично внушение и кошмари.

— Сериозно? Хамънд е накарал тези хора да сънуват кошмари, които са ги подтикнали да се самоубият?

— Това е теорията на Фентън и той я прокламира при всяко свое изявление пред медиите. — Хардуик погледна Гърни изпитателно: — Ти какво мислиш?

— Мисля, че е абсурдно.

Джейн Хамънд удари с ръка по масата:

— Благодаря, че го казахте! Това и аз повтарям от самото начало — абсурдно е дори да си помислиш, че Ричард би могъл да направи нещо такова.

— Брат ви правил ли е хипнотични сеанси на Итън Гол? — попита Гърни.

— Да. Даже му помогна да откаже пушенето.

— И сеансът е бил... кога?

— Преди три... най-малко два месеца.

— Знаете ли дали Итън се е оплаквал от кошмари?

Джейн примигна неспокойно:

— В тази връзка нещата не са много ясни. Фентън има писмен документ, в който Итън уж описва кошмар, който е сънувал. Но Гол никога не е споменавал такова нещо пред Ричард.

— Ами кошмарите на другите двама души? Някой знае ли тяхното съдържание?

Хардуик поклати глава:

— Другите полицейски управления пазят детайлите в тайна. И тук стигаме до последната част от пъзела. След като пиарът на Бюрото за криминални разследвания огласи подробностите около смъртта на Гол, някакъв детектив от Флорал Парк, Лонг Айлънд, се обади да съобщи, че има случай на самоубийство от преди две седмици при същите условия: сеанс по хипнотерапия при доктор Хамънд, последван от кошмари и прерязани вени. Не се бил свързал с Хамънд, защото явно не е отдавал особено значение на хипнозата. Изглежда странно да пренебрегне такъв факт, но постоянно стават странни неща.

Както и да е, четвъртата жертва е дваисет и шест годишният Стивън Пардоза. Тогава Фентън разпространи публично теорията си за предизвиканите чрез хипноза и кошмари самоубийства. На практика обвини Хамънд в убийство и всички хиени от медиите хукнаха след доктора.

— Един момент, откъде детективът от Лонг Айленд е разбрал, че Пардоза е ходил при Хамънд и е сънувал кошмари?

— Пардоза разказал на физиотерапевта си и той, след като видял некролога му в „Нюздей“, позвънил в полицията.

— Значи имаме трима мъже на около дваисет и пет плюс Итън Гол. Той на колко е бил?

Хардуик погледна Джейн.

Тя сви рамене:

— На трийсет и няколко. По-малкият му брат, Пейтън, е на дваисет и седем-осем, а имат пет години разлика.

Нещо в тона ѝ, когато спомена брата, направи впечатление на Гърни. Той тъкмо се канеше да попита, но Хардуик заговори преди него:

— След като научил за смъртта на Пардоза, всичко се наредило в главата на Фентън. Имало четири „жертви“, както започна да ги нарича, и четиримата са сънували кошмари и са били лекувани от Ричард Хамънд — известен с експериментите си в областта на хипнозата. Ако слушаш Фентън, Хамънд е нещо като нацистките доктори.

— Като стана дума — намеси се Джейн — нося копия от всички ужасни статии, които излязоха след скандалната му пресконференция.

— Стана и тръгна към вратата. — В колата са.

Гърни я спря с въпрос, който дори в неговите уши прозвуча прекалено грубо:

— Какво казва адвокатът на Ричард за това?

— Ричард няма адвокат.

Дори след всичко, което се е случило?

— Да. — Тя направи малка пауза. — Дълга история. Не знам дали ще мога да я разкажа достатъчно добре. — Поклати глава. — Ще донеса папките.

— Идвам с вас — каза Мадлин. — Трябва да глътна малко чист въздух.

Стана и тръгна след Джейн, но преди това погледна съпруга си. В очите ѝ ясно се четеше посланието:

„Това е шансът ти да разбереш от Хардуик какво, по дяволите, става тук.“

4.

Задната врата се затвори със силно изтропване.

Хардуик погледна Гърни през масата. Бледите му очи като на ескимоско куче, които рядко излъчваха топли чувства, изразяваха известно развеселение.

— Е, какво ще кажеш, Шерлок? Случаят повдига някои интересни въпроси, не мислиш ли?

— В момента се сецям за поне шест.

— Например?

— Защо, по дяволите, Хамънд не е наел адвокат?

— Настоява, че не иска адвокат, защото няма нужда от такъв. Бил толкова невинен, че безумните обвинения срещу него ще се сринат под тежестта на собствената си абсурдност.

— Той ли ти го каза?

— Каза го пред целия свят в първата си и единствена пресконференция. Джейн я има на файл.

— Какво предчувствие имаш за него?

— Арогантен, сприхав, потаен, с особено излъчване, от което ти се прииска да го сригаш в топките. Освен това ми прилича на уплашен човек, който се опитва да се покаже спокоен. Но нямам никаква представа защо не иска адвокат.

— Ти как се свърза със сестра му?

— Опитала се да наеме адвокат, който да представлява Ричард, без той да разбере. От кантората ѝ отказали, защото такава сделка попада някъде между неетичното и невъзможното. Но ѝ препоръчали да наеме частен детектив, който да разследва случая по нейна поръчка, и после да прави с информацията каквото сметне за добре. Естествено, препоръчали са мен.

— Защо точно теб?

— Очевидно заради заслужената ми репутация на човек, който разваля планове на полицейските служби, осигурява правосъдие за несправедливо обвинените и по принцип ядосва властите.

Усмивката на Хардуик блесна за част от секундата като ледени кристалчета на слънцето.

— Защо ми доведе тази жена...?

— Защо съм довел отчаяната Джейн Хамънд при теб? Жена, в чиито очи се четат натрупвани с десетилетия грижи и тревоги? Жена, чийто малък брат винаги е бил розата и бодила в живота ѝ и който сега е загазил яко? Жена, която, подозирам, няма сексуален живот, няма собствени интереси? Това ли ме питаш?

— Да.

Хардуик замълча за момент и замислено сви устни.

— Има нещо много странно в този случай и нещо смущаващо объркано в самия доктор. Ситуацията ми изглежда доста... мъглява. Почти зловеща. А ти си по-добър в зловещите неща от мен. Затова мисля, че можеш да попроучиш нещата, да се ориентираш в обстановката, да намериш каквото успееш — особено във връзка с тази миризма на вина, която се носи като воня на снощен чесън — и да ми кажеш какво мислиш. Знаеш, че в девет от десет пъти откривам това, което искам. Но едно на десет не успявам.

— Искаш да ми кажеш, че е въпрос на разследваща компетентност? Че искаш да прехвърлиш щафетата на човек с по-добри умения от твоите? Какви са тия глупости?

— Това е истината. Честно. Но... за да съм напълно честен... това не е единствената причина.

— Така си и мислех.

— Вярваш ли в Божественото провидение?

— В какво?

— В предопределеността.

— Какви ги приказваш?

— Едно невероятно съвпадение. Джейн Хамънд тъкмо бе влязла в скромния ми офис и описваше отчаяното положение на брат си, когато ти се обади.

Гърни не каза нищо.

— Абсурдна ситуация. Дейвид Гърни, детектив първи ранг в отдел „Убийства“ на Нюйоркската полиция, тръгнал да разследва някакъв гризач. Мозък, способен да се бори срещу най-великите престъпни умове на света, да съсредоточи енергията си върху една топка с бодли. Кажи ми това нормално ли е?

Гърни не каза нищо.

— Ето как излиза възможност, която може да бъде в полза на всички. Аз получавам помощта ти, за да разсееш мъглата около този случай. Джейн получава професионалната помощ, от която толкова отчаяно се нуждае за брат си. А ти използваш дадения ти от Бога талант за едно достойно предизвикателство.

Разсъжденията на Хардуик звучаха почти убедително.

Проблемът бе, че Гърни много добре познаваше приятеля си.

— Много убедителна реклама, Джак. Почти се навих. Само едно нещо липсва.

— Какво липсва?

— Истината. Кажи ми истинската причина и ще ти кажа дали имам интерес.

След няколко секунди пълно мълчание Хардуик избухна в гръмогласен смях.

— Само те пробвах, Дейви. За да се уверя, че все още не си изгубил нюха си. Не ме разбирай погрешно. Всичко, което казах, е истина. Но има още един фактор в уравнението. — Наведе се напред, протегна ръце и показа дланите си като знак, че повече не крие нищо. — Ето какъв е проблемът. Имал съм вземане-даване с Гил Фентън. Преди седем години ми направи една услуга. Голяма услуга заради една моя грешка. Сериозна грешка. — Хардуик замълча и направи гримаса. — И сега Гил има на разположение определени факти. При нормални обстоятелства, това не би ме притеснило особено. Има причини, поради които би предпочел да запази фактите за себе си. Обаче, ако стигнем до челен сблъсък... ако той разбере, че аз съм движещата сила в атаката срещу случая „Хамънд“...

Гърни се усмихна хладно:

— Искаш да стоиш тихо отзад, а аз да поема челния сблъсък, така ли?

— На теб не може да навреди, както може на мен.

— Можеш да се откажеш от случая и да препоръчаш на жената друг частен детектив.

— Е, да. — Хардуик кимна, неубедително имитирайки съгласие. — Бих могъл да го направя. Може би трябва да го направя. Това вероятно е най-умното решение. Със сигурност е най-безопасното. — Замълча за момент. — Разбира се, ако пратим Джейн на друг, той може

да оплеска работата. И ако я оплеска, вероятно никога няма да узнаем
защо всички тези бивши клиенти на Ричард Хамънд са се самоубили.

5.

Гърни чу отварянето на задната врата и скоро след това — гласовете на Мадлин и Джейн, докато заканваха палтата си в антрето.

Когато двете влязоха в кухнята, Мадлин се усмихваше и изтръскваше главата си от ледени кристалчета. Джейн носеше дебел хартиен плик. Сложи го на масата пред Гърни.

— Тук има доста пълна информация. Би трябвало да придобиете представа за какво става дума. Направила съм копия на всичко, което намерих в интернет. Статии от местните вестници за четирите самоубийства. Некролози. Транскрипти от коментари по телевизията. Интервюта с експерти в областта на хипнозата.

— Ричард получи ли някаква подкрепа от академичните среди?

— Шегувате се! Така наречените академични среди са пълни с гадняри, които завиждат за успеха на Ричард и сигурно с удоволствие ще го видят уязвен.

Гърни погледна дебелия плик.

— Тук ли са прес изявленията на Гил Фентън?

— Всяка лъжлива дума от тях.

— Тази информация по молба на брат си ли я събрахте?

— Не точно. Той е... убеден, че проблемът ще изчезне сам.

— А вие — не?

— Не... да... тоест, разбира се, знам, че в крайна сметка всичко ще се реши. Трябва да се реши. Имам вяра. Но нали знаете онази стара поговорка „Бог ще помести планината, но ти трябва да донесеш лопатата.“? Това правя аз. — Очите й проблеснаха гневно. — Не е честно! Вие не го познавате.

Тогава помогнете ми да разбера. Защо брат ви отказва да наеме адвокат? Защо трябва вие да го защитавате?

Тя изглежда Гърни хладно, после се обърна и погледна през прозореца.

— Ричард не е като другите. Знам, че всеки говори така за хората, които обича, но Ричард наистина е уникален човек. Винаги е бил. Не казвам, че е непогрешим. Не е. Но има дарба.

В това твърдение имаше някаква отдавна изтъркана почителност, сякаш Джейн го беше повтаряла цял живот — сякаш всичко зависеше от това.

Загледан в профила ѝ, в бръчиците на тревога около очите ѝ, в стиснатите устни, Гърни осъзна, че цялата психика на тази жена е изградено около убеждението, че нещата ще потръгнат добре за брат ѝ, защото противоположното би било непоносимо.

Мадлин попита тихо:

— Дарбата на Ричард с работата му като психотерапевт ли е свързана?

— Да. Той е... невероятен. Това прави тази ужасна атака срещу него още по-жестока. Той прави неща, които никой друг терапевт не може.

Мадлин погледна кратко Гърни — подканване той да поеме водещата роля в разговора.

— Дайте пример — каза той.

— Ричард има невероятното умение да променя поведението на хората буквално за една нощ. Има силно чувство за емпатия. То е връзка, която му помага да мотивира пациентите си на най-дълбоко ниво. Често успява само с един сеанс да освободи пациента от някой навик или зависимост, с които напразно се е борил години наред. Ричард трансформира погледа на хората за нещата. Звучи като магия, но е реалност.

Гърни си помисли, че ако представите на Джейн за уменията на брат ѝ дори малко отговарят на действителността, последствията може да са катастрофални. Ако Ричард Хамънд умееше толкова лесно да убеждава хората да правят неща, които преди това не са били в състояние или не са искали да направят...

Джейн може би усети загрижеността му и добави:

— Ричард използва дарбата си единствено в полза на хората. Никога не би си помислил да навреди на някого. Никога!

На лицето на Хардуик отново се изписа старото кисело изражение.

Гърни насочи разговора към един въпрос, на който не беше получил отговор:

— Джейн, още не мога да разбера защо вие единствена сте се нагърбили с всички усилия да оправдаете Ричард. Имам чувството, че

той не проявява никакъв интерес към проблема. Пропускам ли нещо?

На лицето ѝ се изписа мъчително изражение. Тя погледна към прозореца и бавно поклати глава.

— Не обичам да говоря за това — заговори, като извади кърпичка. — Обикновените хора не разбират... заради уникалността на Ричард. — Издуха носа си няколко пъти, после внимателно го избърса. — Той има периоди на колосална психическа енергия и прозорливост... и периоди на пълно изтощение. В тези силни периоди, когато върши най-големите си постижения, естествено, има нужда от някого да се занимава с практическите подробности, за които той няма време. А когато е в застой, когато трябва да почива... тогава има нужда от някого да... да се грижи за нещата, за които няма енергия.

На Гърни започваше да му се струва, че Джейн Хамънд е попаднала в нездравословна връзка на зависимост от някакъв маниакално-депресивен егоист.

Преди да каже нещо, Мадлин се намеси с един вид усмивка на разбиране, която вероятно използваше като стандартен инструмент в психиатричната клиника.

— Значи в тези случаи вие идвате на помощ и се заемате с нещата, за които е необходимо да се вземат мерки?

— Да, точно така. — Джейн се обърна към нея и заговори пламенно като на човек, който най-сетне я е разбрал. — Ричард е гений. Това е най-важното. Разбира се, има неща, с които просто не може... и не би трябвало... да се занимава.

Мадлин кимна:

— А сега е попаднал в затруднена ситуация и в същото време в един от своите... своите периоди на слабост... и вие трябва да направите всичко, което трябва, за да решите проблема.

— Да! Разбира се! Защото е нечестно, адски нечестно точно Ричард да бъде подложен на този ужас! — Джейн обърна умолителното си лице от Мадлин към двамата мъже. — Не разбирате ли? Нещо трябва да се направи! Затова съм тук. Имам нужда от помощта ви!

Гърни не каза нищо.

Тя разтревожено погледна Хардуик, после — пак Гърни:

— Джак ми разказа всичко за вас. Как сте разкрили повече убийства от всеки друг полицай в Ню Йорк. И за онзи случай, когато

сте спасили една жена, обвинена в убийство, което не е извършила. Вие сте най-подходящият човек, който да помогне на Ричард!

— Все още не разбирам нещо. Казвате, че брат ви не би се съгласил да наемете...

Прекъсна го писклива мелодийка на мобилен телефон.

Джейн веднага тръгна към антрето:

— Моят е. Забравила съм го в джоба на якето.

Звъненето спря, преди тя да стигне до антрето.

Когато се върна, държеше телефона и намръщено гледаше дисплея.

— Сигнал ли изгуби? — попита Мадлин.

— Мисля, че да.

— Тук няма добро покритие. Трябва да налучкате подходящото място.

Джейн кимна, изглеждаше разтревожена. Остави телефона на перваза на прозореца. Постоя втренчена очакващо в него няколко секунди, после пак се обърна към Гърни:

— Извинявайте. Какво казахте?

— Казвах, че съм озадачен. Ричард не е съгласен да наемате адвокат, но не би имал нищо против да използвате частен детектив.

— Напротив. Идеята изобщо няма да му хареса. Но трябва да се направи и той не може да ми попречи. Няма как да наема законно адвокат, който да го представя, но мога да наема някого, който да разследва случая за мен.

— Все още не разбирам. Не ми звучи да е просто прекалено уморен или потиснат, за да се справи със ситуацията. Той активно се противопоставя на опитите да му се помогне отвън и това ме кара да подозирам, че има още нещо.

Джейн се върна при масата и седна.

— Не съм сигурна, че трябва да ви разказвам това. Но не знам какво друго да направя.

Сведе очи към ръцете си, склучени в скута ѝ.

— В началото на кариерата си, което не беше много отдавна, Ричард публикува информация за един случай, който привлече голям интерес. Става дума за един пациент, страдащ от нереални страхове. Тези страхове понякога напълно го обземаха, въпреки че в моменти на прояснение разбирал, че нямат никакво фактическо основание.

Тя замълча за момент, прехапа устни и нервно погледна хората около масата, преди да продължи:

— Един ден този човек открил проблем с колата си. Бил я оставил на летище „Кенеди“ за три дни, докато бил в командировка, а когато се върнал, не могъл да отвори багажника с ключа. Опитал се, но само счупил ключалката. Затова сложил куфара си в купето и се прибрал вкъщи. През нощта обаче друга идея се загнездила в ума му, много налудничава идея — че някой може да е скрил труп в багажника му. Давал си сметка, че не е много вероятно някой да закара убит човек до летището, да разбие нечий чужд багажник и да прехвърли тялото вътре. Изглеждало абсурден начин да се отървеш от труп. Но това не му помогнало се отърси от идеята и тя все повече го измъчвала. Колкото повече мислел за това, толкова по-реално му изглеждало. Например местоположението на самото летище „Кенеди“ е район, където в миналото многократно са намирани тела на жертви на мафията. Спомнил си също статии от новините за мафиотски убийства, при които жертвите били открити в изоставени коли.

— Не е съвсем същият случай, нали? — попита Хардуик.

— Не, но почакайте, има още. Не можел да отвори багажника, без да го счупи с лост, но се страхувал да закара колата на ключар. Страхувал се, че някой друг ще види онова, което е в багажника. Тази фикс идея се засилвала и отслабвала като прилив и отлив. След две години, когато решил да продаде колата, манията му не само че не била изчезнала, но и напълно го парализирала. Постоянно си представял как търговецът или новият собственик на колата ще отвори багажника и ще намери трупа или нещо не по-малко ужасяващо.

Джейн замълча, бавно си пое въздух и застина, сключила ръце в скута си.

След малко Хардуик попита:

— Добре, как, по дяволите, свършва тази драма?

— Един ден човекът дал на задна и блъснал леко друга кола на паркинга. Багажникът се отворил. Разбира се, вътре нямало нищо. Той продал колата и си купил нова. Това е. Докато не го обзел следващият безпредметен страх.

Хардуик се размърда нетърпеливо на стола.

— И ни разказвате тази история с цел...?

— Разказвам ви я, защото човекът от историята, която Ричард публикува, е самият той. Мъжът, парализиран от неоснователни страхове, е самият Ричард.

Отначало никой не реагира. И не защото бяха поразени от някакво прозрение, помисли си Гърни. Всъщност той от самото начало очакваше такава развръзка.

Хардуик се намръщи:

— Искате да ни кажете, че брат ви е наполовина психологически гений, наполовина откачен?

Джейн го погледна засегнато:

— Искам да ви кажа, че има огромни скокове и спадове. Жестоката ирония е, че може да помогне практически на всеки, който потърси помощ от него, но когато бъде завладян от собствените си демони, е безпомощен. Вярвам, че това е моята мисия на този свят — да се грижа за човек, който не може да се грижи за себе си, за да може той да помага на всички други хора.

Гърни веднага се запита по какъв точно начин Хамънд е помогнал на четиримата пациенти, които сега бяха мъртви. Преди това обаче искаше да изясни още един въпрос:

— В момента страда ли от друг страх? Например че ако полицията започне да разследва смъртта на пациентите му, би могла да намери уличаващи доказателства срещу него?

— Мисля, че точно такъв е случаят. Но ви уверявам, че този страх е абсолютно безпочвен. Точно като онзи въображаем труп в багажника.

— Само дето в този случай има четири трупа и всичките са реални — намеси се Хардуик.

— Искам да кажа...

Телефонът ѝ пак запиука от перваза, където го беше оставила. Тя изтича при него, погледна дисплея, обади се.

Ето ме. Какво... Чакай, нещо прекъсва... Кой какво прави... Не чувам половината от това, което казваш... Секунда. — Обърна се към Мадлин: — Ричард е. Къде има най-добро покритие?

— Елате тук. — Мадлин стана и посочи плъзгащата се врата. — Навън, между пясъчника за птички и ябълката.

Мадлин отвори едното крило на вратата и Джейн бързо излезе в заснежения двор, като държеше телефона на ухото си. Сякаш не

усещаше студа. Мадлин затвори вратата, като леко потрепери. Отиде в антрето и след няколко секунди беше до ябълката и подаваше якето на Джейн.

Хардуик се ухили широко:

— Хареса ми този случай с багажника. Какво мислиш, Шерлок? Дали нашият доктор е маниакално-депресивен светец с параноични халюцинации? Или всичко, което току-що чухме, е една голяма машинация?

6.

Джейн още стоеше под ябълката и водеше видимо напрегнат разговор, когато Мадлин се върна при двамата мъже. Изглеждаше загрижена.

— Какво, по дяволите, става? — попита Хардуик.

— Не съм сигурна. Може да не съм чула правилно, но останах с впечатлението, че братът на Джейн й каза, че някой го следи.

На лицето на Гърни се изписа безпокойство. Той измърмори, сякаш говореше повече на себе си, отколкото на жена си и на Хардуик:

— И неговото решение в тази ситуация не е да наеме адвокат или частен детектив, а да прехвърли всичко на голямата си сестра?

Бяха излезли облаци. Поривистият вятър бе залепил широките крачоли на Джейн плътно върху краката ѝ, но тя сякаш не усещаше студа.

— Какво очаква от мен? — обърна се Гърни към Хардуик.

Гърни очакваше Мадлин веднага да възрази срещу това отклоняване на вермонтската им ваканция към Адирондак, но тя не каза нищо. Гледаше втренчено навън, с тревожни очи, но не конкретно към Джейн Хамънд, а изглеждаше вгълбена в собствените си мисли. Гърни не разпозна веднага значението на този поглед — поглед, който сам по себе си не насърчаваше въпроси.

— Проблемът, Джак, е, че вдругиден с Мади заминаваме за Вермонт. В хотел „Високите борове“. Не бихме искали да отменяме или отлагаме тази екскурзия.

— Не съм си и помислял да отменяш нещо толкова жизненоважно за здравето и щастието на брака ви.

Хардуик намигна на Мадлин, която все още изглеждаше вгълбена в своя свят. Той говореше по онзи шеговит начин, който винаги дразнеше Гърни — напомняше му за начина, по който баща му гледаше на всичко, след като пийнеше няколко чашки.

— Сигурен съм, че има и друго решение, шампионе — добави Хардуик. — Мисли позитивно и то само ще се покаже.

Гърни тъкмо се канеше да му каже да си завре този надут тон в задника, когато чу задната врата. Джейн влезе в кухнята, все още с яке, е разрошена от вятър коса. Видимата тревога в изражението ѝ привлече вниманието на Мадлин.

— Джейн? Добре ли е брат ви?

— Твърди, че някой го следи, проникнали са в компютъра му. Мисля, че ченгетата се опитват да го подлудят, да го доведат до душевен срив.

На пръв поглед, активизирана от проблемите на брат си, Гърни виждаше в поведението ѝ типичен случай на взаимна зависимост. Иронията в такива взаимоотношения бе, че ако успее да реши трайно проблемите, „обгрижващият“ става непотребен. Единствено ако поддържа дългосрочно слабостта на зависимия, може да запази значимостта си. Той се почуди доколко Джейн Хамънд се вписва в този модел.

— Мислите ли, че тези подозрения на брат ви са... реалистични? Реалистични?

— Споделихте, че брат ви страда от преувеличени страхове.

— Това е друго. Онова е свързано с неща, които понякога си въобразява. Това сега са неща, които реално вижда. Той не е луд, за бога! Не вижда неща, които не съществуват!

— Разбира се намеси се Мадлин. — Дейвид има предвид какво значение Ричард придава на нещата, които вижда.

Джейн погледна Гърни:

— Какво значение?

— Ако видите непозната кола да кара след вас по улицата, може някой да ви следи. От друга страна, може просто някой да кара след вас по улицата. Сигурен съм, че брат ви вижда нещата, за които говори. Питам се как ги тълкува.

— Не мога да отговоря на въпроса ви. Нямам достатъчно информация за това, което се случва. Но точно това е проблемът, не разбирате ли? Точно затова имам нужда от помощта ви. От вас и Джак. Нямам представа защо онези четирима души са се самоубили. Нямам представа какви са фактите. Знам само, че те не са такива, каквито твърди полицията. Но вие сте най-способен точно в това — да разкривате истината.

Гърни погледна крадешком Мадлин, за да провери как ще реагира тя към молбата за помощ на другата жена, но лицето ѝ беше безизразно. Джейн продължи:

— Ако дойдете във „Вълчето езеро“ да се видите с Ричард и да му зададете подходящите въпроси, сигурно ще разберете кое е реално и кое — не. Това е работата на добрия детектив, нали? А според Джак вие сте най-добрият. Ще го направите ли?

Гърни се облегна назад и се вгледа в лицето ѝ, в оживените ѝ от надежда очи. Вместо отговор попита:

— Кой реално управлява имението?

— Остин Стекъл е генерален директор. Той отговаря за всичко там, особено след смъртта на Итън, но и преди това. Итън му имаше стопроцентово доверие. — Джейн замълча за момент. — Остин е малко труден характер, но трябва да призная, че беше много лоялен към Ричард. Той го защити срещу лешоядите от медиите. Веднага щом Фентън обяви безумните си обвинения, имението бе обсадено от репортери. Остин нае частна охрана за първата седмица и арестува няколко нахалници за незаконно влизане в частна собственост и тормоз. Щом това се разчу, спряха да се промъкват в комплекса.

— Споменахте, че Итън има брат. Той участва ли активно в бизнеса?

— Пейтън ли? Живее в имението, но само толкова. Не върши нищо полезно.

— Какъв му е проблемът?

— Кой знае? Всяко стадо си има мърша.

Гърни кимна леко.

— Споменахте, че Пейтън е около трийсетте.

— На дваисет и осем или дваисет и девет, струва ми се. Около възрастта на Остин. Но като енергия, амбиция и интелект са на различни планети.

— Други братя или сестри?

— Няма други живи. По принцип Итън и Пейтън са най-голямото и най-малкото от пет деца. Трите средни обаче са загинали с баща им в катастрофа с частния му самолет по време на буря. Две години по-късно майка им получава нервна криза и се самоубива. Тогава Итън е бил на дваисет и една, а Пейтън тийнейджър. Нещастieto само е задълбочило пропастта между двамата. Това, че

Итън е определен за настойник на брат си, също не е подобрило нещата.

— Като споменахте, че всяко стадо си има мърша...

— Пейтън винаги е създавал проблеми. Като дете крадял, лъжел, бил побойник. После се заредила безкрайна серия от пропаднали приятелки — проститутки, извинете за откровеността — скандално поведение, хазарт, наркотици, каквото се сетите.

— И живее във „Вълчето езеро“?

— За съжаление.

Гърни погледна Хардуик, за да провери реакцията му, но той ровеше нещо в смартфона си.

Джейн погледна умолително Гърни:

— Ще дойдете ли поне да поговорите с Ричард? Може би да огледате?

— Ако не иска външна помощ, няма ли да откаже да говори с мен?

— Може би ако го питаме предварително... Но ако вече сте дошли, ще се почувства задължен да ви види.

— Звучите убедена в това.

— То е част от характера му. Когато имаше кабинет в Мил Вали, ако някой дойдеше без предварително записан час, Дейвид никога не го отпращаше, колкото и да е зает. Щом някой е дошъл, той винаги го приемаше. Ще уточня, за да не останете с погрешна представа — не го правеше заради парите, не му беше целта да изстиска поредния платежоспособен клиент. Ричард никога не се е интересувал от парите, само от хората.

На Гърни му прозвуча странно човек, който не се интересува от парите, да направи психиатричен кабинет точно в Мил Вали, Калифорния, едно от най-богатите населени места в Америка.

Джейн може би почувства скептицизма му и добави:

— Много богати компании са му се обаждали с предложения за сътрудничество — изгодни предложения — ако работи само за тях. Но той винаги отказваше.

— Защо?

— Защото Ричард винаги е държал на прозрачността. Винаги искаше да знае всичко, за която и да е организация, искаща изключителни права върху изследванията му. Не всички институции в

областта на психологията са толкова независими, колкото се представят. Никаква сума на земята не можеше да накара Ричард да работи за организация, чиито цели и финансиране не са сто процента видими и подлежащи на проверка. Такъв човек е той. — Джейн се наведе към Гърни: — Ще помогнете... нали?

— Моментът не е много подходящ. От доста време планираме една кратка екскурзия.

Тя го изглежда засегнато:

— Кога?

— Вдругиден. Няма какво да направя...

— За колко време?

— Накратко — да дойдеш с нас във „Вълчето езеро“ и да разкриеш защо тези хора са се самоубили, след като са гостували в имението. Разбира се, очаква да откриеш причина, нямаща нищо общо с факта, че брат й е хипнотизирал и четиримата.

— Колко време няма да ни има ли? Четири-пет дни. Може би и още след това...

— Нещата се случват много бързо. Няма ли начин...?

— Всъщност има! — прекъсна я Хардуик триумфално, като показва дисплея на смартфона си, на който бе извадена пътна карта. — Лилавият маршрут отива от къщата ти до хотел „Високия бор“ в Североизточен Вермонт. Между тези две точки в продължение на триста километра се простира масивът Адирондак. Намерих два маршрута, заобикалящи планината, и два, които я пресичат. Единият от тях минава на трийсетина километра от резервата „Гол Уилдърнес“. Достатъчно е да започнете екскурзията си един ден преди заплануваното и да прекарате първата нощ в луксозното имение „Вълчето езеро“.

Джейн погледна Мадлин и склочи ръце като молещо се дете:

— Можете да го направите, нали? Нали можете да се отбиете на път за Вермонт?

Гърни не знаеше какво да отговори, без да има представа какво мисли Мадлин.

Нейното колебание накара Джейн да бъде още по-настойтелна:

— Ще ви осигуря прекрасна стая и няма да дадете нито цент.

Мадлин гледаше изпитателно картата на смартфона на Хардуик.

След малко, за изненада на Гърни, тя кимна:

— Добре, така ще направим.

7.

След като се разбраха да се видят в имението следобеда на следващия ден, Джейн Хамънд и Джак Хардуик си тръгнаха.

Мадлин тръгна по коридора, водещ към спалнята, като заяви, че ще си вземе душ.

Гърни усети, че жена му иска, поне за момента, да избегне по-нататъшното обсъждане на въпроса за Вълчето езеро. Не знаеше как да тълкува това, но с годините се беше научил, че няма смисъл да настоява за тема, по която тя не е готова да говори. Затова реши да погледне съдържанието на плика, който му бе оставила Джейн Хамънд.

Взе го в хола и седна на бюрото си.

В плика имаше две папки, надписани на ръка. Първата бе озаглавена „Първоначални доклади за четирите смъртни случая“.

Гърни я отвори и намери първоначалните съобщения, които са били публикувани на уебсайтовете на различни местни медии. Странно беше да чете доклади, писани преди разкриването на всички факти, но искаше да види как са били тълкувани инцидентите в началото.

„Палм Бийч Поуст“, 2 октомври:

СМЪРТЕН СЛУЧАЙ В ПАЛМ БИЙЧ. ВЕРОЯТНО САМОУБИЙСТВО. Тялото на 26-годишния Кристъфър Уензъл бе открито в понеделник сутринта в апартамента му на Крайбрежния булевард. Първоначалната съдебномедицинска експертиза определя случая като вероятно самоубийство. Причината за смъртта е фатална загуба на кръв от дълбоки артериални рани на китките. Трупът е бил намерен от служител на почистваща фирма, имащ достъп до жилището на господин Уензъл.

Според съседите господин Уензъл живеел сам, но често посрещал гости и организиран шумни партита. Няма

информация за роднинските или служебните връзки на починалия. Управителят на сградата отказа коментар.

„Берген Рекърд“, 10 октомври:

МЪЖ ОТ ТИЙНЕК НАМЕРЕН МЪРТЪВ В КОЛАТА СИ.

Тялото на 27-годишния Лио Балзак, управител на магазина за цигари „Смоукърс Хапинес“ на Куин Ан Роуд, бе открито от съсед в гаража на жилищния им блок на Дегро Авеню. Според полицията покойният е бил на шофьорската седалка на автомобила. И двете му китки са били прерязани. Ножът, с който по всяка вероятност са нанесени раните, е бил на седалката до трупа. Говорител на полицията заяви, че уликите сочат самоубийство, но отказва категорично становище, докато не излязат докладите от аутопсията и токсикологията.

Съсед описва господин Балзак като „енергичен младеж, който винаги изглеждала забързан нанякъде — не такъв тип, който би се самоубил.“

„Нюздей“, 26 октомври:

МЪЖ ОТ ФЛОРАЛ ПАРК МЪРТЪВ. ПРИЯТЕЛКАТА МУ — ИЗЧЕЗНАЛА. Тялото на Стивън Пардоза бе намерено миналата сряда в апартамента, където живеел в сутерена на къщата на родителите си във Флорал Парк. Откритието било направено от Арнолд Пардоза, баща на Стивън, който влязъл в жилището с резервен ключ, след като многократно търсил сина си по мобилния телефон и той не се обаждал.

Полицейски представител определи смъртта като вероятно самоубийство и съобщи, че единствените видими рани на покойния били на китките му и на местопроизшествието е намерен нож. Родителите на покойния отхвърлят версията за самоубийство, като настояват, че „тук има някаква шашма“.

Пардоза е на 25 години и в последно време е работил на свободна практика като озеленител. Служителите на реда изразиха интерес да говорят с приятелката на покойния, Анджела Кастро, която е живееела с него, но местонахождението ѝ в момента е неизвестно. През последните два дни госпожица Кастро не се е появявала в салона, където работи като фризьорка. Управителят на салона, Ерик, който предпочете да не съобщава фамилното си име, разкри, че госпожица Кастро не се е обаждала, за да обясни отсъствието си.

Преди да прочете статиите за смъртта на Итън Гол, Гърни си записа някои факти, които привлякоха вниманието му.

Както вече бе споменал Хардуик, близката възраст на покойните изглеждаше важна. Можеше да е свързана например с познанство от училище или други социални контакти.

Друго сходство бяха прерязаните вени на китките. Въпреки честото споменаване на този метод за самоубийство в романите и огромния брой младежи, постъпващи в спешните отделения с такъв вид собственоръчно нанесени наранявания, броят на успешните случаи е изненадващо малък. Мъжете много повече предпочитат да се застрелят или обесят. Ако дори само един от тези хора беше решил да се самоубие, като си пререже китките, това вече би било доста необичайно. Това, че трима са взели такова решение, бе изключително странно.

Освен това имаше икономически проблем. Напълно възможно беше Кристъфър Уензъл, с луксозния апартамент в Палм Бийч, да си позволи екскурзия за 1000 долара на ден до планински курорт, където да се подложи на терапия за отказване от тютюнопушене. Но управител на магазинче за цигари? И озеленителят, живеещ в мазето на баща си? На пръв поглед не изглеждаха идеалните клиенти за скъпото лечение в комплекса „Вълчето езеро“.

И накрая, оставаше леката неяснота около изчезналата приятелка на Стивън Пардоза. Можеше да не означава нищо. А можеше да означава всичко. От личен опит Гърни знаеше, че обикновено има основателна причина, ако някой изчезне.

След като си записа някои неща, той взе една по-подробна статия за Итън Гол.

„Олбани Таймс Юниън“, 3 ноември:

НАСЛЕДНИК НА БОГАТСТВОТО НА ГОЛ
НАМЕРЕН МЪРТЪВ В ПЛАНИНСКА БАРАКА. Тяло, за което се предполага, че е на Итън Гол, бе намерено в уединена барака сред гората в туристическия комплекс „Вълчето езеро“, разположен в заемащия 250 хектара ловен резерват на семейство Гол, едно от най-големите частни имения в Адирондакс.

Предстои доклад от аутопсията. На този етап полицията съобщи единствено, че първоначалното разпознаване на трупа е било трудно и че не се изключва самоубийство.

Курортът „Вълчето езеро“ включва главния хотелски комплекс (водещ началото си от класическо старо адирондакско имение), три бунгала на брега на езерото и няколко по-малки бараки в гората наоколо, както и частната резиденция на семейството. Тези сгради са строени в началото на ХХ век от калаения магнат Долтън Гол, който впоследствие умира при необичайни обстоятелства. След като имал ясно предчувствие, че ще бъде нападнат от вълци, бил убит от такива на територията на имението.

Наследник на огромното състояние, създадено от праядо му, Итън Гол беше основател, президент и главен акционер на фондация. „Нов живот — Гол“ — организация с нестопанска цел, посветена на образоването и превъзпитанието на бивши затворници, за да могат да се реинтегрират в обществото.

Покойният беше на трийсет и четири години и остави единствен жив наследник, брат си Пейтън. Управителят на имението и говорител на семейството Остин Стекъл даде следното изявление: „Тази неочаквана трагедия шокира всички тук, във «Вълчето езеро». Няма да коментираме

повече, докато не получим официалния доклад на съдебния патолог.“

Имаше разпечатки от още няколко по-кратки статии с подобно съдържание от „Бърлингтън Фри Прес“, „Ню Йорк Таймс“ и „Уошингтън Поуст“.

Гърни взе телефона от бюрото си и се обади на Хардуик, който вдигна веднага.

— Какво има, Дейви?

— Две неща. В една от статиите Остин Стекъл е определен като „говорител на семейството“. Колко още живи членове на рода Гол има, освен Пейтън?

— Николко.

— Цялото семейство се състои от Пейтън?

— Джейн така каза. Вече я питах.

— Добре. Още един въпрос. Какво знаеш за фондация „Нов живот“ на Гол?

— Изглежда законна. Осигурява обучение за реинтеграция, образование и психологически съвети на затворници, освободени условно. Даже изглежда, че намалява вероятността от връщане към престъпния живот. Основана е от Итън с доста сериозно лично финансиране.

Гърни си записа да проучи повече.

— Тази сутрин спомена, че Долтън Гол е умрял при странни обстоятелства. Прочетох подобно нещо и във вестникарските статии. За какво става дума?

— Кой, по дяволите, знае? Историята се разказва от години, може да е преувеличена. Говори се, че старецът сънувал кошмар как бива разкъсан и изяден от глутница вълци. Няколко дни по-късно му се случило почти същото. Може да е куп измислици.

— Интересно съвпадение е, че нашите четирима наскоро поминали се също са сънували кошмари, преди да умрат.

— Съгласен съм. Но какво от това?

Гърни не отговори на въпроса. Вместо това попита:

— Не ти ли се струва странно, че човек, който си изкарва хляба, като коси морави... — ... отива на терапия в луксозно имение за

хиляда долара на ден? — довърши Хардуик.

— И какво мислиш за толкова много случаи на прерязани китки?
Хардуик се изсмя гръмогласно:

— Изобщо не знам какво да мисля. Виж, Дейви, точно заради тези неизяснени въпроси имаме нужда от твоя висш интелект.

* * *

Гърни затвори и взе втората папка, оставена от Джейн. Тази бе надписана: „Прес изявления на полицията. Изявление на Хамънд. Коментари в медиите“.

Първият документ бе разпечатка на две страници от медиен уебсайт. Отгоре Джейн беше написала: „Серж. Плант, Бюро за криминални разследвания, изявление пред репортери, 8 ноември“. Състоеше се от уводни изказвания на полица и последващи въпроси от страна на неназовани журналисти.

Гърни реши да премине на следващия транскрипт от пресконференция.

Този бе няколко страници по-дълъг от първия. Имаше също препратка към видео — предпочитан вариант за Гърни. Изражението на лицата и тонът на гласовете на хората бяха много по-информативни от думите им на хартия. Той пусна лаптопа си и отвори сайта.

Докато чакаше видеото да тръгне, Мадлин влезе в хола по хавлия и с мокра коса.

— Реши ли кой чифт искаш да вземеш?

— Моля?

— Снегоходките.

Той погледна към мястото до вратата, където си спомняше, че ги бе сложила сутринта — кожено-дървените и пластмасовите с метални зъбци отдолу.

— Май по-добре онези със зъбците?

Тя се усмихна сдържано, сякаш криеше мрачни мисли.

— Какво има? — попита той.

Усмивката ѝ стана по-лъчезарна, но все така неубедителна.

— Мислех да сложим лампа на птиците.

— Какво?

— За курника. В този период се стъмва много рано.

— За това ли наистина си мислеше?

— Просто си помислих, че на кокошките ще им се отрази добре.

Гърни знаеше, че жена му се тревожи за друго и че най-добрият подход е да бъде търпелив.

— Трябва само да прокараме кабел и да монтираме фасонка. Можем да повикаме електротехник или пък сам ще го направя.

— Ще бъде добре, ако им стане малко по-светло — заключи тя.

Взе снегоходките и излезе от стаята.

Гърни остана прав до прозореца. Питаше се каква е тази тема, за която жена му не бе готова да говори. Загледа се към дърветата до пасището.

Глухият шум от гласове и тътрене на столове привлече вниманието му към компютъра. Втората пресконференция на полицията започваше.

Мястото на провеждане бе една от онези потискащи конферентни зали, които Гърни до болка познаваше от дългогодишната служба в нюйоркската полиция. Перспективата на записа беше също толкова позната — от една камера, монтирана в задната част на помещението и насочена към хората отпред.

Имаше десетина пластмасови стола и слушателите бяха поравно мъже и жени, ако се съдеше по главите им, гледани отзад. Срещу тях на тесния подиум стоеше набит мъж, а зад него на стената бе закачена празна бяла дъска за писане.

Тялото му беше с яйцевидна форма и много масивно. Носеше стандартна униформа на детектив, минал четирийсетте: тъмен панталон, риза в убити пастелни цветове и сиво спортно сако с един номер по-малко. Тъмната му коса беше сресана право назад и широкото чело, дебелите бузи и строгите устни му придаваха удивителна прилика с Джими Хофа на някои стари снимки.

Погледна часовника си и отвори папката пред себе си.

— Така, да започваме. Аз съм старши следовател Гилбърт Фентън от Бюрото за криминални разследвания. През последните няколко дни бяха направени някои важни разкрития за смъртта на Итън Гол. Това е официално изявление.

Замълча, за да обърне една страница в папката и един от репортерите използва момента, за да попита:

— Използвахте думата „смърт“. Да не би да намекувате, че не с било самоубийство?

— Не намекувам нищо. Казвам само, че фактите, които вече са ни известни, навеждат на вероятността този смъртен случай да не е „самоубийство“ в нормалния смисъл на думата. Но изчакайте минутка.

— Фентън вдигна длан като регулировчик, спиращ движението. — Нека да завърша официалното изявление.

Погледна листата.

— Разследването на смъртта на Гол разкри определени факти. Фактът, че наскоро е бил хипнотизиран от доктор Ричард Хамънд... факта, че е сънувал повтарящи се кошмари през седмицата, предшестващата смъртта му... факта, че смъртоносното оръжие, което бе намерено до трупа му, е подобно на оръжието, за което е разказвал, че вижда в кошмара си... и факта, че подробностите от кошмара, които е описал на хартия, изглежда са изиграли роля при отнемането на живота му. Тези факти сами по себе си са достатъчни, за да оправдаят провеждането на по-пълно разследване. Но сега стана ясно, че случаят е дори по-сложен.

Обърна страницата, прочисти гърлото си и продължи:

Научихме, че три други лица са сложили край на живота си по същия начин като Итън Гол и при сходни съпътстващи обстоятелства. И тримата са били хипнотизирани от Ричард Хамънд, страдали са от мъчителни кошмари и са се самоубили по начин, напомнящ съдържанието на въпросните кошмари.

Затвори папката и се обърна към слушателите си:

— Сега съм готов да отговарям на въпросите ви.

Няколко души заговориха едновременно. Фентън отново вдигна ръка:

— Един по един, моля. Вие там, на първия ред.

— В какво обвинявате доктор Хамънд? — попита една жена.

— Още нямаме обвинения. Очакваме съдействие от страна на доктор Хамънд.

Фентън посочи друг репортер.

— Смятате ли да преквалифицирате смъртта на Гол от самоубийство на убийство?

— Квалифицирана е просто като смърт при съмнителни обстоятелства.

Същият мъж:

— Какви други версии, освен самоубийство проверявате?

— За момента не работим върху други версии, освен самоубийство. Само искаме да изясним как и защо е станало то.

Женски глас:

— Какво имахте предвид, като казахте, че може да не е самоубийство в „нормалния“ смисъл на тази дума?

— Ами, нека да кажем, чисто хипотетично, че е възможно някой чрез силно хипнотично внушение да накара друг човек да направи нещо, което не би сторил по своя собствена инициатива. Това не би било нормално поведение. Не би било самоубийство в „нормалния“ смисъл.

Няколко души заговориха едновременно, опитвайки се да се надвикат един друг. Един мъж надделя над другите:

— Твърдите ли, че Ричард Хамънд е използвал хипноза, за да подтикне Гол и другите трима пациенти към самоубийство?

В залата се чува възгласи на изненада и скептицизъм. Фентън вдигна ръка:

— Моля за малко ред. Не твърдя нищо. Само споделям пред вас една хипотеза. Възможни са и други.

Същият репортер продължи:

— Смятате ли да арестувате доктор Хамънд за... за някакво престъпление?

— Нека да не изпреварваме събитията. На този етап се надяваме да получим доброволно съдействие от страна на доктор Хамънд. Трябва да разберем дали по време на хипнотичните сеанси се е случило нещо, което би могло да обясни кошмарите, които тези хора по-късно са сънували, и ритуалните самоубийства, които са извършили.

Две жени се обадиха едновременно:

— Ритуални ли?

Мъж:

— Какви ритуални елементи има? За сатанистки ритуал ли говорим?

Друг мъж:

— Можете ли да разкриете самоличността на другите три жертви?

Жена:

— Правилно ли е да се наричат „жертви“, ако става дума за самоубийства?

Фентън повиши глас:

— Ред, моля ви. Относно термина „жертви“, мисля, че е основателен при тези обстоятелства. Имаме четирима души, които са се самоубили по почти еднакъв начин, с оръжие, което са сънували, след като са били хипнотизирани. Това очевидно не е просто съвпадение. Колкото до ритуалната страна, мога само да разкрия, че използваното оръжие е необичайно и според експертите, с които се посъветвахме, това е съществен фактор.

— Ако теорията ви е правилна — заговори мъжки глас — ако тези жертви са били подложени на някакво хипнотично внушение, което ги е подтикнало да се самоубият, какви обвинения бихте могли да повдигнете? Да не би да говорим за някакъв нов вид убийство?

— Отговорът ще стане ясен в хода на разследването.

Въпросите продължиха още половин час. Фентън не проявяваше нетърпение. Даже насърчаваше репортерите да питат още — необичайно поведение за стабилен, консервативен на вид полицай, помисли си Гърни.

Най-сетне детективът обяви край на пресконференцията.

— Това беше, дами и господа. Благодаря за вниманието. На излизане можете да получите копия от изявлението ми.

Настана тътрене на столове, хората започнаха да стават и записът свърши.

Гърни поседя няколко минути неподвижно, беше озадачен.

Взе химикалка и започна да записва въпросите, които на него му хрумваха. Когато изписа половин страница, се сети, че в папките на Джейн има още материали — пресконференцията на Ричард Хамънд и примери за отразяването на случая в медиите след изявлението на Фентън.

Пак отвори папката, извади няколко разпечатки от статии и ги прегледа. Нямаше нужда да чете пълния текст на тези по-скорошни материали. Заглавията бяха красноречиви:

Придумващият към смърт.

Лекар подтиква пациенти да се самоубият?

Полицията свързва съмнителен терапевт с ритуални самоубийства.

Възможно ли е кошмар да бъде оръжие на убийство?

Гърни се отказа на средата на купчината. Остави разпечатките и се облегна назад. Новите факти бяха изключително интересни, а агресивният публичен подход на Гил Фентън го озадачаваше — и не само с прекалено смелата хипотеза, а и с отклонението от обичайната медийна практика на нюйоркската полиция.

В папката остана само още един материал — написана на машина страница с дългото заглавие „Медийно съобщение. Изявление на Ричард Хамънд относно разследването на смъртта на Кристъфър Уензъл, Лио Балзак, Стивън Пардоза и Итън Гол“. Гърни започна да чете с нарастващ интерес:

Наскоро в средствата за масова информация бяха направени сериозни намеци от страна на правозащитните органи на щата Ню Йорк относно смъртта на споменатите по-горе лица. Тези твърдения са безотговорни и заблуждаващи.

Настоящото изявление ще бъде първият, последен и единствен отговор. Няма да допусна да бъда въввлечен във фарса, разигран от некомпетентни полицейски служители. Няма да им съдействам по никакъв начин, докато не прекратят злонамерената кампания за очерняне на името ми. Също така няма да комуникирам с представителите на никоя от информационните медии, които разпространяват клеветническите инсинуации на полицията и така доказват неморалния си апетит за сензации.

Накратко, няма да участвам, да споря публично или да хабя усилия в това смехотворно разследване и медиен скандал. Няма да наемам адвокат, частен детектив, говорител или какъвто и да било друг защитник.

Нека да бъде пределно ясен. Всякакви намеци, че съм допринесъл по какъвто и да било начин за смъртта на лицата, с които съм имал само кратък професионален контакт, са абсолютна лъжа. Нека да повторя и подчертая

простата истина. Смъртта на Кристъфър Уензъл, Лио Балзак, Стивън Пардоза и Итън Гол са трагични събития, в които нямам абсолютно никакво участие. Те заслужават пълно и обективно разследване, а не този позорен цирк, подбуден от злонамерени полицейски чиновници и разпространяван от вредната новинарска индустрия.

Д-р Ричард Хамънд

Гърни остана впечатлен от смелия тон на изявлението, още повече че авторът бе същият човек, който преди време е живял в парализиращ страх от въображаемата възможност в багажника му да има труп.

8.

От гледна точка на Гърни полицията в Палм Бийч бе с точно подходящата численост — достатъчно голяма, за да има собствен следствен отдел, и достатъчно малка, за да е сигурно, че неговият човек там ще има достъп до информацията за всяко текущо разследване. И най-хубавото бе, че лейтенант Боби Бекър му беше задължен. Преди по-малко от две години Бекър беше заловил един особено опасен сериен убиец именно благодарение на Гърни.

Бекър вдигна веднага.

— Детектив Гърни. Каква изненада! — изрече с провлачен южняшки акцент. Тонът му обаче не изразяваше изненада. — Радвам се да те чуя. Всичко наред ли е при вас?

— Тук сме добре. А ти?

— Не се оплаквам. Или по-добре да кажа: предпочитам да не се оплаквам. Ако се оплаква, човек само си губи времето, което може да оползотвори по-добре, за да премахне причината за оплакването.

— Бога ми, Бекър, звучиш като истински южняшки мъдрец.

— Радвам се да го чуя от твоята уста. В крайна сметка аз съм точно такъв. Типичен кореняк флоридец. Сега сме почти изчезващ вид. Редки птици на собственото си дърво. Та какво мога да направя за теб?

Гърни замълча за момент, докато намери подходящите думи:

— Помолиха ме да се заема с един случай, който попада в няколко юрисдикции. Едната от тях е Палм Бийч.

— Чакай да позная. Дали случайно не говориш за Смъртоносния доктор? Така го наричат тук. Също и Смъртоносни сънища.

— Същия. Ти да не би да си разследващ детектив по случая „Уензъл“?

— Не съм. Дадох го на един младок на съседното бюро. Когато съдебният лекар го обяви за самоубийство, нещата изглеждаха ясни. И така, докато не цъфна преподобният Боуман Кокс, за да ни каже, че е убийство и извършителят е самият Сатана.

— Моля?

— Не знаеш ли за това?

— Казаха ми, че Уензъл споделил пред местен свещеник, че сънува кошмари, откакто е имал сеанс при доктор Хамънд в имението „Вълчето езеро“. След като младежът бил намерен мъртъв, свещеникът разказал на вашите хора за разговора им. После някой се обадил на Хамънд, но не изяснили нищо. Седмица по-късно Хамънд чул за второ самоубийство от детектив в Ню Джърси и пак се обадил при вас. Така ми казаха, не са споменавали нищо за Сатаната.

— Откъде получаваш тази информация?

— По обиколни пътища.

— Значи не си довереник на главен следовател Гилбърт Фентън?

— Може и така да се каже. Разкажи ми повече за Сатаната.

— Това... няма да ми е лесно. Началникът помоли да не разгласяваме подробности, които все още не са станали достояние на медиите. Аз обещах, че няма, и дадох честната си дума. Преподобният Кокс обаче не се е ангажирал с такова обещание. Доколкото знам, можеш да го намериш в Църквата на християнската победа в Корал Дюнс. Той е човек с твърди убеждения и голямо желание да ги споделя.

— Благодаря, Боби.

— Няма защо. Сега ти отговори на един мой въпрос. Всъщност въпрос, който се върти в ума на доста хора тук.

— Казвай.

— Какво, в името на светата магнолия, е решил да прави тоя свински задник Фентън?

Това ги подтикна към дълго обсъждане на необичайния подход на Фентън към медиите. Бекър бе особено недоволен от държането му като официален говорител на полицията по всички страни на разследването и надутото му поведение пред националните медии, заради което разследващите в другите юрисдикции бяха изгубили контрол над потока от информация и се оказваха в неловко положение пред местните репортери.

Друг проблем беше хипотезата, изказана от Фентън, която Бекър считаше за „несъстоятелна пред съда и със сигурност недоказуема“. Това наведе Гърни на друг въпрос, който го смущаваше повече дори от поведението на Фентън:

Кой в Бюрото за криминални разследвания — или другаде в йерархията на Нюйоркската щатска полиция се беше подписал, за да

одобри такъв подход? И защо?

Нямаше как това да се случва без благословията на някого отгоре. Все пак Фентън приличаше на типичен полицай от кариерата. Закостенял и близо до пенсиониране, той не би могъл да направи нищо, без да спази установения ред на подчинение.

Чия беше тази игра?

И каква беше наградата за победителя?

Засега Гърни и Бекър нямаха отговори. Но фактът, че им хрумват едни и същи въпроси, вдъхваше увереност.

Преди да затвори, Бекър се сети още нещо за преподобния Кокс:

— За да си готов за разговора с добрия пастор, ще ти кажа, че поразително напомня на едра граблива птица.

* * *

Гърни телефонира на номера, който взе от уебсайта на Църквата на християнската победа в Корал Дюнс. Попадна на автоматичен оператор, който го препрати в крайна сметка на гласовата поща на самия Боуман Кокс.

Той се представи и продиктува мобилния си номер, като обясни, че е един от детективите, разследващи случая с четирите самоубийства, и се надява свещеникът да хвърли още малко светлина върху душевното състояние на Кристъфър Уензъл и може би да сподели с него своята версия за случая.

По-малко от пет минути след като затвори, телефонът му иззвъня. Гласът бе със сладникав южняшки акцент.

— Детектив Гърни, Боуман Кокс се обажда. Току-що получих съобщението ви. Ако съдя по телефонния ви код, намирате се някъде в щата Ню Йорк. Прав ли съм?

— Да, напълно сте прав. Благодаря, че се обадохте толкова бързо.

— Вярвам, че всяко нещо се случва с определена причина. Получих съобщението ви секунди след като сте го оставили, защото се канех да тръгвам от хотела, където съм отседнал сега, и реших преди това да проверя гласовата си поща. Освен това къде мислите, че се намира хотелът?

— Нямам представа.

— Точно където най-малко очаквате. В търбуха на звяра.

— Моля?

— В търбуха на звяра — в Ню Йорк Сити. Дойдохме да защитим Коледата срещу онези, които ненавиждат самата идея за нея, които възразяват срещу самото ѝ съществуване.

— Аха, ясно.

— Християнин ли сте, господине?

Това не беше въпрос, на който Гърни би отговорил при нормални обстоятелства. Но ситуацията не беше нормална.

— Да, християнин съм.

Всъщност изповядваше своя форма на „християнство“, толкова далечна от вярата на Боуман Кокс, колкото Уолнът Кросинг беше от Корал Дюнс. Но спести тази информация на свещеника.

— Това е радостна новина. Сега с какво мога да ви бъда полезен?

— Бих искал да поговорим за Кристъфър Уензъл.

— И неговия кошмар?

— Да.

— И как са изгубили живота си всички тези хора?

— Да.

— Къде точно се намирате, детективе?

— У дома в Уолнът Кросинг, във вътрешността на щата Ню Йорк.

Кокс замълча за няколко секунди. Единственото, което Гърни чуваше по телефона, бе тихо тракане на клавиатура. Той изчака.

— Аха, ето къде е. Много удобно нещо са тези електронни карти. Добре, ето какво ще ви предложа. Имам усещането, че този разговор е прекалено важен, за да го водим по телефона. Какво ще кажете да се срещнем лично?

— Кога и къде?

Пак мълчание, този път по-дълго. Още тракане на клавиши.

— Изглежда, че Мидълтаун е точно по средата между нас. На шосе 17 има някакво ресторантче. Имам усещането, че бог сам ни сочи пътя. Какво мислите, да приемем ли напътствията му?

Гърни погледна дисплея на телефона за часа. Беше 12:13. Ако стигнеше в ресторантчето до 13:45 и прекараше един час с Кокс, можеше да се прибере у дома до 16:15. Така щеше да му остане

достатъчно време, за да организира пътуването до „Вълчето езеро“ на следващия ден.

— Добре, отче, мога да ви чакам там в 13:45.

9.

Пътуването през Катскил до Мидълтаун му беше познато и мина гладко. Големият паркинг на „По средата на пътя“ също му бе познат. С Мадлин се бяха отбивали много пъти на кафе през годината, докато търсеха къща в района.

В салона бяха заети по-малко от една трета от масите и докато Гърни оглеждаше, към него се приближи сервитьорка с меню в ръка и прекалено много червило по устните.

— Мисля, че видях човека, с когото имам среща — каза той.

На един от четирите стола около една ъглова маса седеше мъж с надут вид.

Жената сви рамене, даде му менюто и се отдалечи.

Още преди Гърни да стигне до масата, другият мъж се изправи. Беше доста висок, над метър и осемдесет. Веднага протегна ръка и стисна енергично тази на Гърни. С другата показва айпада си.

— Проведох малко проучване, детективе — каза, като се усмихна лукаво, показвайки зъби с множество коронки. И трябва да призная, че съм силно впечатлен.

На таблета Гърни успя да мерне своя стара снимка и думата „суперченге“ — гръмкото заглавие на една статия в списание „Ню Йорк“, излязла преди няколко години и описваща поредицата от арести и осъдителни присъди, която според някои статистики го правеше най-успешния детектив, разследващ убийства, в историята на Нюйоркското полицейско управление.

Навремето статията го накара да се почувства неловко, но от време на време му носеше полза. Сега можеше да е един от тези моменти.

Свещеникът вероятно бе около шейсетте, но полагаше всички усилия да изглежда на четирийсет.

— За мен е голяма чест да се запозная с вас, детектив Гърни. Заповядайте, седнете.

Седнаха един срещу друг. Сервитьорката с отегчената усмивка се приближи.

— Готови ли сте да поръчате, господа? Или да изчакам?

— Може би да почакате още малко, докато се запозная с този забележителен мъж. После ще изберем. Съгласен ли сте, Дейвид? Ако позволите да се обръщам на малко име.

— Няма проблем.

Кокс носеше тъмносин анцуг и „Ролекс“ от неръждаема стомана — модел, който Гърни бе видял да се продава някъде за 12 000 долара. Кожата на свещеника бе с жълтеникав тен, неестествено изпъната и без нито една бръчка; косата му — неестествено кестенява и без нито един бял косъм. Гърбавият нос като клюн на граблива птица и очите с хладен блясък бяха в силен контраст с широката усмивка.

След като сервитьорката се отдалечи, той се наведе към Гърни:

— Благодарен съм на господ за тази възможност да обменим мисли относно този случай, за който вярвам, че е проявление на невъобразимо зло. Мога ли да попитам докъде се простира вашето разбиране по случая?

— Ами, преподобни Кокс, както...

— Моля ви, Дейвид, без официалности. Наричайте ме Боуман.

— Добре, Боуман. Доколкото съм запознат, проблемът с изясняването на случая е в това, че той попада в различни юрисдикции заради различните места, на които са открити самоубилите се мъже. Гилбърт Фентън в района Адирондак на щата Ню Йорк изглежда има най-широк поглед върху разследването.

Гърни наблюдаваше изражението на пастора за реакция, която да му подсказе как да спечели благоразположението му. Реши да смени изразните средства:

— Но повече ме интересува пръстът на злото, присъствието на определени необясними сили.

— Точно така!

— Кошмарите например.

— Точно така!

— Това е тема, Боуман, по която бих искал да чуя професионалното ви мнение. Поради разпокъсания начин на водене на разследването, аз знам за кошмарите, но не и тяхното съдържание. Обменът на информация между отделните полицейски служби е проблем, по който има още много да работим.

Кокс се ококори смаяно:

— Ама кошмарът е отговорът на всичко! Казах им го от самото начало. Казах им, че кошмарът е разковничето! Те имат очи, но не искат да видят!

— Можете да обясните на мен.

— Разбира се.

Свещеникът пак се облегна назад и продължи да говори разпалено. Безупречните му зъби и хирургически опънатата кожа на лицето му придаваха не много човешки вид.

— Чували ли сте, Дейвид, за явлението, когато хората, чули веднъж някаква мелодия, след това са в състояние да я изсвирят с точност нота по нота? Е, аз имам подобна способност по отношение на думите, особено ако са свързани с Божието или човешкото слово. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Не съм много сигурен.

Кокс се наведе напред и змийските му очи се втренчиха в Гърни.

— Всичко свързано с бога или дявола се запечатва в паметта ми — нота по нота. Приемам това като дарба. Затова, когато ви казвам, че ще ви повтора разказа на Кристъфър Уензъл за кошмара му, това означава, че ще чуете неговата точна версия. Нота по нота. Дума по дума.

— Имате ли нещо против да записвам?

В очите на преподобния проблесна нещо, но прекалено бързо, за да може Гърни да разтълкува реакцията му.

— Полицията ме предупреди да не споделям тази информация пред медиите или обществеността. Но вие очевидно като детектив спадате в друга категория.

Гърни извади телефона си, активира приложението за звукозапис и го остави на масата. Кокс се вгледа в апарата за няколко секунди, сякаш преценяваше рисковете и ползите. После кимна едва забележимо (като комарджия, даващ знак, че ще участва в следващото раздаване), затвори очи и заговори. Гласът му звучеше по-остро, вероятно като имитация на тона на Кристъфър Уензъл.

— Лежа в леглото. Почвам да се унасям. Но не ми става толкова хубаво. Няма го онова спокойно, отпуснато чувство, когато заспиваш. Отчасти съм буден, но не мога да се движа или да говоря. Знам, че има някой или нещо в стаята при мен. Чувам дълбоко, хрипливо дишане — като някакво животно. Като тихо ръмжене. Не го виждам, но се

приближава. Промъква се към мен. Почва да ме притиска към леглото. Опитвам се да закреця, но не мога. Изведнъж виждам святкащи червени очи. Виждам зъбите на звяра, големи и остри.

Кокс също оголи ослепително белите си зъби.

— От зъбите капе слюнка. Разбирам, че това е вълк. Голям колкото човек. Святкащите червени очи са на сантиметри от мен. Слюнката от зъбите капе върху устата ми. Искam да креця, но не мога да издам звук. Тялото на вълка е над мен, снишава се, източва се във формата на кинжал. Усещам как кинжалът се забива в мен, изгаря ме, пронизва ме, пак и пак, и пак. Целият съм в кръв. Ръмженето на вълка преминава в мъжки глас. Виждам, че вълкът има човешки ръце. Изведнъж разбирам, че това е мъж, но виждам само ръцете му. В едната му ръка има кинжал със сребърна вълча глава на дръжката, вълча глава с червени очи. В другата ръка държи разноцветни хапчета. Казва: „Седни и изпий тези хапчета. Не се бой, нищо няма да си спомняш.“ Събуждам се изпотен и разтреперан. Тялото ме боли. Сядам на ръба на леглото; прекалено съм изтощен, за да стана. Превивам се надве и повръщам. Така свършва. Това се случва всяка нощ. Самата мисъл, че пак ще го преживея, ме кара да искам да умра.

Кокс отвори очи, облегна се назад и огледа стаята с малко странно изражение — сякаш не просто е повторил думите на мъртвия, а е послужил като говорител на духа му.

— Ето това е, Дейвид, отвратителното изживяване, което ми разказа клетият младеж в самото навечерие на гибелта си.

Замълча за момент, явно чакайки реакция от Гърни. — Не намирате ли преживяното от Кристъфър за смразяващо?

— Странно е, наистина. Но кажете ми, освен този сън какво друго знаете за него?

Кокс го погледна удивено:

— Извинете ме, Дейвид, но е повече от ясно, че кошмарът на Кристъфър е основното, върху което трябва да се съсредоточим. Сънят му е подсказал как ще умре. Сънят разкрива ролята на онзи дявол Хамънд. „И вижте, рече Господ, Истината, която ви се показва в тези събития. Истината за злото, изложена пред очите ви.“

— Когато наричате доктор Хамънд дявол...

— Не го правя случайно. Знам всичко за доктор Хамънд и неговата висока квалификация като психолог.

Гърни се почуди дали озлобеността на Кокс срещу Хамънд е обичайната религиозна ненавист, или има и друга причина. Но преди това имаше друг въпрос:

— Познавахте ли Уензъл в друг контекст извън разговора за кошмарите му?

Кокс нервно поклати глава:

— Не.

— Вашата енория се намира в Корал Дюнс, нали?

— Да. Но проповедите ни по радиото и в интернет нямат граници.

— И Корал Дюнс е на един час с кола от Палм Бийч?

— Какво намеквате?

— Чудя се защо...

— Защо Кристъфър е дошъл чак до Корал Дюнс, за да облекчи изтерзаната си душа? Не ви ли хрумна най-простият отговор? Бог го е пратил при мен.

Пасторът отново се усмихна лъчезарно и показва безупречните си бели зъби.

— Не ви ли хрумва друга причина?

— Може би е чул някоя от проповедите ни по интернет. Нашата енория си е поставила като мисия да подкрепя бог във великата война, раздираща нашия свят.

— И тази война е...?

Кокс отговори с тон, сякаш се изненадваше, че на някого изобщо може да му хрумне такъв въпрос.

— Това е война срещу божествения ред на нещата. Война срещу самата същност на мъжа, жената, брака и семейството. Война, която се води с цялата лукавост на дявола от хомосексуалните войски на Сатаната.

— Искате да кажете, че Кристъфър Уензъл е дошъл до Корал Дюнс да ви разкаже за кошмара си само защото се противопоставяте на гей браковете?

Кокс се втрени в Гърни. Очите му горяха от емоция, която би могла да бъде ярост или просто силно вълнение. Но в тях имаше и нещо друго — онзи особен блясък, издаващ непоклатимата вяра в някакво абсурдно заблуждение. Той повиши глас:

— Искам да ви кажа, че той дойде при мен, защото беше хипнотизиран, духовно насилен и предстоеше да бъде убит от доктор Ричард Хамънд — този агент на упадъка и покварата.

* * *

След като още петнайсет минути слуша Боуман Кокс (без никакво желание да яде каквото и да било), Гърни си тръгна от ресторанчето с повече въпроси, отколкото когато бе дошъл. Въпроси за миналото на Ричард Хамънд, за честността и откровеността на Джейн Хамънд, за значението на странния сън на Уензъл и за причините за ожесточената омраза на самия Кокс към Хамънд.

Докато пътуваше по шосе 17 обратно към дома, той се опита да подреди в ума си съдържанието и последователността на телефонните разговори, които смяташе да проведе: с Хардуик, с Джейн и с Ребека Холдънфийлд — гениална криминална психоложка, с която имаха сложни отношения на привличане, сътрудничество и съперничество.

Преди да се обади на когото и да било от тях обаче, реши да им изпрати копия от аудиозаписа. Освен това искаше да го изслуша още веднъж — не толкова заради подробностите около кошмара, които помнеше ясно, колкото за онази част от разговора, в която Кокс говореше за убийство. Искаше да се увери, че е запомнил правилно всичко, преди да обсъди нещата с Ребека.

На едно място отби от пътя и изпрати имейлите — с кратки пояснения за Хардуик и Джейн и по-подробни за Ребека. После отвори аудиофайла, намери мястото, което го интересуваше, и го пусна.

Пак потегли и като се вслушваше във всяка дума на Кокс, продължи към живописните планини.

Кокс:

— Искам да ви кажа, че той дойде при мен, защото душата му бе насилена и предстоеше да бъде убит от доктор Ричард Хамънд.

— Уензъл ли така ви каза? Че очаква да бъде убит?

— Свързваше го с кошмара, а кошмарът разкриваше това, което той не смееше да изрази с думи.

Кратко мълчание.

— Вярвате ли, че Хамънд е убил Уензъл?

— С цялото си сърце и душа.

— Хайде да видим дали правилно съм разбрал последователността на събитията. Вие твърдите, че Хамънд е хипнотизирал Уензъл под претекст, че така ще му помогне да откаже пушенето. Седмица по-късно... какво? Хамънд е отишъл в Палм Бийч, хипнотизирал е Уензъл в апартамента му и е прерязал артериите на китките му, за да инсценира самоубийство? Това ли твърдите, че се е случило?

— Поведението ви е на сляпо отхвърляне, господине.

— Искам да разбера как вие виждате фактите.

— Виждам присъствието на Сатаната — реалност, за която вашият ум изглежда затворен.

— Умът ми може да се отвори. Само ми кажете какво според вас е направил Ричард Хамънд на Кристофър Уензъл — какви конкретни действия и в каква последователност. Не твърдите, че Хамънд лично е отишъл във Флорида, за да го убие, нали?

— Не, господине, не твърдя такова нещо. Това не би било нищо повече от обичайната човешка жестокост, престъпление, което би могло да бъде извършено от всеки обикновен злосторник. Случило се е нещо несравнимо по-лошо.

— Не разбирам.

— Не е било необходимо Хамънд да предприема никакво физическо действие.

— Сега пък казвате, че Хамънд не е убивал никого. Обърках се.

— Тук имаме работа, господине, със силата на самото Зло.

— Какво точно означава това?

— Доколко сте запознат с миналото на Хамънд?

Не много. Казаха ми, че бил известен в своята област и е помогнал на много хора да откажат цигарите.

Рязък, мрачен смях от страна на Кокс:

— Плановите на Хамънд нямат нищо общо с тютюнопушенето. Това е само фасада. Погледнете миналото му — книгите му, статиите му. Лесно ще разкриете истинския му план, намеренията му от самото начало, ясни като сатанинския огън в очите на онзи вълк. Планът на Хамънд, господине, е да извращава човешките умове и да създава хомосексуалисти.

— Да създава хомосексуалисти? Как го прави?

— Как ли? По единствения начин, по който е възможно — с помощта на дявола.

— Какво точно му помага да прави дяволът?

— Отговорът е известен само на Хамънд и на самия Сатана. Но моето лично мнение е, че този човек е продал душата си, за да получи ужасна власт над другите хора — власт да влиза в умовете им и да извращава мисленето им, да им внушава скверни сънища, които ги тласкат или към греховен живот, или към себепоразрушение, защото не са в състояние да понесат проклятието на тези сънища.

— Тоест, като казвате, че Хамънд е „убил“ Уензъл, имате предвид, че...

— Имам предвид, че го е убил по възможно най-зловещия начин — като е загнездил в ума му кошмар за извращения, с който той не е могъл да понесе да живее. Кошмар, който го е тласнал към смъртта. Помислете за това, детективе. По какъв по-жесток и зъл начин можете да убиете някого от това, да го накарате да се самоубие?

Гърни спря записа точно когато излизаше от главното шосе на пътя, който след няколко възвишения и долини щеше да го заведе до Уолнът Кросинг.

Освен че си спомни точните думи на Кокс, повторното изслушване на разговора не му помогна с нищо. Представата на пастора за самоубийството на Уензъл бе повече като гръмотевична буря, отколкото източник на просветление.

Възможно ли бе Кокс да е толкова луд, колкото изглеждаше? Или, ако хомофобските му брътвежи бяха само представление, каква бе целта му?

Въпреки обяснението на Кокс за причината Уензъл да отиде при него, Гърни не спираше да се пита дали има друга причина за дългото пътуване на нещастния младеж до Корал Дюнс.

10.

В западния край на язовира Пепактън Гърни спря на постлано с чакъл уширение. В този район с лошо покритие имаше едно място, където телефонът му винаги имаше връзка.

Надяваше се да внесе някакъв логичен ред в обърканите картини от случая, които бе получил от Гилбърт Фентън, Боуман Кокс и Джейн Хамънд.

Най-напред се обади на Джейн.

— Имам един въпрос. Ричард работил ли е някога в областта на сексуалната ориентация?

— За кратко. В самото начало на кариерата си. Защо питате? — Току-що говорих с един свещеник, който се е срещал с един от самоубилите се младежи. Той ми каза, че брат ви е провеждал терапия за промяна на сексуалната ориентация.

— Това е нелепо! Никога не се е опитвал да променя нищо.

Тя замълча, сякаш се сдържа да не каже още нещо. Гърни изчака.

Джейн въздъхна и продължи:

— Когато започваше, Ричард имаше пациенти, които не можеха да приемат факта, че са гейове, и се бояха да кажат на близките си. Той им помагаше да приемат действителността и същността си. Само толкова.

— Само?

— Да. Е... имаше известни усложнения — група фанатизирани свещеници подеха атака със заплашителни писма, които му изпращаха по пощата. Но това беше преди близо десет години. Защо повдигате въпроса сега?

— Някои хора имат дълга памет.

— Някои хора са фанатици, търсеци кого да мразят.

Гърни нямаше как да не се съгласи. От друга страна, все още не беше готов да припише демоничната теория на преподобния Кокс на обикновен фанатизъм.

Второто обаждане беше до Хардуик, но се включи гласова поща. Остави съобщение на приятеля си да отвори имейла и да изслуша

прикачения аудиофайл. Също да се опита да намери изчезналата приятелка на Стивън Пардоза от Флорал Парк.

Накрая се обади на Ребека Холдънфийлд и тя вдигна на третото иззвъняване.

— Здравей, Дейвид. Отдавна не сме се чували. С какво мога да ти помогна?

Гласът ѝ, дори по телефона, му напомняше за финия сексапил, който открай време го привличаше и в същото време плашеше.

— Каж ми за Ричард Хамънд.

— За Ричард Хамънд, който в момента е в центъра на торнадото?

— Същият.

— Изключително умен. Капризен. Находчив. Обича винаги да е на гребена на вълната. Някакви по-конкретни въпроси?

— Какво точно знаеш за торнадото?

— Колкото всеки, който слуша новините по пътя си за работа. Четириима самоубили се пациенти за един месец.

— Чу ли теорията на полицията, че ги е подтикнал към самоубийство чрез хипнотично внушение?

— Да, чух.

— Мислиш ли, че е възможно?

Тя се изсмя:

— Хамънд е изключително способен, но има граници.

— Каж ми повече за границите.

— Хипнозата не може да подтиква поведение, което не е съвместимо с основните ценности на индивида.

— Тоест не е възможно да подтикнеш някого към самоубийство чрез хипноза?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Хипнотерапевтът може да активизира някого, който вече има склонност към самоубийство, с некомпетентност или безотговорни действия. Но не може да създаде непреодолимо желание да умреш у някого, който иска да живее. Нищо подобно не е документирано.

Сега Гърни замълча на свой ред, за да осмисли чутото.

— Отвсякъде чувам, че Хамънд бил уникален в своята област. Преди малко спомена, че обичал винаги да е на гребена на вълната. Какво имаше предвид?

— Движи се по границата на възможното. Четох резюме на една негова статия, която е представил на среща на Американската психиатрична асоциация, за заличаването на границата между невропсихология и мотивационна хипнотерапия. Твърди, че интензивната хипнотерапия може да формира нови невронни пътища и така да отключва ново поведение, което преди това е било трудно или невъзможно.

Гърни не каза нищо. Изчака Ребека сама да усети противоречието между това, което току-що каза, и предишното си твърдение за границите на хипнотерапията.

— Обаче не ме разбирай погрешно побърза да добави тя. — Няма доказателства, че дори най-интензивната хипнотерапия е в състояние да промени желанието да живееш в желание да умреш. И между другото, има един цял друг аспект на въпроса какво хората са способни или не да направят.

Гърни отново изчака, без да каже нищо.

— Аспектът на характера. От това, което съм видяла и чула за Хамънд, не прилича на човек, който ще тръгне да подтиква хората към самоубийство. Той е вундеркинд, невротик, може би нещо като побъркан гений. Но чудовище? Не.

— Като каза „чудовище“... получи ли имейла ми?

— Не, ако си го изпратил през последния час. Бях заета и не съм си проверявала пощата. Защо?

— Преди малко говорих с един флоридски пастор, който е уверен, че Хамънд е чудовище. Изпратих ги записа на разговора ни.

— Звучи забавно. Обаче не мога да го чуя в момента. Имам клиент, който чака. Но ще го чуя по-късно и ще ти се обадя. Става ли?

Колебливият ѝ тон подсказваше, че иска да каже още нещо. Гърни отново изчака.

— Знаеш ли — добави Ребека — само теоретично... ако някой измисли как да го прави...

— Да измисли как да кара хората да се самоубиват?

— Да. Ако някой... ако някой наистина може...

Мисълта за възможните последствия я остави без думи.

* * *

Гърни остана загледан в язовира. Колкото повече мислеше за недовършената мисъл на Ребека Холдънфийлд, толкова повече се убеждаваше, че е доловил нотка на страх в гласа ѝ.

Погледна часовника на таблото. Беше 15:23. В тази сенчеста планинска долина през декември, близо до най-късия ден в годината, нощта почти бе настъпила.

Гърни разсеяно си спомни серия от образи. Образи, едновременно познати и обезпокояващи. Познати, защото от време на време го спохождаха — вече десетина пъти може би, винаги неочаквано — откакто бе сънувал онзи сън, в който за първи път се бяха появили, наскоро, след като с Мадлин се заселиха в Западен Катскил и научиха за опразването и наводняването на няколко села за построяването на язовира.

Местните жители бяха принудени да напуснат домовете си, отчуждени заради нуждата на Ню Йорк от вода. Всички къщи и плевни, църквите, училищата и магазините бяха изгорени, после овъглените греди и каменни основи — изравнени с булдозери, а всички мъртъвци — ексхумирани от гробищата. Сякаш долината никога не е била населена, сякаш общността, съществувала близо век тук, никога не я е имало. Сега големият язовир бе главният обитател на долината; на дъното му останките от човешки жилища отдавна бяха покрити с тиня.

Тези сухи факти обаче, въпреки че бяха станали причина за появата им, не бяха цялата същност на тези повтарящи се във въображението му сцени. Представяше си как стои в мрачните, синьо-зелени, мъртвешки тихи дълбини на язовира. Навсякъде около него имаше изоставени домове с избити врати и прозорци. Непокътнат сред наводнените селски къщи се издигаше жилищният блок в Бронкс, където бе прекарал детството си. Той също беше призрачно пуст с прозорци — просто едни правоъгълни дупки в мрачната тухлена фасада. През тези отвори влизаха и излизаха същества, подобни на змиорки. Вътре в мрака дебнеха морски змии. Бавно ледено течение, преминаващо над самото тинесто дъно, теглеше краката му към заплашително стърчащата сграда и зловещото ѝ съдържание.

Образите бяха толкова реалистични, че Гърни направи гримаса на погнуса. Той тръсна глава, пое си дълбоко въздух, запали колата и

пак излезе на шосето. Потегли към къщи, решен никога повече да не се фиксира върху този сън.

В продължение на десетина километра възвишенията и долчинките между язовира и Уолнът Кросинг създаваха комуникационна дупка. Но когато зави по тесния път към къщата си, Гърни влезе в обхвата на местната предавателна антена и телефонът му иззвъня.

Беше Джейн Хамънд.

— Чухте ли? — Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Какво да чуя?

— За последната пресконференция на Фентън.

— Какво се е случило?

— Той още повече влошава нещата.

— Какво е направил.

— Заявил е, че сега Ричард е „главен заподозрян“ в разследване на „умишлено убийство“, както го нарича.

— „Умишлено убийство“? Точно тези думи ли е използвал?

— Да. И когато репортерите го попитаха дали това означава, че Ричард ще бъде арестуван и съден за предумишлено убийство, той не каза „не“.

— А какво каза!

— Че се мисли по този въпрос и че следствените действия продължават.

— Спомена ли какви нови доказателства са дали основание за такова решение?

— Същите безумни твърдения. Отказа на Ричард да съдейства за разследването. Разбира се, че ще откаже да съдейства! Кой ще съдейства на тълпата, която е тръгнала да го линчува?

— Отказът да съдейства не е ново доказателство. Споменаха ли нещо друго?

— Още нелепости за сънищата. Фентън от самото начало твърдеше, че след като са имали сеанс при Ричард, всяка от жертвите е започнала да сънува кошмари. Но сега твърди, че са имали един и същи кошмар. Пълна глупост.

Гърни отби встрани от пътя. Ако един човек сънува един и същи сън няколко нощи подред, това е странно. Но четирима души да сънуват *същия* сън, това беше изключително странно.

— Сигурна ли сте, че сте разбрали добре?

— О, разбрах го отлично. Фентън каза, че всички жертви са разказали на някого за кошмарите, които са ги измъчвали. Уензън казал на свещеника си. Балзак казал на психолога си. Пардоза казал на физиотерапевта си. Итън го описал в писмо до някого. Според Фентън четирите разказа са еднакви в същността си.

— Каква е неговата теория?

— Каза, че *понеже всичките са сънували един и същи сън*, след като са били хипнотизирани от Ричард, това доказвало, че Ричард е виновен — и не само за кошмарите, а и за самоубийствата. После добави: „четирите самоубийства, които са ни известни засега“ — като че ли Ричард е някакъв сериен убиец.

— Обаче Фентън не го е обвинил официално в нищо, нали?

— Да го обвини официално? Не. Подложи го на зловни нападки? *Да*. Унищожи репутацията му? *Да*. Провали кариерата му? *Да*. Преобърна живота му надолу с главата? *Да*.

Джейн продължи още известно време да излива гнева и тревогата си. Гърни по принцип се чувстваше неловко, когато ставаше свидетел на такива разгорещени емоции, но много добре разбираше реакцията ѝ към този случай, ставащ все по-заплетен с всяко следващо разкритие.

Четирима души да сънуват един и същи сън?

Как беше възможно?

Гърни отново подкара колата, мина покрай плевнята, покрай езерцето, покрай пасището. Когато спря зад къщата, забеляза един червеноопашат ястреб. Птицата кръжеше над ливадата, разположена между къщата и плевнята. Центърът на бавните кръгове изглежда беше ограждението до кокошарника. Гърни слезе от колата и погледа няколко секунди. Ястребът се повъртя още малко, после продължи по права линия и се изгуби от поглед зад кленовата горичка, граничеща с пасището.

Гърни влезе в къщата и извика Мадлин, но никой не се обади. Беше едва четири. Той със задоволство установи, че се е прибрал точно както бе предвидил, и малко се разочарова, че жена му не е там да стане свидетел на тази рядка за него точност.

Къде ли беше?

Днес нямаше насрочено дежурство в психиатричната клиника. Освен това колата ѝ беше на обичайното си място до къщата. Едва ли бе отишла далече. Беше студено и до час щеше да се стъмни, затова едва ли бе тръгнала да се разхожда по някой от изоставените каменарски пътища между скалистите била. Студът нямаше да я спре толкова, колкото задаващата се нощ.

Гърни набра мобилния ѝ телефон и го чу да звъни на една полица само на няколко крачки от себе си — дали го използваше като тежест за затискане на неотворени писма?

Нямаше бележка.

Лампичката на телефонния секретар премигваше. Той натисна копчето.

— Здравей, Дейвид. Ребека Холдънфийлд. Изслушах записа на разговора ти с Кокс и мога да го определя като, меко казано, странен. Имаш ли време да се видим? Може би да се срещнем някъде по средата между Уолнът Кросинг и моя кабинет в Олбани? Обади се да се разберем.

Гърни се обади. Включи се телефонен секретар и той остави съобщение.

— Здравей, Ребека. Дейв Гърни. В момента ще е трудно да се видим. Утре рано сутринта заминавам за „Вълчето езеро“ в Адирондакс, за да говоря с Хамънд, ако успея. После заминаваме за Северен Вермонт за снежни преходи и други подобни. Ще се върна най-рано след пет-шест дни. Много ми е интересно обаче да чуя мнението ти за съня. Между другото, следователят от Криминалното бюро току-що добави един невъзможен обрат по въпроса за сънищата на последната си пресконференция. Потърси в интернет последната информация и ми се обади, когато можеш. Благодаря.

Тъкмо затвори и телефонът иззвъня още преди да го остави. Хардуик вече говореше, когато Гърни вдигна апарата на ухото си:

— ... по дяволите, става?

— Много добър въпрос, Джак.

— Да не би Кокс и Фентън да се състезават за „Най-лудия човек на планетата“?

— Чу ли разказа на Кокс за съня на Уензъл?

— Чух го. А сега Фентън твърди, че и другите самоубийци са сънували същото.

— И това твърдение ти идва в повече?

— Такава камара лайна на всеки ще му дойде в повече.

— Ако тръгнем да разсъждаваме в тази посока, Джак, трябва да приемем, че или Фентън лъже със знанието и одобрението на цялото виеше ръководство на Криминалното бюро като част от някакъв грандиозен конспиративен план, или тези хора наистина са сънували един и същи кошмар, който ги е подтикнал към убийство.

— Нали не мислиш, че е възможно?

— Нищо, което съм чул досега за този случай, не ми звучи възможно.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да потърсим възможни връзки. Места, където пътищата на четирите жертви може да са се пресекли. Освен това всички предишни контакти, които може да са имали с Ричард Хамънд. Или с Джейн Хамънд. Или с Пейтън Гол, за когото Джейн спомена, че е на около двацет и пет, точно като самоубийците. Може да няма значение, но може да е важно.

— Голямо равение ще падне. Веднага започвам.

След като затвори, Гърни остана няколко минути загледан през прозореца — докато сгъстяващият се мрак му напомни за Мадлин. Помисли си, че трябва да излезе да я потърси, преди съвсем да се е стъмнило. Но откъде да започне? Тя нямаше навик да...

— Бях при езерцето.

Гласът ѝ го накара да подскочи, толкова тихо беше влязла в къщата и се бе показала на вратата на хола. В миналото тази нейна поява като че ли в отговор на мислите му щеше да го разтревожи, но сега беше свикнал с това явление.

— При езерцето ли? Не е ли прекалено студено за такива разходки?

— Не. Чистият въздух ми дойде добре. Видя ли ястреба?

— Мислиш ли, че трябва да направим нещо в тази връзка?

— Друго, освен да му се възхищаваме ли?

Гърни сви рамене и двамата се умълчаха. Мадлин първа заговори:

— Ще отидеш ли да се видите?

Очевидно говореше за Ребека, беше чула съобщението. Въпросът, зададен със съвсем небрежен тон, го накара да настръхне.

— Не виждам как ще стане. Поне не преди да се върнем от Вермонт, пък дори и тогава...

— Тя ще намери как.

— Какво искаш да кажеш?

— Трябва да признаеш, че тя проявява интерес към теб.

— Ребека има интерес да развива кариерата си и да запази всички познанства, които някой ден могат да ѝ бъдат полезни.

Тази полуистина предизвика ново мълчание, което този път Гърни наруши първи:

— Нещо не е наред ли?

— Какво да не е наред?

— Откакто дойдоха Джак и Джейн, сякаш си на друг свят.

— Извинявай. Умът ми е зает с прекалено много неща.

Тя се обърна и отиде в кухнята.

* * *

Вечерята беше кратка и се състоеше от варени картофи, грах на микровълнова, риба и само откъслечни разговори. Докато раздигаха масата, Гърни попита:

— Каза ли на Сара, че утре рано заминаваме?

— Не.

— Ще ѝ кажеш ли?

— Да.

— Ако отворим кокошарника и пуснем кокошките сутринта, някой трябва да ги затвори вечерта.

— Прав си. Ще ѝ се обадя.

Отново настъпи продължителна тишина. Мадлин изми чиниите, приборите, тигана от рибата, тенджерата от картофите и подреди всичко на стойката за сушене. От години бе запазила този ритуал пред мивката само за себе си.

Второстепенната роля на Гърни бе да седи и да гледа.

Когато свърши, Мадлин избърса ръцете си, но вместо да вземе някоя книга и да седне както обикновено на креслото до печката на

дърва в дъното на стаята, тя остана пред умивалника, втренчена в някаква въображаема картина.

— Мади, какво, по дяволите, става?

Още докато задаваше този въпрос, подтикнат повече от раздразнение, отколкото от загриженост, Гърни осъзна, че допуска грешка.

— Казах ти. Просто много неща са ми се струпали на ума. В колко трябва да тръгнем утре?

— Сутринта ли? В осем? Осем и половина? Добре ли е?

— Предполагам. Събра ли си багажа?

— Няма да вземам много неща.

Тя се вгледа в лицето му за няколко секунди, после изгаси лампата над умивалника и излезе от кухнята през коридорчето, водещо към спалнята им.

Гърни погледна през плъзгащия се прозорец и не видя нищо. Сумракът отдавна бе преминал в тъмна нощ — нощ без луна и звезди.

11.

По някое време след полунощ настъпи рязка промяна на времето. Излезе силен вятър, който издуха облаците, и луната озари кленовата горичка пред прозореца на спалнята.

Гърни се събуди от воя на вятъра, отиде до тоалетната, изпи чаша вода и постоя известно време на прозореца. Лунната светлина, която озаряваше увехналата от студа трева на пасището, приличаше на слана.

Той пак си легна, затвори очи и се опита да прочисти ума си, като се надяваше, че пак ще заспи блажено. В съзнанието му обаче се заредиха една след друга смущаващи картини, моменти от деня, озадачаващи въпроси и полуоформени хипотези — игла, забутана някъде в купа сено.

Мислите му бяха прекъснати от някакъв звук — пронизителен, надделяващ над воя на вятъра. После рязко спря. Гърни зачака. Звукът отново се чу, сега по-ясно. Пискливият лай на койоти. Той си ги представи като малки вълци, обкръжили плячката си на осветения от луната скалист хребет над горното пасище.

На заранта Гърни се събуди изтощен. Стана с мъка и се пъхна под душа. Горещата вода постигна обичайния си магически ефект — прочисти ума му и го съживи.

В спалнята намери двата сака, които Мадлин му бе показала предишната сутрин. Този на жена му — пълен и закопчан с ципа; неговият отворен и чакащ вещите му.

Гърни не обичаше да стяга багаж за пътуване — може би защото не харесваше самите пътувания, особено онези, в които се очакваше да се забавлява. Успя все пак да събере и опакова нещата, които биха могли да му потрябват. Занесе двата сака до задната врата на кухнята, където Мадлин бе стоварила скиорските им екипи, снегоходките и ските. Когато ги видя, той се почувства още по-неловко, защото осъзна, че единствената част от екскурзията им, която го интересува, е краткото посещение във „Вълчето езеро“.

Изнесе всичко и го качи в колата. Докато наместваше нещата в багажника, видя Мадлин, увита с дебело палто, да идва през пасището откъм езерото.

Гърни се върна в кухнята и сложи кафе. След малко тя влезе. Когато я чу в антрето, той извика:

— Кафето е готово. Искаш ли?

Не успя да разбере смотолевения отговор. Повтори въпроса, когато тя влезе в кухнята.

Мадлин поклати глава.

— Добре ли си?

— Да. Качи ли всичко в колата?

— Доколкото мога да преценя, да. Саковете, ските...

— Джипиеса?

— Разбира се. Защо?

— Заради обиколката, която ще правим. Не искам да се изгубим.

— Пътищата не са чак толкова много, че да се изгубим.

Тя кимна. Изглеждаше все така умислена като миналата вечер. Преди да излезе от стаята, добави с малко хладен тон:

— Докато беше в банята, се получи съобщение. На телефонния секретар.

Гърни отиде в хола. По тона на жена си подозираше, че го е търсила Ребека. Оказа се прав.

— Здравей, Дейв. Четирима души, които са сънували един и същи сън? Какво означава един и същи? По принцип сходни елементи? Или абсолютно еднакви картини? Ако е първото, изглежда преувеличено. Ако е второто, звучи като пълна лудост. С удоволствие бих се разровила по-дълбоко в този случай. Слушай, всеки петък имам лекция в департамента по психология в СЛЪНЧЕВ Платсбърг. Утре също ще съм там. Според гугъл това е само на четирийсет и три километра от „Вълчето езеро“. Ще ти бъде ли удобно? Можем да се срещнем в моя хотел, „Колд Брук“. Ако идваш откъм „Вълчето езеро“, хотелът е точно преди студентския комплекс. Обади ми се.

Гърни се замисли за времето и мястото на предложената среща и как, ако приеме, това щеше да го постави в деликатно положение с Мадлин. Преди да се обади на Ребека, трябваше да обмисли добре тези въпроси.

През петчасовото пътуване от Уолнът Кросинг до северните склонове на Адирондакс навън се редуваха ту красиви, ту неприветливи пейзажи от провинциалната част на щата Ню Йорк. Много градчета бяха мъртви или западащи — последните оцеляващи магазинчета се бяха вкопчили в главните шосета като паразитни лиани в ствола на дърво. Имаше цели долини, в които упадъкът бе толкова повсеместен, че изглеждаше причинен от отровно замърсяване, просмукващо се от земята.

На север белите петна от нестопил се сняг върху тъмносивите разорани ниви ставаха все по-големи, облачността се уплътни и температурата падна.

Стигнаха селце с повече признаци на живот и Гърни отби в една бензиностанция срещу закусвалня, наречена „Кафене и вкусни хапки — Рай“. След като зареди, той премести колата от колонката на първото свободно паркомясто.

Попита Мадлин дали иска кафе. Или нещо за хапване?

— Искам само да сляза от колата, да си опъна краката и да глътна чист въздух.

Гърни пресече улицата сам, влезе в закусвалнята и установи, че етикетът не отговаря на съдържанието.

„Вкусните хапки“ бяха в хладилен шкаф, осветен от слаба крушка, и напомняха за мизерните му закуски от детските му години в Бронкс: евтин салам, варена шунка и американски кашкавал с гаден оранжев цвят, наред с табли варени картофи с майонеза и салата с макарони. „Кафенето“ се състоеше от две постлани с мушама маси, всяка с четири сгъваеми столчета наоколо.

На едната маса седяха две сбръчкани бабички, наведени мълчаливо една срещу друга, сякаш са водили разговор и някой е натиснал копчето за пауза.

Имаше малка еспreso машина, която не даваше признаци на живот. Някъде от подземието се чуваше постоянно тракане на тръби и свистене. Една флуоресцентна лампа на тавана бръмчеше.

Едната бабичка погледна Гърни:

— Знаете ли какво искате?

— Имате ли обикновено кафе?

— Кафе имаме. Не знам колко е обикновено. Искате ли нещо в него?

— Не, предпочитам да е чисто.

— Един момент.

Тя бавно се изправи, отиде зад хладилния шкаф и се скри от поглед.

След няколко минути се показва пак и постави върху плота изпускаща пара пластмасова чашка.

— Долар за кафето, осем цента за губернатора, който не струва и толкова. Глупакът прокара закон за защита на вълците в парка. Вълци! Представяте ли си каква глупост? Паркът е за семейства, деца. Глупак с глупак! Искате ли капаче за чашата?

Гърни каза, че не иска, остави долар и петдесет на плота, благодари и си излезе.

Забеляза Мадлин на около две пресечки по главната улица, идваше към него. Той отпи две глътки от кафето, за да не се разплиска, и тръгна срещу нея. Докато отиваха към колата си, от една двуетажна офис сграда на десетина метра от тях излезе млада двойка. Жената държеше бебе, увито в одеяло. Мъжът обиколи от лявата страна на кола, спряна пред сградата, но изведнъж спря. Погледна над тавана на колата към жената. Тръгна пак към нея с несигурни крачки.

Гърни се приближи достатъчно, за да види лицето на жената — устните ѝ бяха стиснати в гримаса на ужасно отчаяние, по бузите ѝ течеха сълзи. Мъжът спря пред нея, погледна я с изражение на пълна безпомощност, после я прегърна заедно с детето.

Гърни и Мадлин забелязаха табелата над вратата на сградата и в този момент и двамата бяха осенени от ужасяващо прозрение. Пишеше имената на трима лекари, специалисти по педиатрия.

— О, боже... — Думите излязоха от устата на Мадлин като тих стон.

Гърни първи бе готов да се обяви за инвалид по отношение на съчувствието към другите хора; чуждото нещастие не го трогваше. Но понякога, като сега, съвсем ненадейно го заливаше такова всеобхващащо чувство на състрадание, че очите му се напълваха със сълзи и буквално болка пронизваше сърцето му.

Той хвана Мадлин за ръката и двамата мълчаливо извървяха последните няколко метра до колата си.

12.

На малко повече от километър след селото един крайпътен знак ги информира, че влизат в парка „Адирондак“. На Гърни „парк“ му изглеждаше твърде скромно определение за огромните простори, покрити с гори, езера, тресавища и девствена природа, надвишаващи по площ целия щат Вермонт.

Пейзажът около тях се смени от поредицата бедни земеделски селища в нещо далеч по-диво. Вместо буренявали ливади и разпокъсани горички по върховете на хълмовете, тук властваше тъмен боров лес.

Пътят се катереше стръмно нагоре и не след дълго високите борове отстъпиха място на осакатени ели, принудени сякаш насила да се кланят в знак на подчинение от свирепите зимни ветрове. Дори откритите участъци всяваха отчаяние и страх.

Гърни забеляза, че Мадлин наблюдава зорко всичко наоколо.

— Къде сме? — попита тя.

— В какъв смисъл?

— До какво сме близо?

— Не сме близо до нищо. Предполагам, че сме на стотина километра от Хай Пийкс. Може би на около сто и петдесет от „Вълчето езеро“.

Въздухът бе изпълнен със замръзнала мъгла, толкова фина, че се носеше странично, вместо да пада на земята. През този филтър от микроскопични ледени кристалчета прегърбените дървета и мрачните гранитни стени изглеждаха обвити в сгъстяващ се сумрак.

След още два часа, през които срещнаха само няколко други автомобили, пътуващи все в противоположната посока, джипиесът им обяви, че са достигнали целта. Никъде наоколо обаче не се виждаше хотел. Имаше само черен път, отклоняващ се от главното шосе под прав ъгъл и маркиран със скромен бронзов знак на железен стълб:

ПРИРОДЕН РЕЗЕРВАТ „ГОЛ“
ХОТЕЛСКИ КОМПЛЕКС „ВЪЛЧЕТО ЕЗЕРО“

ЧАСТЕН ПЪТ — САМО ЗА ГОСТИ НА КОМПЛЕКСА

Гърни отби натам. След неколкостотин метра усети, че наклонът се увеличава. В ледената мъгла разкривените дървета изглеждаха все по-зловещо, изникваха сякаш от нищото и в следващия миг пак изчезваха.

Мадлин рязко завъртя глава към нещо от нейната страна на колата.

Гърни погледна.

— Какво има?

— Стори ми се, че видях някого.

— Къде.

— Там отзад. — Тя посочи. — До дърветата.

— Сигурна ли си?

— Да. Видях някого да стои до едно от онези дървета с разкривените клони.

Гърни намали и спря.

Тя го погледна уплашено:

— Какво правиш?

Той бавно даде на задна по стръмния път.

— Кажете ми, когато стигнем мястото.

Мадлин пак погледна през прозореца.

— Ето там, онова дърво. И точно до него, гледай, има... о... онзи пречупен дънер до него ми е заприличал на приведен човек. Извинявай.

Откритието, че е видяла само дънер, а не човек, дебнещ на това враждебно място, не я успокои много и гласът ѝ още звучеше напрегнато.

Продължиха и скоро стигнаха до пролука между наредените като траурно шествие разкривени ели. Между тях видяха грубо скована дървена барака, мрачна и негостоприемна като обледенената гранитна канара, върху която бе построена. След миг бараката изчезна зад армия безформени дървета, спускащи се до самия път.

Телефонът на Гърни, на поставката между тях, иззвъня и Мадлин инстинктивно дръпна ръката си далеч от източника на звука.

Гърни погледна дисплея и видя, че се обажда Хардуик.

— Да, Джак?

— Добрутро, детектив Гърни — заговори провлачено Хардуик.

— Викам да звънна да видя как я карате в този прекрасен ден, който Господ ни е дарил.

— Има ли причина да говориш с този южняшки акцент?

— Току-що приказвах по телефона с нашия приятел лейтенанта от Палм Бийч и тоя начин на говорене — сякаш дъвчеш локум — е заразителен.

— Боби Бекър?

Хардуик заговори нормално:

— Същият. Реших да проверя какво знаят там за Кристъфър Уензъл, откъде е дошъл, как си е купил апартамента.

— И?

— Не знаят много. Единствено това, че преди да се регистрира във Флорида, е имал друга шофьорска книжка на адрес във Форд Лий, Ню Джърси.

— А това означава, че в недалечното минало и трите жертви са живели в един и същи район.

— Точно така.

— Ако съдим по това, което Джейн ни каза за Пейтън, не изглежда човек, който би предпочел да живее в планината, ако има жилище в големия град... освен ако не се крие от някого.

— Повдигнах тази тема, след като си тръгнахме от вас онзи ден. Джейн мисли, че в провинцията по-лесно може да купува хора, отколкото в града.

— Има ли представа кого е купил и защо?

— Не знае имена. Но Пейтън има навика да прави бели. И ако иска да си купи необходимото влияние, за да сведе неприятните последствия до минимум, по-лесно да живее скромно и уединено, отколкото в голям град. Джейн подозира, че разпространява порочните си удоволствия в района, за да може да си осигури сравнително безопасен терен, на който да им се отдава.

— Пейтън отрепката.

— Може да се каже.

— Отрепка, която може би е на път да наследи цяло състояние.

— Да.

— От брат си, наскоро загинал при подозрителни обстоятелства.

— Точно.

— Но доколкото знаем, Пейтън не е на мушката на Фентън.

— Даже изобщо не е в полезрението му.

Гласът на Хардуик се изгуби в неразбираеми срички, докато съвсем изчезна.

Гърни погледна дисплея и установи, че е изгубил покритие.

Мадлин го гледаше.

— Сигналът ли се изгуби?

— Да.

Той отново насочи цялото си внимание напред. Фин скреж покриваше земята и замаскираше очертанията на пътя.

— Колко още има?

— Нямам представа.

Гърни я погледна. Ръцете ѝ бяха свити в юмруци, палците — подвити под другите пръсти.

Той забеляза дърво на два-три метра отляво, където по негова преценка би трябвало да е край на пътя. Точно тогава, в най-неподходящия момент, наклонът изведнъж се увеличи. Гумите изпуснаха.

Гърни премина на първа и се опита да овладее колата, но тя занесе странично към дърето. Той отпусна газта и леко натисна спирачка. След смразяващо дъха странично приплъзване колата спря. Гърни превключи на задна и се върна на пътя, встрани от дърето. Когато стигна под мястото с големия наклон, съвсем леко натисна спирачките. Колата бавно спря.

Мадлин заоглежда гората наоколо.

— Какво ще правим сега?

— Мисля, че най-високата точка е на стотина метра. — Гърни се вгледа напред, докдето можеше да види пътя. — Ако набера инерция...

Тръгна бавно. Опита се да ускори, но точно на мястото, където бе станал предишният проблем, колата рязко поднесе и предницата се обърна към дърето. Той завъртя рязко волана в другата посока — и в резултат десните гуми хлътнаха с издумкване в канавката отстрани на пътя.

Моторът се задави и спря. В настъпилата тишина Гърни чу само засилващия се вятър и бързото барабанене на суграшица върху предното стъкло.

13.

Единственият резултат от опитите му да изкара колата от канавката бе, че тя затъна още по-дълбоко. Гърни реши да се качи на най-високата точка на пътя с надеждата да улови сигнал или да прецени колко още има до хотела.

Сложи си шапката за ски, вдигна яката си и тръгна. Едва бе направил няколко крачки, когато един звук го накара да се закове неподвижно — зловещ вой, идващ сякаш едновременно отвсякъде и отникъде. Гърни беше свикнал с джафкането и с воя на койтоотите из възвишенията около Уолнът Кросинг, но това беше друго — по-дълбок вой с трептящ тон, от който веднага те побиваха тръпки. Сетне спря внезапно, както бе започнал.

Гърни понечи да премести пистолета си от глезенния кобур в джоба на якето, но не искаше да засилва тревогата на Мадлин, затова просто продължи нагоре по пътя.

След още десетина метра пак се наложи да спре — този път заради кряска на жена му от колата:

— Дейвид!

Завъртя се рязко, подхлъзна се и падна на една страна.

Когато отново се изправи, видя причината за уплахата ѝ.

На няколко метра от колата в ледената мъгла стърчеше тъмен силует.

Гърни бавно направи няколко крачки натам и успя да различи висок хилав мъж с дълго брезентово палто. На главата си носеше мръсна шапка, направена, изглежда, от съшити една за друга различни животински кожи. На кръста му висеше брадва в кожен калъф.

Скрит частично от колата, Гърни успя да премести пистолета от глезенния си кобур в джоба на якето; стисна здраво ръкохватката и това му даде увереност.

Имаше нещо дивашко в кехлибарените очи на мъжа. Пожълтелите му зъби бяха или счупени, или изпилени и изглеждаха остри като на звяр.

— Внимавай — изсъска с пресипнал глас като скърцане на ръждясала панта.

— За какво? — спокойно попита Гърни.

— Тук дебне зло.

— Тук ли? На Вълчето езеро?

— Да. Езерото няма дъно.

— Няма дъно?

— Не, никакво, никога не е имало.

— Какво е това зло, което дебне тук?

— Ястребът знае.

— Ястреб ли?

— Ястребът познава злото. Соколарят знае какво знае ястребът. Той пуска ястреба. Под слънцето, под луната.

— Ти каква работа вършиш тук?

— Поправям каквото се счупи.

— В имението?

— Да.

Макар че не изпускаше от очи брадвичката, Гърни реши да продължи, сякаш водеше съвсем нормален разговор. Можеше пък да улови някаква разумна мисъл.

— Аз съм Дейв Гърни. Ти как се казваш?

Нещо проблесна в онези странни очи, искра на интерес и внимание.

Гърни си помисли, че името му може би е прозвучало познато на другия мъж. Оня обаче се обърна и се взря по пътя; очевидно нещо друго бе привлякло вниманието му. След няколко секунди Гърни също чу — бръмчене на бавно приближаваща се кола. След малко видя фаровете: две размазани светли петна в мъглата се появиха иззад хребета и започнаха да се спускат.

Детективът погледна да види как ще реагира другият мъж, но от него нямаше и следа.

Мадлин слезе от колата и посочи:

— Избяга към онези дървета.

Гърни се ослуша за стъпки, за пращане на сухи клонки, но чу само вятъра.

Мадлин погледна към приближаващия се автомобил:

— Слава богу, който и да е това.

Колата бе ретро ландровер, като от стар филм за сафари. Спря малко по-нагоре по склона и отвърте слезе строен мъж с елегантен дъждобран „Барбър“ и гумени ботуши до коляното, придаващи му вид на английски благородник, излязъл на лов за фазани в дъждовен ден. Той вдигна качулката на якето върху късата си прошарена коса.

— Проклето време, а?

Гърни се съгласи.

Мадлин трепереше, пъхнала ръце в джобовете на якето си.

— От хотела ли сте? — попита.

Идвам от хотела. Но не съм от хотела.

— Моля?

— Дойдох от хотела. Но не съм служител. Само съм отседнал там. Норис Ландън, приятно ми е.

Гърни не направи жеста да се приближи по заледения път към мъжа, за да се ръкува, а просто каза името си. Понечи да представи и Мадлин, но Ландън го изпревари:

— А това сигурно е жена ви, Мадлин... нали?

Тя се усмихна изненадано:

— Вие да не сте от комитета по посрещане?

— Не точно. Но имам лебедка и тя, мисля, ще ви бъде от голяма полза.

Мадлин го погледна обнадеждено:

— Мислите ли, че ще можете да ни издърпате от канавката?

— Случвало се е и преди. Хубаво е да си подготвен за такива случаи. По-рано говорих с Джейн Хамънд. Много се тревожеше как ще се оправите в това отвратително време. В момента хотелът изпитва недостиг на персонал, затова предложих услугите си да успокоя духа на Джейн — да проверя състоянието на пътя, дали няма паднали дървета и така нататък. Тук нещата се променят бързо. Поточета се превръщат в буйни реки, пътища се срутват в деретата, падат скали, стават поледици — не липсват опасности и в най-хубавия ден.

Макар и не точно британски, акцентът му бе от атлантическото крайбрежие, култивиран сред висшата класа на Североизтока и ошлайфан в някой реномиран университет — още преди тези институции да се напълнят с бъдещи финансисти, на които не им пука колко интелигентно ще звучат, стига да забогатеят бързо.

— Знаете ли къде е скобата ви за теглене и дали може да се достигне при това неудобно положение на колата?

Гърни погледна под наклонената предница и отговори:

— Да, мисля, че мога да отговоря и на двата ви въпроса.

— В такъв случай, за нула време ще сте отново на пътя.

— Преди да дойдете, от гората излезе някакъв мъж — обезпокоено отбеляза Мадлин.

Ландън не изглеждаше много притеснен.

— Странен тип с бравичка на кръста — добави тя.

— С шантави приказки и кехлибарен пламък в очите?

— Познавате ли го? — поинтересува се Гърни.

— Барлоу Тар. Живее в една барака наблизо. Само проблеми създава, ако питате мен.

— Опасен ли е? — попита Мадлин, все още разтреперана.

— Според някои е безобиден. Аз не съм сигурен. Виждал съм доста безумен пламък в очите му, докато остри бравата си. Освен това ходи на лов с нея. От десет метра улучва заек.

На лицето на Мадлин се изписа възмущение.

— Какво още знаете за него? — попита Гърни.

— Работи това-онова в хотела, нещо като майстор за всичко. Баща му също е работил в имението. И дядо му преди това. Цялото семейство са малко неуравновесени, ако може да се изкажа така деликатно. Живеят в планината от Дядово Адамово време. Имат малко особени роднински връзки, ако ме разбирате — добави Ландън и направи гримаса на отвращение. — Каза ли нещо смислено?

— Зависи какъв смисъл търсите. — Гърни изтръска суграшицата от раменете си. — Хайде да закачваме куката и да оставим разговора за семейство Тар за по-късно.

* * *

След петнайсетина минути най-сетне нагласиха ландровъра в подходяща позиция и закачиха въжето. После лебедката сама си свърши работата и затъналата кола постепенно бе изтеглена от канавката в положение, от което пак можеше да тръгне, вече над участъка, където се беше подхлъзнала. Ландън нави металното въже на

лебедката, обърна ландровера и потегли нагоре; Гърни тръгна след него.

Когато преваляха билото, видимостта се подобри значително и част от напрежението изчезна от лицето на Мадлин.

— Голям образ — отбеляза тя.

— Кого имаш предвид? Галантният рицар или зловещия майстор?

— Галантният рицар. Изглежда, че знае доста неща.

Вниманието на Мадлин бе привлечено от суровия пейзаж, който се откри пред тях.

Цяла редица остри върхове и хребети с цвят на винена утайка се простираше до мъгливия хоризонт. Разстоянието създаваше илюзия за остри ръбове — сякаш върховете бяха изрязани от ламарина с ножица за метал.

Най-близкият, може би на около три километра, беше толкова характерен, че Гърни веднага си го спомни от краткото търсене в интернет, което бе направил, преди да тръгнат насам. Наричаше се Дяволският зъб, несъмнено, защото приличаше на чудовищен кучешки зъб, щръкнал към небето. От него започваше Гробищният хребет. Огромни гранитни канари, стърчащи там от милиони години, напомняха силуети на надгробни плочи на фона на небето.

Стръмната, дълга около три километра стена на Гробищния хребет оформяше западната страна на Вълчето езеро. В неговия северен край, под дългата сянка на Дяволския зъб, се намираше старото адирондакско богаташко имение, известно сега като курортен комплекс „Вълчето езеро“.

14.

Със спускането към езерото боровете в гората станаха по-гъсти и по-високи и временно закриха гледката към околните планини. Така, когато след последния завой пътят ги изведе на самия бряг на езерото, право пред тях се показва внушителна сграда от камък и дърво с извисяващи се над нея върхове — Гробищният хребет и Дяволският зъб. Праисторическата атмосфера на мястото отново порази Гърни с удивителна сила.

Пред хотела стърчеше грамаден навес от дебели греди с покрив от дървени плочки. Ландън вече бе спрял джипа си отдолу и махна на Гърни да паркира до него.

— Тъкмо казах на Остин, че сте тук — каза той, като посочи към стъклената входна врата.

В същия момент тя се отвори и през нея излезе мъж с бръсната глава, малки живи очи и излъчване на суров, енергичен човек.

Стисна ръката на бившия полицаи със сила на професионален спортист. Ноктите му, забеляза Гърни, бяха изгризани до живеца. Грубият глас и хъшлашкият му акцент бяха диаметрална противоположност на мекия говор на Ландън, издаващ по-висша класа.

— Да ви помогна с багажа?

— Детектив Гърни, госпожо Гърни, добре дошли в хотел „Вълчето езеро“. Аз съм Остин Стекъл.

— Благодаря, но нямаме много. — Гърни отиде от другата страна на колата и извади два сака. — Може ли да оставя колата тук?

— Разбира се, няма проблем. Имам също два хубави нови джипа на разположение на клиентите ни. Отлични за офроуд, ако си падате по това забавление. Ако искате да ги ползвате, само кажете.

— Добре, Дейв — намеси се Ландън — изглежда, че сте в добри ръце. — Погледна бързо часовника си. — Сега е два и четирийсет и две. Предлагам да се съберем в Салона с камината в три за по пиетие. Какво ще кажете?

— Добре. Хайде до после.

Ландън влезе лениво през голямата двойна врата. Стекъл го последва необичайно бързо и пъргаво за толкова едър мъж. Гърни и Мадлин влязоха последни.

Фоайето бе с чамова облицовка и висок, величествен таван, осветено от грамаден полилей от еленови рога. Навсякъде по стените имаше закачени рога, стари пушки, ножове, животински кожи и индиански щитове с пера.

В един тъмен ъгъл стърчеше изправена препарирана мечка, озъбена и с големи нокти.

Когато Гърни застана пред рецепцията, Стекъл извади голям старомоден ключ.

— За вас, детективе. Президентският апартамент. За сметка на фирмата. — Гърни го погледна въпросително и той обясни: — Джейн ми каза за какво сте тук за услугата, която ни правите да погледнете случая и така нататък. Затова поне можем да ви осигурим комфорт. Президентският апартамент е бил лично на собственика, основателя на имението Долтън Гол. Много богат човек. Имал е мини, добивал е минерали. Правил е пари, както дърветата правят листа. Няколко години след отварянето на хотела, дошъл президентът Уорън Хардинг. Разбира се, настанили го в апартамента на собственика. На президента толкова много му харесало, че останал цял месец. Оттам Президентският апартамент. Надявам се да ви хареса. Сега да се качим?

— Добре.

Гърни взе двата сака и Стекъл ги поведе през фоайето, нагоре по широкото чамово стълбище и после по коридор, постлан с червен килим на сложни шарки. На Гърни му напомни за килима в коридора на хотела в „Сиянието“.

Стекъл спря пред голяма дървена врата и пхна дебелия метален ключ в старомодна ключалка. Завъртя потъмнялата метална топка и отвори вратата. Влезе първи и след няколко секунди лампите светнаха. Стаята бе просторна, обзаведена в мъжкарски кънтри стил с кожени дивани и кресла, индиански одеяла, под от груби дъски и настолни лампи.

Мадлин пусна Гърни да влезе преди нея.

— Нали вътре няма умрели животни като онова чудовище във фоайето?

— Не, тук няма.

Тя надникна предпазливо вътре.

— Мразя тези неща.

Стекъл дръпна завесите, зад които се разкри цяла редица прозорци, гледащи към езерото. Остъклена врата извеждаше на балкон. Отляво на Гърни имаше сводест вход към спалня, обзаведена с голямо двойно легло, и врата към баня, по-голяма от хола му у дома — с отделна тоалетна, ъглова душкабина, грамадна вана с метални крака и масичка с наредени отгоре кърпи.

На стената отдясно висеше голям портрет на Уорън Хардинг, по време, на чието президентство Америка затъва в беззаконието на сухия режим. Под портрета имаше добре зареден бар, а отстрани — каменна камина и желязна стойка за дърва.

Стекъл посочи прозорците:

— Добре дошли сред дивата природа.

* * *

Големият салон на хотела съдържаше грамадна каменна камина и бе обзаведен в същия изчистен и същевременно луксозен стил като апартамента на Гърни — с кожени мебели, индианско изкуство и оръжия и бар, зареден с всякакви видове уиски, бърбън, портвайн, шери, вермут, кристални чаши и сребърни кофички за лед от едно минало поколение.

Когато Гърни и Мадлин влязоха, Норис Ландън им помахаше приятелски от едно кожено кресло.

— Сипете си нещо силно и елате да седнете до камината.

Гърни отиде до бара и си сипа само газирана вода. За негова изненада Мадлин си наля джинс с портокалов сок.

Взеха напитките си при камината и седнаха на един диван срещу Ландън, който изглеждаше като у дома си в дрехите, с които се бе преоблякъл: жълт кашмирен пуловер, тъмносив кадифен панталон и мокасини с подплата от агнешка кожа. Той се усмихна вяло и вдигна чашата си с уиски и лед.

— Наздраве за успеха на вашето посещение.

— Благодаря — отговори Гърни.

Мадлин само се усмихна и кимна.

Ландън отпи глътка уиски и отбеляза:

— Винаги е приятно да поседиш до огъня, нали?

— Да, много е хубаво — съгласи се Гърни. — Има ли други гости?

— За момента сме само ние. Не мога да кажа дали е хубаво, или не, защото персоналът е в намален състав. Джейн и Ричард Хамънд, разбира се, все още са в имението, макар и малко изолирани в бунгалото на Ричард. След трагедията Остин отмени всички резервации за зимата. Разбираемо решение, имайки предвид целия шум по медиите. Разумно е да затворят хотела, докато случаят се изясни. Поне аз така тълкувам решението на Остин. На Остин и Пейтън, по-точно казано.

Гърни кимна. Отпи глътка газирана вода и отбеляза:

— След като всички резервации са отменени, вашата роля тук сигурно не е на обикновен гост.

Ландън се засмя срамежливо:

— Не бих твърдял, че съм нещо необикновено. Но идвам доста често. И понеже бях вече тук, когато се случи... Предполагам, че Остин сметна за уместно да ми позволи да остана.

— От колко време идвате? — поинтересува се Мадлин.

— Не много отдавна. Открих мястото само преди две години. Но след като веднъж дойдох... има сезон за дребен пернат дивеч, пролетен сезон за пуйки, есенен сезон за пуйки, сезон за елени, сезон за мечки, сезон за дребен дивеч, риболовен сезон. И за да съм съвсем честен, влюбих се в мястото. Стискам палци сегашната каша да не развали всичко. — Ландън пак вдигна чашата си. — Наздраве за бързото решаване на случая. За доброто на всички.

— Всички тези ловни сезони, които споменахте, сигурно изискват добър арсенал — отбеляза Гърни след кратко мълчание.

— Признавам, че имам добра колекция от спортни оръжия.

— Споменахте, че в момента персоналът е в намален състав. В хотела има ли други служители, освен Остин?

— Има един готвач, който идва от Платсбърг. Кухненски помощник. Камериерка, която поддържа чистотата. Ако е необходимо, Остин извиква и други работници. — Ландън сви виновно рамене. — И разбира се, Барлоу Тар.

— Той май не е типичен служител на хотел със стаи за хиляда долара.

— Определено не е. Вижте, Итън имаше това убеждение, че всеки човек може да се поправи. Абсолютни глупости, мен ако питате. Целият род Тар не са стока. Дори Итън с непоправимия си оптимизъм беше на път да се откаже от Барлоу. Много трудно бе да признае, че е безсилен да помогне на някого. Барлоу е непостоянен като времето в планината. Обърни му гръб и не знаеш какво ще го прихване. Итън му позволи да остане, да живее в колибата си в гората — при условие че не се мярка пред гостите. Но очевидно днес се показва пред вас, а това със сигурност е нарушение на споразумението.

Ландън пак замълча, намеквайки за възможните последствия.

— Итан имаше ли такъв обичай да наема... хора с проблеми?

— Със сигурност. Това беше най-голямото му достойнство и най-големият му недостатък.

Гърни се замисли за момент над тази особеност. После леко смени темата:

— Какво знаете за фондация „Нов живот“ на Гол?

— Само това, че изглежда точно типът организация, каквато би създал Итън. Той беше сложен характер. Целеустремен, упорит, властен. Човек с желязна воля. Имаше абсолютна вяра, че неговият начин е най-правилният. Бизнесмен като булдозер. Съвсем сам е възродил това място, превърнал го е в това, което е сега. При това е бил едва на дваайсет и няколко.

— Казвате го, сякаш виждате някакъв проблем в това.

— Ами... освен това по сърце беше мисионер. Фанатик. Вярваше безрезервно, че всеки човек може да бъде облагороден. Затова е създал фондацията „Нов живот“ — за превъзпитание и адаптиране на престъпници в обществото.

— Доколкото разбрах, има известни успехи.

— Вярно е. Големи успехи. Най-красноречивият пример е самият Остин.

— Остин Стекъл е престъпник с условна присъда?

Ландън се намръщи смутено:

— Може би казах повече, отколкото трябваше, макар че той никога не го е крил... Все пак беше нетактично. Редно е той да ви разкаже за себе си.

Всички замълчаха. След малко Ландън добави:

— Ако имате още въпроси за „Вълчето езеро“, с удоволствие ще споделя с вас скромните си знания.

— По-рано, на пътя, Тар спомена, че езерото няма дъно — отбеляза Мадлин с тревожен глас. — Имате ли представа какво имаше предвид?

— А, да. Бездънно езеро. Един от Дяволските близнаци.

— Какво?

— Дяволските близнаци. Местен геологически феномен, силно преувеличен от тукашните суеверия. Става дума за две езера, разположени на доста километри едно от друго от двете страни на главната планинска верига, които са свързани помежду си с множество подземни канали и пещери. Едното е Вълчето езеро.

— Това ли означава, че „няма дъно“?

— И да, и не. Има още една особеност — начинът, по който е открита връзката между двете езера. Някъде около средата на двацети век две момичета отишли да гребат с кану в другото езеро. Лодката се преобърнала. Едното момиче доплувало до брега, но другото се удавило. Пускали сонди в езерото, повикали водолази, търсили дни наред, седмици, но не могли да открият тялото. Било голяма мистерия за онова време. Разпространявали се всякакви шантави теории. Криминални конспирации, свръхестествени обяснения. Пълен цирк. Журналистическата глупост не е от вчера. И какво станало в крайна сметка? — нетърпеливо попита Мадлин.

— Ами... пет години по-късно рибар случайно измъкнал останките на изчезналата — предимно кости, но и част от дрехите. Интересното е, че ловил риба тук, във Вълчето езеро, а не в онова, където се е удавило момичето.

— Освен това има ли други доказателства за подземната връзка между езерата? — скептично попита Гърни.

— Да. Правени са редица измервания на повърхността на двете езера и е доказано, че нивото им винаги се вдига и спада еднакво, дори когато само над едното се изсипе проливен дъжд. Затова няма съмнение, че между тях има връзка, макар да не е изследвана и картирана. — Ландън отпи глътка уиски и се усмихна. — Такива ситуации могат да възбудят въображението на невежите, винаги готови

да измислят абсурдни обяснения, особено ако са свързани със зли сили.

Въпреки че Гърни споделяше това мнение, маниерът на Ландън го дразнеше. Реши да смени темата:

— Изглежда, че имате възможност да идвате, когато поискате. Сигурно сте или пенсионер, или имате доста свободна професия.

— Може да се каже, че съм пенсионер, но още работя като консултант тук-там. Обичам да съм свободен. Обожавам природата. Животът ми е мечта за любителя на спортовете на открито. Времето минава. Човек живее само веднъж. И нали знаете поговорката „На смъртния си одър никой не е съжалил, че е прекарвал по-малко време в офиса.“ Ами вие, Дейв? Джейн ми каза, че се водите пенсионер, но не съвсем.

На Гърни все още му беше трудно да определи статута си. Мадлин често изтъкваше, че „пенсионер“ едва ли подхожда на човек, който е участвал в разследването на четири тежки убийства след официалното си напускане на полицията.

— От време на време ме питат за мнение — отговори той сега. — И от време на време това налага да се ангажирам по-тясно с някой проблем.

Ландън се усмихна на може би умишлено уклончивия отговор.

— Моето мнение за професиите, особено за свързаните с риск, е, че идва време, когато човек трябва да се оттегли. Нека младите да работят, да растат в кариерата. Трагично е да изгубиш живота си без друга причина, освен желанието да продължаваш да го излагаш на опасност.

— Може да има и други причини да не се откажеш.

— Е, да. Тогава нещата стават по-сложни. — Ландън се вгледа в чашата си. — Самолюбие, гордост, убеждения, удовлетворението, че сме намерили смисъл в живота...

След кратко мълчание Гърни попита несприхотливо:

— Вие с каква консултантска дейност се занимавате?

— Съветвам клиенти по въпроси на международния бизнес. Юридически проблеми, местна култура, сигурност. — Ландън погледна Мадлин: — Ами вие? Обичате ли да прекарвате времето си сред природата? Мога да се обзаложа, че да.

Въпросът явно прекъсна досегашния ход на мислите ѝ.

— Да, обичам дейностите на открито. Ако не съм навън, почвам да се чувствам...

Не можа да довърши, защото в този момент във фойето влезе Джейн Хамънд с изражение едновременно на облекчение и тревога. Късата ѝ, нескопосано боядисана коса стърчеше във всички посоки.

— Дейв! Мадлин! Дошли сте! Опасявах се заради ужасното време... но ето ви тук! Радвам се да ви видя! — възкликна с пресипнал глас.

— Норис дойде да ни спаси — каза Мадлин.

— Да ви спаси? О, боже! Какво е станало?

Мадлин погледна Гърни и той сви рамене:

— Лош участък на пътя, грешна маневра от моя страна, хлъзгава канавка...

— О, не! Точно от такова нещо се страхувах, затова помолих Норис да провери пътя. Добре, че го направих!

— Всичко е наред.

— Все пак имаме и една малко плашеща среща — добави Мадлин.

Джейн се ококори изненадано:

— Каква среща?

— От гората се появи един странен тип.

— Тар — обясни Ландън.

— О, Барлоу. Може да те стресне. Да не би да е казал нещо... заплашително?

— Каза, че злото витае около Вълчето езеро.

— Боже мой! — Джейн погледна Ландън, лицето ѝ бе истинска маска на тревогата.

— Е, да не забравяме историята на семейство Тар. Не е много приятна. Да отидеш в местната лудница, им е нещо като традиция.

Мадлин го погледна удивено:

— Като казвате „местната лудница“, какво точно...

— Щатската психиатрична болница за криминално проявени — отговори Ландън, без да я изчака да довърши. — Не е далеч оттук, но не е атракция, която управата на хотела би искала да рекламира. Когато научат за нея, клиентите стават нервни. Чували ли сте някога адирондакски присмехулник? Дори да знаеш, че е просто една птица, от жалния му писък те побиват тръпки. А пък ако си внушите, че

всъщност чувате воплите на луд, скитащ из гората, тогава... е, не помага за добрия сън.

Джейн остана загледана в него за момент, после се обърна пак към Гърни и Мадлин, които бяха седнали в единия край на дивана.

— Казах на Ричард, че съм ви поканила на вечеря. Не беше много въодушевен, но и не обяви, че има друга работа. Значи първото препятствие е преодоляно. Реших, че вечерята ще е...

Кратък, тих музикален сигнал я прекъсна на средата на изречението.

Ландън се помести в креслото, извади мобилния си телефон от джоба и погледна дисплея.

— Извинете ме — каза и стана. Вдигна телефона на ухото си и излезе от стаята.

Джейн продължи, откъдето бе спряла:

— Реших, че вечерята ще бъде естествен, непринуден начин да получите представа за положението... и да опознаете Ричард... за да се убедите лично каква лудост, каква пълна лудост е дори да си представите, че той би могъл...

Поклати глава и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Гърни обикновено се отнасяше към такива демонстрации на емоция с подозрение, търсеше прекалено театрален жест, вслушваше се за фалшива нота. Сега обаче заключи, че ако Джейн Хамънд симулира загриженост за брат си, явно е дяволски добра в това.

— И какво, май променихте плана за действие? Първоначалната идея не беше ли просто да се появя без предупреждение и брат ви да бъде принуден да ме приеме, защото съм бил целия този път, за да говоря с него?

— Да, но реших, че една вечеря ще е още по-добре — по-непринудено, особено в присъствието на Мадлин. Добър начин да опознаете истински Ричард.

— Той не възрази ли?

— Ами... — Джейн избърса носа си с кърпичка. — Малко го излъгах.

— Колко малко?

Тя направи крачка към дивана, наведе се и прошепна съзаклятнически:

— Казах му, че съм ви помолила за помощ, но имате сериозни резерви към случая и не искате да се замесвате. Тъй като Ричард не иска никой — нито вие, нито друг — да се забърква, ще бъде по-спокоен, ако си мисли, че сте се отказали.

— Добре, но защо тогава ще идвам?

— Казах му, че с жена ви минавате през Адирондакс на няколко километра от Вълчето езеро на път за ски ваканция във Вермонт и съм ви поканила да вечеряте с нас.

— Значи брат ви ще ме посрещне на драго сърце у дома си, стига да не проявявам интерес към случая?

— Ако не *участвате* в случая. Би било нормално да проявите известен интерес, нали?

— А тези сериозни резерви, които уж имам и ме спират да участвам, той поинтересува ли се какви са?

— Казах му, че не знам. Ако ви попита, просто измислете нещо.

Тази жена не просто обичаше да се грижи за хората и да оправя живота им, помисли си Гърни. Тя обожаваше да манипулира. Да подрежда живота на другите така, че винаги да се проявява като всеотдайна помощничка.

— Вечеря значи... къде, в колко часа?

— В бунгалото на Ричард. В пет и половина, добре ли е? През зимата вечеряме рано.

Гърни погледна Мадлин и тя кимна:

— Добре.

Очите на Джейн грейнаха:

— Веднага ще кажа на готвача. В последно време менюто е ограничено, но съм сигурна, че ще измисли нещо вкусно. — Кихна и притисна кърпичката до носа си. — Лесно ще намерите бунгалото на Ричард. Следвайте пътя покрай езерото. Бунгалото е на петстотин-шестстотин метра след извивката на брега, откъм страната на гората. Има три къщички. В първите две няма никой. Ричард е в третата. Ако стигнете до хангара за лодки или до резиденция „Гол“, значи сте го подминали.

— Резиденция „Гол“?

— Това е семейната къща на Гол. Разбира се, сега там живее само Пейтън. Пейтън и... неговите гости.

— Какви гости?

— Приятелките му... макар че не са му точно приятелки. Както и да е. Не ми е работа. — Джейн изсумтя. — Резиденцията е грамадна, потискаща каменна постройка, стърчаща зловещо от гората точно в подножието на Дяволския зъб — с висока грозна ограда наоколо. Но не мисля, че ще стигнете чак дотам. Няма как да пропуснете бунгалото. Ще запаля външните лампи.

— Добре — каза Гърни.

Започваше да става неспокоен. В ума му изникваха въпроси, които още не му беше комфортно да зададе.

15.

Бледата зимна светлина, влизаща през прозореца на апартамента, не толкова осветяваше помещението, колкото придаваше бледопепеляв оттенък на всичко вътре. Мадлин стоеше скръстила ръце върху гърдите си, докато Гърни обикаляше лампите и една по една ги светваше.

— Тази камина работи ли? — попита тя.

— Предполагам, че да. Искаш ли да я запаля?

— Няма да е зле.

До камината Гърни намери добре подредена купчина дърва, подпалки, пет-шест смолисти блокчета за разпалване и дълга бутанова запалка. Започна да подрежда нещата върху желязната решетка вътре. Тази монотонна дейност малко го разсея от проблемите, занимаващи ума му.

Тъкмо поднасяше запалката към подпалките, когато телефонът му иззвъня. На дисплея се изписа името на Ребека Холдънфийлд.

Да вдигне или да не вдигне — това беше въпросът.

Все още не беше взел решение относно предложението ѝ да се срещнат в мотела „Колд Брук“, но може би сега тя имаше новини, които щяха да наклонят везните в една или в друга посока.

Той вдигна.

Ребека му каза, че възнамерява да остане в Платсбърг поне два дни през тази седмица — от следващата сутрин до вечерта на другия ден.

Той обеща да ѝ се обади веднага щом има яснота за плановете си — което би могло да стане по-късно вечерта след срещата с Хамънд — и затвори.

Мадлин се намръщи:

— Какво иска тази жена?

Тонът ѝ го стъписа. Даже леко го подразни.

— Какво означава това?

Мадлин не каза нищо, само поклати глава.

— От вчера сутринта нещо те мъчи — отбеляза той. — Искаш ли да ми кажеш какво?

Тя потърка длани.

— Трябва да се стопля някак. — Обърна се и се насочи към банята. — Ще измия студа от кокалите си с гореща вода.

Влезе и затвори вратата.

След няколко дълги секунди Гърни запали камината. Постоя в очакване, докато пламъците се разгоряха.

Когато огънят пламна хубаво, отиде до вратата на банята, почука и се послуша, но чу само силното шуртене на вода. Пак почука и пак никой не отговори. Отвори вратата и видя Мадлин легнала в грамадната вана. Водата се изливаше върху краката ѝ от два големи сребърни крана. От повърхността се издигаше пара. Върху плочките на стената отзад се бе образувал слой кондензирана влага.

— Чу ли, че почуках?

— Да.

— Но не отговори.

— Не.

— Защо?

Тя затвори очи.

— Излез и затвори вратата, моля те. Влиза студен въздух.

Гърни се поколеба, но затвори вратата, може би малко по-шумно от необходимото.

Облече якето си за ски, сложи си шапката, взе големия ключ за апартамента, слезе във фойето и излезе на студа под навеса.

Пъхна ръце в джобовете си и тръгна по тесния път покрай езерото без цел и посока, воден единствено от желанието да бъде далеч от хотела. Вълчето езеро, сега с цвета на силно потъмняло сребро в спускащия се мрак, се простираше надалеч от лявата му страна. Смърчовият лес отдясно изглеждаше непроходим. Пространството между стволовете бе изпълнено с преплетени бодливи клони.

Гърни вдишваше дълбоко студения въздух, сякаш така можеше да се пречисти от токсичното объркване. Не ставаше. Имаше прекалено много детайли, прекалено много чудати персонажи, прекалено много объркани емоции. Само преди трийсет и два часа главната му тревога бе странното поведение на едно бодливо свинче.

Сега се опитваше да разплете загадка, скрита зад куп невероятни съвпадения.

Гърни никога не се беше чувствал толкова озадачен от основните въпроси в някое разследване. И не можеше да забрави Боуман Кокс — мъжа, който бе стоял надвесен над пластмасовата маса в ресторанчето, пръскайки слюнки, като твърдеше, че Хамънд е виновен за смъртта на Кристъфър Уензъл.

Гърни мина покрай голяма поляна с три впечатляващи бунгала от дърво и стъкло, разположени на комфортно разстояние едно от друго. Продължи и не след дълго стигна до голяма постройка, издигаща се отляво между пътя и езерото. Няколко секунди му бяха необходими в сумрака, за да установи, че е хангар за лодки, покрит с кедрови плочки. Предвид славната история на имението, нищо чудно в нея да бе приютена цяла флотилия малки моторници „Крис Крафт“.

После насочи вниманието си към стърчащия остър Дяволски зъб, очертаващ се като черен силует на фона на барутно сивите облаци. Леко движение улови погледа му, само една точица в небето. Някаква птица бавно кръжеше над самотния връх — може би ястреб, но на това разстояние и при тази оскъдна светлина можеше със същата вероятност да е орел или лешояд. Гърни съжали, че е оставил бинокъла си в сака.

Като се замисли за нещата, които му се искаше да беше взел, фенерчето в жабката...

Бръмченето на приближаваща кола прекъсна мислите му. Чуваше се някъде зад него и се движеше бързо, твърде бързо за такъв тесен черен път. Гърни бързо се дръпна между смърчовите.

Броени секунди по-късно покрай него профуча черен мерцедес. Намали след стотина метра и фаровете му осветиха висока телена ограда. Дистанционно задействаната врата на оградата вече се отваряше.

Някой прозорец на колата сигурно бе отворен, защото Гърни чу писъци и женски смях. От кабинката за охрана на вратата излезе як мъжага и даде знак на мерцедеса да минава. Върна се в кабинката и вратата се затвори. От отдалечаващата се кола се чу още един вик и после — нищо.

Абсолютна тишина погълна леса.

16.

Когато Гърни се върна в хотела, грамадният часовник във фоайето показваше пет и петнайсет. Той се качи в апартамента и почти очакваше Мадлин още да кисне във ваната, потопена в тревогите, които не искаше да сподели с него, но завари банята празна, с мокра кърпа, праметната на ръба на ваната.

Лампите в дневната светеха, както ги беше оставил. Огънят още гореше. Уорън Хардинг още гледаше намръщено от стената.

Гърни погледна в спалнята, но голямото легло не беше пипнато. Сакът на Мадлин стоеше отворен на една табуретка, но Мадлин не се виждаше никаква.

Изведнъж стъклената врата на балкона се отвори и тя влезе. Носеше черни дънки, кремава копринена близа и якето си за ски. Дори се беше гримирала едва забележимо, което бе рядкост за нея.

— Време ли е да тръгваме? — попита.

— Какво правеше навън?

Тя не отговори. Слязоха мълчаливо и се качиха в колата. Все така, без да продумат, стигнаха до бунгалото.

* * *

Джейн Хамънд ги посрещна на вратата и ги покани вътре.

Антрето на бунгалото бе оформено от три лакирани меденожълти панела. Освен за стени те служеха като експозиционни пана за каменни томахапки, торбички от еленска кожа и първобитни сечива. При вида на томахапките Гърни неволно си спомни за брадвата на Барлоу Тар.

Джейн се наведе към него и прошепна:

— Обърнахте ли внимание дали някой не ви следи?

— Не. Но не съм проверявал. Защо питате?

— Понякога се появява голям джип, който спира отстрани на крайбрежния път. Ричард е сигурен, че го следят всеки път, когато

излиза от къщата. Мисля, че искат да го сринат психически. Като го подлагат на постоянно напрежение. Мислите ли, че това е целта им?

— Възможно е. Но на този етап няма начин да се...

Телефонът му иззвъня и го прекъсна. Той погледна дисплея и видя, че обаждането е от Ребека Холдънфийлд. Колкото и да му се искаше да говори с нея, остави да се включи гласовата поща.

— Елате — каза неспокойно Джейн. — Можем да говорим за това по-късно. Хайде да ви запозная с брат ми.

Влязоха в просторния хол на бунгалото. Дребен, слаб мъж, застанал с гръб към тях, ръчкаше цепениците в грамадна каменна камина. Деликатното му телосложение беше изненада. Гърни си бе представял по-едър човек.

— Ричард — каза Джейн. — Ето хората, за които ти говорих.

Хамънд се обърна към тях. Усмихна се вяло, което би могло да бъде както израз на хладно посрещане, така и чиста подозрителност, и подаде ръка първо на Мадлин, после на Гърни. Дланта му бе малка и гладка, но хладна и отпусната.

Фината му светла коса, почти платинено руса, бе заресана на една страна. Отпред се спускаше на тънък бретон над челото като на малко момченце. Но нищо детско нямаше в очите му. Те бяха в обезпокоително светъл аквамарин, с почти смущаващ пронизващ поглед.

В контраст с тях гласът му бе мек и безхарактерен. Гърни се запита дали това не е един вид компенсация за удивителните очи. Начин да се подчертае още повече силата им.

— Сестра ми ми говори много за вас.

— Нищо обезпокоително, надявам се.

— Каза ми, че вие сте детективът, който залови Питър Пигърт — онзи тип, дето беше изнасилил майка си и после я разрязал надве. И Джордж Кунцман, който пазеше главите на жертвите си в хладилника. И Дядо Сатана, който изпращаше части от разчленени трупове по пощата като коледни подаръци. И лудия психиатър, който изпращаше пациентите си на един садист, а той ги изнасилваше, одираше и после ги изхвърляше от яхтата си в океана. Доста успешна кариера. Хванали сте доста откачени. И ето ви сега във „Вълчето езеро“. Само минавате. На път за романтична ваканция. Нали?

— Да, натам сме тръгнали.

— Обаче в момента сте тук. Насред дивата природа. На километри от най-близката цивилизация. Кажете... как ви се вижда тук?

— Можеше времето да е по-хубаво.

Хамънд се изсмя кратко, но остана изпитателно втренчен в госта.

— По-вероятно е да се влоши, преди да се оправи.

— Да се влоши ли? — попита Мадлин.

— Силни ветрове, падане на температурите, снежни бури, поледица.

— Кога се очаква това?

— Утре по някое време. Или вдругиден. Прогнозите постоянно се променят. Планината е непредсказуема. Времето тук е като ума на пациент с маниакална депресия. — Хамънд се усмихна леко на шегата си. — Познавате ли Адирондакс, госпожо Гърни?

— По-скоро не.

— Тези планини са доста различни от вашите Катскилс. Много по-примитивни.

— Единствено се тревожа да не завали сняг.

Той я погледна изненадано:

— Това ви тревожи?

— А не трябва ли?

— Джейн ми каза, че отивате във Вермонт да търсите сняг. Да правите преходи, да карате ски. Но може би снегът първи ще ви намери.

Мадлин не отговори, само се втренчи в чашата си. Гърни забеляза, че леко потрепери.

Хамънд облиза бързо устни като змия и премести погледа си към детектива.

— Вълчето езеро стана доста интересно място в последно време, не мислите ли? Неустойимо, бих казал, за детектив.

Джейн, може би разтревожена от ироничната забележка на брат си, се намеси с бодър глас:

— Вечерята е сервирана — сандвичи със съомга, салата, хляб, пиле с кайсиев сос, див ориз, аспержи и прекрасни тарти с черни боровинки за десерт. Чиниите са в отсамния край на плота; приборите и чашите са на масата заедно с бутилки шардоне, мерло и изворна вода. Да сядаме, а?

Веселият ѝ тон бе в пълен контраст с подозрителността на брат ѝ, но постигна целта си да привлече всички при храната и после на масата. Двамата с Ричард седнаха срещу Дейв и Мадлин.

Преди някой да успее да каже нещо, лампите изгаснаха. Във внезапно настъпилия полумрак единствената светлина бяха проблясъците от огъня.

— От генератора е — каза Джейн. — Сега ще дойде токът.

Когато пак светна, ръката ѝ бе върху тази на Ричард. Тя я дръпна и обясни на гостите:

— Намираме се на трийсет километра от най-близката цивилизация, затова хотелът има два генератора. Те се превключват през определено време и затова получаваме тези кратки прекъсвания. Остин твърди, че е абсолютно нормално, нищо тревожно.

— Все пак имате телефонна връзка, нали? — попита Мадлин.

— Имението има собствена антена. Но ако минете зад хребета, покритието изчезва и се появява чак в Платсбърг. Разбира се, антената зависи от генераторите и ако те изгаснат... Но разбира се, няма на практика никакъв риск и двата генератора да се развалят по едно и също време.

Гърни смени темата:

— Доколкото разбирам, Итън Гол е бил забележителна личност.

— Определено — потвърди Ричард. — Необикновен човек: динамичен, щедър, състрадателен. Негова беше идеята да дойда да работя тук.

— След като е мъртъв, ще се върнете ли в Калифорния? — поинтересува се Мадлин.

— Двугодишният ми договор изтече миналия месец, но малко преди това Итън ми предложи да го удължим с още една година и аз приех. — Хамънд замълча за момент, сякаш се колебаеше каква част от информацията да сподели. — Итън почина, преди да подпишем, но Остин знае за плановите му и ме увери, че ще спази условията.

Гърни видя повод за един въпрос, който отдавна искаше да зададе:

— Доколкото разбирам, Остин Стекъл въпреки миналото си се ползва с пълно доверие тук. Така ли е?

— Остин има трески за дялане, но не мога да се оплача.

— За какво е осъждан?

— Предпочитам да зададете този въпрос на него. Но нека аз да ви попитам нещо. Защо сте казали на Джейн, че предпочитате да не се замесвате с моя случай?

Гърни реши да се придържа максимално близко до истината:

— Джейн ми каза, че отказвате да наемете професионалист, за да ви помогне, но ме помоли да помогна за изясняване на фактите и какво стои зад тези самоубийства. Тя със сигурност има право да търси истината за собствено успокоение. Но честно казано, на мен не ми се стори уместно да се намесвам.

— Защо?

— Защото вие сте ключът за всичко. Вие сте в основата на всичко, което се случва. Може ролята ви да не е такава, каквато твърди Гилбърт Фентън. Но по някакъв начин вие сте в центъра на събитията. Би било глупаво да се опитвам да правя каквото и да било без вашето съдействие.

Джейн се ококори тревожно. Явно не беше очаквала такъв пряк подход.

Настъпи тишина. Ричард седеше замислено, сякаш си представяше различни мрачни сценарии.

Гърни реши да рискува:

— Спомнете си, Ричард, в крайна сметка... в багажника нямаше труп.

Дори да се стъписа от факта, че Гърни знае за случката, Хамънд добре прикри изненадата си. Реагира със забавяне от няколко секунди, като просто кимна.

* * *

Споменаването на случката с багажника предизвика промяна в поведението на Хамънд. Напрегнатата до този момент атмосфера изведнъж се успокои.

По предложение на Джейн компанията се премести от масата на няколко подредени в полукръг кресла пред камината. Искрящите въглени действаха като успокоителна фокусираща точка, внасяща комфорт и непринуденост в разговора. Джейн сервира кафе и по парче от десерта с черни боровинки.

Непринуденото настроение обаче бе крехко.

Гърни усети ново напрежение, когато привършваха кафето и Хамънд го попита дали е чел изявлението му пред медиите.

— Да, четох го.

— В такъв случай знаете, че бях пределно ясен за определени неща.

— Да.

— Казах, че няма да наемам никакви защитници или други представители.

— Така беше.

— Не съм имал предвид, че аз самият няма да използвам услугите на адвокати, но сестра ми може да наеме. Не съм такъв мошеник. Бях искрен в изявлението си.

— Не се съмнявам в това.

— Сега обаче искате от мен да преобърна позицията си и да се съглася да работите за сестра ми.

— Ако се съгласите да поема случая, това не преобръща нищо. Нямам никакво намерение да бъда ваш защитник или представител — каза Гърни.

Хамънд го погледна изненадано, Джейн — разтревожено.

— Единствената цел, с която ще участвам в това разследване (ако изобщо реша да се включа), ще бъде да изясня как и защо са умрели всичките тези хора.

— А не да докажете невинността ми?

— Само ако истината я докаже. Моята работа е само да изясня фактите. Аз съм детектив, а не адвокат. Ако се ангажирам със случая, няма да представлявам вас или сестра ви. Ще съм представител на Итън Гол, Кристъфър Уензъл, Лио Балзак и Стивън Пардоза. Разкриването на истината за смъртта им ще бъде услуга за тях. Ако истината говори във ваша полза, не е проблем. Но ще защитавам техните интереси, а не вашия.

През цялото време, докато той говореше, Джейн изглеждаше като изпаднала в паника.

Единствената реакция на Ричард бе лека тъжна усмивка при споменаването на Итън Гол. Той остана продължително втренчен в Гърни. После попита:

— Какво искате от мен?

— Да споделите всички мисли или подозрения, които имате относно четирите смъртни случая. Всичко, което би могло да ми подсказва някаква логика в казус, в който не виждам никаква логика.

— Гилбърт Фентън вижда много добра логика.

— Също и отец Боуман Кокс — добави Гърни, като се питаше как ще се посрещне това име.

Съдейки по празния поглед на Хамънд, то явно не му говореше нищо. Гърни обясни:

— Боуман Кокс е флоридският свещеник, на когото Уензъл е разказал за кошмара си. Беше ми интересно какво е сънувал, затова се свързах с Кокс. Може да разкаже кошмара с най-малките подробности.

— За какво му е притрябвало да го помни?

— Твърди, че кошмарът е разковничето за смъртта на Уензъл и вашата роля в нея.

— И моята роля е...?

— Кокс каза, че терапевтичната ви специалност е да създавате хомосексуалисти.

— Ох, пак ли тези бабини деветини! И спомена ли как го постигам?

— Карате хората да изпаднат в дълбок транс. После им приказвате някакви врели-некипели, за да ги убедите, че са гейове. И когато излязат от транса, или се гмурват с главата надолу в света на порока, или самата мисъл за това ги кара да се самоубият.

— Това трябва да е някакъв дяволски дълбок транс.

— Да. Буквално. Дяволски транс. Кокс твърди, че сте получили властта да съсипвате живота на хората директно от Сатаната, с когото имате таен договор.

Хамънд въздъхна:

— Не е ли невероятно, че точно тук, в Америка, се отнасяме към душевно болните като към боклук — освен когато наричат лудостта и омразата си религия и я представят за християнство? Тогава хората се тълпят в църквите им.

Доста вярно наблюдение, помисли си Гърни, но не искаше да се отклонява от темата.

— Ще ви задам един клиничен въпрос. Възможно ли е хипнотерапевт да внуши подробности от даден сън в съзнанието на пациент и да го принуди да сънува този сън?

— Абсурд. Това е неврологично невъзможно.

— Добре. Може ли хипнотерапевтът да внуши на пациента да се самоубие?

— Не, освен ако пациентът вече не страда от депресия, достатъчно силна, за да го тласне към това.

— Забелязахте ли признаци на такава депресия у четиримата мъже, които по-късно се самоубиха?

— Не. Всичките имаха положителна настройка за бъдещето. Нямаха психика на самоубийци.

— Това навежда ли ви на някакви заключения?

— Заключениеето ми е, че са станали жертва на убийства, замаскирани като самоубийства.

— Обаче Фентън не разглежда тази възможност. Според него фактът, че не са били склонни към самоубийство, доказва, че вие сте им повлияли. Имате ли представа какво би могло да го накара да заеме такава странна позиция?

— Защото е долен лъжец! — възкликна Джейн.

Фината порцеланова чиния с недоядено парче сладкиш се изплъзна от скута ѝ и се разби на парченца на пода. Тя погледна надолу и прошепна нервно:

— По дяволите!

После се наведе да събере парчетата. Мадлин донесе гъба и салфетки от кухнята, за да ѝ помогне.

Хамънд отговори на въпроса на Гърни:

— В позицията на Фентън има две странни неща. Първо, основана е на нещо, което е клинично невъзможно. Второ, той си вярва.

— Откъде знаете това?

— За това ме бива. В девет от десет случая успявам да преценя по гласа на човека дали казва истината, или лъже. Методът ми се основава не толкова на техника, колкото на интуиция какво реално мислят и искат хората, независимо какво ми говорят.

— И сте убеден, че Фентън вярва в безумния сценарий, който сервира на медиите?

— Без всякакво съмнение. Личи в гласа му, в очите му, в жестовете му.

— Точно когато си мислех, че не може да стане по-объркано, вие още повече усложнихте нещата. Един детектив нормално би обмислил за кратко вероятността зад тази серия от самоубийства да стои хипноза. Но да го приеме като единствена възможност, това е лудост.

Гърни погледна Мадлин, за да види реакцията ѝ, но тя седеше втрепенена в изтляващата жар и явно мислите ѝ бяха на съвсем друго място.

Хрумна му още един въпрос:

— Казахте, че умеете да отгатвате истинските желания на хората. Какво според вас иска Фентън?

Иска да признае вината си за четирите смъртни случая. Каза ми, че това е единственият начин да се спася и че ако не го направя, с живота ми е свършено.

— А ако признаете за някакво, все още неназовано престъпление, тогава какво?

— Каза, че ако признае ролята си за причиняването на четирите самоубийства, всичко ще се нареди.

Това е методът, който някои следователи използват, за да убедят психично неустойчиви заподозрени да правят самопризнания — много често за престъпления, които не са извършили. „Ако продължаваш да отричаш, много ще се ядосаме и тогава наистина ще загазиш. Затова просто признай. Така всичко ще се нареди и ще можеш да се прибереш вкъщи.“

Така много престъпления се лепват на хора с ниска интелигентност.

Защо, по дяволите, Фентън използваше този подход към един блестящ психолог?

В какво умопомрачение му бе дошла тази идея?

17.

Докато седяха около камината и пийваха кафе, Гърни използва възможността да зададе един много основен въпрос:

— Ричард, по всяка вероятност познанията ми за хипнозата са твърде оскъдни. Бихте ли ми дали някакво просто определение?

Хамънд остави чашата си с кафе на страничната облегалка на креслото и обясни:

— Една кратка история ще изясни нещата по-успешно, отколкото някое сухо определение. Когато бях гимназист в Мил Вали, играех бейзбол. Не бях много добър, едва ме търпяха в отбора. Неочаквано един ден се случи да удрям с батата пет пъти и отбелязах пет хоумръна. Дотогава не бях отбелязвал хоумрън. Най-удивителното беше чувството. *Лекотата*, с която го постигнах. Дори не замахвах силно с бухалката. Не се стараех да се концентрирам. Не се опитвах да отбележа хоумрън. Не полагах усилие за нищо. Бях абсолютно отпуснат. Като че ли бухалката сама намираще топката и я улучваше под идеалния ъгъл. Пет пъти подред.

— И връзката с хипнозата е...?

— Постигането на определена цел зависи не толкова от преодоляването на външни препятствия, колкото от премахването на субективни пречки — заблуди, емоционална парализа. Хипнотерапията, както я практикувам, има за цел да се изчисти вътрешният път.

— Как? — Тази единствена, остро изречена дума дойде от Мадлин, която до този момент не беше казала почти нищо.

— Като разкривам спънките. Помагам ви да се освободите от тях и да вървите към онова, което желаете, без да ви пречат чувство за вина, объркване и задръжки.

— Не е ли твърде преувеличено?

— Не бих казал. Хората често затъват в собствените си вътрешни тресавища.

— Мислех, че основното в хипнозата е концентрацията.

— Концентрацията е крайната цел, но да се стараяш да се концентрираш, е възможно най-лошият начин да го постигнеш. То е все едно да се опитваш да левитираш, като се дърпаш за глезените. Или да преследваш щастието. Не можеш да го хванеш, ако го гониш.

По изражението ѝ личеше, че не е много убедена. Гърни продължи:

— Какви вътрешни спънки трябва да премахнете при хората, които се опитват да откажат пушенето?

Хамънд остана загледан в Мадлин още няколко секунди, преди да се обърне към мъжа ѝ и да отговори:

— Две големи спънки: спомените за тревоги, които пушенето е облекчило, и погрешна преценка за риска.

— Първото ми е ясно. Обяснете ми второто.

— Разумният човек обикновено избягва дейности, чиято цена надвишава удоволствието, което получава от тях. Страдащият от пристрастяване избягва дейности, чиято цена трябва да се плати, преди да е изпитал удоволствието. За трезво функциониращия ум решаваща роля играе крайният баланс. Преценяват се както непосредствените, така и бъдещите последствия. За ума, замъглен от зависимост, водещият фактор е последователността. Само непосредствените последствия се възприемат като реални, а бъдещите — като нещо въображаемо.

— И вие внасяте яснота по този въпрос?

— Аз не внасям нищо. Аз само помагам на човека да осъзнае онова, което подсъзнателно разбира. И да се фокусира върху онова, което наистина иска.

— Убеден сте, че имате достатъчно добра интуиция, за да разберете истинските желания на хората?

— Да.

— Всичките ли четири жертви искаха да откажат пушенето?

За първи път очите на Хамънд потрепнаха и в изражението му пролича смущение.

— Желанието бе силно при Итън, умерено при Уензъл, а при Балзак и Пардоза — слабо или почти не присъстваше.

— Защо решихте да правите терапия на такива хора?

— Истината за естеството и дълбочината на нечие желание ми се изяснява едва по време на сеанса. В началото всичките твърдяха, че

много искат да спрат пушенето.

Гърни го погледна объркано и Хамънд обясни:

— Пациентите често идват по чуждо настояване. Реалното им желание е да се отърват от нечие натякване, като се съгласят на сеанс. Освен това някои си мислят, че хипнозата ще породи у тях желание да спрат, въпреки че самите те го нямат. Пардоза беше най-лошият случай. Тревожен, разконцентриран, без никаква мотивация. Очевидно го правеше по нечие чуждо настояване, но не го признаваше.

— Ами желанията им?

— В смисъл?

— Интуицията ви да усещате истинските желания на хората наведе ли ви на някакви изводи?

— На някои по-обща.

— Относно Итън?

Хамънд се поколеба за момент, сякаш обмисляше докъде се простира пациентската тайна.

— Итън искаше всички хора на света да бъдат по-добри. Искаше да намери подходяща роля за всеки човек и да му я осигури. Да намери място на всеки и всеки да постави на мястото му. Беше убеден в преценката си. Не искаше признание. Само подчинение.

— Предполагам, че невинаги е получавал подчинението, което е очаквал.

— Имаше и успехи, и провали.

— Кажете за Кристъфър Уензъл. Той какво искаше от живота?

— Кристъфър искаше да бъде победител. По най-лошия начин, буквално. Гледаше на живота като на футболен мач. И не просто искаше да победи, а и някой друг да загуби.

— А Лио Балзак?

— Гневният бог от Стария завет. Искаше всички грешници да бъдат наказани. Най-голямото му удоволствие би било да стои на някое прозорче на Ноевия ковчег и да гледа как се давят.

— Стивън Пардоза?

— Живееше в мазето на родителите си. Той отчаяно копнееше за уважение. Най-много от всичко друго искаше да гледат на него като на възрастен човек — което, разбира се, е универсалното желание на хората, които никога не порастват.

— Ами Пейтън Гол?

— А, Пейтън! Той иска да се чувства добре през цялото време, независимо от цената за него самия и за околните. Като повечето наркомани представите му за щастие са твърде инфантилни. Очаква да получава всичко, което му се прииска, когато му се прииска. Той е затворник на собствената си представа за свободата. Огромното наследство, което получава от Итън, вероятно ще го убие.

— Как?

— Неограниченият финансов ресурс ще премахне и малкото задръжки, които имаше досега. Безгрижието по отношение на последствията в бъдеще ще определя изцяло поведението му. Ако се изразя с терминологията на Фройд, Пейтън е стопроцентов необуздан характер.

Гърни си спомни колата, която бе профучала покрай него по черния път, и истеричния смях, който беше чул отвътре.

— Как се разбираха с брат си?

— Не беше „разбиране“. Живееха в различни части на къщата и се срещаха колкото се може по-рядко, ако не броим откъслечните усилия на Итън да упражнява някакво влияние върху брат си. Ако Остин беше най-големият успех на Итън, Пейтън бе най-големият му провал.

— Мислите ли, че Пейтън е способен да убие Итън?

— Морално, да. Емоционално, да. Практически, не. Не виждам Пейтън да се справи със задача, изискваща сложен замисъл, прецизно планиране или функциониране под постоянен стрес.

— А това са качества, необходими за... за организирането на смъртта на четирима души?

— Вероятно не са единствените, но със сигурност Пейтън не ги притежава.

Това наведе Гърни на друг въпрос, малко встрани от темата:

— Като говорим за способността ви да отгатвате истинските желания на хората... какво ще кажете за мен? Какво според вас искам реално?

Хамънд се усмихна хладно:

— Изпитвате ли ме?

— Просто съм любопитен докъде се разпростира интуицията ви.

— Добре. Какво наистина иска Дейв Гърни? Много интересен въпрос. Хамънд погледна Мадлин, която го наблюдаваше изпитателно,

после пак се обърна към детектива. — Вие имате една голяма цел в живота. Искате да разберете. Искате да сглобите пъзела. Характерът ви е изграден около това централно желание, което възприемате като необходимост. По-рано казахте, че искате да защитите интереса на жертвите, да бъдете представител на Итън Гол и другите и да постигнете справедливост за тях. Може да е вярно, може да не е, но очевидно си вярвате. Виждам, че се стараете да бъдете максимално искрен с мен. Но изглежда също, че мислите за много други неща — проблеми, за които не искате да говорите. — Погледна пак Мадлин. — Вие също имате доста тревоги.

— О? — сепна се тя и по рефлекс скръсти ръце.

— Има нещо, за което не спирате да мислите и което ви безпокои. В голяма степен това безпокойство се дължи на факта, че не искате да го споделите. Мъжът ви вижда, че нещо ви тревожи. Усеща, че ви е страх да му разкажете, и това засилва собствените му тревоги. Вие разбирате как му се отразява тайната ви, но не виждате лесен начин за излизане от ситуацията и това още повече я влошава.

— И как разбрахте това? Като ме наблюдавахте как ям сладкиш е боровинки?

Хамънд се усмихна леко:

— По-скоро като ви наблюдавах как не го ядете. Когато Джейн спомена боровинките, очите ви проблеснаха в очакване, но бързо потънахте в други мисли. Тревогите убиха апетита ви. Дори не сте докоснали десерта си.

— Удивително. Кой да предположи, че като не си изядеш сладкиша, ще издадеш толкова много за себе си.

Гневът ѝ не трогна видимо Хамънд, който продължаваше да се усмихва добродушно.

— Много неща личат по начина, по който двама съпрузи се гледат, особено по начина, по който единият гледа другия, когато той не го гледа. Толкова много неща се изписват на лицата им.

Мадлин също се усмихна, но хладно:

— Поглеждате ли се често в огледалото?

— Така не става, ако правилно разбирам какво имате предвид.

— Човек с вашите познания за мимиките би трябвало да може да научи всякаква информация от собственото си отражение.

— Де да беше така. Но в моя случай не е.

— Значи уменията ви да правите психологическа дисекция са приложими само към други хора?

Той кимна унило:

— Понякога си мисля за това като за моята сделка с дявола.

Мадлин замълча, може би изненадана от странния отговор.

— Какво искате да кажете? — намеси се Гърни.

— Искам да кажа, че съм получил нещо ценно, но в замяна ми е отнето друго.

— Ценното нещо е интуицията ви, така ли?

— Интуицията ми да преценявам другите хора. А цената е пълната неспособност да разбера себе си. Яснота, когато гледам навън, и слепота, когато гледам навътре. Виждам пределно ясно мотивите, които ви движат. Моите собствени са мистерия за мен. Колкото по-добре разбирам чуждите действия, толкова по-малко успявам да си обясня своите. Има въпроси, за чиито отговори мога само да гадая. Питате се защо не искам да наема адвокат, защо не съдя полицията за запустяване, защо не съдя жълтите вестници и блогърите за клевета, защо не наема частни детективи, които да дискредитират Гилбърт Фентън, защо не проведе агресивна медийна кампания в своя защита. Чудите се защо, по дяволите, не се изправя и не се боря, защо не започна война с всички средства и не погребва тези мръсници със собствените им лъжи?

— Отличен въпрос. И отговорът е...?

— Разбира се, има отговор. Но аз не го знам.

— Никаква идея ли нямате?

— О, мога да ви изброя цял списък с идеи. Например смазващ страх от всякаква конфронтация. Или страх, че ако се задълбочи, конфронтацията може да изкара наяве тъмни моменти от миналото ми. Или депресивно убеждение, че като се съпротивлявам, само ще затъна по-дълбоко в подвижните пясъци. Или чиста параноя, като фиксацията ми във въображаемия труп в багажника на колата ми. Може би ме е страх да наема адвокат, защото чувствам, че никога няма да мога да се освободя от него, че по някакъв начин ще установи контрол над живота ми и винаги ще зависи от него. Може би подсъзнателен страх от майка ми, която ме е научила на едно нещо преди всички други — никога да не отричам това, в което ме обвинява. Да приемам

наказанието, ако не искам върху мен да се излее безконтролният ѝ гняв.

Хамънд се изсмя рязко и мрачно — вероятно на собствените си смахнати предположения.

— Разбирате ли сега за какво говоря? Има толкова много безумни страхове, между които да избирам. От друга страна, може би съм мотивиран от маниакалното убеждение, че нищо, което Фентън каже, не би могло да ми навреди. Може би храня оптимистичното убеждение, че истината ще победи и невинността ми ще се докаже сама. Или глупавата гордост, която ме кара да не падам до нивото на обвинителите ми. Възможно ли е да предвкусвам удоволствието да видя как цялата теория на Фентън, целият му свят рухва, без да се наложи дори да си помръдна пръста?

Замълча и облиза устни с върха на езика си.

— Може би вече сте се досетили за част от тези възможности. Аз мисля за тях всеки ден. Но нямам представа коя от тях определя действията ми. Знам само, че искам да постъпя по този начин. — Каза това, като гледаше Мадлин. Сега се обърна към Гърни. — Ако искате да търсите справедливост за Итън и другите отделно от въпроса за моята защита, това си е ваша работа. Няма да ви преча. Но нека да повторя: вие не сте мой защитник. Ясно?

— Ясно.

Всички се умълчаха за известно време. Единственият шум бе от лекото тик-тик-тик на суграшицата по стъклата.

Изведнъж някъде от гората се чу вой. Същият вой, който Гърни бе чул, когато колата им заседна в канавката. Започна като тих стон, като свистене на вятър през притворена врата.

18.

Когато се качиха в колата, за да се връщат в хотела, воят, далечен и жален, идваше като че ли от всички посоки: от Гробищния рид, от гъстия лес зад бунгалото на Хамънд, дори сякаш от тъмния простор на самото езеро.

После изведнъж заглъхна във вятъра.

По пътя Гърни пак си спомни враждебния коментар на Мадлин във връзка с наблюденията на Хамънд. Изпитваше известно раздразнение от това, че тя смути разговора му с психолога. Наистина, подходът ѝ доведе до някои полезни отговори. Но можеше да няма такъв успех. Можеше да го предизвика да замълчи до края на вечерта.

— Държа се доста агресивно — отбеляза сега Гърни.

— Така ли?

— Малко оставаше да наречеш Хамънд лъжец.

— Малко ли? Значи не съм се изразила достатъчно ясно.

— Мислиш, че лъже?

— Убедена съм, колкото ти си убеден, че казва истината.

— Какво искаш да кажеш?

— Можел да четеш мислите на другите като на рентген? Обаче в замяна на това бил напълно сляп за собствените си мотиви? Колко удобно! Какъв идеален начин да отклонява всички въпроси за решенията му. Въпрос: „Ричард, защо направи това?“ Отговор: „О, боже, не знам. Аз съм гений, но нямам представа защо правя това, което правя.“ Не разбираш ли, че те прави на глупак?

— Как?

— Като нахвърли всички тия „възможни“ причини да не наеме адвокат, за да те убеди, че няма представа коя от тях е истинската.

— Не ме е убедил в нищо. Казах ти, че съм отворен за всякакви теории.

— Като си толкова отворен, помисли ли за най-вероятната теория?

— Коя?

— Че ако се поразрови в случая, някой умен адвокат би могъл да открие неща, които Хамънд не иска да излизат наяве. Може би тези смъртни случаи са само върхът на айсберга.

— За бога, Мадри, всичко е възможно. Но пак не виждам как ме прави на глупак.

— Защо заставаши на негова страна?

— Как заставам на негова страна?

— Каквото и да кажа, ти го защитаваши. Вярваши на всичко, което казва.

— Не вярвам на всичко. Аз съм детектив, а не наивник.

— Защо тогава смесваш находчивост с истинска интуиция?

Гърни замълча. Имаше чувството, че неприязънта на Мадлин към Хамънд произтича от някаква нейна вътрешна уязвимост, а не от трезва преценка на фактите.

Дали пък не беше права? Нима тя виждаше нещо, което той пропускаше? Навярно прехвалената му обективност не бе никаква обективност?

Прибраха се мълчаливо в апартамента. Мадлин отиде в банята и пусна водата във ваната.

Той влезе след нея.

— Не се ли къпа преди малко? Преди около три часа?

— Да не би да има ограничение колко пъти мога да се къпя?

— Мадри, какво, по дяволите, става? Напрегната си от момента, в който се съгласих да дойда тук. Не трябва ли да поговорим за това, което те тревожи.

— Извинявай. Просто в момента... не ми е много добре.

Тя затвори вратата.

Всичко това бе ново и обезпокоително за Гърни. Мадлин да пази тайни. Мадлин да се крие зад затворена врата. Той седна на дивана. Няколко минути му трябваша, за да забележи, че огънят е изгаснал. Само няколко въгленчета искряха слабо в пепелта. Първата му мисъл беше отново да запали камината, да стопли малко стаята. Но после реши да си ляга. Денят бе напрегнат и утре се очертаваше да е същото.

Като се замисли за следващия ден, си спомни, че прехвърли обаждането на Холдънфийлд на гласовата си поща. Взе телефона и изслуша съобщението.

— Здравей, Дейвид, Ребека се обажда. Изникнаха ми ангажименти и утре ще съм доста заета. Но имам предложение. Закуска. Няма нужда да ми се обаждаш, защото така или иначе ще бъда в столовата на „Колд Брук Ин“ утре в осем. Ела, ако можеш. Може и по-рано, ако ти е по-удобно. Ставам в пет и ще работя в стаята си върху една статия, с която закъснявам. Става ли? Много ще ми е интересно да чуя повече за случая „Хамънд“. Карай внимателно. До скоро, надявам се.

От практическа гледна точка срещата, макар и в такъв необичаен час, беше възможна. Гърни си спомни предишното й съобщение, в което тя казваше, че от Вълчето езеро до Платсбърг са само 115 километра. Би трябвало да му отнеме не повече от час, дори при лошо време, плюс още час с Ребека. Значи общо три часа максимум. Ако тръгнеше в седем, щеше да се върне най-късно до десет. Гърни затвори очи и почна да съставя мислен списък на въпросите, които можеше да зададе на Ребека относно хипнозата, противоречивата репутация на Хамънд и съня на Уензъл.

Умората го надви и той за няколко минути заспа.

Както винаги се случваше, когато задремеше седнал, физическото неудобство най-сетне го накара да се размърда и пробуди тревогите, които временно бе успял да приспи. Той отвори очи, погледна часа на телефона си и установи, че е спал близо час. Тъкмо мислеше да иде да провери дали Мадлин още кисне във ваната, когато я видя застанала на прозореца. Бе облякла един от плюшените халати на хотела.

— Изгаси лампите — каза тя, без да се обръща.

Той ги изгаси и отиде при нея на прозореца.

Бурята бе отминала и гъстата пелена се беше сменила с разкъсани облаци, преминаващи бързо пред пълната луна. Гърни проследи погледа на Мадлин, за да разбере защо го извика на прозореца. И видя.

Когато поредният облак бавно откри луната, пейзажът се откри пред тях като театрална сцена при постепенно засилване на осветлението. В този случай на сцената изпъкваше едно доминиращо присъствие — Дяволският зъб, страховит и грамаден, стърчеше в мрака с величествения си релеф. Дойде друг облак, лунната светлина намаля и Дяволският зъб изчезна в нощта.

Гърни обърна гръб на прозореца, но Мадлин продължи да гледа втренчено в мрака.

— Едно време идвах тук — каза толкова тихо, че той се усъмни дали е чул правилно.

— Идвала си тук? Кога?

— През коледните ваканции. Не знам дали съм ти казвала.

Той разрови паметта си. Наистина му бе споменавала нещо такова наскоро, след като се ожениха. Че като ученичка прекарвала коледните ваканции при някакви възрастни роднини в щата Ню Йорк.

— При някакви далечни леля и чичо или нещо такова, нали?

— Чичо Джордж и леля Морийн — каза тя разсеяно, все още загледана по посока на Дяволския зъб.

Вторият облак, затулващ луната, почна да се изнизва и сребристата светлина отново очерта острата скала.

— Не си ми разказвала много за това.

Тя не каза нищо.

— Мад?

— Една зима се случи трагедия. Едно местно момче. Удави се.

— В това езеро?

— Не, в друго.

— А?

Тя поклати глава.

Гърни изчака с надеждата тя да продължи. Но след малко Мадлин каза:

— Трябва да поспя.

* * *

— Дейвид!

Уплашеният й шепот го събуди моментално.

— Има нещо в хола.

— Къде? — прошепна той.

В същия момент се опита да си спомни колко крачки горе-долу го делят от сака, в който държеше пистолета си.

— Видях нещо да минава пред прозореца. Възможно ли е да е влязъл прилеп?

— Това ли видя? Нещо да прелита?

— Мисля, че да.

Той леко си отдъхна. Посегна към лампата на нощното шкафче. Натисна ключа. Нищо. Пак натисна. Пак нищо.

— Можеш ли да светнеш лампата от твоята страна на леглото?

Гърни чу безполезното изщракване, когато тя се опита да светне.

Опипа нощното шкафче за телефона си. Намери го и погледна иконките. Нямаше връзка, следователно частният ретранслатор на хотела бе изключен — значи токът беше спрял.

В нишата без прозорци, където се намираше спалнята, бе прекалено тъмно, за да се види нещо, но холът беше бледо осветен от луната и се виждаше през широкия сводест вход. Гърни остана да лежи неподвижно и се вгледа в мрака за признаци на движение. Не видя и не чу нищо. Минаха няколко минути, но токът не идваше.

Изведнъж тишината бе нарушена от бавно поскърцване на тавана.

Мадлин стисна ръката му.

Двамата се заслушаха за една дълга минута.

Малка сянка прелетя пред прозореца в хола и Мадлин изпищя тихо.

— Прилеп — каза Гърни, когато пръстите ѝ се впиха още по-силно в ръката му. — Ще отворя балконската врата, за да излети.

Думите му бяха прекъснати от ново скърцане на тавана, сякаш някой стъпваше предпазливо по разсърнали се дъски.

— Горе има някой — прошепна Мадлин.

По спомените си от онова, което беше видял отвън, Гърни бе преценил, че хотелът има два нормални етажа, партера и този, на който се намираха те, плюс тавански. Не изглеждаше много вероятно на тавана да има стая за гости. Докато мислеше за това, точно над тях се чу леко постъргване.

После нищо. Останаха заслушани дълго време, но единственото, което се чуваше, бе шумоленето на вятъра покрай балконската врата.

Какво в имението „Вълчето езеро“, запита се Гърни, правеше шума от бавни стъпки, ако изобщо беше това, толкова обезпокоителен? Дали спирането на тока внушаваше чувство за опасност? Със сигурност през деня или дори на светлината на лампа същият шум не би имал този ефект.

Мадлин отново заговори шепнешком:

— Кой мислиш, че е горе?

— Може би няма никого. Може би дъските се свиват заради спадането на температурата.

Тя насочи вниманието си към прилепа:

— Ще излети ли наистина, ако отвориш вратата?

— Мисля, че да.

Тя леко отпусна ръката му. Гърни стана, ориентира се пипнешком от нишата до вратата на балкона и я отвори. Предполагаше, че студеният фронт, който докара бурята и суграшицата, е понижил температурата поне с петнайсет градуса. Ако прилепът не излетеше бързо, в целия апартамент скоро щеше да стане кучешки студ.

Хрумна му, че ще е добре, ако разпали огъня — за топлина, светлина и чувство на сигурност.

Отдръпна се от отворената врата и затърси пипнешком камината. Разтреперан, само по боксерки и фланелка, спря при стола, където бе оставил дрехите си, за да си сложи панталона и ризата. Когато пак се обърна към камината, някакъв шум от коридора го накара да спре. Застана неподвижно и се послуша. След няколко секунди пак го чу.

Извади пистолета си от сака на стола. Помисли си, че може би реакцията му е прекалена, повлияна повече от страховитата атмосфера, отколкото от истинска опасност.

— Какво е това? — прошепна Мадлин от нишата.

— Има някой в коридора.

В този момент чу леко издумкване по вратата.

Освободи предпазителя на пистолета и тръгна бавно натам. Луната осветяваше само малък участък около прозорците. В тази част на помещението не се виждаше абсолютно нищо.

Чу второ издумкване, този път по-силно — сякаш някой блъсна с коляно или друг тъп предмет вратата.

Като се ориентираше пипнешком, Гърни зае позиция до входа, тихо дръпна резето и се послуша. Чу шум, напомнящ човешко дишане, или може би просто шепот от въздушно течение през пролуката под вратата.

Хвана топката на бравата. Завъртя я бавно до крайно положение, застана в по-стабилна позиция, стисна пистолета... и дръпна рязко

вратата.

19.

А гротескното видение, което се появи пред него, го накара да се вцепени.

Странно осветеното лице изглеждаше като увиснало в мрака, с черти, деформирани от дългите сенки, образувани от малък жълт пламък, мъждукащ под него.

Докато трескаво се опитваше да осмисли какво вижда, Гърни осъзна, че пламъкът е от газена лампа, държана от мръсна ръка с напукани нокти, и че жълтеникавото лице, осветено от нея, му е познато — от пътя, когато колата му бе заседнала в канавката. Мърлявата кожена шапка на главата на човека потвърди преценката му.

— Падна дърво — каза Барлоу Тар.

— Да... и...?

— Прекъсна тока.

— Генераторите са повредени?

— Да.

Гърни свали пистолета.

— Това ли дойдохте да ни кажете?

— Да ви предупредя.

— За какво?

— За злото, което е тук.

— Какво зло.

— Злото, което уби всички.

— Кажете ми повече за това зло.

— Ястребът знае. Ястребът под слънцето. Ястребът под луната.

— Какво знае ястребът?

Тар не отговори. Дръпна се от вратата и спусна фитила на лампата, докато изгасна.

След секунда изчезна в мрака на коридора.

Гърни извика:

— Барлоу? Барлоу?

Не получи отговор. Единственият шум, който чу, идваше от отворената балконска врата в другия край на стаята — усиливащото се и

отслабващо шумолене на вятъра в дърветата отвън.

* * *

След тази случка трудно щеше пак да заспи.

Щом се убеди, че прилепът е излетял, Гърни затвори балконската врата. Запали голям огън в камината и с Мадлин се настаниха на дивана отпред.

Поразсъждаваха върху посещението на Тар и стигнаха до извода, че единственото, което за момента изглежда сигурно, е, че той държи да ги убеди, че Вълчето езеро е опасно място. Иначе заплашителното му бръщолевене можеше да означава всичко.

После се умълчаха, хипнотизирани от играта на пламъците.

След известно време Гърни отново се замисли за връзката на Мадлин с района.

Погледна я и попита тихо:

— Будна ли си?

Тя седеше със затворени очи, но кимна.

— Когато си идвала в Адирондакс при леля ти и чичо ти, на колко години си била?

Тя отвори очи и се втренчи в огъня.

— Между десет и петнайсет. — Замълча за миг. — Странно е, като си помисля, че съм била аз.

— С какво беше по-различна... тогава?

— С всичко. — Тя примигна, огледа се и погледът ѝ спря върху газената лампа на масичката откъм страната на Гърни. — Какво е това?

— Лампата ли?

— Има нещо гравирано в основата.

Гърни се вгледа в лампата. По-рано, преди да запали огъня, я бе оставил на масичката, но не беше обърнал внимание. Сега върху стъклената ѝ основа видя гравирано с тънки линии животно, приклекнало, сякаш се готвеше за скок. Зъбите му бяха оголени.

— Прилича на вълк.

Мадлин потрепери.

— Прекалено много вълци.

— Те са лaйтмотивът на това място.
— И лaйтмотивът на кошмарите, от които са умрели всички тези хора.
— Не са умрели от кошмарите си. Такива неща не стават.
— Така ли? А какво е станало?
— Още не знам.
— Тогава не можеш да си сигурен, че кошмарите им не са ги убили.

Гърни беше убеден, че сънищата не могат да убият човек, но също толкова добре знаеше, че няма смисъл да спори с жена си. Единственото, което си помисли, бе: „Всичко това е пълно безумие.“

* * *

От стреса, страховитата обстановка и омайващия ефект на пламъците Гърни изгуби преценка колко време са седели така. Гласът на Мадлин го върна в действителността:

— В колко часа тръгваш за Платсбърг?
— Кой е казал, че ще ходя в Платсбърг?
— Нали за това беше съобщението на Ребека?

Той си спомня, че го беше изслушал, докато Мадлин бе във ваната.

— Чула си го?

— Трябва да намалиш звука, ако не искаш хората да слушат съобщенията ти.

— Тя предложи да се срещнем — каза Гърни след кратко колебание. — На някаква научна конференция е.

Въпросът, съдържащ се в мълчанието на Мадлин, бе толкова ясен, колкото ако го беше казала.

Гърни сви рамене:

— Не съм решил още.
— Кое? Дали да отидеш или кога да отидеш?
— И двете.
— Отиди.
— Защо?
— Защото искам.

— Мисля, че ще бъде полезно да поговоря с нея... Но ми е притеснено да те оставям сама тук.

— Била съм сама и на по-лоши места.

— Може да дойдеш с мен.

— Не.

— Защо?

— Защо според теб се съгласих да дойда тук? — попита тя.

— Нямам представа. Честно казано, решението ти ме изненада. Между това да отидем направо на зимна ваканция и да се отбием да потърся информация за случай с няколко самоубийства не очаквах да избереш второто.

— Самоубийствата нямат никаква връзка. — Мадлин си пое дълбоко дъх. — Когато бях ученичка, идването в Адирондакс за коледната ваканция беше последното, което исках. Леля ми и чичо ми всъщност бяха братовчеди на мама. Бяха ограничени, невежи хора. Джордж бе в постоянна депресия. Морийн беше маниачка.

— Защо им е трябвало на родителите ти да те пращат при такива хора?

— Зимата ме пращаха в Адирондакс, а лятото — на музикални лагери. Това беше тяхната стратегия да се сближат. Само двамата. Без усложнения. Общуване. Решаване на проблемите в брака им. Разбира се, това не им помогна. Както повечето хора, те тайно обичаха проблемите си. И обичаха да се отърват от мен.

— Тези леля и чичо, или каквито ти се падат, живи ли са още?

— Джордж се застреля.

— Боже!

— Морийн се премести във Флорида. Нямам представа дали е жива, или е умряла.

— Къде живееха?

— В най-големия пущинак. Дяволският зъб всъщност се виждаше от края на пътя. Най-близкият истински град беше Данемора.

— Където е затворът?

— Да. Затворът, който преди е бил лудница.

— Още не разбирам защо...

— Защо поисках да дойда ли? Може би, за да видя планината по друг начин... в друг период от живота си... да прогоня спомените.

— Кой спомени?

— Джордж беше малко сбъркан. Седеше на верандата с часове, неподвижно втренчен в гората, сякаш беше мъртъв. Морийн беше също толкова луда, но точно в обратната насока. Постоянно танцуваше. И имаше мания да събира камъни — триъгълни камъни. Твърдеше, че са върхове на стрели от ирокезите. *Ирокоа* — обожаваше френското произношение на думата. Постоянно говореше с френски акцент. Друг път искаше да си представяме, че сме ирокезки принцеси, изгубени в гората, чакащи да бъдат спасени от Хиаята. Когато дойдеше за нас, щяхме да му подарим колекцията си от върхове на стрели, а той щеше да ни даде кожи да се стоплим и след това всички щяхме да заживеем щастливо.

— На години беше?

— Морийн ли? Когато бях на петнайсет, ми се струваше адски стара.

— Имаше ли други деца наоколо?

Тя премигна и се вгледа настойчиво в него.

— Не ми отговори на въпроса.

— Кой въпрос?

— Кога тръгваш за Платсбърг?

20.

Гърни постави някои ограничения в колебливия си план да се срещне с Ребека в „Колд Брук Ин“.

Ако токът не дойде, няма да тръгне.

Ако мобилната връзка в хотела не се възстанови, няма да тръгне.

Ако снежната буря се възобнови, нямаше да тръгне.

Обаче електричеството бе възстановено в 6:22. Телефонното покритие — в 6:24. И небето преди зазоряване бе кристалночисто. Въздухът беше свеж и ухаеше на бор. Отоплението в хотела пак заработи. Всичко бе пълна противоположност на положението преди няколко часа.

В 6:55 Гърни беше измит, обръснат, облечен и готов да тръгва. Влезе във все още тъмната спалня. Усети, че Мадлин не спи.

— Внимавай — каза тя.

— Ще внимавам.

Да внимава, в неговите представи означаваше да стои на емоционална дистанция от Ребека, с която изглежда винаги имаше „възможности“. Питаше се дали и Мадлин влага същото значение.

— Кога ще се върнеш?

— Би трябвало да стигна в хотела около осем. Ако тръгна час по-късно, ще съм тук преди десет.

— Не бързай. Пътищата са лоши. И след снощната суграшица ще са хлъзгави.

— Сигурна ли си, че ще ти е добре сама?

— Ще се справя.

— Добре тогава. Тръгвам.

Той се наведе и я целуна.

Постланият с червен килим коридор сега бе ярко осветен — смайваща трансформация от снощния зловещ фон на осветеното от лампата лице на Барлоу Тар. На широкото стълбище към фойето го лъхна аромат на прясно кафе и борови цепеници.

Остин Стекъл стоеше на вратата на офиса зад рецепцията и говореше разпалено по телефона. Носеше памучен панталон от марка,

струваща пет пъти повече от подобни модели в „Уолмарт“. Карираната му бархетна риза толкова добре стоеше на якото му тяло, че явно бе шита по поръчка.

Когато видя Гърни, Стекъл прекъсна разговора с достатъчно силен глас, за да го чуе детективът:

— Ще ви се обадя по-късно. Имам важен гост. — Излезе зад рецепцията и се ухили, показвайки всичките си зъби. — Здравейте, детектив. Красива сутрин, а? Усещате ли аромата? Това е балсам. От балсамова ела. Ароматът на Адирондакс.

— Много приятно.

— Иначе наред ли е всичко? Харесва ли ви апартаментът?

— Не е зле. Но снощи стана доста студено, след като спря токът.

— А, да. Един от рисковете на живота сред природата.

— Освен това имахме среднощно посещение от Барлоу Тар.

Усмивката на Стекъл помръкна.

— Какво е искал посред нощ?

— Предупреди ни, че в хотела витае зло.

— Какво зло?

— „Злото, което уби всички.“

Стекъл направи гримаса на отвращение и гняв:

— Друго какво каза?

— Още неща в същия смисъл. Това ново ли е за вас?

— Какво имате предвид?

— Дали ви съобщавам нова информация. За Тар.

Стекъл потърка късо подстриганата си коса.

— Елате по-добре в офиса.

Гърни заобиколи рецепцията и влезе в стая, обзаведена в същия адирондакски стил като всяко друго помещение в хотела. Бюрото на Стекъл се състоеше от една лакирана дебела чамова дъска върху четири изправени дънера, оставени с кората. Столът бе груба изработка, с извити форми и подрязани клони за крака. Стекъл махна на Гърни към подобен стол от другата страна на бюрото. Когато и двамата седнаха, той опря дебелите си ръце на плота и каза:

— Надявам се, че нямате нищо против да поговорим насаме, защото можем да навлезем в теми, които не са за всяко ухо. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Не съм сигурен.

— Намираме се в трудно положение. Питате за Барлоу. Между нас казано, той е луд за връзване. Привиждат му се неща. Плаши хората. Постоянно приказва за вълци, зло, смърт и други такива. Пълни глупости. Затова може би се питате защо го търпя? Защо не изритам негодника и не се отърва завинаги от него? Или можете да си зададете още по-основния въпрос — защо изобщо е бил допуснат тук?

— Казаха ми, че различни членове на фамилията Тар работят в имението от времето на построяването ѝ преди сто години от Долтън Гол.

— Вярно е. Но това не е причината да търпим това безумие. Истинският проблем беше Итън. Не ме разбирайте погрешно, Итън бе велик човек. Обаче точно това величие... и амбицията, която върви с него ето това може да стане проблем.

— Амбицията му да превърне всеки негодяй в примерен гражданин?

Дори забележката да засегна Стекъл заради миналото му, той не го показва:

— Както се казва във Вечната книга, всяка добродетел има своя порок. Но кой съм аз да негодувам? Сигурно сте чули какво Итън стори за мен.

— Разкажете ми повече.

Бях крадец. Измамник. Лежах в затвора. Имах късмета да попадна в програмата на Итън за превъзпитание. Достатъчно е да кажа, че програмата проработи успешно. Станах друг човек. Дори си смених името. Старото, с което се подвизавах в миналия си, прецакан живот, беше Алфонс Волк. Така се е казвал мъжът, за когото майка ми се омъжила, след като забременяла. Обаче по-късно научих, че той не е истинският ми баща. Майка ми забременяла от друг мъж, който загинал в катастрофа. Казвал се Остин Стекъл. Тя излъгала Алфонс Волк, че детето е негово, за да се омъжи за него. Много шибана история. Името ми трябваше цял живот да бъде Стекъл. Това е записано в гените ми. Затова приех това име като идеално начало на новия ми живот. След като завърших програмата на Итън, той ме взе да водя счетоводството тук. Невероятно, а? Единственото, което мога да изпитвам към този човек до края на живота си, е благодарност.

— Счетоводител ли сте?

— Нямам диплома, нямам степен, просто обичам да работя с числа. Аз съм един от ония луди учени, само без лудата част.

— Изглежда, че сте нещо повече от обикновен счетоводител на хотела.

— Да, така се получи. Минаха години. Нещата се промениха. Итън видя, че може да използва уменията ми да боравя с числа и за много други неща. Така станах главен управител на хотел „Вълчето езеро“ и финансов съветник на семейство Гол. Доста удивителна кариера за един дребен крадец, не мислите ли?

— Впечатляващо.

— Така е. Затова как, по дяволите, мога да критикувам амбицията на Итън и вярата му в хората? Да, понякога това означава, че някой откачен като Барлоу Тар ще може да се мотае колкото си иска тук, докато изобщо не е трябвало да го допускат, но също означава, че един дребен крадец може да бъде измъкнат от калта и да му бъде поверено да управлява не само хотел с нощувки по хиляда долара, а и цялото фамилно състояние на Гол. Звучи като приказка.

— След като Итън го няма, какво ви пречи да изгоните Тар?

— И аз си задавам същия въпрос. Може би суеверие.

— Какво суеверие?

— Вижте, единствената причина да съм тук е, че Итън реши да ме вземе и да ме задържи. Тар е тук по същата причина. Може би се боя, че ако го изгоня, някой ще изгони мен. Карма и такива глупости. Иначе от практична гледна точка няма никаква логика. А аз съм практичен човек. Затова си мисля, че съвсем скоро Лудия Барлоу може да изхвърчи.

— Като стана дума за това, предполагам, че решението да продължите договора на Ричард Хамънд за още две години е ваше.

— Така диктува справедливостта, не мислите ли?

— Значи се опитвате да бъдете непредубеден към него?

— Невинен до доказване на противното, нали?

— При цялата отрицателна медийна кампания?

— Голяма гадост, но понякога човек трябва да изтърпи и такива неща, не мислите ли?

— Въпреки лошата реклама решихте да подкрепите Хамънд заради юридическата презумпция за невинност и справедливостта?

Стекъл сви рамене:

— Също от уважение към Итън. Той се беше съгласил да продължи договора на Хамънд, преди да се изсипе тази помия. Реших да уважа решението му. Може би го правя пак от суеверие, но това е положението. Кого мога да уважавам, ако не Итън?

— От една страна, имате презумпция за невинност и устно обещание. От друга, е възможно Хамънд да има пръст в смъртта на Гол и другите трима гости на хотела. Ако го осъдят, рискът за вас е голям.

Стекъл пак присви очи:

— За какво да го осъдят?

— За някакво престъпление, свързано с четирите смъртни случая.

— Не използвахте думата „самоубийство“. Има ли причина за това?

Гърни се усмихна:

— Тази теория не ми изглежда логична. А на вас?

Стекъл не отговори. Облегна се назад и разтърка челото си, сякаш от тези мисли го болеше глава. Гърни продължи:

— Предвид големия риск и това, че сте практичен човек, си помислих, че може би има друга причина да задържите Хамънд. Прав ли съм?

Стекъл го погледна изпитателно и на лицето му бавно се изписа мрачна усмивка.

— Искате да чуete практична причина, така ли? Добре. Много е просто. Ако изгоним Хамънд сега... да, би излязло, сякаш изхвърляме боклук зад борда, бихме показали на медиите, че сме на страната на добрите. Обаче замислете се за другите последствия. Какво послание ще изпратим така на хората, които са идвали през последните две години, за да бъдат лекувани от този човек? Ако го изгоним сега, посланието към всичките тези гости ще бъде, че всички гадости, които се изливат в медиите, са верни и те са били оставени на произвола на един изверг. Повярвайте ми, това не е нещо, което бихте искали да си помислят платежоспособните ви клиенти. А някои от нашите са много богати хора. Ако задържим Хамънд тук, посланието е, че имаме доверие в него и медийните истории са пълни глупости. Това достатъчно практично ли ви звучи?

— Това обяснява до известна степен решението ви.

Стекъл явно се успокои и се настани по-удобно на стола.

— Може би звучи цинично. Но какво мога да кажа? Трябва да защитавам интересите на фамилията Гол. Итън ми повери тази задача. А аз всичко дължа на този човек.

* * *

Гърни имаше още въпроси към Остин Стекъл — въпроси за Итън и Пейтън, за фондацията „Нов живот“ на Гол, за тримата гости, които се бяха простили с живота.

Ако продължеше сега обаче, щеше да пропусне срещата с Ребека — а нейните познания за Хамънд, хипнозата и сънищата можеха да му бъдат много полезни.

Решението бе да се разбере с Остин да поговорят пак след завръщането му от Платсбърг.

Гърни благодари на управителя за отделеното време и търпението и бързо излезе при колата.

Въздухът беше свеж и имаше невероятна видимост. Повърхността на езерото бе покрита с гладък като стъкло слой лед, в който се отразяваше Гробищният хребет.

Докато Гърни изкарваше колата към крайбрежния път, телефонът му извъня. Той видя името на Джак Хардуик и вдигна.

— Ало, Шерлок, как е животът в баровското имение?

— Има някои интересни елементи.

— Къде си, по дяволите?

— На път за Платсбърг за среща с Холдънфийлд. Тя прояви интерес към случая.

Хардуик се изсмя дрезгаво:

— Интересът на Сладката Беки е главно към теб, жребецо. Къде иска да се срещнете?

— Нали ти казах, в Платсбърг.

— Това е името на града, но не него имах предвид.

— Джак — сръза го Гърни — след малко излизам от обхвата на частния ретранслатор на хотела. Спести ми глупостите си и ми кажи за какво се обаждаш?

— Добре, може би открих Анджеа Кастро, изчезналата приятелка на трупата от Флорал Парк. Има брат, който е женен и живее в

Статън Айлънд. Телефонирах на номера му. Обади се млад, плах женски глас. Казах ѝ, че провеждам социологическо проучване от фирма за бяла техника относно употребата на домакински уреди. Отговори, че не може да ми каже нищо, защото къщата не била нейна, и да се обадя по-късно. Мисля да я посетя. Нещо ми подсказва, че е Анджеа. Ако се окаже така, има ли нещо по-конкретно, което искаш да я питам?

Освен логичните въпроси за смъртта на Стивън Пардоза — какво е видяла, какво е чула, какво мисли, защо се скри — искам да знам как се е държал преди и след екскурзията си до Вълчето езеро: настроения, коментари, кошмари. Защо е дошъл чак тук да се лекува от навика да пуши? И откъде е научил за Ричард Хамънд?

— Това ли е?

— И какво е било отношението на Пардоза към хомосексуалистите.

— Защо?

— Опитвам се да налучквам. Преди години Хамънд е работил в тази област. По онова време е имало някои спорове относно подхода му. И онзи свещеник, Боуман Кокс, е вманиачен на тази тема. Твърди, че Хамънд стои в основата на самоубийството на Кристъфър Уензъл. Като стана дума, бих искал да разбера дали самият Уензъл е изразявал мнение по темата. Може би това го е завело при Кокс, а после е решил да разкаже за кошмара си точно на него. Знам, че е доста отвлечена теория, но трябва да започнем отнякъде.

— Ще проверя.

— Имаш ли още нещо за мен?

— Малко информация за Остин Стекъл. Той е поправил се престъпник и преди се е подвизавал с името Алфонс Волк.

— Да, той ми каза. Бивш измамник, когото програмата на Итън като с магия е превърнала във финансов съветник на фамилията Гол и управител на хотела.

— Спомена ли за опита си като наркопласьор?

— Стекъл... или Волк е бил наркопласьор?

— Продавал е кокаин и други лайна на богаташи. Един клиент, имащ фирма за търговия с ценни книжа със съмнителна репутация, харесал стила му. Наел го да пласира фалшиви акции, както пласирал белия прах. Оказва се, че Волк имал талант за това. Натрупал повече

пари от фалшиви ценни книжа, отколкото от кока. Обаче не му стигало. Тогава почнали злоупотребите — работник мошеник да краде от работодателя си мошеник. Федералните, които внимателно следели фирмата, натиснали друг мошеник да свидетелства срещу него. Закопчали Волк, тикнали го зад решетките, после подал молба за предсрочно освобождаване. Влязъл във фондация „Нов живот“. Там Волк магически се превръща в Остин Стекъл, останалото е история. Е, каква е преценката ти за него?

— Не съм много сигурен. Труден характер е и не го крие. Трябва да поприказвам още с него, може би да го попитам защо премълча за разпространението на наркотици, когато ми разказваше за себе си. — Гърни погледна телефона си. — Мисля, че след малко ще изляза от обхват, затова нека да ти кажа още няколко въпроса, които искам да изясниш.

— Хайде, затрупей ме с работа, шефе. Нали живея, за да служа.

— Има две неща, които живо ме интересуват. Тези трима типове, които са дошли при Хамънд, за да се отърват от тютюнопушенето — успели ли са? През седмицата — седмица и нещо, след като са се прибрали у дома и преди да си прережат вените, пушили ли са, или не?

— Предлагаш да обиколя Джърси, Куинс и Флорида, за да търся свидетели, които са проверявали пепелниците на жертвите?

— Нали успя да намериш Анджела. Имам безкрайна вяра в способностите ти.

— О, това страшно улеснява задачата ми.

— Като стана дума за Анджела, може би трябва да обмислим добре нещата, преди да ѝ направиш изненадващо посещение. Ако наистина си я намерил, не трябва да я изплашим. Може пак да избяга и никога повече да не я видим, а тя е най-близкото до очевидец, с което разполагаме.

— Добре, какво друго можем да направим?

— Изчакай малко. Дай ѝ въздух. Нека да си помисли, че е овладяла положението.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Можеш да пуснеш в кутията на брат ѝ писмо, адресирано до нея. Обясни ѝ кои сме и че имаме клиент, който не вярва в официалната теория за самоубийствата, че ще бъде много полезно, ако ни помогне да открием истината — и така осигури собствената си

безопасност — ако се съгласи да се срещнем или само да поговорим, както ѝ е най-удобно. Напиши телефонните ни номера, мобилни и стационарни, имейлите ни и домашните адреси. Последното е много важно. Домашният адрес означава не само че може да ни намери, когато поиска, а и ни прави уязвими. Изрично подчертай, че само от нея зависи как и кога ще се свърже с нас и какво ще ни каже.

Хардуик замълча за момент.

— Звучи малко прекалено — каза след няколко секунди. — Всички тези номера и адреси.

— Това е тактика. Даваш на някого цял куп отворени врати, за да си помисли, че прави реален избор. А всъщност не осъзнава, че всички врати водят към една и съща стая.

— Или към една и съща помийна яма.

— И така може да се каже.

Последва нова пауза, но накрая Хардуик изръмжа примирено:

— Добре, ще направя както искаш. Но запомни, че ако нещата се прецакат, ще ти пикая на фасона. Други задачи?

— Много ми е любопитно да разбера кой от началството е одобрил медийната стратегия на Фентън. Трябва да е някой доста нависоко. Тази стъпка е толкова далеч от закостенялата система, в която живеят тези типове, че Фентън има нужда някой да му пази задника. Рано или късно искам да разбера защо са му дали зелена светлина, но за начало ще се радвам да узная кой. Искам, освен това да проучиш всичко за един тип на име Норис Ландън. Един вид провинциален аристократ. Ходи на лов за яребици и така нататък. През последните две години е чест посетител на „Вълчето езеро“.

— Като Хамънд.

— Именно. Ще е хубаво да разберем дали двамата имат някаква връзка... И още един въпрос, ако случайно ти остане време. Големият — какво може да спечели Хамънд, ако наистина е предизвикал смъртта на тези четири души?

Хардуик замълча за дълго време и Гърни си помисли, че може връзката да е прекъснала.

— Джак?

— Мисля си какво би могъл да спечели.

— И?

— Ами... ако някой мръсник е в състояние да направи това... да измисли и внуши в нечия глава смъртоносен кошмар... може да го направи... просто за да докаже, че може.

— Заради чувството за могъщество?

— Да. Заради чувството за абсолютно божествено могъщество.

21.

Когато Гърни стигна щатското шосе, криволичещо през планината към Платсбърг, слънцето се показва над хоризонта и цветът на небето премина от розово-сивкаво в ясносиньо.

Той се опитваше да подреди в главата си различните въпроси по случая в реда, по който считаше, че трябва да бъдат проучени и изяснени. Толкова се вгълби в този мисловен процес, че едва не пропусна табелата за „Колд Брук Ин“ четирийсет минути по-късно, когато мина покрай нея.

На рецепцията седеше пълничка жена с гостоприемна усмивка на едновременно ханджийка. Тя го насочи към столовата на хотела, като грациозно махна с ръка по посока на един сводест вход от една страна на фойето.

— Днес има кифли с касис и сметана — каза шепнешком, сякаш доверяваше някаква ценна информация.

Ребека седеше до един прозорец с изглед към езерото Шамплейн. До чашата ѝ с кафе бе поставен лаптоп и тя пиеше бързо на него. Кестенявата ѝ коса издаваше онзи вид небрежна красота, идваща с добрите гени и добрия вкус. Добрите гени, освен това ѝ бяха дали остър, аналитичен ум — качество с опасно привличане за Гърни.

Тя затвори лаптопа и се усмихна делово. Устните ѝ изглеждаха подчертани съвсем леко с червило, но от предишни наблюдения Гърни знаеше, че Ребека никога не слага грим.

— Точно навреме — отбеляза тя с леко пресипнал глас.

Той кимна към компютъра:

— Прекъсвам ли нещо?

— Нищо важно. Само нахвърлям една унищожителна рецензия на статия за значението на чувството за вина като тактика за оцеляване. Самата структура на изследването е грешна, изводите са слаби, а тълкуването — смешно. — В очите ѝ проблесна конкурентна искра, която я правеше такова страховито присъствие в професионалното поле. — Значи работиш върху този невероятен случай. Всичко, което ми разказа досега, е пълна лудост. Седни и ми разкажи повече.

Той седна срещу нея. Заразителната ѝ енергичност го караше да се чувства, сякаш е изпил три кафета.

— Няма много за разказване. Говорих с двама местни луди, lika-прилика, един на пътя и един в хотела, които държаха да ме убедят в свръхестественото обяснение, включително страховитата легенда за първия собственик.

— Съня с вълците на Долтън Гол и осъществяването му след това?

— Казах ли ти вече за това?

— Намерих го в един исторически блог, „Странни планински легенди“. Пуснах в интернет търсене на „Гол“ и това излезе. От историите, които глупавите хора обичат. Дори и някои умни хора.

— Като стана дума за вълци...

— Какво мисля за съня на Уензъл в интерпретация на Кокс? — Тя се изсмя подигравателно. — Истинско съкровище, ако работиш по методите на Фройд. Обаче аз не съм фенка на Фройд. Сънищата са безполезни, ако търсиш пътя към истината. Те са прах, който мозъкът измита, докато сортира впечатленията от деня.

— Тогава защо...

— Защо сънищата приличат на шантави филмови сцени? Защото освен че сортира преживяванията, мозъкът търси прилики. Опитва се да свързва събитията, дори между тях да няма никаква естествена връзка. Мозъкът взема пращинки от паметта, които разбърква с дясната си ръка, и се опитва да ги подреди с лявата. Затова всички „тълкувания на сънища“ са такава глупост. Все едно да хвърлиш чиния гулаш на стената и да си мислиш, че е картата на Унгария.

До масата се приближи младата сервитьорка.

— Ще желаете ли нещо за закуска?

— Овесени ядки, кафе, препечена пълнозърнеста филия — отговори Ребека.

— Същото за мен — каза Гърни.

Сервитьорката си записа и се отдалечи.

Ребека продължи:

— Сънищата са случайно явление като дъждовните капки. Питах как е възможно четирима души да сънуват едно и също? Отговорът е: нямам представа. Според всичко, което знам, това е невъзможно.

Поръчката им дойде и двамата се умълчаха, докато се хранеха. По едно време се погледнаха и останаха достатъчно дълго така, за да се търси някакъв друг смисъл в погледите им. Гърни прекъсна този момент с въпрос:

— По телефона ми каза, че в работата си Хамънд обича да е „на гребена на вълната“ — че използва хипнотерапията, за да формира нови невронни връзки и така променя радикално поведението на хората.

— Честно казано, не знам много подробности. Но съм чела резюмета на специализирани статии, които публикува наскоро, и това ме навежда на подозрението, че изследва методи за модулиране на поведението, които излизат от общоприетите граници на хипнотерапията. Струва ми се, че не говори достатъчно открито за последните си постижения.

— Интересно. Виж, знам, че си затрупана с работа, но...

Тя се усмихна неочаквано:

— Ако искаш някой да ти свърши работа, потърси някого, който е затрупан от работа.

— Всъщност ще те помоля за една огромна услуга. Би ли проучила повече научните публикации на Хамънд и да ми кажеш кое ти прави най-голямо впечатление?

— Какво да търся?

— Всичко, което може да има връзка с теорията на полицията за четирите смъртни случая. Всичко, което... за бога, Ребека, дори не знам какви въпроси да задавам. Нямам представа какво може да изскочи.

— Обожавам безпомощни мъже. — Усмивката ѝ стана по-широка, после изведнъж помръкна. — В последно време се извършват редица потенциално опасни изследвания в областта на повлияването на спомените, особено на емоционалния заряд на някои спомени.

— Какво означава това?

— Означава, че чувствата, които човек изпитва при спомена за определени събития в миналото, може да се променят, като се променят неврохимичните компоненти на запаметените им емоции.

— Боже, това звучи...

— Като научна фантастика? Съгласна съм. Но се случва. Разбира се, рекламират го в доста по-позитивна светлина, отколкото можеш да

си представиш. Идеален начин за лечение на посттравматичен стрес и така нататък. Просто да ти помогне да разграничиш самото събитие от емоциите, които поражда.

Гърни се умълча.

— За какво си мислиш? — попита Ребека след известно време.

— Ако емоциите, пораждани от спомена за минали събития могат да се променят, възможно ли е същият метод да се използва, за да се променя емоционалната настройка на човек към хипотетични бъдещи събития?

— Нямам представа. Защо?

— Питам се дали човек, който по принцип отхвърля всякаква мисъл за самоубийство... би могъл да бъде накаран да я приеме с по-голяма готовност.

22.

По обратния път към хотела сред пущинаците на Адирондакс идеята, че някой би могъл да променя нещо толкова основно, колкото стойността, която човек отдава на собствения си живот, му се струваше все по-невероятна, даже абсурдна. От друга страна, не изглеждаше по-невероятна и абсурдна от всички други така наречени „факти“ около този случай.

С навлизането в планината вълнението от срещата с Ребека отстъпи място на едно неопределено гложещо чувство, което той отчасти отдаде на облачността, постепенно завладяваща небесната синева, предвещавайки нова снежна буря.

Когато пристигна в хотела, Остин Стекъл пак говореше по телефона на рецепцията. Този път прекъсна разговора си по-тихо.

— Радвам се да ви видя пак. Излезе предупреждение за приближаваща буря. Знаете ли къде отиде госпожа Гърни?

— Моля?

— Жена ви — взе един от джиповете, които предоставяме на гостите си. Каза, че иска да разгледа местните забележителности.

— *Забележителности!*

— Да. Много хора го правят. Разходки в планината. Тръгна малко след вас.

— Спомена ли конкретно място? Пита ли ви да я ориентирате?

— Не. Нищо такова.

Гърни погледна часовника си.

— Каза ли кога ще се върне?

Стекъл поклати глава:

— Не каза почти нищо. Точно затова ви попитах.

— Джипът има ли джипиес?

— Разбира се. Значи няма нищо притеснително, нали?

— Няма.

Всъщност Гърни се сещаше за всякакви притеснителни неща. Но положи усилие да съсредоточи вниманието си върху нещо, което би

могъл да прави. Като гледаше Стекъл, застанал пред него, му хрумна една възможност.

— Ако имате няколко минути, бих искал да продължим разговора, който започнахме тази сутрин.

Стекъл се огледа бързо.

— Добре.

Седнаха на същите столове в офиса на Стекъл от двете страни на грубото чамово бюро.

— Е, какво искате да знаете?

Гърни се усмихна:

— Има нещо, което не ми е ясно. Относно отношенията тук.

— Какви отношения?

— За начало, отношенията между Итън и Пейтън. Казаха ми, че между тях имало проблеми. Бихте ли ми обяснили какви по-точно?

Стекъл се обърна назад и замислено се почеса по главата.

— Проблеми, каквито може да очаквате, че ще възникнат между един преуспял човек и един безотговорен наркоман.

— Да разбирам ли, че Итън не одобряваше начина на живот на Пейтън?

— Разбира се, че не го одобряваше. Дори заплашваше да го лиши от наследство. Сурова възпитателна мярка.

— Итън ли контролираше фамилните финанси?

— По принцип, да. Итън имаше контрол над парите. Родителите им винаги са гледали на него като на по-отговорния от двамата, затова му бяха приписали основната част от състоянието с условието, че ще прави всичко за благо на Пейтън.

Преди известно време той реши, че най-доброто за Пейтън би било, ако използва заплахата за лишаване от наследство, за да овладее вредните му навици.

— Имаше ли намерение да изпълни закана?

— Мисля, че да. Първата стъпка бе да покаже на Пейтън какво би могло да се случи. Според първоначалното завещание на Итън фондацията „Нов живот“ трябваше да получи една трета от имението, а Пейтън — две трети. После Итън го промени така, че Пейтън да получи само една трета. Каза му, че ако остане чист от наркотици деветдесет дни, пак ще върне старото завещание.

— Какво направи Пейтън?

— Престана да се дрогира за шейсет — шейсет и един дни.
— И после пак започна?
— Не. После Итън се самоуби, или както искате го наречете.
— Докато Пейтън беше още чист?
— Да. В крайна сметка Пейтън пак почна да взема наркотици, но това стана няколко дни след като Итън... след като почина.
— Значи въпреки че Пейтън е издържал да не се дрогира, Итън не е доживял, за да върне завещанието в първоначалния му вид в полза на брат си?
— Животът е несправедлив, нали?
— И кой трябва да получи оставащата третина? Фондацията?
— Не мисля, че имам право да ви казвам това.
— Защо?
— Ще кажа само, че предпочитам да не издавам тази информация. Би могла да се изтълкува погрешно. Не искам аз да ставам причината за такова грешно впечатление, нали разбирате?
— Но все пак сте запознат със съдържанието на промененото завещание?
— Фамилията Гол е разчитала и продължава да разчита на мен в много отношения. Благодарение на това доверие знам доста неща. Само това мога да ви кажа.
Гърни реши, че е по-добре да не се задълбава повече в тази тема. Имаше други начини да получи информацията. Междувременно имаше други въпроси.
— Уензъл, Балзак и Пардоза — доколко добре си ги спомняте.
— В какъв смисъл?
— Когато чуете името на всеки от тях, какво е първото, за което се сещате?
— Лице. Глас. Дрехи. Такива неща. Какво по-точно ви интересува?
— Някой от тримата беше ли идвал и друг път в хотела?
— Не.
— Сигурен ли сте?
— Това ми е работата.
— Откъде бяха научили за Ричард Хамънд?
— Той е известен. Хората знаят за него.

— Не ви ли се сториха различни от хората, които обикновено идват във „Вълчето езеро“?

— Тук идват всякакви хора.

— Малко хора с ограничени финансови възможности могат да си позволят нощувка за хиляда долара.

— Не мисля, че господин Уензъл е бил с ограничени финансови възможности.

— Откъде знаете?

— Четох във вестника за него, след смъртта му. Имал е апартамент за милион долара във Флорида.

— Ами другите двама?

— Личните финанси на гостите не ни интересуват. Някои хора имат пари, без да им личи. Не бих си позволил да питам такова нещо.

— Ами ако не могат да си платят?

— Проверяваме кредитните им карти, когато пристигнат. Уверяваме се, че плащането на цялата сума е одобрено. Ако не, изискваме да платят в брой при настаняването.

— Уензъл, Балзак и Пардоза с кредитна карта ли платиха, или в брой?

— Не си спомням такива подробности.

— Много лесно може да се провери.

— Сега ли?

— Бихте ми направили голяма услуга.

— Стекъл замълча — явно се колебаеше докъде да стигне със съдействието си. После се завъртя със стола към компютър, поставен на друго бюро до стената. След минута-две погледна Гърни с изражение, сякаш е лапнал нещо гадно.

— Уензъл е платил с „Амекс“. Балзак — с дебитна карта. Пардоза — в брой.

— Доколко необичайно е някой да плати в брой?

— Не се случва често, но не е необичайно. Някои хора не обичат пластмасовите пари.

„И следите, които те оставят“ — мислено довърши Гърни.

— Колко нощи са прекарали в хотела?

Стекъл пак погледна компютъра. На лицето му пролича нетърпение.

— Уензъл — две нощи. Балзак — една. Пардоза — също една.

— И лечението на Хамънд за отказване от цигарите се състои само от един сеанс?

— Да. Интензивен тричасов сеанс. — Стекъл дръпна безупречно изгладения ръкав на лявата си ръка и намръщено погледна часовника си „Ролекс“. — Свършихме ли?

— Да... освен ако не се сещате за нещо, което се е случило тук и би могло да е причина за смъртта на тези четирима души.

Стекъл бавно поклати глава и показва празните си длани.

— Бих искал да ви бъда по-полезен, но... — Замълча.

— Всъщност бяхте много полезен. — Гърни стана и тръгна да излиза. — А, и още нещо. Един малко странен въпрос. Спомняте ли си някой от тези хора да се е изказвал негативно за хомосексуалистите, за еднополовите бракове и други подобни теми?

Стекъл го изгледа смутено и раздразнено:

— Какво, по дяволите, намеквате?

— Просто една възможна версия. Вероятно нищо няма да излезе. Благодаря за отделеното време. Много ми помогнахте.

23.

Гърни се качи в апартамента, като се надяваше да намери бележка от Мадлин с обяснения за неочакваната ѝ разходка — може би къде е отишла и кога смята да се върне.

Нямаше.

Макар да предполагаше, че е излязла от зоната на покритие около хотела, все пак пробва да ѝ се обади.

За негова изненада секунди по-късно чу звъна на телефона ѝ от апартамента. Огледа се и го видя на масичката до дивана.

Не беше характерно за Мадлин да излиза без телефона си, особено когато шофираше. Толкова ли е бързала, или е била притеснена, та да го забрави? Но такова състояние на духа не подходдаше на човек, тръгнал да разглежда забележителности.

Гърни се опита да измисли теория, обясняваща тези факти, а също странното поведение на жена му през последните четирийсет и осем часа, но не можеше да приложи същия логически анализ към поведението на Мадлин, както би могъл към непознат човек.

Той бавно закрачи из стаята — движение, което често му помагаше да организира мислите си. Хрумна му да провери съобщенията и обажданията, които е получила, преди да излезе. Докато се опитваше да се ориентира в менюто на телефона ѝ, на вратата се почука.

Почукването бе по-силно от необходимото, в стил, добре познат на Гърни. Той отиде да отвори. Мъжът, застанал пред него — с плоско лице и широкоплещест — бе същият двойник на Джими Хофа, когото помнеше от записа от пресконференцията. На ревера на твърде широкото му сако имаше американско знаме, закачено с топлийка. Държеше документ от щатската полиция.

— Главен следовател Фентън, Бюро за криминални разследвания. Вие ли сте Дейвид Гърни?

— Да. — За момент на Гърни му мина ужасяващата мисъл, че нещо се е случило с Мадлин.

— Дошъл съм да обсъдим един деликатен въпрос. Може ли да вляза? — Тонът на Фентън бе възможно най-неподходящият за обсъждане на деликатни въпроси.

Гърни кимна. След облекчението, което прогони първоначалната му тревога, бързо го обхвана любопитство. Той се дръпна от вратата.

Фентън влезе предпазливо като типично ченге — огледа се, застана така, че да вижда едновременно спалната ниша и банята. Задържа поглед върху портрета на Уорън Хардинг.

— Много хубаво — изрече със странно кисел тон, подсказващ точно обратното. — Президентският апартамент.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Харесва ли ви пенсионерският живот?

— Откъде знаете, че съм пенсионер?

Фентън се усмихна враждебно:

— Ако някой проявява агресивен интерес към ваше важно разследване, ако се появи на ваша територия и се вижда с основен заподозрян, няма ли да го проучите?

Гърни отговори с контравъпрос:

— За да имате заподозрян, трябва да има конкретно престъпление, нали?

— Сто процента правилно. Конкретно престъпление. Добро определение. Освен това трябва да има средство, мотив и възможност. Точно като по учебник. — Фентън отиде при балконската врата и застана с гръб към Гърни. — Затова съм тук. Някак сте се замесили в тази работа. Затова бихме искали да ви обясним някои факти, от колегиалност, понеже явно не знаете в какво сте се забъркали.

— Звучи обнадеждаващо.

— Фактите са най-добрият начин за изясняване на нещата. От колегиалност.

— Съгласен съм. Но откога главните следователи от Криминалното бюро запознават външни лица с подробности по текущи разследвания от колегиалност?

Фентън се обърна и погледна Гърни изпитателно.

— Вие не сте просто едно външно лице, нали? Имате репутация. Доста впечатляваща при това. Блестяща кариера. Множество успехи. Затова решихме, че заслужавате да бъдете информиран. Ще ви спестим много време и неприятности. — Отново се усмихна хладно.

— Какви неприятности ще ми спестите?

— От онези неприятности, когато застанеш на грешната страна в определена ситуация.

— Откъде знаете на коя страна съм?

— Предположение.

— Въз основа на какво?

Тънките устни на Фентън потрепнаха леко.

— Въз основа на това, което знаем от различни източници. Искам да знаете, че положението е сериозно. И са замесени сериозни хора със сериозни възможности. — Замълча за момент. — Вижте, опитвам се да ви направя услуга. Да сложим картите на масата. Имате ли проблем с това?

— Нямам проблем. Просто ми е любопитно.

Фентън наклони скептично глава, сякаш търсеше правилните думи, за да обясни сложно понятие:

— Любопитството може да бъде проблем, когато нещото, което не знаете, е нещо, което не бива да научавате. — Поколеба се за момент, като стисна зъби. — Ако знаехте дори само половината от истината, нямаше да сте тук. Нямаше да се забърквате в нещо, което не ви влиза в работата. Нямаше да седнете на една маса с Ричард Хамънд. Дори нямаше да припарите в близост до Вълчето езеро.

— Обаче, след като вече съм тук, бихте ли ме запознали с фактите?

— Точно това казвам.

Нежеланието, с което Фентън изрече тези думи обаче, подсказваше някакъв вътрешен конфликт. Може би дългогодишната неохота да изнася информация извън границите на полицейското си подразделение противоречеше на заповедта, която изпълняваше сега.

— Целият съм в слух — каза Гърни. Настани се на едно от кожените кресла до камината и посочи другото. — Заповядайте, седнете.

Фентън се огледа. Видя един обикновен дървен стол и го премести пред Гърни, но не твърде близо. Седна на края като на бар столче и опря ръце на коленете си. Дъвкателните му мускули пак се раздвижиха. Сведе глава и още повече присви очите си, и без това твърде малки за подобното му на каменна плоча лице.

Най-сетне вдигна глава, срещна изпитателния поглед на Гърни и се покашля:

— *Мотив, средство и възможност.* Това ли искате да чуете?

— Добро начало.

— Хубаво. Мотив. Двайсет и девет милиона долара достатъчно ли ви звучи?

Гърни се намръщи, но не каза нищо.

Фентън се ухили злорадо:

— Това май са пропуснали да ви кажат, а? Малкият Ричард и така Джейн. Не споменаха ли за завещанието на Итън Гол?

— Разкажете.

— Итън е направил доста просто завещание — продължи Фентън, като се ухили още по-широко. — Особено за човек, притежаващ осемдесет и седем милиона долара, плюс-минус няколко милиона в зависимост от колебанията на фондовия пазар. — Замълча за момент и се вгледа в лицето на Гърни. — Една трета отива за фондация „Нов живот“, една трета за братчето Пейтън и една трета — а именно дваайсет и девет милиона долара — за доктор Ричард.

За това значи говореше Стекъл. Ричард беше бенефициентът на завещанието, чието име управителят на имението не искаше да каже.

— Защо Гол е избрал Хамънд за свой наследник? Толкова ли са били близки?

Фентън направи гримаса, средна между озъбване и усмивка:

— Може би по-близки, отколкото подозираме. Но основната причина е била, за да вбеси Пейтън. Братчето е ненавиждало факта, че докторчето е любимец на Итън. Идеята е била да сплашат Пейтън, за да бъде послушен.

— Кога е направена последната версия на завещанието на Итън?

Гърни сви рамене:

— Може би прекалено силен мотив и прекалено спешни действия.

— Какво искате да кажете?

— Изглежда прекалено очевидно и прекалено чисто. Но по-важният въпрос е какви *действия* твърдите, че са произтекли от този мотив. Ако твърдите, че Хамънд е убил Гол, за да вземе дваайсет и деветте милиона, преди да му бъдат отнети, основният въпрос е: как го е извършил?

Фентън го погледна, сякаш устата му се напълни със стомашна киселина.

— Не съм упълномощен да издавам подробности. Само ще кажа, че Хамънд е разработил методи за мотивация, прехвърлящи всички граници на нормалността, медицината и етиката.

— Твърдите, че е убедил Итън Гол да се самоубие?

— Трудно ли е да си го представите?

— Много трудно.

— Неговата проклета „терапия за приемане на различната сексуална ориентация“ също е доста скандална! Помислете. — Очите на Фентън засвяткаха от гняв. — Същият този негодник е измислил така наречена „терапия“, която кара нормални мъже да повярват, че са педерасты!

— Тоест смятате, че ако Хамънд може да убеди един мъж, че е хомосексуален, със същия успех може да го накара да се самоубие? — За Гърни тази логика звучеше абсурдно.

— Научният термин за това, за което говорим, е *хипнотично индуциране самоубийство*.

— Чий е този термин?

— Фентън премигна и потърка устата си с ръка. Явно се колебаеше каква част от информацията да сподели.

— На хората, с които се консултирах. Експерти. Най-добрите в света.

Ако Фентън искаше да назове експертите си, щеше да го направи. Ако не искаше, нямаше смисъл да го пита. Гърни се облегна назад и събра пръсти под брадичката си.

— „Хипнотично индуцирано самоубийство“. Интересно. И това може да се постигне с един-единствен хипнотичен сеанс?

— Интензивен тричасов сеанс, последван от заключителен сеанс в последния ден.

— Последния ден?

— Съвсем наскоро. И последният гвоздей в ковчегата на доктор Ричард е фактът, че той е знаел, че Итън смята пак да промени завещанието — да даде всичко на малкия си брат. Хипнотизаторчето е виждало как двама и девет милиона долара се изплъзват между пръстите му. Не мислите ли, че това е достатъчно силен мотив за спешни действия?

— Денят на самоубийството.

— Къде са се състояли тези заключителни сеанси?

— С господин Гол — тук, във „Вълчето езеро“. С другите трима е станало по телефона.

— И разбира се, имате доказателства, че Хамънд се е обаждал на всяка от жертвите в...

— В деня, когато са си прерязали вените. — Фентън замълча и се вгледа в лицето на Гърни. — Нито един от тези факти не ви беше известен, нали? Нямате ни най-малка представа къде нагазвате. Като слепец в минно поле сте. — Поклати глава. — Случайно имате ли представа на каква тема е дисертацията на доктор Хамънд?

— Кажете ми.

— Заглавието е дълго, но може би си струва да го запомните: „Хипнотични елементи в механизмите на смъртта при вуду. Как шаманите убиват жертвите си“. Доста интересна област на специализация, не мислите ли?

Лицето на Фентън излъчваше триумф като на покерджия с кент флош роял до асо.

— Помислете върху това, Гърни. Този тип е хипнотизирал четирима души. Всичките са сънували един и същи кошмар. Всичките са говорили с него в последния ден от живота си. И всичките са прерязали вените си по абсолютно един и същи начин.

Замълча, след което добави:

— Наистина ли бихте искали да вечеряте в компанията на такъв човек?

24.

Фактът, че някой е писал дисертация за психологическите лостове, използвани при практикуването на вуду, подсказваше най-малкото минал научен интерес. Би могъл да възбуди въображението на съдебните заседатели, но едва ли можеше да се нарече, както се изразяват юристите, релевантен факт.

Завещанието обаче беше друга работа. То осигуряваше първия елемент на троицата мотив — средство — възможност. Завещанието беше важен фактор. Толкова важен, че Гърни трябваше да стигне до основата на въпроса — истинската причина Итън да завещае двайсет и деветте милиона долара на Хамънд, както и защо нито Джейн, нито Ричард сметнаха за необходимо да му кажат за това. Трябваше да го изясни, преди да се занимае с каквото и да било друго.

Той взе телефона си, набра номера на Джак Хардуик и остави гласово съобщение:

— Кажй ми, че не си знаел за двайсет и деветте милиона мотива, стоящи в основата на този случай. Защото ако си знаел за тази малка подробност и си предпочел да не ми кажеш, имаме сериозен проблем. Обади ми се при първа възможност.

Помисли дали да не се обади на Джейн Хамънд, но реши да отиде лично в бунгалото, без предупреждение. Един разговор лице в лице с Джейн и Ричард щеше да изясни много повече неща. Извади от сака си бележник, откъсна листче и написа бележка на Мадлин:

„Сега е почти 11:00. Прибрах се от Платсбърг преди известно време. Имах посещение от Гилбърт Фентън. Сега отивам в бунгалото на Хамънд, за да изясним един проблем. Вземам си телефона — моля те, обади ми се, когато се прибереш.“

Остави листчето до телефона на жена си на масичката. После облече якето си за ски и точно когато тръгваше към вратата, чу

завъртането на ключа в ключалката. Вратата се отвори и Мадлин влезе, с дебела вълнена шапка, нахлупена над ушите и челото, ѝ яке, закопчано до брадичката. Изглеждаше премръзнала и напрегната. Затвори рязко вратата след себе си и го поздрави с едно изнервено:

— Здравей.

— Къде беше? — контрира той и сам се изненада от резкия си тон.

— На разходка.

— Защо не ми остави бележка?

— Нямах план къде ще отида. И не очаквах, че ще се забавя толкова. В тази мъгла и в тоя студ... — Потрепери. — Имам нужда от една гореща вана.

— Къде ходи?

Тя го погледна, сякаш обмисляше отговор на сложен въпрос.

— Ходих до едно място, което вече не съществува.

Гърни я изгледа въпросително.

— Ходих до къщата, където живееха Джордж и Морийн. Ако не знаех, че е там, нямаше да я позная. Премазана е от паднало дърво. Сигурно е станало отдавна. Цялата е покрита с мъх и борови иглички, отвътре са израснали дръвчета.

— И... какво направи?

— Нищо. Всичко беше различно. Черният път... старата ограда... всичко изглеждаше много по-малко и по-мизерно.

— Как намери къщата?

— С джипиеса.

— Спомнила си си адреса след толкова години?

— Само името на улицата. Но имаше само четири-пет къщи. — Мадлин замълча и го погледна нещастно. — Сега почти нищо не е останало.

— Видя ли някого?

— Не. — Тя отново потрепери. Притисна ръце плътно около тялото си. — Умирам от студ. Трябва си взема гореща вана.

Нещастното ѝ изражение го накара да се почувства ужасно. То със сигурност отразяваше нещо дълбоко в душата ѝ, но бе крайно несвойствено за онази Мадлин, която той познаваше. Или си мислеше, че познава.

Тя чак сега като че ли забеляза, че Гърни е с яке.

— Къде отиваш?

— При Хамънд, за да изясним нещо.

— С колата ли?

— Да.

— Внимавай, заледено е...

— Знам.

— Трябва да се накусна вече в тази вана — каза тя със същия нещастен, разсеян тон.

Обърна се и влезе в банята. Гърни я последва до вратата.

— Мади, взела си един от джиповете, намерила си с джипиеса несъществуващ адрес наред пустошта, разгледала си една стара разрушена къща, не си видяла никого и накрая си се върнала в мъглата тук, премръзнала до смърт. Това ли е всичко? Това ли прави цяла сутрин?

— Разпитваш ли ме?

Точно това правеше, помисли си Гърни. Беше лош навик, възобновен от стреса.

Мадлин пак се опита да затвори вратата, но той я спря с въпрос:

— Всичко това има ли връзка с удавеното момче?

— Кое всичко?

— Всичко *това*. Странното ти поведение. „Разходката“. Черният път.

— Дейвид, наистина умирам за една гореща вана.

— Каква е голямата тайна? Какво не искаш да ми кажеш? Попитах те дали има връзка с удавеното момче. Как се удави?

— Пропадна през леда.

— Ти познаваше ли го?

— Да. В района нямаше много деца на моята възраст, особено през зимата.

— Някои от тях живеят ли все още там?

— Трийсет години по-късно? Нямам представа. Но дори да срещна някого от тях, едва ли ще го позная.

Гърни се усети, че неволно кима с разбиране — друг заучен метод на разпит, целящ да създаде впечатление за съгласие, дори съчувствие. Веднага спря, засрамен от изначалната неискреност на този жест. Постоянно се налагаше да полага усилия, за да разграничи

поведението си на детектив от поведението си на съпруг. Пробва още един въпрос точно когато Мадлин затваряше банята.

— Как пропадна в леда?

Тя задържа вратата, откrehната само на няколко пръста.

— Тръгна да кара мотоциклет по замръзналото езеро. И ледът се пропука.

— На колко години беше?

— Казваше на всички, че е на шестнайсет. Но по-късно чух, че тъкмо е бил навършил петнайсет.

— Кой е бил там, когато се е случило?

— Само момичето.

— Познавахте ли се добре?

— Не много добре.

На лицето ѝ за миг се появи тъжна усмивка, но бързо изчезна.

* * *

Историята ѝ остави у него неловко чувство и по пътя към бунгалото той бе разсеян. Изведнъж в мъглата пред автомобила изскочи голямо сиво животно. Гърни натисна спирачките, но звярът скочи в мрака между борове и изчезна.

В бунгалото го посрещна Джейн. Поздрави го с тревожна усмивка.

— Дейвид? Проблем ли има?

— Може ли да вляза?

— Разбира се.

Тя се дръпна и му махна към антрето.

— Ричард тук ли е?

— Легна да поспи. Мога ли да ви помогна с нещо?

— По-добре да говоря и с двамата.

— Щом мислите, че е важно...

Тя се поколеба, после отиде да извика Ричард.

Върна се след минута и покани Гърни при камината. Самата тя седна на страничната облегалка на съседното кресло и подръпна нервно един кичур коса до ухото си.

— Ричард сега ще дойде. Станало ли е нещо?

— Имам няколко въпроса.

— Какви?

Преди Гърни да отговори, Ричард влезе в стаята и седна в едно кресло. Поздрави с изкуствена професионална усмивка.

Гърни реши да говори по същество:

— Тази сутрин ме посети детектив Фентън. Каза ми нещо, което ме изненада.

— Не бих вярвала на нищо, което каже този човек — намръщи се Джейн.

Гърни се обърна към Хамънд:

— Каза ми, че наследявате огромно състояние.

Това не предизвика реакция.

— Вярно ли е? — настоя Гърни.

— Вярно е.

Може би предусетила логичния въпрос, Джейн се намеси:

— Не ви казах, защото се боях, че ще останете с грешно впечатление.

— По какъв начин?

— Ами, вие сте свикнали да работите с престъпници — хора, които правят ужасни неща за финансова изгода. Страхувах се, че завещанието на Итън ще ви накара да си помислите точно обратното.

— Обратното на какво?

— Беше ме страх, че заради безумните обвинения на Фентън може да си помислите, че под влияние на хипнозата Ричард е накарал Итън да му завещае парите — въпреки че е невъзможно. Идеята беше изцяло на Итън — да убеди Пейтън да се стегне.

— Беше чиста заплаха, за да съм честен — тихо каза Хамънд. — Опит да го изнуди да поправи поведението си. Посланието беше ясно: „Стегни се, иначе няма да получиш нищо.“ Итън беше решен да поправи брат си по всеки възможен начин.

— В действителност парите не бяха предназначени за Ричард — добави Джейн. — Даже когато дойде време за изпълнение на завещанието, той смята да ги откаже.

Гърни погледна Хамънд:

— Двайсет и девет милиона са доста пари за отказване.

— През живота си съм имал достатъчно пари, за да разбирам какво са и какво не са — отговори психологът, без да отмества от него

синьо-зелените си очи. — Когато ги нямаш, си мислиш, че ще донесат в живота ти много по-голяма промяна, отколкото в действителност се случва. Само когато ги притежаваш, можеш да осъзнаеш какво ти отнемат. Баща ми имаше много пари и винаги е бил нещастен.

Гърни се облегна на коженото кресло и се втренчи в студената камина.

— Има ли и други факти, които не сте ми споделили, защото сте се опасявали, че ще остана с грешно впечатление?

— Не — побърза да отрече Джейн. — Няма друго.

— Ами телефонните обаждания до жертвите?

— Имате предвид обажданията, които брат ми уж бил направил в деня, преди да умрат?

— Да.

Тя стисна гневно устни и изсъска:

— Машинация на Фентън.

— Какво искате да кажете?

— Твърди, че е намерил един от предплатените телефони в чекмеджето на нощното шкафче на Ричард. Но Ричард никога не е ползвал това чекмедже и никога не е виждал този телефон.

— Намеквате, че Фентън го е подхвърлил?

— Не излиза ли така?

— Възможно е.

— Сигурно не ви каза, че Ричард се подложи на детектора на лъжата и издържа.

— Не, не спомена за това.

— Разбира се, че няма да спомене! Виждате ли сега каква е тактиката му? Говори само за неща, които zlepоставят Ричард, а премълчава тези, които доказват невинността му!

Хамънд имаше вид, сякаш вече е минал през това и му е писнало.

— Някакви други въпроси? — попита.

— Фентън спомена също дисертацията ви за вуду.

— О, боже. Какво каза за нея?

— Посочи я като доказателство за интереса ви към използването на психологически контрол за убиване на хора.

Джейн гневно разпери ръце.

Гърни погледна Хамънд:

— Вярно ли е, че в дисертацията си свързвате вуду проклятията с хипноза?

— Тя бе обективно изследване на саморазрушителните душевни състояния, които шаманите създават у жертвите си. Мога да ви дам един екземпляр, но не виждам как ще ви помогне.

— Нека да оставим тази възможност отворена, в случай че се окаже полезна.

— Добре. Нещо друго за момента?

— Само още един въпрос. Итън Гол гей ли беше?

— Какво отношение има това към проблема?

— Някъде във всички подробности около случая е намесен сексуален елемент. Все още не знам дали има пряко отношение.

— Не мога да кажа без допълнителни изследвания. Но Итън беше твърде зает, за да има любовни връзки. Цялата му енергия бе насочена към спасяването на блудните души.

В гласа на Хамънд детективът долови особена нотка, която естествено го наведе към следващия въпрос. Но преди да успее да го зададе, психологът отговори:

— Признавам, че имах интерес към Итън. Но той не се интересувахе от мен. Не по този начин.

Настъпи кратка пауза, която бе прекъсната от Джейн:

— Итън уважаваше Ричард като професионалист. Буквално го боготвореше.

— Като професионалист — подчерта Хамънд.

ЧАСТ ВТОРА ТРУПЪТ

25.

Гърни спря колата под навеса. Мислите му бяха раздвоени между Хамънд и Мадлин. Прецизният дребен мъж с обезпокоителен интерес към убийствените практики на вуду и очи, светли и хладни като сапфири. Мадлин, застанала сама на пустия черен път и втренчена в развалините на къщата, където е прекарвала коледните ваканции преди повече от три десетилетия.

Искаше да говори с Пейтън Гол, но подозираше, че за да научи полезна информация от него, ще е необходимо да положи малко повече усилия от едно просто нахълтване у дома му. Да измисли най-добрия подход, се очертаваше трудна задача.

Когато влезе в апартамента, почти очакваше Мадлин да е още във ваната, но за негова изненада тя стоеше облечена до прозореца и гледаше езерото. Също толкова изненадващ бе огънят, пламтящ в камината.

Тя го погледна.

— Стекъл идва.

— Да запали огъня?

— Да, и да попита какво искаме за обяд и кога тръгваме за Вермонт.

— Спомена ли конкретен час, когато би искал да си тръгнем?

— Не. Но останах с впечатлението, че предпочита да е по-скоро.

— Какво му каза за обяда?

— Имаше две възможности: студена съомга или салата с яйца и пушено пиле. Поръчах по едно от двете. Вземи, което ти харесва, аз не съм гладна.

— Ще ги донесе в стаята ли?

Сякаш в отговор на въпроса му, на вратата се почука.

Гърни отиде да отвори.

Остин Стекъл стоеше отпред с напрегната усмивка на лицето и поднос със сребърен похлупак в ръце.

— Малко е късно за обяд, но по-добре късно, отколкото никога, нали?

— Благодаря — каза Гърни и посегна за подноса.

— Не, не, оставете на мен. — Стекъл влезе, без да чака покана, пресече стаята и остави подноса на масичката пред камината. — Огънят гори добре, нали?

— Да.

— Жалко, че случихте на такова време. Очаква се още да се влошава. Откъм Канада се задава снежна буря.

Мадлин го погледна разтревожено:

— Кога?

— Трудно е да се каже. Това е проблемът на тези планини. Имат своята красота, дивата си прелест, но, също и един недостатък — неизвестността, ако разбирате какво имам предвид.

— Не съм сигурен — призна Гърни.

— Когато става дума за времето, тук, в района на Вълчето езеро, нищо не е сигурно. Знам, че планирате да ходите и на друго място. Очевидно не искате да останете блокирани от снега тук цяла седмица.

За Гърни беше очевидно, че Стекъл иска да ги разкара. И причината вероятно нямаше никаква връзка с времето.

— Имам чувството, че Фентън иска да се махна час по-скоро оттук — отбеляза детективът. — Вие как мислите?

Интересното в реакцията на Стекъл бе, че няколко секунди нямаше никаква реакция. Когато най-сетне заговори, прозвуча почти като признание:

— Не исках да ви казвам, понеже предполагах, че ще си тръгнете днес, най-късно утре. Но предполагам, че трябва да знаете. Детектив Фентън каза, че ако хотелът удължи гостоприемството си към вас в период, когато е затворен за други гости, това би могло да създаде погрешно впечатление.

— Какво погрешно впечатление?

— Че фамилията Гол подкрепя усилията ви за подкопаване на разследването.

— Интересно.

— Каза да внимавам, когато помагам на човек, който може да бъде обвинен за възпрепятстване на правосъдието. Също, че сближаването с вас би могло да навреди на хотела.

От огъня се чу изтропване — една от цепениците се изтърколи настрана от другите. Гърни се приближи до камината, взе един ръжен

и започна да пренарежда дървата. Трябваше му време да обмисли хода, който се налагаше да направи.

Обърна се пак към Стекъл:

— Явно положението е доста деликатно за вас.

Стекъл кимна мрачно.

— Истината е, че нямам никакво намерение да подривам разследването. Колкото повече неща научавам, толкова повече се убеждавам, че Фентън е на правилна следа.

Това предизвика поглед от Мадлин и изненадано намръщване от Стекъл.

— Доста рязка промяна — отбеляза той. — Доколкото бях разбрал, Джейн искаше да ви наеме, за да докажете, че Фентън греша.

— Такъв е методът ми на работа. Следвам единствено фактите.

— Където и да водят те?

— Точно така.

Стекъл кимна бавно:

— И не мислите, че фактите говорят в полза на Хамънд?

— Честно казано, не. Но да се върнем на натиска, на който сте подложен от страна на Фентън. Искате да си тръгнем и да прекратя разследването?

Стекъл вдигна ръце:

— В никакъв случай. Просто исках да бъда честен с вас и да ви кажа за натиска. Искам с тази гадост вече да се свършва.

— Напълно съм съгласен с вас.

— Добре. — Стекъл погледна Мадлин. — Разбирате какво искам да кажа, нали?

— О, да, отлично разбирам. Всички искаме това да свърши.

— Добре. Чудесно. — Стекъл показва зъбите си в някакво подобие на усмивка и посочи сребърния похлупак върху подноса. — Приятен апетит.

* * *

След като управителят на имението излезе, Гърни отиде до вратата и заключи. Мадлин стоеше пред огъня и гледаше тревожно.

— Може ли да проверим прогнозата?

- Стъкъл вероятно преувеличава, за да ни накара да си тръгнем.
- Все пак да проверим прогнозата.
- Добре.

Гърни взе телефона си, отвори един метеорологичен сайт в интернет и написа „Вълчето езеро“. Когато се появиха данните за прогнозата, се намръщи и измърмори:

- Безполезна е.
- Защо, какво пише?
- Пише, че времето може да е ужасно, но може и да не е.
- Не може да пише това. Прочети...

— „Трийсет процента вероятност за силна снежна буря вечерта, с натрупване на суграшица между пет и седем сантиметра, с предпоставки за опасна пътна обстановка.“

— А за утре?

— „Трийсет процента вероятност за силен снеговалеж и снежна покривка до петдесет сантиметра. Възможно е образуване на еднометрови преспи и ветрове със скорост до шейсет километра в час.“

— Значи след днес следобед ще е невъзможно да се шофира?

— Пише само трийсет процента вероятност, което означава седемдесет процента вероятност да не е вярно.

Тя пак се обърна към прозореца. Загледа се към Дяволския зъб и Гърни чу шум от нервното човъркане на кожичките на пръстите ѝ с нокът.

Той въздъхна:

— Ако кажеш, може още сега да тръгнем за Вермонт.

Тя не отговори.

— Имам предвид, ако се притесняваш, че лошото време може...

— Дай ми минутка — прекъсна го тя. — Опитвам се да... да взема правилното решение.

Правилното решение? За какво?

Той взе ръжена и пак почна да пренарежда дървата. След малко се отказа и седна на дивана. Няколко минути минаха, преди тя пак да заговори — този път толкова тихо, че трябваше да се напругне, за да я чуе:

- Ще дойдеш ли с мен?
- Къде?

— Искам да се върна там, където ходих тази сутрин... но трябва да дойдеш с мен... ако искаш.

Гърни усети, че е много важно да каже „да“. Както и направи. И се отказа от всички въпроси, които му дойдоха наум в този момент.

* * *

Тръгнах в мъгла, която изтъня постепенно с приближаването им към хребета, образуващ котловината, в която се намираше Вълчето езеро. От другата страна нямаше никаква мъгла, но пътят бе хлъзгав и не можеше да се кара бързо.

Когато излязоха от ловния резерват „Гол“, джипиесът ги изкара на обществен път, водещ нагоре в планината.

След двацет и пет минути навигацията ги уведоми, че следва разклон за Блекторн Роуд. Кръстовището, което стигнаха след малко повече от километър, представляваше центърът на изоставено селце, състоящо се от няколко дървени сгради в различна степен на разпад.

— Почти стигнахме — изрече нервно Мадлин.

След минута джипиесът ги уведоми, че трябва да завият надясно по Хемлок Лейн.

— Не завивай вдясно — спря го навреме Мадлин. — Пътят е изровен и обрасъл. Спри тук.

Гърни я послуша. Слязоха от колата в режещия вятър. Той вдигна яката на якето си и нахлупи вълнената шапка за ски върху ушите си. Каквото и да е била някога, сега Хемлок Лейн бе само едва очертана пътечка сред тъмния лес.

Мадлин хвана студената му ръка и го поведе по пустата уличка.

Стъпваха внимателно по залебената повърхност, прескочиха няколко паднали дървета; вятърът духаше в лицата им. Първата постройка, до която стигнаха, беше изоставена барака, покрита с петна от черна плесен. Скрити зад нея в гората имаше две по-малки, съвсем разнебитени.

Мадлин спря.

— Близнаците Кери, Майкъл и Джозеф живеяха тук с майка си. През лятото тя даваше под наем по-малките бараки отзад, но през зимата бяха сами.

Загледа се в постройките, сякаш се опитваше да види онова, което е било едно време.

— Ела — каза след малко и пак го поведе по пътя.

Крехки остатъци от избуяли през лятото диви къпини висяха от всички страни и се заканваха в панталоните и якетата им. След неколкостотин метра стигнаха до друга къща, в по-лошо състояние от първата. Огромна паднала ела закриваше една трета от сградата. Отстрани се виждаха останки от три по-малки бараки, покрити с натрупвали се десетки години борови иглички.

— Това е — каза Мадлин.

— Тук ли си прекарвала Коледите?

— Не беше само Коледа — обясни тя, като стисна по-силно ръката му. — Последния път, когато дойдох, останах шест седмици.

— Толкова ли беше дълга зимната ваканция?

— През онази година, да. Нашите ме пратиха в частно училище, което имаше по-дълги зимни ваканции от обикновените училища и по-къси летни.

— Ами сестра ти?

— Когато бях на петнайсет, Кристин вече бе на дваайсет и две. Наричаха ме „неочакваното бебе“. Всъщност имаха предвид „нежеланото бебе“. Сигурна съм, че им се е искало да се събудят една сутрин и да открият, че съм била само лош сън.

Смутен от това откровение, Гърни не каза нищо. Мадлин почти не говореше за родителите си дори когато бяха живи, а след смъртта им — изобщо. До този момент.

Тя се притисна по-силно до него и двамата продължиха по стесняващата се пътека. Скоро всяка прилика с нормален път изчезна. Вятърът стана по-суров. Дори лицето го заболя. Точно когато мислеше да попита къде отиват, излязоха на полянка. Отвъд нея се простираше абсолютно гладка бяла площ — замръзнало езеро.

Мадлин поведе мъжа си през поляната.

Спря на границата на бялата площ и заговори с напрегнат, равен глас:

— Това е езерото Грейсън.

Отначало името не му говореше нищо, но после си спомни:

— Това ли е езерото, където се е удавило онова момче?

— Казваше се Колин Бантри.

Мъката и отчаянието в гласа ѝ го стъписаха.

Тя замълча, сякаш вземаше мъчително решение, после си пое дълбоко въздух и добави:

— Бях влюбена в него.

— *Била си влюбена в момчето, което се е удавило?* За бога, Мади, какво се е случило?!

Тя посочи две огромни ели на брега на замръзналото езеро.

— Една вечер го извиках да се видим... ето там. Беше адски студ. Най-студената нощ за годината.

Замълча и се втренчи в дърветата.

— Казах му, че съм бременна.

Гърни не каза нищо, чакаше я да продължи. Единственото, което виждаше, което можеше да гледа, бе изражението ѝ — изражение, което до този момент не беше виждал.

Тя повтори бавно, сякаш се наказваше с думите:

— Казах му, че съм бременна.

Той отново не каза нищо.

— Излезе на леда с мотоциклета си. Насред самото езеро. Луната го огряваше. Ето там. — Посочи с треперееща ръка. — Ледът се счупи.

— Така ли се удави?

Тя кимна.

— Какво стана с... бременността ти?

— Не бях бременна.

— Как така?

— Не беше лъжа. Наистина мислех, че съм бременна. Цикълът ми закъсняваше. Може би съм искала да съм бременна, искала съм да се свържа с Колин, искала съм нов живот — живот, в който някой да ме обича повече, отколкото родителите ми. О, боже, толкова бях отчаяна! Толкова много го обичах!

— Защо мислиш, че е реагирал така?

— Най-ужасното е, че нямам представа. Нямам никаква представа, но мисълта, която ме измъчва, е, че е искал да избяга, че не ме е понасял, че не е искал да бъде повече с мен. Не каза нито дума, само... само подкара мотоциклета по леда.

След малко Гърни попита:

— Имаше ли разследване?

— Разбира се. Бащата на Колин беше шериф.

— Ти разказа ли му какво се е случило?

— Не му казах, че съм казала на Колин, че съм бременна. Казах му, че не знам защо излезе в мотора на леда... че може би е решил да се изфука или просто така му се е приискало. Той ми повярва. Колин си беше такъв. Всички знаеха, че е луда глава.

Мадлин пак замълча. Стисна ръката му още по-силно, почти болезнено.

Той я погледна в очите:

— Защо ми разказваш всичко това?

— Не знам. Може би защото сме тук.

— Реши да споделиш тази тайна, която си пазила всичките тези години *само защото сме тук!*

— Не го възприемах като пазене на тайна от теб. Гледах на него като на нещо, което не трябва да те нарани.

— На кого си казала? На приятели? На психолог? Сигурно си казала на някого.

— На психолог, разбира се. Приблизително по времето, когато се запознахме с теб. Когато карах обучението за медицинския си сертификат. Реших, че терапията би била идеален начин да се справя с проблема, защото позволяваше, в известен смисъл, да го запазя за себе си.

— Помогна ли?

— За известно време, да.

— Но...?

— Но сега мисля, че е било само илюзия. Залъгвала съм се, че съм се справила и повече няма нужда да говоря с никого за това. Затова казах, че не го възприемах като пазене на тайна. Просто мислех, че е останало в миналото и няма смисъл да говоря за него в настоящето.

— Какво те накара да си промениш мнението?

— Не знам. Знам само, че когато Джак показва онази карта на Адирондакс на смартфона си, когато беше у нас, осъзнах колко е близо до езерото Грейсън.

— Изпитала си някакво привличане към мястото?

— По дяволите, не! Точно обратното. Изпитах отвращение. Едва се сдържах да не изляза от стаята.

— Но сама изяви желание да дойдем. Каза „да“ още преди мен.

— Защото в този момент осъзнах, че не съм се справила с проблема. Колкото и ужасно да се почувствах, осъзнах, че това е шанс.

Двамата се загледаха мълчаливо към покритото със сняг езеро и постояха така известно време.

Мадлин въздъхна:

— Случи се преди трийсет и две години. Но така и не остана в миналото. Може би защото така и не можах да си обясня защо го направи. Може би защото никога не се примирих с вината си. Може би защото не намериха тялото му. Може би...

— Не са открили тялото? — прекъсна я Гърни.

— Да. Това събуди старите приказки за злото, което дебне в езерото. Хората, които посещаваха района през лятото, спряха да идват. Така градчето постепенно умря — това е причината за сегашното положение.

За първи път, откакто бяха слезли от колата, Мадлин пусна ръката му и разтърка длани.

— Зло, което дебне в езерото?

— Спомняш ли си историята, която Норис Ландън ни разказа за момичетата с кануто, което се обърнало преди години — как едната се удавила и не открили тялото.

— Да... докато пет години по-късно не намерили останките ѝ във Вълчето езеро.

— Момичето се е удавило тук, в езерото Грейсън. После Колин също се удави и не можаха да открият тялото му. Това съживи старата легенда и хората почнаха да го наричат Гробищното езеро.

— Затова ли хората са изоставили домовете си?

— Не, не веднага. Грейсънвил беше забутано градче. Тук винаги е било немотия. Повечето местни жители разчитаха на парите от даване под наем на стаи и вили през лятната ваканция. Предполагам, че идеята как децата им се удавят и никой повече не намира телата им, е разбунила въображението на хората и те са престанали да идват. Градчето, което и без това не процъфтяваше, постепенно западна.

— Дяволските близнаци. Не нарече ли така Ландън двете езера, като твърдеше, че са свързани чрез лабиринт от подземни канали?

— Да.

Ято дребни птици излетяха подплашени от гората и се завъртяха над езерото като есенни листа във вихрушка. Мадлин отново хвана

ръката му.

— Какво мислиш? — попита.

— Не знам. Объркан съм.

— Съжаляваш ли, че ти казах?

— Мади, искам да знам всичко, което пожелаеш да ми кажеш.

Каквото и да е то. Всичко. Обичам те.

— Абсолютно всичко?

— Абсолютно всичко.

Тя кимна, без да отмества очи от неговите, без да пуска ръката му.

— Хайде да тръгваме към хотела — каза след малко. — Задава се снежна буря. Усещам я във въздуха.

Той погледна небето. Облаците се сгъстяваха и ставаха потъмни. Над езерото кръжеше ястреб.

26.

Когато преваляха последното било преди Вълчето езеро, сигналът за получени съобщения на телефона на Гърни се включи. Той погледна дисплея. Имаше две: от Джак Хардуик и от скрит номер.

— Внимавай! — извика Мадлин.

Пред колата изскочи елен. Гърни натисна рязко спирачките и за няколко сантиметра не блъсна животното.

— Гледай пътя и дай това на мен — каза Мадлин и посегна към телефона. — Искаш ли да ти пусна съобщенията?

Той кимна и тя отвори гласовата поща.

Както обикновено, Хардуик не си беше дал труда да се представи, но прегракналият му глас нямаше как да се сбърка:

— *Хей, тарикат, къде си, бе? Имаме да обсъдим няколко сериозни въпросчета. Първо, занесох писмото в къщата в Статън Айлънд, пяхнах го под вратата, с всички телефони и адреси, както се разбрахме. Второ, разбира се, че нямах представа за двацет и деветте милиона на Хамънд. Но сигурно има обяснение, нали? Трето, имам нещо за теб, хубав практичен подарък. Планирам да мина през Адирондакс утре, затова дай да решим къде ще се видим. Спешно е. Във връзка с това знаеш ли за какво си мисля в момента? За случая „Баришански“. Помисли за това.*

Случаят „Баришански“? За момент Гърни не разбра какво общо има голямото разследване на руската мафия преди едно десетилетие. Изведнъж обаче в ума му се включи аларма. При въпросното разследване мафията бе успяла да проникне в мобилните телефони на двама водещи детективи от Отдела за борба с организираната престъпност. Очевидно Хардуик подозираше, че някой подслушва разговорите им.

— Какво има? — попита Мадлин.

— Джак явно се опасява от засичане.

— Какво означава това?

Трябваше му време, за да обмисли възможните последствия.

— Ще ти обясня по-късно. Сега нека да внимавам в пътя. Не искам повече срещи с елени.

— Искаш ли да чуеш и другото съобщение?

— Не сега.

След малко пристигнаха в хотела и спряха под навеса. Мадлин му даде телефона.

— Ще ми кажеш ли какво става? — настоя.

— Останах с впечатлението, че Джак подозира, че някой подслушва телефона му.

— *Неговият телефон?* Или телефоните и на двамата?

— Не даде да се разбере. Но съм почти сигурен, че моят е безопасен.

Той го погледна разтревожено:

— Ами стаята ни тук в хотела?

— Възможно е, но не вярвам.

— Има ли начин да разбереш със сигурност?

— Има уреди за засичане. Ще го обсъдя с Джак.

— Кой може да ни следи?

— Вероятно Фентън, но едва ли.

— Тогава кой?

— Добър въпрос. Хардуик знае повече, отколкото каза по телефона. Ще си уредим среща, за да изясним нещата.

— Какво ще правим сега? — неспокойно попита Мадлин. — Да се качим в апартамента, който може би се подслушва? Да се преструваме, че нищо не подозираме?

— Да, точно това трябва да направим.

— За какво се очаква да си приказваме? Или да не си приказваме?

— Най-важното е да не издаваме, че подозираме, че някой ни наблюдава. Ако стаята или телефонът се подслушват...

Гърни спря на средата на изречението, защото си спомни, че има още едно съобщение, което още не е чул. Намери го в гласовата поща и го отвори.

Гласът беше на млада жена, звучеше уплашено:

— *Здравейте. Надявах се да вдигнете. В писмото пишеше, че ще чакате обаждането ми. Там ли сте? Може ли да ви дам номера си? Може би ще е по-безопасно, ако вие се обадите. Добре, ето какво*

ще направя. Ще ви се обадя... точно във... ъвъ... четири часа. Става ли?

Гърни погледна часовника си. Беше 15:53. Слънцето, скрито зад гъстите облаци, сигурно вече се спускаше зад Гробищния рид.

— Това ли е момичето, с което искаше да говориш? — попита Мадлин.

— Предполагам.

— Какво ще правим сега?

— Ще изчакам тук да се обади. На теб може би ще ти е по-удобно в стаята.

Тя се намръщи:

— Наистина ли мислиш, че се подслушва?

— Възможно е. Но мисля, че основните усилия за следене би трябвало да са съсредоточени към брат и сестра Хамънд, не към нас.

— Защо?

— Ричард е центърът на разследването. А Джейн се опитва да го предпази. Освен това тя е тази, които нае Хардуик, а сега той подозира, че някой го наблюдава. Мисля, че първоначално нейният телефон е бил подслушван и така са научили за неговото участие.

— Ами за *твое* участие?

— Само ако са говорили за това по телефона и са споменали името ми. Но това е гадаене. Трябват ми факти.

След дълго замисляне тя стисна ръката му по същия начин, както го беше направила на пустата улица в Грейсънвил.

— Сигурен ли си, че няма проблем? Заради онова, което ти казах по-рано?

— Разбира се, че няма проблем...

Преди да успее да добави още нещо, телефонът му иззвъня. Както преди, номерът беше скрит. Гърни предположи, че е Анджеला. Погледна виновно Мадлин и понечи да се извини.

— Хайде, вдигни — прекъсна го тя.

Той въздъхна и натисна зелената слушалка.

— Дейв Гърни.

— Оставих ви съобщение — каза тих, плах глас.

— Да, получих го — отговори той колкото можеше повнимателно. Най-важното сега бе да не я уплаши. — Благодаря за готовността да говорите с мен.

— Какво искате от мен?

— Много бихте ми помогнали, ако ми разкажете за Стивън.

— Стиви.

— Добре. Стиви. Виждате колко малко знам. Затова всичко, което успеете да ми кажете, ще бъде от голяма полза. Някой друг, освен вас наричаше ли го Стиви?

— Родителите му го наричаха Стивън и той много мразеше това име.

Гласът ѝ звучеше малко детски и Гърни предположи, че е на половината на годините, на които беше очаквал да бъде. Реши да провери тази теория:

— Родителите могат да бъдат проблем.

— И още как. Особено неговите...

— А вашите родители?

— Не им говоря.

— И аз не говоря много с моите. Кажете, вас Анджи ли ви наричат, или Анджела?

— Всички ми викат Анджела. Никой не ме нарича Анджи.

— Добре, Анджела, искам да ви попитам нещо. Има ли място, където можем да се видим и да поговорим за Стиви. Място, където се чувствате в безопасност.

— Защо трябва да се виждаме? — попита тя разтревожено.

— Не *трябва*. Просто мисля, че така ще е по-безопасно. Но от вас зависи.

— В какъв смисъл „безопасно“?

— Не искам да ви плаша, Анджела, но нали разбирате, че ситуацията е опасна?

Тя не отговори веднага и Гърни се притесни, да не би да я е уплашил. Когато тя все пак заговори, в гласа ѝ звучеше истински страх:

— Мисля, че да. Но защо да е по-безопасно, ако се срещнем?

— Защото по телефона може да не е сигурно. Ако лошите имат подходяща екипировка, могат да следят почти всичко — обаждания, есемеси, имейли. Постоянно научаваме за такива случаи в новините, нали?

— Вероятно.

— Знаете ли най-безопасния начин двама души да поговорят насаме?

— В тоалетната?

— Всъщност тоалетните са доста лесни за подслушване.

— Къде тогава?

— На някое шумно обществено място или когато наоколо има други хора, които говорят. Така трудно ще ни подслушат. В такава обстановка ще бъде най-безопасно и за двамата.

— Примерно в някой голям магазин?

— В голям магазин би било идеално. Добра идея.

— Знам много магазини. Вие къде сте?

— В планината Адирондакс.

— На мястото, където Стиви се срещна с оня хипнотизатор ли?

— Точно там. Опитвам се да разбера какво се е случило със Стиви тук, за да си обясня случилото се с него по-късно, в апартамента ви във Флорал Парк.

Последва тишина. Гърни изчака, искаше да даде инициативата на нея.

— Вие не вярвате, че се е самоубил, нали? — попита след малко тя.

— Не. А вие?

— Не е възможно да го е направил.

— Защо сте толкова сигурна?

— Не би го направил, особено след обещанията, които ми направи. Щяхме да се оженим, да имаме собствена къща. За нищо на света не би се самоубил. Невъзможно е!

Гърни имаше десетки въпроси, но си напомни, че само един грешен би могъл да я уплаши. Целта му бе да я убеди да се видят лично — тогава той щеше да има повече контрол, а също възможност да наблюдава мимиките и жестовите й.

— Разбирам какво искате да кажете, Анджела. Наистина. Точно затова искам да разбера какво се е случило в действителност. Иначе никога няма да сте в безопасност.

— Не говорете така. Плашете ме.

— Понякога страхът е хубаво нещо. Страхът от нещо добро може да ни помогне да преодолеем страха от нещо лошо.

— Какво имате предвид?

— В момента вие се страхувате от онзи, който е причинил случилото се със Стиви. Прав ли съм?

— Да.

— Но освен това се страхувате от мен. Защото съм детектив, а не искате да говорите с детективи, нали?

Мълчанието ѝ бе красноречиво.

— Няма проблем, Анджела. Разбирам ви. Но си задайте един въпрос. От кого трябва да се страхувате повече? От човека, който е виновен за смъртта на Стиви? Или от някого, който се опитва да открие истината за това, за да не пострадат други хора?

Тя въздъхна отчаяно:

— Много мразя така. Защо ме карате да вземам тези ужасни решения?

Гърни не каза нищо. Чакаше.

Тя пак въздъхна:

— Добре. Ще се видим утре. Знам едно място.

— Само кажете къде и в колко часа искате да бъде там.

— Познавате ли Лейк Джордж Вилидж?

— Да.

— Можете ли да бъдете там в десет утре сутринта?

— Да. Къде в Лейк Джордж Вилидж?

— В „Куклената къщичка на Табита“. Ще ви чакам на втория етаж при куклите „Барби“.

* * *

Все още с Мадлин пред главния вход на хотела, Гърни влезе в интернет през телефона си и написа „Куклената къщичка на Табита“.

Магазинът веднага излезе на Удпекър Роуд в Лейк Джордж Вилидж. На уебсайта се виждаше постройка с вид на приказна къщичка. Над нея под формата на дъга в чистото синьо небе бяха изписани думите: „Домът на прекрасните, приказни колекционерски кукли“.

Мадлин погледна дисплея и се намръщи:

— Магазин за кукли? Там ли иска да говорите за смъртта на приятеля ѝ?

— Наистина изглежда странен избор.

— Попита ли я защо?

— Не исках да я питам нищо, което би могло да я смути.

Важното е, че прие да се срещнем.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб?

— Защо искаш да дойдеш?

— Предпочитам да не стоя тук сама.

— Нали знаеш, че пътят е минимум два часа в едната посока?

— По-добре от другата възможност.

Гърни сви рамене:

— Ще се обадя на Джак, разговорът може да се проточи. —

Посочи към хотела. — От главния комин излиза дим, значи в Големия салон камината гори. Защо не влезеш да се стоплиш?

— Ще вляза с теб.

— Както искаш.

Гърни пак погледна сайта на магазина за кукли и копира адреса в „Гугъл Мапс“. Намери една бензиностанция в близост и копира и нейния адрес в празна бланка за имейл. После се обади на Хардуик, който вдигна още на първото позвъняване.

— Нали разбра връзката със случая „Баришански“? — бяха първите му думи.

— Мисля, че да.

— Добре. Важното е да го имаш предвид. Така. Кога искаш да ти дам специалния подарък?

— Зависи кога и колко далеч можеш да пътуваш.

— Навсякъде по всяко време. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Мисля да се видя утре с онази девойка, с която исках да се срещна. Може да се засечем в същия район.

— Съгласен.

— Ще ти пратя адреса.

— Добре, чакам.

Гърни стартира електронната си поща на телефона и отвори неизпратеното писмо, в което бе копираа адреса на бензиностанцията в Лейк Джордж. Отдолу написа: „Тук в 9:00.“ Адресира имейла до Хардуик и го изпрати.

Мадлин стоеше с притиснати до тялото ръце в студа.

— Хайде да влезем и да се размразим до огъня — предложи той.

Влязоха в Големия салон. Само след няколко минути пред буйните пламъци Мадлин бавно отпусна ръцете си.

Застанал до нея, поемащ лъчистата топлина с цялото си тяло, Гърни затвори очи и остави светът му да се свие единствено до това сгряващо оранжево сияние, прозиращо през клепачите му, гъделичкащо кожата му и прогонващо студа.

Този момент на спокойствие бе прекъснат от грубия глас на Остин Стекъл:

— Радвам се, че най-сетне решихте да влезете. Голям студ е навън. Гаден ден, а се очертава още по-лоша нощ. — Бе застанал по средата на широкия сводест вход на салона с тъмна бархетна риза и камуфлажен панталон. — Чухте ли вълците?

— Не — отговори Гърни. — Кога?

— Преди малко. В гората зад хотела. Ужасяващ звук.

— Колко често ги виждате?

— Никога. Така е още по-лошо. Само ги чуваме. Невидими чудовища, които се промъкват в гората!

Сравнението на Стекъл предизвика неловко мълчание, което след малко бе нарушено от Мадлин:

— Споменахте, че тази нощ времето ще бъде още по-лошо.

— Ще бъдем засегнати от периферията на силна снежна буря. Адски ветрове, спадане на температурата. Но това е само за вкус. Времето тук се мята от една крайност в друга като животно в предсмъртна агония. През нощта ще е отвратително, а утре сутринта ще грее слънце, можете ли да повярвате? После, през деня, ще се изсипе целият ад — голямата буря идва от север.

— *Голямата буря?* — попита Мадлин и очите ѝ се разшириха.

— Полярен фронт. Снежни виелици, намаляващи видимостта до нула. Със сигурност ще затвори всички пътища.

За Гърни беше очевидно, че Стекъл използва предупрежденията за екстремално време, за да ги подтикне да се махат по-бързо. Но ако управителят на имението действаше под натиск от Фентън, за да ги изгони от Вълчето езеро, обещанието, че ще си заминат, можеше да им отвори друга врата.

Детективът се намръщи угрижено:

— Може би е добра идея да си тръгнем, преди да е дошла голямата буря. Иначе никога няма да стигнем до Вермонт.

Стекъл веднага кимна одобрително.

— Обаче има проблем — добави Гърни. — Искам да поговоря с още един човек, преди да си тръгнем.

— С кого?

— Пейтън Гол.

— За какво, по дяволите, ви е потрябвало да говорите с него?

— Завещанието на Итън и следователно неговата смърт пряко облагодетелстват двама души: Пейтън Гол и Ричард Хамънд, за чийто дял от наследството Фентън беше така добър да ми съобщи. Но тъй като делът на Пейтън е толкова голям, колкото и на Ричард, той би имал същия мотив да убие брат си. Даже по-голям, защото...

— Да — прекъсна го Стекъл — разбирам как изглежда отстрани. Но това е на светлинни години от действителността. Вие очевидно не познавате Пейтън.

— Точно този пропуск искам да запълня.

— Нека аз да го запълня, преди да бъдете блокирани тук от бурята на века за нищо. — Стекъл се приближи до тях пред камината. — Вижте, ето какъв е проблемът с Пейтън. Много е просто. Ако мозъкът, стоящ зад четирите смъртни случая — убийства, самоубийства, както искате ги наречете — не е Хамънд, значи трябва да е някой друг. Самата идея, че това може да е Пейтън, е нелепа.

— Защо?

Стекъл понижи глас почти до шепот:

— Защото Пейтън Гол е невменяем наркоман, чиито приоритети се свеждат до кокаин, курви, още кокаин и още курви. — Погледна Мадлин. — Извинете за циничния език, госпожо Гърни, но трябва да наричаме нещата е истинските им имена. Говорим за наркоман с изветрял мозък, чийто единствен социален кръг се състои от проститутките, които води от къде ли не: Русия, Тайланд, Вегас, вертепите в Нюбърг — стигнал е до етап, в който няма значение.

Гърни забеляза лъскаво петно от избила пот върху бръснатата глава на Стекъл.

— Като последен оцелял член на рода Гол този невменяем е ваш шеф — изтъкна.

— Ха! Нямам никакви илюзии относно бъдещето си тук. Никога не съм имал официален договор. Всичко бе въпрос на взаимно доверие между мен и Итън и общи бизнес цели. А какво общо имаме с Пейтън? Нищо. Бих се изненадал дори, ако остана още три месеца, като гледам с каква скорост пропада този тип.

— Казаха ми, че наскоро се е взел в ръце. Поне за кратко.

— Така е, но и преди е имал периоди на вразумяване. И винаги завършват по един и същи начин — става още по-разюздан.

— Искате да кажете, че не само е прекалено луд, за да замисли сложно престъпление, а и едва функционира?

— Правилно сте ме разбрали.

— В такъв случай разговорът ни ще бъде много кратък.

— Няма да се съгласи да говори с вас — изтъкна Стекъл. Раздразнението му се усещаше ясно.

— Надявам се вие да ми помогнете. Професионалната етика не ми позволява да си тръгна, докато не поговоря с него, за да си изградя мнение на какво е способен. Ако това, което казвате за него, е вярно, не би трябвало срещата ни да продължи дълго. Кажете му, че петнайсет-двайсет минути са ми достатъчно.

— Ами ако откаже?

— Може да го убедите да ме приеме, ако му кажете, че ще остана, докато не разговарям с него — че ще го наблюдавам, може да се поинтересувам и от забавленията му.

Стекъл си пое дълбоко дъх и издиша бавно:

— Добре. Както искате. Ще му предам желанието ви.

— Би било супер, ако го видя утре — преди голямата буря да ни засипе.

— Ще се опитам — отговори Стекъл. Усмихна се машинално и излезе.

Мадлин гледаше изпитателно лицето на мъжа си.

— Какво си мислиш? — попита.

— Мисля, че управител на планински хотел е странна длъжност за човек, който мрази планинското време.

* * *

Качиха се в апартамента. Гърни имаше чувството, че е попаднал на място, където сигналите от две различни радиостанции се припокриват. Ролите му на детектив и съпруг изпращаха конкуриращи се сигнали и смущенията в ефира ставаха все по-силни. Не можеше да отрече, че със странните факти около него случаят го привличаше. Освен това изпитваше силна необходимост да подкрепя Мадлин, особено сега, но не знаеше как най-добре да й осигури тази подкрепа. Хрумна му, не за първи път, че по-лесно му се удава да води разследване на убийство, отколкото да решава проблемите в брака си. Обхванат от колебание, реши да остави на нея да определи бъдещите му действия.

— Ако искаш да се откажа от тази работа с Хамънд, ще го направя. Можем да тръгнем утре сутринта, да се видим с Хардуик и Анджела в Лейк Джордж, както се уговорихме, после да заминем за Вермонт.

— Ами Пейтън Гол?

— Хардуик може да говори с него — ако реши. Ще оставя той да се оправя. Единственото, което обещах на Джейн, беше да мина през Вълчето езеро за ден-два и да огледам обстановката. Аз огледах.

— И какво видя?

— Нищо, което да не влиза в противоречие с нещо друго.

— Например?

— Имаме заподозрян за престъпление, което дори не е възможно да е извършил. Имаме пропаднал брат на най-богатата от жертвите, който има огромен мотив за убийство, но никой дори не си помисля, че може да го е извършил. Имаме семейна легенда, включваща кошмар с вълци, която звучи като пълна измислица — обаче подобен кошмар е свързан със смъртта на още четирима души през последния месец. Имаме общ работник, когото всички мислят за луд — обаче той изглежда е единственият, който вярва, че във „Вълчето езеро“ има някакво зло.

— Ами Джейн?

— Какво за нея?

— Любящата сестра, търсеща истината, на практика те излъга, когато скри, че Ричард е облагодетелстван от завещанието на Итън — а това е може би най-важният факт в целия казус.

— Права си. И това е още едно доказателство, че целият случай е една голяма плетеница. Повечето факти звучат странно, даже невъзможно.

Мадлин се усмихна дяволито:

— Значи се хвана на въдицата.

Гърни примигна, смаян от хитрия начин, по който тя го отклони от първоначалното му предложение — да се откаже от разследването.

— Хвана се на въдицата — повтори тя. — Няма нищо, което да те привлича повече от странното и невъзможното. Може да си мислиш, че си в състояние да се откажеш, но не си. А дори да беше... аз трябва да остана.

— Защо?

— За да довърша това, заради което дойдох.

В този момент телефонът му иззвъня.

Името на дисплея бе Ребека Холдънфийлд. Гърни погледна Мадлин и тя сви рамене. Той вдигна.

— Ребека?

— Здравей, Дейвид. Не знам дали това, което открих, ще ти бъде полезно, но реших да ти се обадя веднага щом мога.

— Благодаря.

Мадлин влезе в банята и затвори доста шумно вратата.

— Прегледах статиите, които Хамънд е публикувал в различни научни списания — продължи Ребека — а също неща, които са излизали за него в медиите. Повечето материали в пресата са свързани с противоречията около неговата „терапия за осъзнаване“ при хомосексуалисти. В наши дни хомофобите не са толкова много, колкото в миналото, но са все така кресливи.

При тези думи Гърни си спомни изпълнените с омраза очи на Боуман Кокс.

— Някакви други проблемни изяви?

— В професионалната област, да. Хамънд не се колебае да обвинява фармацевтичните компании, че разпространяват психотропни отрови. В същото време твърди, че хипнотерапията е абсолютно безопасна и че неговите методи постигат резултати, които досега са смятани за невъзможни.

— Описва ли някои от тези методи?

— Точно това е проблемът. Клиничната му успеваемост е документирана и изглежда удивително. При компулсивните разстройства, фобиите и посттравматичния стрес процентът на пациентите с пълно възстановяване е пет пъти по-голям от средния за Американската психиатрична асоциация.

— Но...?

— Но когато други терапевти се опитват да прилагат методите, описани от него, не постигат дори близък до неговия успех.

— Означава ли това, че историите за успехите му са фалшифицирани?

— Не, проверени са и са потвърдени. Хамънд дори подценява успехите си, което само по себе си е удивително.

— Какво е обяснението тогава?

— Според мен има уникално допълване на метод и терапевт.

— Тоест?

— Хамънд има невероятно силно клинично присъствие.

— Искаш да кажеш, че това му дава възможност да прави неща, които не се удават на други терапевти?

— Бих казала, че има необикновен лечителски талант. Подозирам, че други хора биха могли да научат методите му, но само ако наблюдават внимателно как работи.

Гърни се замисли за няколко секунди.

— Изглежда, че доктор Хамънд може да си лепне етикет с доста висока цена, ако рече.

— Меко казано. — Ребека замълча за момент. — Странното е, че очевидно не се интересува нито от пари, нито от престижна позиция в професионалните среди, каквато може да има.

— Още един въпрос, преди да затвориш. Говори ли ти нещо терминът „хипнотично индуциране самоубийство“?

— Звучи ми познато. Ще ти кажа, когато се сетя откъде. Нещо друго?

— Хамънд коментирал ли е някъде тази нова област на изследвания, която ти спомена — отделянето на мислите от емоциите, предизвикани от тях?

— Да. В една от последните си статии споменава, че това може да се постигне чрез хипноза. Дори намеква, че може би вече го е правил.

27.

В 6:45 на другия ден, още при първите лъчи на зората, Гърни и жена му се качиха в субаруто и с увеличено на максимум парно потеглиха към Лейк Джордж. Мадлин заспа още преди да минат първия хребет.

Второстепенните пътища бяха заледени от среднощните превалявания и не можеше да се шофира бързо. Северната магистрала обаче беше суха и нямаше движение; така Гърни успя да навакса забавянето.

Пристигнаха в Лейк Джордж Вилидж в 8:56 и след няколко секунди той видя самото езеро — сиво под студеното небе. Минаха покрай пусто пристанище за яхти, затворен ресторант и разположен на самия бряг хотел с почти празен паркинг.

В 8:59 Гърни спря на бензиностанцията „Суноко“ на Удпекър Роуд. Забеляза червения „Понтиак ГТО“ до магазина зад колонките. Хардуик крачеше напред-назад в края на паркинга и пушеше. Изглеждаше мрачен. Стиснатите зъби, напрегнатото мускулесто тяло и тези студено сини очи като на ескимоско куче можеха да накарат всеки разумен човек, който не го познава, да стои на разстояние.

Мадлин се размърда на седалката.

— Пристигнахме — каза Гърни, докато спираше до понтиака. — Искаш ли да се разходиш наоколо?

Тя измърмори нещо и поклати глава.

Гърни слезе. Вятърът от езерото веднага го преряза и той закопча якето си. Когато го видя, Хардуик хвърли цигарата на земята и я смачка, сякаш беше оса, която току-що го е ужилила. Намръщената му гримаса се смени с широка усмивка и той протегна ръка.

— Дейви! Как се радвам да те видя!

Жизнерадостният му тон бе престорен като фалшивата усмивка.

Гърни стисна ръката му.

Хардуик добави шепнешком, без да сваля усмивката от лицето си:

— Никога не знаеш кой наблюдава. Искрах сценарият с подаръка да изглежда правдоподобно. — Отвори вратата на понтиака, извади кутия с цветна опаковка и я подаде на Гърни. — Разопаковай го и се престори, че се радваш.

Предметът в кутията приличаше на луксозен нов смартфон.

— Съвременен скенер за бръмбари — обясни Хардуик. — Пълни инструкции на стартовия екран. Паролата ти е „Шерлок“. Нагласяш на „сканиране“ и го оставяш в джоба си. Автоматично картира помещението, в което се намиращ. Открива и идентифицира аудио и видео проследяващи устройства, джипиес засичащи устройства, записващи устройства, предаватели. Запазва картата, локацията и данните за честотния спектър на всяко устройство. Въпроси?

— Откъде го взе?

— Спомняш ли си онази корава дребна червенокоса техничка от случая „Мелъри“?

— Сержант Робин Уиг?

— Вече лейтенант Уиг. Командва техническата секция на Службата за борба с тероризма. Поддържа връзка. Споменах ѝ за притесненията си, че ме следят. Тя си пада по такива интриги. Каза, че мога да го ползвам три дни. Неофициален полеви тест.

— Какво възбуди подозренията ти?

— Една странна туристическа брошурка. — Хардуик се огледа, после посочи магазина на бензиностанцията. — Хайде да влезем.

Вътре, освен татуираното момиче с боядисана в зелено къса коса на касата, нямаше никого. Хардуик тръгна към хладилната витрина с напитките.

— Искаш ли нещо?

— Разкажи ми за брошурата.

Хардуик отвори хладилника и взе бутилка изворна вода.

— Брошура в стила на Търговската камара. За Харпърс Глен. Чувал ли си за това място?

— Предлагат полети с балон.

— Да, и други подобни тъпотии. Популярно туристическо място на едно от Пръстовите езера.

— И... получил си рекламна брошура за Харпърс Глен? После?

— Получи се по пощата. Някой беше написал отпред думата „Незабравимо“. И го беше подчертал дебело.

— Какво означава според теб?

— Може да означава куп неприятности. Спомняш ли си как те въвлякох в случая „Хамънд“? Имам предвид, освен че ти помогнах да не хабиш мозъка си за някакво шибано бодливо свинче.

— Трябваше ти подставено лице — за да не разбере Гил Фентън, че си се заел лично да прецакаш разследването му.

— Спомняш ли си защо не искам да разбере?

— Защото има някакъв компромат срещу теб за нещо, което се е случило много отдавна. И ако го ядосаш достатъчно, може да го пусне.

— Въпросното нещо се случи в Харпърс Глен.

В този момент към тях се приближи тийнейджър с развлечени дънки, прекалено голяма червена спортна шапка, кожено яке и лъскави ониксови обеци с дисковидна форма, цъкащ с език някакъв хип-хоп ритъм. Отвори вратата на хладилната витрина до Гърни и взе четири кутии богата на кофеин напитка, наречена БАМ.

— Да се омитаме — изръмжа Хардуик.

Плати изворната вода на зеленокосото момиче и двамата излязоха.

Навън Хардуик запали цигара и дръпна жадно няколко пъти.

— Предполагам, че брошурата няма как да е съвпадение, а? — попита Гърни.

— Няма причина друг да ми праща такава брошура. Пък и това „незабравимо“ няма начин да е съвпадение. Това е заплаха, мамка му. Фентън знае, че работя за Хамънд. А това означава, че някъде има бръмбар.

— В бунгалото?

— Най-вероятно.

— Добре. Какво да правим?

Хардуик направи гримаса, сякаш имаше киселини.

— Искан да го избегна, но трябва да приемем фактите такива, каквито са. Накратко, няма никакво значение какво знае или не знае Фентън. Няма да се откажа. Ако реши да изиграе картата с Харпърс Глен, негова работа. Но кълна се, ако потъна, ще повлека и този негодник с мен.

Дръпна още веднъж от цигарата.

Гърни сви рамене:

— Изглежда, че Фентън знае, но не е сигурно.

Хардуик се изхрачи на земята и изръмжа:

— Нищо не е сигурно, но това е добро работно предположение.

— Искам да кажа, че ако той не знае и брошурата е дошла по друг начин при теб, не е необходимо да издаваш участието си. Не е като да се е подписал под заплахата. Ако отидеш да го разпитваш, може да отрече, че той я е пратил. Така само ще му направиш удоволствието да знае, че те е засегнал.

— Какво казваш, да не му пъхам средния си пръст в окото?

— На твоє място бих устоял на това изкушение. — Гърни потупа по джоба, където бе прибрал засичащото устройство. — Предполагам, че искаш да отида в бунгалото с тази играчка и да проверя подозренията ти?

— Точно така. Може да сканираш и Президентския си апартамент.

Гърни кимна и погледна към субаруто си.

— Може ли да засича джипиес проследяващи устройства?

— Според Уиг може да засече всичко.

— Провери ли твоята кола?

— Да. Чиста е.

Дали да не проверя и моята сега, преди да се видя с Анджеला?

Хардуик дръпна замислено от цигарата и кимна:

— Не е лоша идея.

* * *

Мадлин съвсем се беше разсънила. Погледна екранчето на смартфона със същото любопитство и загриженост, както Гърни и Хардуик.

Устройството беше по-напреднало от всичко друго, което Гърни бе виждал. На скенера се виждаха очертанията на автомобила, в който се намираха.

Хардуик обясни, че е задал „основен периметър на сканиране“ — една от новоразработените функции, позволяваща да се ограничат само във вътрешността на субаруто.

Гърни го изглежда въпросително.

Хардуик сви рамене:

— Само повтарям това, което ми каза Уиг. Според нея това нещо обединява две технологии. Едната засича и показва честоти на предаване. Другата е някакъв нов вид радар — БОК, или блискообхватно картиране. Той засича и показва контурите на всяко затворено пространство. В комбинация двете дават точното местоположение на всяко предавателно устройство.

На дисплея в графичните очертания на автомобила имаше две мигащи червени светлинки: една близо до двигателния блок отпред и една близо до мястото на резервната гума отзад. До всяка от тях бяха изписани три серии от числа и буквите СГП.

Мадлин погледна Хардуик:

— Какво означава това?

— Буквите указват вида устройство СГП означава „сателитно геопозициониране“. Големите цифри до всяка точка показват честотата на предаване. Другите две числа определят местоположението му като височина над земята и хоризонтално разстояние от очертанията на колата в сантиметри.

— Като има две мигащи светлини, означава ли, че имаме две проследяващи устройства? — скептично попита Гърни.

— Малката джаджа не лъже.

— Тези неща показват на някого къде се намираме в момента? — попита разтревожено Мадлин.

— Точно така.

— Можем ли да се отървем от тях?

— Можем, но трябва да помислим кога, къде и как е най-добре.

— Хардуик погледна Гърни. — Някакви идеи?

— Зависи кого подозираме, че ги е сложил, и защо са две.

— Презастраховка? Или различни функции при различни условия?

— Колко пъти си слагал две проследяващи устройства на един автомобил? — скептично попита Гърни.

— Никога.

— Може би двете устройства са от два различни източника.

Сега Хардуик на свой ред изгледа скептично приятеля си:

— Да са поставени поотделно от двама души? И никой от двамата да не разчита на информацията, която ще получи от другия?

— Може да са поставени от две различни разследващи служби. И никоя от двете да не подозира, че другата ме следи.

— За кои две служби говорим?

— Нямам представа, само размишлявам. Например кой е разрешил електронно следене на личния автомобил на частен детектив? Не би трябвало да съм заподозрян в престъпление. Ако разрешението е по достатъчно основание, с какви аргументи? Ако устройствата са поставени без съдебна заповед, кой е прибягнал до тази незаконна стъпка? Кой иска толкова много да знае къде ходя?

— Трябва да си зададем и въпроса какво правят с данните от следенето.

— Какво искаш да кажеш? — попита Мадлин, като се втренчи в Хардуик.

— Данните за местоположение може да се използват по много начини. Може да се въведат директно в автоматичен дрон с чувствителна камера. Или да се предават на навигационен екран, на който можеш да следиш целта и в същото време да останеш незабелязан.

Гърни погледна часовника си и каза:

— Нямам много време. Сега е почти девет и двацет и пет, а в десет трябва да съм на около километър по-нататък по улицата, за да се видя с Анджела Кастро, и в никакъв случай не искам някой да засича местоположението на срещата. Проблемът е, че ако демонтираме проследяващите устройства тук, ще издадем, че сме ги открили, което ще ни отреже възможността да ги използваме по-късно. Затова трябва да измислим друго решение.

— Лесна работа — каза Хардуик. — Остави колата тук и отиди пеша на срещата. Няма проблем.

— Няма проблем, освен ако този, който е програмирал дроновете, не ни снима. Нали знаеш, че в наши дни във въздуха летят хиляди от тези проклети неща.

— Боже! — възкликна Мадлин. — Да не би да казваш, че някой ни наблюдава от небето?

— Казвам, че трябва да действаме, сякаш ни наблюдава.

Хардуик пак направи кисела физиономия:

— И какво тогава?

— Не е сложно. Просто ако правим нещо, трябва да го правим на закрито.

След кратко замисляне, Мадлин отбеляза:

— Онзи хотел, покрай който минахме, нямаше ли от ония големи навеси отпред? Като „Вълчето езеро“? Почти съм сигурна, че видях такова нещо.

Гърни кимна бавно:

— Мисля, че си права. И че това може да реши проблема.

* * *

Десет минути по-късно съгласно набързо измисления план понтиакът спря на паркинга за гости на хотела, а субаруто — под навеса пред главния вход. Хардуик бързо разкара пиколото, като показва лиценза си на частен детектив, с авторитетен тон обясни, че трябва да направи спешна проверка на автомобила, и го увери, че няма да отнеме много време.

Планът беше Хардуик да намери и анализира проследяващите устройства на субарито на скрито място от вероятни средства за въздушно наблюдение, а Гърни да мине през хотела, да излезе от задния вход и да отиде пеша до „Куклената къщичка на Табита“.

Мадлин влезе във фоайето с мъжа си. Намериха сувенирния магазин на хотела, където Гърни си купи нелепо скъп пуловер и спортна шапка. Върнаха се във фоайето, където той си сложи новите придобивки и остави якето си на Мадлин.

— Ще се върна до час. Стой така, че да виждаш главния вход, в случай че Джак има нужда от теб.

Тя кимна. Напрегнато притисна якето му до тялото си.

— Всичко ще бъде наред — увери я той с пресилено ведър тон.
— Мисля, че тази среща с Анджеला Кастро ще ни покаже най-сетне вярната следа. — Прегърна я силно.

— Добре, тръгвай — каза тя, като се усмихна нервно.

Гърни пресече фоайето към врата с червен надпис ИЗХОД.

Влезе в коридор, водещ до друга, стъклена врата. Отвори я и излезе на павирана пътека, криволичеща между туфи декоративни растения, увехнали и пожълтели. Тя го заведе до по-широка алея по

брега на езерото, вървяща успоредно на Удпекър Роуд и осигуряваща почти непрекъсната гледка към магазините и ресторантите на главната улица.

Поддържайки постоянно темпо, той притича покрай няколко души, разхождащи кучета и плътно опаковани е топли дрехи, за да се предпазят от мразовития вятър, духащ на пориви от езерото. След няколко минути видя сградата, която бе видял на снимка в интернет. „Куклената къщичка“ изглеждаше още по-чудато в делничната обстановка, отколкото в приказния декор на уебсайта.

Гърни пресече зелената площ покрай алеята и Удпекър Роуд. Извади телефона си и активира приложението за звукозапис, после пак го прибра в джоба си. Входът за паркинга на магазина за кукли беше увенчан с декоративна арка, носеща надписа, който той си спомняше от сайта: „Домът на прекрасните, приказни, колекционерски кукли“. Отпред имаше четири коли. Едната беше с номер от Ню Йорк Сити. От двете страни на вратата на магазина имаше по едно високо до кръста градинско джудже.

Гърни отвори вратата и веднага го лъхна приятен аромат, напомнящ му за дъвките, които не беше виждал и помирисвал от началното училище. Десетки куклени лица го гледаха от свят в пастелно розово, синьо и жълто.

Зад една от централните витрини стоеше млада жена. Гледаше с толкова неподвижни приветливи очи, че той отначало я помисли за кукла с човешки размер — докато не я чу да говори:

— Добре дошли в „Куклената къщичка на Табита“. С какво мога да ви бъда полезна?

Гърни се огледа сред множеството от кукли, по плотове, по рафтове, в стъклени витрини — всякакви форми, размери и стилове, от невинни бебета до чудати създания, излезли от приказките. Или от кошмарите.

— Стълбите за втория етаж? — попита той.

Жената го погледна с нарастващо любопитство:

— Вие ли имате среща с госпожица Кастро?

Гърни очакваше да се срещнат в по-потайна обстановка, затова се изненада да чуе името.

— Да, аз.

— Тя е с Табита — каза жената, като понижи глас, сякаш говореше за нещо много специално. — Сега ще ви покажа. — Преведе Гърни през лабиринт от кукленски витрини до стълби с розов парапет. — Качете се оттук, господине.

Вторият етаж изглеждаше почти като първия с тази разлика, че тук куклите бяха доста по-еднообразни и подредени на групички като приятелски компании. Недалеч от горния край на стълбите имаше малък кът за сядане с жълта маса и два лъскави бели стола. На единия от тях седеше бледа хилава млада жена с руса коса, оформена в голяма, безупречна прическа. Поразителен бе контрастът със скромното ѝ, слабо лице, а също невероятната прилика с русата прическа на една кукла в една стъклена витрина в ъгъла.

От другата страна на масата стоеше жена, отличаваща се по всякакъв възможен начин от седналото до нея недохранено същество. Пищното ѝ тяло бе загърнато в обилно плисирана дълга виолетова рокля с бродерии на деколтето. Пръстите ѝ бяха покрити с лъскави пръстени. Лицето ѝ беше ярко, почти театрално гримирано. И капакът на всичко, буквално и метафорично, беше прическата ѝ. Ако косата на седналата жена хващаше окото, тази те караше да занемееш. Сресаните нагоре черни и изпъстрени със сребристо вълни се срещаха под драматични ъгли, навявайки асоциации с бурно море от пейзаж на Търнър.

Това беше жена, помисли си Гърни, обожаваша зрелищните изпълнения.

— Господин Гърни, предполагам?

— Да. А вие сте...?

— Табита — изрече тя с напевен глас, сякаш казваше заклинание. — Тъкмо ставах да донеса на госпожица Кастро чаша хубава изворна вода. Вие ще искате ли нещо? Билков чай може би?

— Не, благодаря.

— Ако размислите или имате нужда от нещо друго, ако искате да питате нещо, просто позвънете. — Тя посочи един звънец с формата на купол по средата на масата. — От чисто сребро е. Издава най-чистия звън.

— Благодаря ви.

С шумолене на копринен плат и полъх на цветен аромат тя се завъртя покрай него и слезе по стълбите с розовия парапет.

Когато се окопити от удивлението, Гърни насочи вниманието си към младата жена на масата.

— Анджела?

Тя само кимна.

— Може ли да седна?

— Разбира се.

— Първо искам да ви благодаря, че се съгласихте да поговорим.

— Не знаех какво друго да направя — отговори тя, като го погледна с разширени от тревога очи. Писмото, което другият детектив остави в къщата на брат ми, много ме уплаши. Това, което казахте по телефона, ме уплаши.

— Опитваме се единствено да бъдем честни с вас и да научим повече за тази ситуация.

— Добре.

Гърни се огледа между витрините с кукли.

— Странно място за среща сте избрали.

— Нали казахте, че в магазин е подходящо? — разтревожи се тя.

— Наистина е подходящо — увери я той, като се усмихна окуражително. — Имах предвид, че никога не съм бил в такъв магазин.

— О, със сигурност. Този е уникален.

— Табита изглежда много... приветлива — отбеляза Гърни със същия окуражителен тон.

Анджела кимна — първо ентусиазирано, после като че ли малко засрамено. Наклони се към Гърни и прошепна поверително:

— Мисли си, че ще купим още една „Барби“.

— Още една „Барби“?

— Когато със Стиви бяхме отседнали тук, той ми купи една „Барби“. — Младата жена се усмихна детински невинно. — Една специална, която винаги съм искала да имам.

— Със Стиви... сте отседнали тук?

— Е, не точно тук в магазина. В „Куклен свят“. По-натам по улицата. Това е нещо като мотел, но не като другите мотели. Всичко е като от приказките. Стаите са тематични. — Очите ѝ грейнаха при тази дума.

— Кога беше това?

— Когато дойде при оня зловещ хипнотизатор, за да се откаже от пушенето.

— Вие срещнахте ли се с хипнотизатора?

— Не, това си беше работа на Стиви. Аз го чаках тук, в мотела.

— Казахте, че хипнотизаторът е зловещ. Откъде знаете?

— Така каза Стиви — че е много зловещ тип.

— Каза ли още нещо за него?

Тя поклати глава:

— Не, само това. Че е зловещ и гнусен.

— Спомена ли нещо за кошмари?

— Да, но по-късно. Сънувал, че грамаден вълк забива нож в сърцето му. Такива неща. Вълк с пламтящи червени очи, надвесен над него. — Анджела потрепери. — Боже, отвратително е!

— Повече от веднъж ли ви разказва за кошмара?

— Много пъти. Мисля, че всяка нощ след срещата с хипнотизатора. Казваше, че е гнусен.

— Кошмарът е бил гнусен като хипнотизатора?

— Да, предполагам.

— Стиви често ли използваше тази дума?

Въпросът явно я смути.

— Не, не много често. Само от време на време.

— Спомняте ли си в какви други ситуации я е употребявал?

— Не.

Отговорът дойде твърде бързо, но Гърни усещаше, че ако продължи да задълбава в тази тема, ще сгреша. Трябваше да почака и пак да я засегне малко по-късно.

За момента искаше да намали напрежението, а не да го засилва. Затова трябваше бавно да заобикаля всички препятствия, а не да се опитва да ги преодолява. Този криволичещ стил на разпит бе несвойствен за праволинейния му начин на мислене, но беше най-добрият подход засега.

— Колко сериозен беше проблемът с цигарите на Стиви?

— Какво искате да кажете?

— Беше ли се опитвал да ги откаже и преди?

— Предполагам. — Тя сви рамене. — Не знам със сигурност.

— Казвал ли ви е често, че иска да ги спре?

— Никога не сме приказвали за пушенето.

Гърни кимна, усмихна се:

— Предполагам, че повечето хора не говорят за това.

— Да. Тъй де, за какво да приказват за това? Ега си тъпата тема.

— След сеанса по хипноза при доктор Хамънд, след като се прибра вкъщи, Стиви успя ли да откаже цигарите?

— Не.

— Това дразнеше ли го?

Тя го погледна объркано:

— Може би. Не съм сигурна. Може би не е искал да откаже цигарите наистина. През повечето време говореше за ужасния сън и колко гнусен човек е Хамънд.

— Изглеждаше ли ядосан заради разкарването дотук, заради загубата на толкова време и пари?

— Загуба ли?

— Ами, мислех си, ако сеансът с Хамънд не му е помогнал да откаже цигарите... това не го ли ядоса?

На лицето ѝ отново се изписа недоумение, въпреки че явно бе размишлявала върху този въпрос.

— Да, той каза, че е ядосан, когато го попитах.

— Обаче...?

— Обаче, когато Стиви наистина се ядоса... тоест, когато се ядосаше... очите му ставаха... не знам как да го опиша, но... но дори яки мъже не го закачаха.

— А когато го попитахте за времето и парите, не ви се стори ядосан, така ли?

— Да.

Тя замълча. Изглеждаше тъжна и объркана.

Гърни тъкмо се чудеше как най-добре да зададе следващия си въпрос, когато чу шумолене на плат и с периферното си зрение забеляза корпулентната Табита да се качва по стълбите с удивителна за габаритите си пъргавина.

Тя се приближи ухилена и остави на масичката между тях черен лакиран поднос с маркова минерална вода, луксозна кофичка с лед и две чаши. Намигна дяволито на Гърни:

— Донесох чаша и за вас, ако случайно размислите.

— Благодаря.

Задържа се секунда-две, после се завъртя и се оттегли към стълбите с апломб, който навярно беше обичайният ѝ стил.

Анджела наблюдаваше отдалечаването на Табита със смесица от тревога и страхопочитание. Гърни изчака собственичката на магазина да се скрие от поглед, преди да коментира:

— Интересна жена.

— Може би не трябваше да ѝ казвам, че има вероятност да купим кукла.

— Защо ѝ казахте така?

— Ами, не можех да ѝ кажа истината, нали? Не можех да ѝ кажа, че имам среща с някого, за да му разкажа за ужасната смърт на приятеля си.

— А с кого ѝ казахте, че имате среща?

— С вас.

— Добре, но за какъв ме представихте.

— О... просто казах името ви и че сте приятел — не детектив или нещо подобно. Надявам се, че нямате нищо против да ви представя като приятел.

— Разбира се, че не. Много добра идея... Има ли конкретна причина да искате да се видим тук?

Анджела кимна енергично:

— Тук страшно ми харесва.

Гърни се огледа. Опитва се да се постави на мястото на човек, който би се почувствал уютно в такава екзотична, натрапчива за въображението обстановка.

— Заради куклите ли?

— Да, разбира се. Но най-вече защото тук Стиви ми купи най-любимата кукла „Барби“.

— По някакъв специален повод ли го направи?

— Не. Просто ми я купи. А това я прави още по-ценна, ако разбирате какво искам да кажа.

— Изглежда, че е искал да ви зарадва.

Очите ѝ се насълзиха.

— Значи това място е много важно за вас — продължи Гърни.

— Освен това не можех да остана повече у брат си. Щом детектив Хардуик ме е открил там, значи и други хора могат. Затова взех от брат си пари назаем и една кола от употребяваните, които продава, и снощи дойдох тук. Той ми каза, че ако не искам никой да ме намери, трябва да плащам на ръка, защото ченгетата и други хора

могат да те засекат по кредитната карта. Вярно ли е, или става само във филмите?

— Вярно е.

— Леле, като че ли някой постоянно ни следи. Е, аз направих, както каза брат ми — плащам навсякъде в брой. Взех същата стая, в която бяхме отседнали със Стиви.

— Тук ли мислите да останете известно време?

— Да, освен ако кажете, че не е добра идея.

Гърни не се сещаше за по-добра. Сега беше двойно по-доволен, че остави колата с проследяващите устройства в хотела. Той увери Анджеला, че това е може би най-доброто място за нея при сегашните обстоятелства.

— Когато съм тук, имам чувството, че Стиви е с мен — каза тя и попи с кърпичка сълзите си, при което катастрофално размаза грима си.

Гърни се върна на въпроса, който го тревожеше през цялото време.

— Питам се, Анджеला, не ви ли се стори странно, че Стиви е бил готов да се разкарва чак до Вълчето езеро само за един сеанс с хипноза?

— Да — отговори тя, като подсмръкна.

— Сигурно и по-близо до Флорал Парк има места, където правят такива сеанси.

— Предполагам.

— Питайте ли го какво му е толкова специалното на доктор Хамънд?

— Мисля, че някой му го препоръча.

— Кой?

Очите ѝ се разшириха. Изглеждаше, сякаш търси начин да се измъкне от стая, в която е попаднала по погрешка.

— Не знам.

— Ситуацията изглежда доста опасна за вас, нали?

Тя кимна и прехапа устни.

— Сигурен съм, че Стиви би искал да сте на сигурно място.

Тя продължи да кима.

— Страх ли ви е заради това, което се случи с него?

— Моля ви, не говорете за това — прошепна тя и затвори очи.

— Добре, разбирам ви. — Гърни я изчака да отвори очи, преди да продължи. — Мисля, че сте много смела.

— Не, не съм.

— Смела сте. Дойдохте тук. Говорите с мен. Опитвате се да отговаряте честно на въпросите ми.

Тя премигна при последните му думи.

— Правя го, защото ме е страх, а не защото съм смела.

— Постъпвате правилно. Така ми помагате да открия истината.

Тя го погледна обнадеждено.

Гърни се усмихна добронамерено.

— Човекът, който препоръча доктор Хамънд...

— Не знам кой го препоръча! — прекъсна го тя. — Наистина не знам. Нямам представа изобщо за какво беше онова обаждане!

Замълча и се втренчи в сребърния звънец по средата на масата.

Обаждане ли? Какво обаждане? Гърни се облегна назад и зачака. Имаше усещането, че тя се опитва да събере кураж, за да му каже, и че търпението му в крайна сметка ще бъде възнаградено.

След дълго колебание тя продължи:

— Знам само, че Стиви получи обаждане от някого, а когато го попитах кой беше, само се сопна и каза, че никой не е. Кое то пък е глупаво, защото разговорът продължи много дълго. Казах му, че не може да е бил никой, а и защо ми говори така? Тогава замълча. Но покъсно почна да приказва за някакъв специален доктор, който щял да му помогне да откаже цигарите.

— Тогава направихте връзката и се досетихте, че онзи, който му се е обадил, му е казал за Хамънд?

— Да. Точно така. Изглеждаше очевидно. Затова го попитах. Попитах го направо: „Онзи ли ти каза?“

— Какво отговори?

— Само поклати глава, като че ли искаше да отрече. После се изнерви — не да се ядоса, просто стана нервен — и каза, че няма значение кой му е казал за доктора, просто трябвало да отиде. И че не съм имала право да го питам такива неща.

По погледа на Анджеела личеше, че се опитва да прецени още колко подробности да му сподели.

— И тогава вие какво казахте? — настоя той.

— Казах му поне да ми каже кой се обади.

— Какво отговори?

— Отначало нищо. Стиви можеше да бъде голям инат, когато реши. Но аз настоявах, защото се държеше адски странно. Накрая каза, че е бил някакъв негов познат от далечното минало, че името му нищо нямало да ми говори, че било някакво хлапе, с което навремето заедно ходили на лагер.

— Изобщо нищо друго ли не каза за него? Опитайте се да си спомните.

— Не, нищо.

Анджела хапеше още по-силно устните си и седеше втрещена в звънеца е изражение, което предвещаваше пристъп на паника.

— Успокойте се, Анджела, всичко е наред. Няма да позволя да ви се случи нищо лошо. Спомнете си какво говорихме по телефона.

Тя премигна озадачено.

— Спомнете си какво ви казах за страха. Понякога се налага да направим нещо, което ни е страх да направим, за да се предпазим от по-голяма опасност. Виждам, че ви е страх да говорите за това, но ако ми кажете всичко, което знаете, всичко, което Стиви е казал, така ще се предпазите по-добре. Защото колкото повече неща знам, толкова по-качествено ще мога да ви защита.

Тя затвори очи и каза, сякаш насила изричаше думите:

— Добре, работата е там, че после се случи нещо много странно. Вечерта, когато приказвахме за телефонното обаждане, той се преструваше, че не е важно, просто един обикновен разговор и няма смисъл да се интересувам.

Анджела замълча и си пое дълбоко дъх.

— Обаче после, в пет сутринта, ме събуди. Изглежда, че не беше мигнал цяла нощ. Пита ме три пъти дали наистина съм будна и дали слушам внимателно. После с много сериозен тон ми каза да забравя за онова обаждане. Каза никога да не споменавам за него и за *нищо на света* да не казвам на никого — че ако някой научи за обаждането, има опасност и двамата да умрем!

Отвори очи и по страните ѝ потекоха сълзи.

— И аз мълчах. Кълна се. Не съм казала на никого. Нито дума.

28.

Докато тичаше обратно към хотела, Гърни се опитваше да анализира разговора е Анджеला Кастро, да отдели фактите от разсейващите фактори около тях.

Не беше сигурен в коя категория да сложи самата Табита. Имаше нещо странно в уважението, което тази доминираща е физическото си присъствие жена демонстрираше към плахата дребна Анджеला.

Излъчването на самата Анджеला, със скована руса прическа и болезнено слаба фигура, също бе необичайно. Изглеждаше уплашена, детински романтична и склонна да се изолира в свой въображаем свят. В същото време беше достатъчно прагматична, за да вземе пари и кола назаем от брат си.

Друго интересно бе сънят на Стивън Пардоза е познатите му елементи — вълка, ножа. И отвращението на Пардоза към Ричард Хамънд, изразено с емоционално заредени думи като „зловещ“ и „гнусен“.

Гърни имаше усещането, че тъмният фокус на срещата бе разказът на Анджеला за тайнственото телефонно обаждане — реакцията на Пардоза, вероятната връзка е Хамънд и настояването за запазване на разговора в пълна тайна. Детективът се питаше дали страхът от фатален изход бе породен от конкретна заплаха, направена от обаждания се, или от заключение, до което Пардоза е стигнал, докато е размишлявал за възможните последствия от обаждането в малките часове. Второто изглеждаше по-вероятно, съдейки по разказа на Анджеला.

Имаше и още нещо — елемент, който Гърни не можеше да посочи ясно. Струваше му се, че нещо от казаното от Анджеला не се вписва в общата картина. Опита се да проиграе целия им разговор наум, но тази момент му се губеше.

Върна се в хотела и завари жена си и Хардуик в двата противоположни края на дивана във фойето. Очите на Мадлин бяха затворени, но изправеното положение на главата ѝ подсказваше, че не

спи, а размишлява съсредоточено върху нещо. Хардуик говореше тихо по телефона.

Гърни се настани на едно кресло срещу тях, от другата страна на стъклената масичка.

— Появи ли се младата дама? — попита Мадлин, като отвори очи.

— Точно както беше обещала.

— Как ти се стори?

— Странно малко създание. Вманиачена по куклите. Самата тя прилича на кукла. Някакви проблеми, докато ме нямаше?

Тя кимна към Хардуик, който вече приключваше разговора:

— Той ще ти каже.

Хардуик затвори. Чукна по няколко иконки на смартфона, прегледа няколко снимки, направи някакви промени на последната и плъзна телефона по масичката към Гърни.

— Погледни това.

На снимката Гърни разпозна долната част на предницата на автомобила си.

— Това моето субару ли е?

Хардуик кимна:

— Увеличи.

Гърни увеличи снимката и централната ѝ част зае целия дисплей.

— Още — каза Хардуик.

Гърни повтори. Сега на екранчето се виждаше само предният мост и мъжка ръка, навлизаща във видимото поле от единия ъгъл и сочеща с палец малка издатина върху един от болтовете.

— Пак увеличи.

На последната степен на увеличение се виждаха само палецът и изпъкналият предмет. При този мащаб личеше, че нещото е с размер приблизително на наредени една върху друга четири петцентови монети.

Гърни погледна удивено приятеля си. Не знаеше дали да вярва на очите си.

— Вярвай — каза Хардуик.

— Боже мой. — Гърни се вгледа по-внимателно в снимката. — Това е може би една десета от размера на най-малкото проследяващо устройство, което съм виждал.

— Съгласен.

— Там ли го остави?

— Да. Не е необходимо да афишираме, че сме го открили, докато не разберем с кого си имаме работа.

— Устройството на задната броня същото ли е?

— Изобщо не. Точно тук става интересно. Онова на задната броня е съвсем обикновено, каквото можеш да си купиш навсякъде. Дори не заслужава да го снимам. От ония стари боклуци, които се използват в Криминалното бюро. От ония стари боклуци, които всеки може да си поръча за сто долара от интернет. Тъй че какво се случва тук? Някакви идеи, Шерлок?

— Бих искал да изпратим снимката на по-малкото устройство на Уиг.

— Вече го направих.

— Чудесно. Тя е специалист. И новата ѝ позиция също ще е от полза.

— Съгласен. Някакви идеи междувременно?

— Да, но само толкова — идеи. Фактът, че двете устройства са различни, навежда на мисълта, че са поставени от различни субекти.

— Субекти? — хвана се за думата Мадлин, като го изгледа.

— Не знам как иначе да ги нарека на този етап. Може да са две различни полицейски служби, може да са различни отдели в една и съща служба, официални или неофициални разследващи и така нататък. Единственото, което е ясно на този етап, е, че са на много различно технологично ниво.

— Впрочем — каза Хардуик — ще бъдеш ли така добър да ни разкажеш какво си говорихте с гаджето на Пардоза.

През следващите петнайсет минути Гърни ги запозна с подробностите от разговора.

Хардуик веднага се съсредоточи върху обаждането, което е получил Пардоза:

— Изглежда, че то е задействало цялата работа, или поне е задействало Пардоза.

— Трябва да проверим следата „някой, с когото са ходили на лагер“. Родителите му би трябвало да могат да ни кажат в кой ученически лагер е ходил и кога. Дори може да знаят с кои деца е бил приятел. Можеш ли да провериш това?

Хардуик се закашля и се изхрачи в кърпичката си.

— Голяма разправия ще е и вероятно нищо няма да излезе. Но какво друго, по дяволите, да правя със...?

Не довърши, защото телефонът му иззвъня. Той погледна дисплея и на лицето му се изписа изненада:

— Леле, много бързо. Уиг е.

Веднага ѝ благодари за бързата реакция, послуша около минута, после пак заговори:

— Чакай малко, Робин. Гърни е при мен. Чакай да отидем на поудинено място, за да пусна на високоговорител. — Обърна се към Гърни и Мадлин. — Хайде да се преместим в колата ви.

Мадлин го погледна скептично:

— В нашата следена кола?

Хардуик я увери, че скенерът не е засякъл устройства за подслушване, а само за проследяване. Отидоха при колата, все още спряна под навеса, и седнаха на същите места, които бяха заели порано. Хардуик включи телефона си на високоговорител.

— Добре, Робин. Би ли повторила онова, което започна да казваш преди минута?

— Питам дали сте сигурни, че устройството от снимката събира информация за местоположението ви и после я предава.

Въпреки че Гърни не беше виждал Робин Уиг повече от години, характерният ѝ нисък глас извика много ясно образа ѝ в съзнанието му. Беше жилава червенокоса с малко мъжка спортна фигура, някъде между трийсетте и четирийсетте. Изключително умна, държанието ѝ бе лаконично и професионално.

— Според скенера, който ми изпрати, няма съмнение — отговори на въпроса ѝ Хардуик.

— Дейв, устройството още ли е закрепено на автомобила ти?

— Да. Не искаме все още да го махаме.

— Искате ли да научите повече за него?

— Да. Колко напреднала технология е и така нататък.

— И какво може да ви подсказва за хората, които са го поставили?

— Точно така. Освен това ми е интересно дали си виждала такова досега.

Въпросът предизвика напрегнато мълчание. Гърни усети, че е преминал тънка граница, и добави:

— Всичко, което можеш да ни кажеш за него, ще е от полза.

— Колко подробности ви интересуват относно техническите и икономическите проблеми, свързани с такова ниво на миниатюризация?

— Толкова, че да ни помогнат да разберем с какво си имаме работа.

— Добре. Това устройство е с две поколения по-напред от онова, което повечето полицейски служби считат за последен писък на технологията. Деветдесет и девет процента от специалистите по електронно следене в света дори не подозират за съществуването на такива устройства. Изяснява ли ти се картината?

— Леле! Какво прави такова нещо закрепено на колата ми?

— Не искам да драматизирам, но очевидно си попаднал в ползрението на противник със сериозни възможности.

— Колко струват тези джунджурийки? — попита Хардуик.

— Много — отговори Уиг. — Но основната пречка не са парите. Проблемът е достъпът.

— Значи говорим за шпионска играчка от доста високо ниво?

Отново настъпи напрегнато мълчание. Гърни усети, че Уиг им е казала всичко, което е готова да им каже, и няма да постигнат нищо, ако настояват още.

— Благодаря, Робин. Много ни помогна. Задължен съм ти.

— Ще ви кажа още нещо. Бъдете *изключително* внимателни. Който използва такава техника, играе с доста по-високи заложи, отколкото ти си свикнал.

Последните думи на Уиг върнаха Гърни към един въпрос, който смяташе за основен, ако искаше да разбере защо Бюрото за криминални разследвания толкова се е фиксирало върху Ричард Хамънд — и разчиташе Хардуик да го изясни.

— Питам се, Джак... имаш ли вече някаква яснота кой от големите клечки насочва ръката на Фентън в хода на разследването?

— Удивително навременен въпрос — отбеляза Хардуик и леко се приведе. — Йерархията, стояща над Фентън, бе темата на разговора, който водех, когато ти влезе във фойето.

— Какво откри?

— Открих, че командната стълбица, в чиято основа е Гилбърт Фентън, е скрита в гъста мъгла. Той е на „специално назначение“ още от откриването на връзката на Хамънд с привидните самоубийства.

— И това „специално назначение“ е извън обичайното му подразделение или изцяло извън Криминалното бюро?

— Никой не знае какво точно става, дори хората, които винаги знаят всичко.

— Обаче...?

— Носят се слухове, че е под крилото на междуведомственото звено по въпросите на националната сигурност.

Мадлин се обърна на седалката и погледна изненадано Хардуик:

— *Национална сигурност*? Какво означава това?

— След атентатите от 11 септември това понятие стана много разтегливо и може да означава всичко, което гадните малки щурмоваци от специалните служби си харесат.

— В този случай...?

— В този случай кой, по дяволите, може да знае?

Мадлин се намръщи:

— Да не би да казваш, че някой от службите за национална сигурност подозира Ричард Хамънд като терорист? Или шпионин? Няма логика!

Хардуик се изсмя мрачно:

— Нищо в мисленето или действията на тези хора няма логика... докато не го погледнеш в светлината на собственото им его. Тогава има перфектна логика.

— Шегуваш се, нали?

— Не ме карай да започвам тази тема. Познавам мнозина от тези надути настървени за власт тъпацы и егоистичните им интриги. Така нареченият Патриотичен закон, Агенцията за вътрешна сигурност и всички корпоративни свине, бозаещи от държавното виме, са нанесли на тази държава по-голяма вреда, отколкото Осама бен Ладен би могъл да сънува. Накратко, Америка се преебава сама, отпред и отзад. Сега играта е в ръцете на шпиони и мошеници — с неограничен достъп до личния ни живот.

Гърни изчака гневът на Хардуик да се уталожи, преди да зададе следващия си въпрос:

— Освен за промяната в йерархията на подчинение на Фентън успя ли да откриеш друго?

Хардуик шумно издуха носа си в мръсната кърпичка, преди да отговори:

— Научих някои дребни подробности, които могат да бъдат полезни. Например, преди да постъпи на служба в щатската полиция, Фентън изкарал три тура в армията. Последният — в разузнаването.

— Това да не се окаже някаква шпионска драма? — смая се Мадлин.

Хардуик сви рамене:

— С всички тия хипнози и контрол на поведението почва да прилича на „Манджурският кандидат“.

— Това е филм — напомни Гърни — не е истински случай.

— Няма причина да смятаме, че не може да се случи — изтъкна Хардуик, като се наведе още напред. — Обзалагам се, че в разузнавателните служби е пълно с тарикатчета, които постоянно търсят как да постигнат такъв контрол върху съзнанието.

Гърни реши да върне разговора към главната тема:

— Службата на Фентън в разузнаването може да е свързана със смяната на началниците му. Но в момента още не знаем достатъчно, за да си правим изводи. Други открития?

— Това е засега.

— Нещо в гейската връзка?

— Какво например?

— Не знам. Но тя толкова се набива на очи, че няма как да я пренебрегнем — терапията за осъзнаване на хомосексуалността на Хамънд, демонизирането от страна на Боуман Кокс. Бих искал да знам дали в миналото на Уензъл и Балзак има нещо, свързано с хомосексуалност или хомофобия.

— Боби Бекър от Палм Бийч може да даде някаква информация за Уензъл. Нямам пряка връзка с полицията на Тийнек, затова за Балзак ще е по-трудно да научим. Познавам все пак хора, които познават други хора... Но по тази линия ще трябва време. Други въпроси?

— Същите като миналия път. Излезе ли нещо интересно за Норис Ландън? Или за Остин Стекъл — освен че е поправил се крадец, наркоман и мошеник? Имам и един нов въпрос. Ако Пардоза е

имал странно обаждане, което го е накарало да отиде в имението „Вълчето езеро“, дали и Уензъл и Балзак не са получили такива?

Хардуик въздъхна:

— По-лесно щяхме да получим отговори, ако можехме да показваме полицейски значки. Авторитетът на закона е много полезен.

Гърни се усмихна, за да скрие нетърпението си:

— Мисля, че се разбрахме, че следващата ти задача ще е да посетиш родителите на Пардоза.

— Да. И да се надяваме, че ще си спомнят писмата на малкия Стиви от летните лагери, включително имената на другите деца, които е срещнал там.

— Ако не те познавах добре, Джак, бих си помислил, че мразиш да ходиш по задачи.

— Майната ти, Шерлок.

29.

След като Хардуик потегли с пълна газ на юг за необещаващата голям успех мисия във Флорал Парк, Гърни и Мадлин поседяха известно време мълчаливо в паркираното субару.

— Добре ли си? — попита той.

— Не.

— Какъв е проблемът?

— Всичко става все по-зловещо и по-сложно.

Един порив на вятъра духна кристалчета суграшица под навеса и те забарабаниха по предното стъкло. Мадлин примигна, сякаш шумът я върна към действителността.

— Хайде да тръгваме към Вълчето езеро, преди времето да се влоши.

Гърни кимна, запали и потегли по Удпекър Роуд към Северната магистрала.

— Маги, сигурна ли си, че не искаш да зарежем всичко?

— Сигурна съм. Но не защото харесвам Хамънд. Точно обратното. Той е разглезен гений с извратена зависимост от грижовната си до вманиаченост сестра. Ако съдим по историята за трупа в багажника, освен това е малко луд. Но не вярвам, че е убиец, контролиращ мислите на жертвите си. И знам, че ако се скрием от проблема, той няма да се реши.

Гърни имаше чувството, че един от стълбовете на живота му се разклаща. От момента на пенсионирането му като полицаи Мадлин беше предвидима в едно отношение: постоянно го караше да престане да мисли за убийства и хаос и да съсредоточи вниманието си върху новия си живот на село. Никога не би го посъветвала да продължава разследване.

Промяната беше коренна и обезпокоителна.

* * *

Отбиха се да обядват на спокойствие в един тайландски ресторант в Лейк Плесид, макар че никой от двамата нямаше много апетит, и пристигнаха във „Вълчето езеро“ малко след четири. Вече се смрачаваше и температурата падаше.

Когато влязоха във фойето на хотела, Остин Стекъл тъкмо излизаше от Големия салон. Зад него Гърни видя плахото блещукане на току-що запален огън.

Стекъл се усмихна напрегнато, голата му глава бе запотена.

— Здравейте, тъкмо вас очаквах. — Кимна на Мадлин и се обърна към Гърни: — Уредих това, което искахте. Обаче Пейтън имал планове за вечерта. За утре също. И след това кой знае, ако разбирате какво искам да кажа. — Дръпна ръкава си и погледна лъскавия „Ролекс“. — Затова, ако искате да говорите с него... най-добре да отидете веднага.

Гърни погледна жена си и тя сви рамене. Пак се обърна към Стекъл:

— Няма проблем да е сега. Всъщност по-добре след петнайсет минути. Трябва да мина първо през стаята. Той очаква ли ме?

— Да, може да се каже. Ще му се обадя да го предупредя. Ще му кажа, че ще сте там след петнайсет минути. Знаете пътя, нали?

— Да.

— С Пейтън понякога се говори трудно. Да не кажете, че не съм ви предупредил.

— Свикнал съм с трудни разговори.

Стекъл се прибра в офиса си.

Гърни и жена му се качиха в апартамента.

В главната стая беше тъмно. Вятърът стенеше покрай балконската врата. Гърни светна при вратата, после пресече стаята и запали лампата до дивана. Помисли дали да не запали и газената в другия край на помещението, онази с гравюрата на вълк в основата, но реши да не го прави. По-добре да я запази за резерва, в случай че пак спре токът.

Извади от джоба си широкообхватния скенер за електронни устройства, който му беше дал Хардуик, и го включи. Стартовият екран имитираше смартфон.

Мадлин, все още с яке, шал и плетена шапка, го гледаше.

— Стаята ли ще провериш?

Той я погледна предупредително — напомняне, че ако някой подслушва, не трябва да разбира за подозренията им.

В съответствие с инструкциите на Хардуик Гърни нагласи настройките. След по-малко от минута устройството беше в работен режим и на дисплея се появиха очертанията на стаята, в която се намираха.

Докато Гърни обикаляше помещението, на екранчето се появи червена точка, после — втора. Местоположението им се виждаше ясно в очертанията на стените. Отстрани бяха изписани разстоянието на всяко от устройствата от най-близката хоризонтална и вертикална повърхност (в този случай — от пода и стените), видът им, честотата и силата на сигнала. Най-отдолу данните бяха обобщени в един ред: **УСТРОЙСТВА В РАЙОНА НА СКАНИРАНЕ: 2 АУДИО, 0 ВИДЕО.**

Гърни направи още едно измерване, за да потвърди данните. Освен това искаше да види дали ще се появят други устройства, но скенерът показваше само тези две. Той го изгаси и прибра в джоба си. Обърна се към Мадлин, която го бе наблюдавала загрижено, и посочи мълчаливо двете места.

Първото беше големият портрет на Уорън Хардинг над барчето. Второто бе мобилният ѝ телефон на масичката до дивана.

Изражението ѝ се смени от недоумение на гняв.

Гърни искаше да огледа внимателно двете места, за да провери откритията на скенера. И понеже параметрите на излъчване бяха много различни, живо се интересуваше дали между двете подслушвателни устройства има същата разлика в технологиите, както между проследяващите в колата му. За да извърши проверката, без да издаде какво прави, трябваше да заглуши характерните шумове от манипулацията е предавателите.

И преди беше попадал в ситуации, когато се е налагало тайно да направи оглед на подслушвателно устройство. Основното правило бе, че звуковият камуфлаж трябва да е адекватен за обстановката. Бръмченето на блендер или кухненски робот можеше да заглуши почти всеки шум, но имаше малко ситуации, в които бе възможно да се използва, без да събуди подозрения. Обикновеният разговор не беше достатъчно силен. Перкусионна музика, гръмогласен смях, течаща вода — всички те можеха да свършат работа в подходяща обстановка, но нямаше да прозвучат на място сега.

Гърни огледа стаята за вдъхновение и в този момент решението му се представи само, когато Мадлин внезапно кихна.

След кратко замисляне той отиде при сака си, извади малък бележник и го отвори на бяла страница. Показа я на Мадлин и започна да пише: „Прави каквото ти напиша. Дръж се естествено. Когато кимна, престори се, че кихаш, прочисти гърлото си или се покашляй няколко пъти. Сега започни да подсмърчаш и се покашляй.“

Тя подсмръкна силно и прочисти гърлото си.

Гърни се престори на загрижен:

— Ох, още в колата си го помислих. Май се разболяваш. Или алергията ти пак се обажда.

— Може би е алергията. Такова чувство имам.

— Имаш ли представа от какво може да е предизвикана?

— Не знам. Нещо в стаята? В колата? Във въздуха? Знам само, че адски ми дращи в носа и гърлото.

Мадлин говореше толкова убедително, че Гърни почти й повярва.

— Носиш ли нещо, което може да я облекчи?

— Мисля, че не.

— Може утре да се отбием да купим.

Той й даде знак да дойде при него и се приближи до портрета. Пресегна се над бутилките върху бара и точно когато хвана рамката, кимна.

Мадлин изведнъж се разкиха, а Гърни повдигна картината, като внимаваше за кабела, на който бе закачена, и надникна отзад. Веднага забеляза, че краищата на въженцето са пъхнати в пластмасови маркучета, всяко от които можеше да побере подслушвателно устройство с размера на запалка. Самият кабел можеше да е замаскирана антена. Естеството на скривалището подсказваше стандартно аудио устройство, достъпно за всеки, който иска да си го купи. На фона на още кихане от страна на Мадлин Гърни върна картината в предишното ѝ положение на стената.

Огледът на мобилния ѝ телефон бе по-голямо предизвикателство.

Гърни посочи на Мадлин края на дивана откъм масичката. Опита се да симулира загриженост:

— Мила, защо не си легнеш и не се опиташ да си починеш? Може би да се стоплиш с одеяло?

— Не съм уморена. Само това дращение в гърлото ми... Като че ли е възпалено. Може би все пак съм настинала.

— Поне седни малко. Качи си краката на табуретката. Няма да навреди, ако малко се отпуснеш.

— Добре. Поне няма да ми навреди.

Това звучеше пресипнало и автентично. От опит Гърни знаеше, че с раздразнен тон разговорът звучи по-истински.

Тя седна на дивана и пак започна да подсмърча и да прочиства гърлото си.

Гърни отиде до масичката и постави ръка върху телефона ѝ, за да провери температурата му. Беше съвсем студен, а не загрял както очакваше.

Най-често срещаният начин за проникване в чужд телефон, е като се модифицира софтуерът, тъй че хакерът да може да управлява дистанционно функциите на апарата — например микрофона и предавателя, като по този начин го превърне в устройство за подслушване.

Този подход обаче оставя следи — най-лесна за забелязване е топлината, генерирана от батерията. Тъй като скенерът показваше излъчване на сигнал от телефона, Гърни очакваше да е загрял. Това, че не беше, означаваше, че има нещо странно.

За да научи повече, трябваше да разглоби самия апарат.

С Мадлин имаха един и същи модел. Гърни извади своя, за да направи предварителен оглед. За да свали задния капак, явно имаше нужда от много малка отвертка.

За щастие, между нещата, които Мадлин машинално вземаше, когато тръгваха нанякъде, имаше комплект за поправка на очилата ѝ — а той съдържа миниатюрни винтчета за рамките и съответната миниатюрна отвертка за завиването им.

Изглеждаше подходящ размер.

За да поддържа естествен разговор, той каза:

— Би трябвало да има разлика между чувството при настинка и при алергия. Можеш ли да определиш какво имаш?

Тя отговори точно както се очакваше: с несвързано, примесено с много подсмърчане описание на неприятните усещания свързани с всеки от двата проблема. През това време Гърни разглоби телефона си,

за да има модел, с който да сравни нейния и да забележи евентуални аномалии.

Остави частите на масата и внимателно взе телефона на Мадлин. Даде ѝ знак да подсмърча и да кашля, после демонтира задния капак и извади всички части до своя. На пръв поглед изглеждаха еднакви. Когато се вгледа по-внимателно обаче, забеляза малка разлика в ъгълчето, където се намираше микрофонът.

Направи няколко снимки от различни ъгли. Докато Мадлин ту кихаше, ту пресипнало се оплакваше от дращене в гърлото, Гърни пак сглоби телефоните и затегна винтчетата.

— Може би ще ти стане по-добре, ако подремнеш — предложи.

— Ако заспя сега, няма да мога да спя през нощта. — Прозвуча толкова измъчено, че Гърни с усилие си припомни, че е само представление. — Трябва ли да ходиш някъде?

Гърни погледна часа. Трябваше да бъде при Пейтън след по-малко от пет минути. Бързо написа имейл на Робин Уиг и прикачи снимките от разглобения телефон на Мадлин. Включи данни за марката, модела и серийния номер, а също честотата на предаване, която бе засякъл. Накрая добави: „Скенерът показва активно излъчване, но няма забележимо нагряване на батерията или изтичане на заряд. Възможно вградено устройство при микрофона? Дай съвет.“ И го изпрати.

В края на крайбрежния път портата на внушителната резиденция „Гол“ бе отворена. Намусеният пазач, едва видим в сумрака, посочи криволичетата алея, водеща към грамадната сива сграда.

Когато Гърни се качи до входната врата, тя се отвори автоматично, за да го пусне в просторен вестибюл с висок таван и облицовка от полиран чам. Дизайнът беше просто по-величествена версия на повсеместно разпространения адирондакски стил. Осветлението бе осигурено от три огромни полилея от колела на каруца.

От мястото, където бе застанал на входа, високо на отсрещната стена се виждаше портрет на достолепен мъж с тъмен костюм — вероятно злополучният герой от семейната легенда на Гол. Високото чело и раздалечените очи излъчваха хладина. Масивната брадичка издаваше силна воля и създаваше впечатление за човек, свикнал да получава своето.

— Заповядайте вътре — каза женски глас с изразен чужд акцент. Гърни влезе.

Вратата се затвори бавно зад него, разкривайки пред смаяния му поглед блондинка, носеща единствено прашки. Тя държеше малко дистанционно устройство, вероятно за масивната врата. Тялото ѝ, твърде съблазнително, за да бъде изцяло продукт на природата, беше мокро. Сивите ѝ очи бяха по-студени от всичко, което Гърни бе виждал досега.

— Елате с мен.

Тя се усмихна подканващо, обърна лъщящия си гол гръб към него и тръгна по един коридор. В края на коридора отвори стъклена врата, водеща към помещение, което очевидно бе част от пристройка към оригиналната къща.

Съдейки по облеклото на водачката си, или по-скоро по липсата на такова, Гърни не би се изненадал, ако влязат със зала с басейн. Вместо това попадна в ароматната топлина на тропическа оранжерия. Тихата ритмична, примитивно звучаща музика, която се чуваше,

създаваше атмосфера, толкова далечна от Адирондакс, колкото човек може да си представи.

Към високия стъклен таван се издигаха дървета с буйни корони. Една кръгла платформа от полиран махагон бе заобиколена с туфи папрат и покрити с мъх дънери, върху които растяха орхидеи. От нея в различни посоки тръгваха пътеки със същото махагоново покритие и се скриваха в тропическата растителност. Сред свежите листа Гърни чу ромон на фонтан или малък водопад.

По средата на платформата имаше две плетени кресла от ротанг, обърнати едно срещу друго, и масичка от същия материал между тях. Едното бе заето от тъмнокос мъж със скъп на вид бял халат.

Полуголата жена се приближи до него и му каза нещо, което Гърни не чу от ритмичната фонова музика.

В отговор мъжът се усмихна вяло и бавно плъзна ръка между бедрата ѝ.

Гърни почти очакваше да стане свидетел на порно представление. Но след малко, след като реагира на нещо, казано от мъжа, с полусмях полуизмъркване, жената небрежно се отдалечи по една от махагоновите пътеки между растителността. Точно преди да се скрие в мини джунглата, тя погледна Гърни и бавно завъртя език между сочните си устни — жест, колкото съблазнителен, толкова и напомнящ за някакво влечуго.

След като тя изчезна, мъжът с халата махна на Гърни към празното кресло:

— Седнете. Вземете нещо за пиене.

Гласът му беше звучен баритон, изговаряше думите бавно и лениво, като че ли беше пиян или упоен е наркотици. Посочи подканващо масичката, на която Гърни забеляза бутилка водка „Грей Гус“, кофичка с лед и две чаши.

Той остана прав.

— Господин Гол?

Мъжът се усмихна бавно, после се засмя:

— Остин ми каза, че някой си детектив Гърни иска да говори с мен. Каза, че сте частен детектив на Джейн Хамънд.

— Може и така да се каже.

— Значи работата ви е да докажете, че нейният скапан брат не е убил моя скапан брат?

— Не точно.

— Ако това е тайната ви мисия, няма нужда да отричате, защото не ми дреме дали е вярно, или не. Хайде, седнете и пийнете нещо.

Гърни седна и столът му бе достатъчно близо до упоеното, самодоволно лице, за да разпознае същата костна структура, която бе забелязал в пламенната, решителна физиономия на портрета във вестибюла. Това свидетелстваше както за мощта, така и за ограниченията на общите гени.

Детективът се облегна назад и огледа просторното стъклено помещение. Навън се беше стъмнило и вътрешната светлина — идваща от насочени под ъгъл нагоре халогенни прожектори, скрити между растенията — образуваше чудати сенки навсякъде. Когато отново погледна Пейтън Гол, тъмните очи на младежа бяха втрещени в него.

Гърни се наведе напред:

— Ще ви кажа защо съм тук. Искам да разбера защо четирима души са умрели, след като са имали сеанс при Ричард Хамънд.

— Нима се съмнявате в официалната версия на полицията? — попита Гол с тон, сякаш казваше някакво нелепо клише.

— Разбира се, че се съмнявам. А вие?

Гол се прозина, сипа си още водка и отпи глътка. Задържа чашата пред лицето си и погледна над нея.

— Значи не мислите, че тоя шарлатанин ги е убил?

— Ако имате предвид доктор Хамънд, не, не мисля. Поне не по начина, подсказан в полицейската хипотеза. И честно казано, господин Гол, вие също май не мислите така.

Гол се вгледа в Гърни над ръба на чашата си, като затвори едното си око, сякаш се прицелваше.

— Наричайте ме Пейтън. Моят пресвети брат беше господин Гол. Аз нямам амбиция да поема тази титла.

Тонът му бе надменен, злобен и нелеп. Тон на егоистичен, властен пияница — опасно дете в тялото на възрастен. Това не беше човек, с когото Гърни би искал да дели една стая, ако имаше избор, но сега имаше въпроси, които трябваше да зададе.

— Кажете ми, Пейтън, ако Ричард Хамънд не е отговорен за смъртта на Итън, кой според вас е?

Гол смъкна чашата си няколко сантиметра и се вгледа в нея, сякаш съдържаше списък с евентуални извършители.

— Бих ви посъветвал да се съсредоточите върху хора, които го познаваха добре.

— Защо?

— Защото нямаше как да опознаеш Итън, без да го намразиш.

Въпреки театралното звучене на това изказване, Гърни усети истинска емоция в него.

— Кое беше най-омразното в него? — попита той.

На пьянското лице се изписа гняв:

— Илюзията, която създаваше.

— Не беше ли такъв, какъвто изглеждаше?

Гол се изсмя мрачно:

— Отдалеч беше като ангел. Отблизо — не толкова. Толкова беше влюбен в себе си, по най-лошия начин — стилът на абсолютния праведник, на всезнайко, който разбира от всичко. Шибано властно копеле!

— Сигурно много сте се ядосали, когато е променил завещанието си във ваш ущърб.

Пейтън замълча за момент.

— Такава ли била работата?

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа — затова ли сте дошли? Мислите, че полицията греши... че Ричард, педерастът хипнотизатор, е невинен... и че аз съм накарал тия шибаняци да се самоубият? Това ли мислите?

— Не мисля, че сте накарали някого да се самоубие. Това изглежда невъзможно.

— Тогава какво намекувате, по дяволите?

— Просто се питах дали сте се ядосали, след като Итън промени завещанието си.

— Разбира се, че се ядосах. Свети Итън беше гаден пуритан, който мразеше начина, по който се наслаждавах на живота, и винаги търсеше как да ме накаже. „Прави каквото ти казвам, иначе нищо няма да получиш. Прави каквото ти казвам, иначе ще ти отнема всичко. Прави каквото ти казвам, иначе наследството ще отиде при първия тъпак, който се появи.“ Скапано властно копеле, което иска да командва всички! Кой го е упълномощил да оправя света?

Гърни кимна:

— Сигурно сега, след като вече е мъртъв, ви е по-лесно.

— О, да — усмихна се Пейтън.

— Дори след промяната на завещанието ще получите цял тон пари. И ако полицията докаже, че Хамънд е замесен в смъртта на Итън, всичко, приписано на него, ще се върне при вас. Ще получите петдесет и осем милиона накуп.

Гол отново се прозина.

Прозаявката, знаеше Гърни, е двусмислена реакция, която може да означава както отегчение, така и изнервеност. Почуди се кое от двете е валидно в момента.

— Имате ли планове за всички тези пари?

— Плановете ме отегчават. Парите ме отегчават. Парите трябва да се гледат, управляват, кътат. Трябва да се инвестират, балансира, манипулира. Трябва да мислиш за тях, да говориш за тях, да се притесняваш за тях. Страшна досада. Животът е прекалено кратък за всички тези глупости. За всичкото това планиране.

— Слава богу, че го има Остин, нали?

— О, да. Самият Остин е един досаден негодник, но има талант да планира. Разбира от пари. Грижи се добре за тях. О, да, слава богу, че има гадни малки досадници като Остин.

Мислите ли да го оставите като управител на състоянието на Гол?

— Защо не? Той може да поддържа нещата, докато аз живея, както ми изнася да живея. — Пейтън намигна на Гърни. Мързеливо, лукаво, похотливо намигване. — Така всички ще са доволни.

— Освен четиримата умрели.

— Това е ваша работа, детективе. Остин инвестира милионите на Гол. Аз шиbam най-красивите жени на света. А вие си тровите живота, като се занимавате с мъртви хора. Всеки има нещо, за което го бива. Така е устроен светът.

Като по сигнал мократа блондинка отново се появи. Този път бе чисто гола.

31.

Гърни завари Мадлин в Големия салон, в кресло пред камината. Очите ѝ бяха затворени, но ги отвори, когато той седна до нея.

— Добре ли мина срещата?

— Не мога да реша дали Пейтън е най-самовлюбеният глупак на света, или само се преструва на такъв.

— Защо му е да го прави?

— Не знам. Но останах с впечатление, че играе роля.

— Човек, който може да прави каквото поиска?

— Каквото и когато поиска.

— Сам ли беше?

— Не точно.

Тя се загледа в огъня.

— Е, какво научи?

— Че е мразил Итън. Че го е смятал за нетърпим гадняр, искащ да контролира всички. Че изобщо не му дреме как е умрял и кой може да го е убил. Че парите го отегчават. Че разчита изцяло на Стекъл, за да го отърве от бремето да управлява състоянието на Гол. И че единственото, което иска от живота, е да се чука до несвяст със силиконова курва в сауна.

— Обаче не си сигурен?

— Не съм убеден, че е толкова разхайтен, колкото се представя — развей прах, който гледа само удоволствията. Мисля, че има и друга страна, която не виждам.

— И... какво ще правиш сега?

— Сега ли? Трябва да проверим къщата на Хамънд. Джак предположи, че и там има подслушвателни устройства. Мисли, че така Фентън е научил за неговото участие. Но иска да е сигурен.

— Имаш предвид в момента ли?

Гърни погледна часовника си:

— Моментът е подходящ колкото всеки друг, освен ако не искаш да направя нещо за осигуряване на вечерята преди това.

— Не съм гладна... Но искам да дойда с теб. Проблем ли е?

— Никакъв.

Гърни извади телефона си и набра номера на Джейн.

* * *

Двайсет минути по-късно двамата с Мадлин стояха в антрето на бунгалото и изтупваха дрехите си от ледени кристалчета.

Разтревожената Джейн взе якетата и шапките им и ги закачи до вратата.

— Нещо случило ли се е?

Гърни се усмихна. Нямаше нужда от тези думи — те бяха изписани на лицето на Джейн.

— Искам само да ви осведомя как върви разследването досега и да ви задам няколко въпроса, ако нямате нищо против.

Тя ги заведе в хола на бунгалото, където Ричард разпалваше скромнен огън. Изражението му беше празно.

— Извинявайте, че идвам без предварителна уговорка, но реших, че е полезно да ви разкажа какво ново съм открил — каза Гърни.

Очевидно без никакъв ентусиазъм Хамънд им посочи дивана. Когато те седнаха, двамата с Джейн се настаниха срещу тях. На масата до креслото на Хамънд имаше два лаптопа, и двата — включени.

— Е? — попита психологът. Немигащите му очи бяха смущаващи както винаги.

Гърни посочи компютрите:

— Надявам се, че не ви прекъсвам.

— О, не. Само малко вуду.

— Моля?

— При последното ви идване попитахте за интереса ми към проклятията, използвани от шаманите. Това ми напомни за последната ми статия на тази тема, която така и остана недовършена. Реших да я довърша сега. При моята репутация на човек, убиващ с магия, интересът ще е голям.

— Любопитно ми е да чуя повече за нея, стига да не е на прекалено научен език.

— Представлява практическо описание на начините да се прекъсне силата на заклинанието.

Мадлин вдигна вежди:

— Да не би да казвате, че тези магии наистина убиват хора?

— Да. Всъщност вуду магията може би е най-елегантното оръжие на света.

— Как действа? — попита Гърни.

— Започва с вярата. Израснали сте в общество, където всички вярват в свръхестествените сили на шамана. Казали са ви, че магиите са смъртоносни и сте слушали истории, които го доказват. Вярвате на хората, които разказват тези истории. И накрая виждате доказателството със собствените си очи. Виждате човек, на когото са направили заклинание, и после как изтлява и умира.

Мадлин го изглежда уплашено:

— Как е възможно?

— Възможно е, защото жертвата вярва, че се случва.

— Не разбирам.

— Не е толкова сложно. Нашият ум постоянно търси причинно-следствени връзки. Това е необходимо за оцеляването ни. Но понякога грешим. Човек, който знае, че са му направили магия и вярва в силата ѝ, изпада в ужас, защото вярва, че е обречен. Страхът убива апетита му. Той почва да слабее. Вижда в тази загуба на тегло доказателство, че смъртта наближава. Това още повече го ужасява. Продължава да слабее, губи сили, разболява се. Вижда болестта — всъщност причинена от собствения му страх — като резултат от магията на шамана. Колкото повече се увеличава страхът му, толкова повече се задълбочават симптомите, подхранващи този страх. И след време тази порочна спирала го убива. Човекът умира, защото е повярвал, че умира. И смъртта му затвърждава вярата на племето в силата на магията.

— Впечатляващо — призна Гърни. — Убиецът не е докоснал жертвата, механизмът на убийството е психологически и смъртта на човека, на практика, е причинена от самия него. — Да.

— Много прилича на теорията на Фентън за четирите самоубийства.

— Да.

Напрегнатата тишина, която последва, бе прекъсната от Мадлин, която попита:

— Не споменахте ли, че магията може да бъде развалена?

— Да, но не по начина, който може би си представяте. Някой с научно мислене може да се опита да убеди жертвата, че вуду е шарлатанство и действа само върху хора, вярващи в такива глупости. Този подход обикновено не действа и жертвата умира.

— Защо?

— Защото подценява силата на убежденията. Когато се сблъскат, фактите не могат да се мерят с убежденията. Може да си мислим, че убежденията ни се основават на факти, но истината е, че фактите, които възприемаме, се основават на убежденията ни. Голямата илюзия на аналитичния ум е, че фактите могат да убеждават. Хората не умират, за да защитават факти, а за да защитават убежденията си.

— Какъв тогава е отговорът? Ако видите жертва на проклятие, която страда и бавно си отива, какво ще направите?

Хамънд се втренчи в лицето ѝ с нечовешките си очи:

— Номерът е да приемеш силата на магията, а не да я отричаш.

— Да я приемеш... как?

— Когато бях в Африка, веднъж ме помолиха да говоря с един човек, който беше прокълнат от местния шаман и както може да се очаква, бе започнал да се стопява. Един западен психиатър беше пробвал логическия метод, но без резултат. Аз възприех друг подход към разума на човека. Накратко, казах му, че в миналото местният шаман толкова е злоупотребявал с мощта на вуду за собствено благодетелстване, че духовете са му отнели силата. Обясних му, че за да запази позицията си, за да не научи племето, че е изгубил магическите си способности, е почнал да трови жертвите си. Измислих цяла история, включително подробности около смъртта на друга жертва наскоро — точно как става, как симптомите на отравянето имитират признаците на истинска магия. Докато говорех, виждах как разказът ми се запечатва в ума на човека. И в крайна сметка подейства. Подейства, защото той можеше да приеме обясненията ми, без да се откаже от изконната си вяра в силата на вуду.

Мадлин потъна в мълчание, явно ѝ беше трудно да осмисли всички следствия от това.

— Какво стана с шамана? — попита Гърни.

— Скоро след като слухът, че е изгубил силата си, се разпространи, в хамака му попадна смъртоносно отровна змия. — Хамънд сви рамене. — Шаманите си създават много врагове. В

Африка има твърде много опасности. Твърде много възможности за отмъщение.

— Чувствате ли се виновен за смъртта му?

— Не по-виновен за смъртта му, отколкото за спасението на човека, когото се опитваше да убие.

Докато разсъждаваше над чутото, Гърни си даде сметка за страни от природата на Хамънд, които досега не беше забелязал — решителност, прагматизъм, готовност да изцапа ръцете си в опасна ситуация. Докато се опитваше да измисли как да проучи по-добре тези качества, телефонът му изпиука.

Погледна дисплея. Текстовото съобщение от непознат номер бе кратко, обезпокоително и за момент неразбираемо.

СЕКРЕТНА ТЕХНОЛОГИЯ. СЪВЕТВАМ
НЕЗАБАВНО ОТТЕГЛЯНЕ. У.

В следващия момент осъзна, че това е отговор на снимката, която бе изпратил на Уиг от вътрешността на телефона на Мадлин. Тя пак го предупреждаваше: видът на подслушвателното устройство подсказваше, че са замесени хора, с които не трябва да си има работа.

Искаше да говори с нея, даже се изкуши да ѝ се обади, но го спря тайнственият тон на съобщението. Хрумна му все пак, че може да използва получаването на есемеса като естествено прикритие на сканирането за електронни устройства, което беше истинската цел да дойде в бунгалото.

Гърни стана от дивана и си придаде смутено изражение.

— Извинявайте, но изникна нещо. Трябва да свърша малко работа.

Отдалечи се и незабелязано смени истинския си телефон със скенера от джоба си. Бавно отиде в другия край на стаята, като че ли искаше да се уедини. Включи скенера, нагласи настройките и започна да обикаля из помещението, като се взираше в дисплея, сякаш чакаше да се активира лоша интернет връзка.

Джейн стана и отиде да направи нещо в кухнята.

Гърни видя очертанията на стаята на дисплея и веднага след това се появиха три червени точки — три различни предавателни

устройства, всяко с различна честота.

В същото време подслушваше разговора на Мадлин с Хамънд.

— Искате да кажете, че сте спасили живота на жертвата, като сте измислили лъжлива история?

— Като му дадох алтернативен начин да разбере болката си.

— Обаче е било лъжа.

— И това ви притеснява? Може би сте прекален идеалист.

— Защото ценя истината ли?

— Може би я цените прекалено високо.

— Каква е алтернативата? Да вярвам на лъжи ли?

— Ако бях казал на онзи заблуден човек истината — че вуду няма собствена магическа сила, а е само трик и собственият ум на жертвата я обрича на бавно самоубийство — нямаше да ми повярва. Предвид културата, в която е израсъл, няма как да ми повярва. Щеше да отхвърли истината като еретични брътвежи. И в резултат от това щеше да умре.

— Значи истината не е важна?

— Важна е. Но не е най-важното нещо. В най-добрия случай тя ни помага да живеем. В най-лошия ни погубва. — Хамънд, още седнал в креслото до огъня, се наведе към Мадлин. — Истината се надценява. Това, от което реално имаме нужда, е поглед върху нещата, който да прави живота ни годен за живеене.

Настъпи дълго мълчание. Когато Мадлин пак заговори, думите ѝ бяха все така предизвикателни, но вече не с предишния настъпателен тон:

— Това ли правите като терапевт? Измисляте правдоподобни лъжи, с които пациентите ви могат да живеят?

— Правдоподобни истории. Начини за разбиране на събитията в живота им, на особено травмиращи събития. Не е ли по-добре приказка, която ти помага да живееш по-щастливо, отколкото истината, с която не можеш да се примириш?

След кратка пауза тя отговори тихо:

— Може би сте прав.

От една страна, Гърни се опитваше да осмисли току-що казаното от Хамънд и последвалата реакция на Мадлин, която го изненада и разтревожи. Същевременно се стараяше да се съсредоточи върху

данните на скенера. Второто му усилие бе прекъснато от следващия коментар на Хамънд:

— Може би в живота ви има събитие, което не сте успели да наместите адекватно в история, с която можете да живеете спокойно. Това е често срещан източник на страдание. Но това страдание може да бъде облекчено.

Пак настъпи тишина и Гърни отново се фокусира върху скенера. Обиколи още веднъж помещението, за да засече точното местоположение на устройствата. Бяха на сравнително централни позиции — близо до места, където най-често се провеждат разговори: креслата и дивана до камината, масата за хранене, едно бюро със стационарен телефон на него.

Едната червена точка на схемата показваше подслушвателно устройство в основата на дървена подставка за саксии, пълна с филодендрони. Друго, с подобна честотна характеристика, беше на по-малко от три метра от първото, в един свещник от ковано желязо. Вниманието на Гърни обаче бе привлечено от третото. То беше с честота на предаване в свръхвисокия диапазон, подобно на микроскопичния предавател в мобилния телефон на Мадлин, и изглеждаше разположено в деликатния връх на една антикварна лама с подставка на пода.

Гърни изключи скенера и го прибра в джоба си. Приблжи се до лампата и огледа малкия орнамент на върха на абажура с формата на миниатюрна ваза, изрязана от матов скъпоценен камък. Беше с наситено зелен цвят и изпъстрен с алени петна.

Джейн се върна от кухнята.

— Свършихте ли онова, което трябваше?

— Да. — Гърни се отдръпна от лампата. — Приключих. Извинявайте за прекъсването. Трябва обаче да ви информирам за някои неща и да ви задам няколко въпроса.

— Чу ли, Ричард?

Той я погледна и събра пръсти под брадичката си. Насочи вниманието си, с видима неохота, от Мадлин към Гърни.

— Слушам.

След като се увери, че помещението се подслушва, Гърни се колебаеше каква част от информацията да сподели. Едно беше сигурно — не искаше да застрашава Анджела Кастро. За другото щеше да

импровизира. Хрумна му, че би било интересно да научи мнението на Хамънд за вероятността някой да го следи.

— Минавало ли ви е през ума, че в къщата и колата ви може да има подслушвателни устройства?

— Даже бих се изненадал, ако няма.

— Взели ли сте предпазни мерки?

— Не. Нямам какво да крия.

— Добре. Да сменим темата. Колко луд е Пейтън Гол?

Хамънд се усмихна вяло:

— Запознахте ли се вече с него?

— По-рано днес. В оранжерията му. В компанията на една гола жена.

— Само една?

— Това обичайно ли е?

— О, да, то е ежедневие за него.

— Значи не е било постановка за пред мен?

— Имате предвид, че не се е преструвал на глупак, за да го задраскате от списъка със заподозрени?

— Нещо такова.

— Бих казал, че сте видели истинската му същност.

— Твърдеше, че парите го отегчават и че не се интересува от тях.

Истина ли е, или лъже?

— Истина е, доколкото управлението на пари изисква определено внимание и търпение, които той просто не притежава. Но е лъжа от гледна точка на огромния му интерес към това, което може да си купи с тях.

— Тоест Пейтън получава кокаина и курвите, а Остин — финансовите доклади.

— Нещо такова.

— Добре, друг въпрос. Научих от надежден източник, че поне един от загиналите е получил странно телефонно обаждане една-две седмици преди да дойде в имението „Вълчето езеро“. Възможно е онзи, който му се е обадил, да го е посъветвал да дойде при вас.

— Какво „странно“ има в това?

— Останал е с впечатлението, че трябва да запази обаждането в тайна — и че има опасност дори да бъде убит, ако разкаже на някого за него.

— Да бъде убит? — изненада се Хамънд. — Ако каже на някого за препоръката да дойде при мен?

— Така е казал тогава. Това говори ли ви нещо?

— Абсолютно нищо.

— Ходили ли сте на летен лагер?

— Моля?

— Летен лагер. Ходили ли сте някога? Като дете или възпитател? Или в някакво друго качество?

— Не. Защо питате?

— Дълго е за обяснение. Но ако не сте ходили никога на лагер, няма значение.

— Щом казвате. — Хамънд прозвуча раздразнено като човек, който е свикнал сам да решава дали нещо е важно, или не е. — Други въпроси?

— Ще споделя само едно наблюдение. Мисля, че нещата започват да се изясняват. Не казвам, че крайт се вижда, но съм почти сигурен, че картината няма да е тази, която Тил Фентън иска да представи.

Джейн, която досега мълчаливо следеше разговора, се обади за първи път:

— Благодаря! Никога не съм се съмнявала в способността ви да разкриете истината, но е хубаво, когато го чувам от вашата уста.

— Имам един въпрос — обърна се Мадлин към Хамънд с тон, подсказващ, че въпросът ѝ е породен от нещо, което досега си е мислила. — Относно спомена ми за нещо, което се случи в далечното минало недалеч от тук. Мислех, че като дойда, това ще ми помогне да го преодоля. Но не стана. Дори стана още по-мъчително. Освободих спомена. Но не знам какво да правя с него. Не мога да се отърва от него. Но и не мога да се помирим с него. Не знам какво да правя.

— И въпросът ви е...? — попита с тих глас Хамънд и се усмихна.

— Помагали ли сте друг път на човек с подобен проблем?

— Да. Както казах по-рано, често помагам на хора да преодоляват травми от минали събития.

— Мислите ли, че можете да помогнете на мен?

Гърни едва сдържа подтика си да я прекъсне, да отклони молбата ѝ.

Не каза обаче нищо от страх да не прозвучи прекалено рязко. Запази каменно мълчание, смаян от готовността ѝ да разголи душата си пред човек, обвинен за четири убийства.

Мадлин и Хамънд се уговориха да се видят в бунгалото в 9:00 на следващия ден и след няколко минути всички си пожелаха лека нощ. Хамънд отиде до камината, взе един ръжен и почна да разравя разпадащите се въглени. Джейн изпрати гостите до верандата.

Суграшицата беше спряла и въздухът бе леден.

— Добре ли сте?

Гърни бе толкова вгълбен в мислите си, че му трябваха няколко секунди, докато осъзнае, че въпросът на Джейн е към него.

— О... да... добре съм.

По изражението ѝ личеше, че не му вярва, но тъй като не искаше да говори за онова, което наистина го тревожеше, а именно предложението на Мадлин да се срещне с Ричард, той потърси друго обяснение. И бързо намери.

— Може да ви прозвучи странно, Джейн, но ме интересува орнаментът на върха на една от лампите ви. Сещате ли се за какво говоря?

— Кървавият камък ли? Зеленият с червените петънца?

— Същият. Към лампата ли си е, или сте го купили отделно?

— Винаги е бил част от лампата, доколкото знам. Някои от вещите тук са на Ричард, но лампите и мебелировката са собственост на хотела. Има ли конкретна причина да се интересувате?

— Никога не бях виждал такъв камък.

— Да, наистина е необичаен. — Тя се поколеба за момент. — Странно е, че питате точно за него.

— Защо?

— Преди около година изчезна. И няколко дни по-късно пак се появи.

— Не разбрахте ли защо?

— Не. Разпитах, разбира се. Хората от поддръжката, чистачките, никой не знаеше нищо. Дори казах на Остин. Никой нямаше представа как и защо може да е станало.

Джейн погледна Гърни очакващо, сякаш той можеше да даде обяснение. След като той не каза нищо, тя добави:

— И сега пак се случи.

— Как така?

— Преди около месец. Направи ми впечатление, защото това е любимата ми лампа. Използвам я всяка вечер.

— Пак се е случило? По същия начин?

— Да. Една вечер забелязах, че е изчезнал. След два дни пак си беше на мястото.

— Било е приблизително по време на първото самоубийство, нали?

— Преди това. Преди целият ни свят да се преобърне надолу с главата.

— Сигурна ли сте? Че се е случило преди първото самоубийство?

— Абсолютно.

— Около началото на ноември?

— Да.

— А когато се случи първия път? Казахте преди около година. Пак ли беше в началото на ноември?

— Да. Там някъде. Спомням си, че Остин се пошегува, че духовете излизат да правят бели по Хелоуин.

32.

По обратно за хотела, вместо веднага да подложи жена си на разпит за плана да се срещне с Хамънд, Гърни се опита да определи защо това толкова го разтревожи.

Може би чувството, че тя се променя. Или още по-обезпокоителната възможност изобщо да не се променя — може би онази Мадлин, която съществуваше в представите му, бе фикция и той едва сега виждаше истинската. Беше си я представял като силна, трезво мислеща жена. Сега изглеждаше уплашена и объркана, готова да се довери на психолог, който може да се окаже убиец.

Точно когато паркираше под навеса, мрачните му мисли бяха прекъснати от звъна на телефона му.

Джак Хардуик заговори веднага щом Гърни вдигна:

— Имам гореща следа за теб — трябва да се видиш с един тип утре сутринта. Съвсем близо до теб, в Отървил.

На Гърни му трябваха няколко секунди да се окопити.

— Отървил е на три часа път, не е „съвсем близо“. Кой е този човек и защо е толкова важно да говоря с него?

— Мо Блумбърг. Бивш собственик и управител на лагера „Брайтуотър“, който вече не съществува. Преустроил го е в един вид ваканционно селище и го е нарекъл „Брайтуотър кабинс“. Там е ходил Стив Пардоза, докато още е било летен лагер. Мо заминава утре следобед за Израел, където живее през зимата, затова трябва да се срещнете утре сутринта, освен ако не искаш да се разходиш до Тел Авив.

— Защо не свършиш ти тази работа?

— Бих я свършил с удоволствие, но утре трябва да съм в Тийнек, Ню Джърси. Един приятел на мой приятел ме уреди да се видя с детектива, който първи е поел самоубийството на Лио Балзак. Не иска да приказваме по телефона, затова трябва да отида лично. Идеята ми е аз говоря с него, ти говориш с Мо. Справедливо разделяне на работата. Какво мислиш, Шерлок?

Преди Гърни да отговори, вниманието му бе разсеяно от Мадлин, която слезе от колата.

— Умирам от студ — заяви тя. — Ще вляза.

Въздухът, който проникна през отворената врата, беше смразяващ.

Тя затвори вратата и тръгна бързо към хотела.

Колкото и кратки да бяха думите ѝ, те отново възбудиха тревожните мисли, които го измъчваха, преди да се обади Хардуик. Гърни отново приближи телефона до ухото си и се опита да се съсредоточи върху настоящия проблем.

— Ти говори ли с този Блумбърг?

— За кратко. Но преди това ходих при семейство Пардоза. Лично в дома им във Флорал парк. Много скръб. Много фантазии. Убеждавах ме, че Стивън най-сетне се бил взел в ръце. Започнал нов живот. Имал огромни перспективи. Умът не им го побира как може да се самоубие. Толкова много очаквания имал. И така нататък. Мисля, че като ми разказваха всичко това, сами се убеждавах, че е истина. Колкото повече повтаряш нещо, толкова по-реално ти изглежда. Приказвах ли, приказвах, а аз кимах ли, кимах, поклащах главата и се усмихвах в подходящите моменти — типичните преструвки.

— Джак, ужасен си...

— Както и да е, аз кимах, те приказвах. Но по едно време стана интересно, когато попитах дали Стивън е ходил на летен лагер. Тогава изведнъж се-speкоха. Явно не им е любимата тема. Изглежда, че е ходил само веднъж. Преди тринайсет години. През онова лято се е случило нещо неприятно, което отказаха да обсъждат. Но с малко сръчване от моя страна — всъщност не чак толкова малко — успях да им изкопча номера и адреса на Мо Блумбърг, който се оказа, че държи вече ваканционно селище, а не ученически лагер. Следиш ли ми мисълта?

— Опитвам се. Продължавай.

— Обадох се на Блумбърг, който звучеше като някакъв грохнал дядка. Казах му, че разследвам смъртта на един от бившите му лагерници и имам нужда от информация за лятото, което е прекарал в „Брайтуотър“. Той ми каза, че преди време имало пожар, който унищожил кантората и всичките им документи — писани на ръка картончета, картотекирани в кутии от обувки. Когато споменах

конкретната година обаче — преди тринайсет години — когато Пардоза е бил там, той реагира доста странно, точно като родителите на Стиви по-рано. Не искаше да говори за никого и нищо, свързано с въпросното лято, особено по телефона. Трябвало да е лично. Затова ти уредих среща в 11:00. Утре сутринта. Блумбърг тръгва точно в два за летище „Кенеди“.

— Какво му каза за мен?

— Че си нюйоркски детектив, работещ по случая.

— Частен нюйоркски детектив?

— Мисля, че не наблегнах изрично на първото определение.

— Казал си му, че съм от нюйоркската полиция?

— Май споменах тази връзка.

— В сегашно или в минало време?

— Това е сложен въпрос. Лесно бъркам времената.

— Ако ме попита, няма да го лъжа.

— Естествено. Истината е най-добрият ни приятел.

Гърни въздъхна:

— Добре, ще ми дадеш ли сега адреса?

— Брайтуотър Лейн 2799, Отървил. — Хардуик замълча, вероятно за да даде на Гърни време да запише, преди да продължи. — Чакай да те питам сега. Сигурен ли си, че си на място, където няма опасност да те подслушват?

— До голяма степен. Ако не броим устройствата за проследяване. В колата съм и телефонът ми е чист, доколкото можах да определя. Обаче бунгалото на Хамънд е съвсем друга работа.

Какво откри там?

— Три аудио предавателя.

Леле! Знаех си!

Гърни извади скенера, отвори информацията от проверката на бунгалото и даде на Хардуик данните за местоположението, честотата и силата на сигнала на устройствата. После му разказа странната история на Джейн за ноемврийските изчезвания и появявания на орнамента от кървав камък, съдържащ едното от тях.

— Мамка му. — Хардуик подсвирна леко. — Някой е подслушвал Хамънд, преди нещата да се сговнят съвсем. Защо?

— Интересен въпрос. Ако намерим отговора, работата ни е наполовина свършена.

Гърни затвори. Слезе, заключи колата и се насочи към хотела.

Видя Мадлин свита пред камината в Големия салон.

Остин Стекъл излезе от офиса си.

— Господин Гърни, трябва да поговорим.

Огледа се, почти скришно, за да наблегне колко чувствителна е темата. Бръснатата му глава лъщеше от пот.

— Фентън дойде да ви търси. Трябва да отбележа, че не изглеждаше никак доволен. Всъщност изглеждаше доста ядосан. По-ядосан, отколкото бихте искали да бъде човек с неговото положение. Само ви казвам.

— Каза ли какъв е проблемът?

— Използваше юридически термини като „възпрепятстване на правосъдието“ и „намеса в криминално разследване“. Ако оставим това настрана, останах с впечатлението, че очакваше да сте си тръгнали и се ядоса, че още сте тук. Само ви казвам. Достатъчно сте разумен, за да си правите изводите. Този тип има власт да хвърли стършелово гнездо на главата ви.

Гърни примигна и за малко не се изсмя, когато си представи сцената.

— Благодаря за предупреждението. Впрочем Пейтън разказа ли ви какво си приказвахме по-рано?

— Да, преди малко. Каза, че е минало гладко. Няколко проблеми. Вярно ли е?

Гърни сви рамене:

— Всичко е относително. Знаете ли случайно коя беше голата жена с него?

— Коя гола жена? — ухили се Стекъл. — Пейтън има много голи жени.

— Аха. Значи няма значение.

Сега Стекъл на свой ред сви рамене:

— Значи, по принцип, разговорът е минал успешно?

— Може да се каже. Но забравих да му задам един въпрос.

— Така ли? Кой?

— Какво е отношението му към хомосексуалистите?

Стекъл се ухили още по-широко:

— На Пейтън изобщо не му пука за това.

— Ясно. Не знаех.

— Е, имате ли представа вече кога ще си тръгвате? Когато Фентън пак се появи, бих искал да мога да му кажа.

— Скоро. Кажете му, че заминаваме скоро.

Двамата останаха втрещени един в друг за няколко секунди. След малко Стекъл кимна и се прибра в офиса.

Гърни отиде при жена си в Големия салон.

Седна до нея с лице към огъня. Затвори очи и тъкмо търсеше най-подходящите думи да повдигне темата, която го глождеше, когато тя се изправи.

— Мислиш ли, че е лоша идея да говоря с Ричард?

— Ако не друго, със сигурност е съмнителна.

— В бунгалото изглеждаше, сякаш ще се пръснеш.

— Честно ли да ти кажа? Бях шокиран. Идеята да споделиш нещо толкова лично с човек в неговото положение е безумна. Не е ли това същият човек, на когото вчера беше бясна? Човекът, когото нарече лъжец, защото твърди, че не познава собствената си психика? Човекът, за когото ми каза, че се опитва да ни манипулира и ни прави на глупаци?

Мадлин въздъхна:

— Бях ядосана, защото засегна чувствителна за мен тема. Всъщност аз бях тази, която не познаваше себе си. Аз бях тази, която си мислеше, че съм се справили с проблемите от миналото. Не беше той нечестният, а аз. — Изсмя се иронично. — Нищо не те прави по-уязвим за миналото от илюзията, че си се преборил с него.

Това до голяма степен беше така, но Гърни все още не мислеше, че планът ѝ да разговаря за миналото си с Хамънд е добра идея.

Сякаш в отговор на безгласния му въпрос, Мадлин го погледна умолително в очите:

— Трябва да *направя* нещо. *Спешно*. Дойдох, за да съживя спомените. Сега не мога да спра да мисля за тях.

Гърни искаше да знае за кои спомени говори тя, но го беше страх да попита. Страхуваше се да не се окаже, че онази страна на Мадлин, която никога не е познавал, е най-важната.

Тя се обърна към него и стисна силно страничните облегалки на коженото кресло.

— Трябва да *направя нещо*. Ако не направя нещо, ще рухна. Чувствам го. Моля те, разбери. Нямам друг изход. Поне разговорът с

Хамънд утре сутринта е нещо.

33.

Присъни му се звън. Звънът се материализира в образ на нещо блестящо. Блестящите синьо-зелени очи на Ричард Хамънд. Блясък. Звън.

Дейвид, телефонът ти звъни.

Мадлин стоеше до леглото по бяла хавлия. Косата ѝ беше мокра. Подаваше му телефона.

Той го взе, премигна, за да проясни зрението си, и видя, че номерът е скрит. Часът на дисплея беше 6:46. Той седна на ръба на леглото.

— Гърни на телефона.

— Извинявай, че те събуждам, Дейв. Аз съм, Робин Уиг.

— Няма проблем. Тъй или иначе трябваше да ставам.

— Откакто ти пратих есемеса, не спирам да се колебая дали все пак да не ти се обадя.

— От съобщението ти разбрах, че положението е деликатно.

— Меко казано. Между другото, обаждам се неофициално от извън службата. Но по същество. Първо, за снимката на разглобения телефон. Предавателят, монтиран на мястото на микрофона, е устройство с много ограничен достъп. И нямам предвид ограничен в рамките на федералните служби. Имам предвид ограничен до тесен кръг от избрани в системата за национална сигурност. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Попаднал съм в радара на много опасни хора?

— Пак меко казано. Ще бъда кратка и ясна. Това, което широката общественост знае за ФБР, ЦРУ, НСА и военното разузнаване, дори не се докосва до повърхността на това, което става реално. Хората, които проявяват интерес към теб, имат достъп до информацията за всеки уебсайт, който някога си отварял, всеки телефонен номер, на който си звънял, всяка покупка, която някога си правил с кредитна карта, всяка книга, която някога си вземал от библиотеката. Освен ако не си деактивирал джипиеса на мобилния си телефон, знаят всеки маршрут, по който си пътувал, всеки адрес, на който си спирал, всеки приятел,

всеки лекар, всеки адвокат, всеки психоаналитик, които си посещавал. И това е само ордъвърът. Ако решат, могат да възпрепятстват операция на ниво национална сигурност, да записват телефонните ти разговори, да подслушват дома ти. Имат достъп до банковите ти сметки, данъчните ти декларации, училищното и университетското ти досие, медицинския ти картон. И могат да направят така, че да изчезнеш за интензивни разпити без законово ограничение, като просто измислят фалшива връзка между теб и някоя терористична организация, която може изобщо да не съществува. „За защита на родината“ се превърна в празен чек в ръцете на някои много безскрупулни хора. Някакви въпроси?

— Около сто. Но се съмнявам, че искам да чуя отговорите.

— Късмет, Дейвид. И бъди много, много внимателен.

Той ѝ благодари, че е поела риска да говори с него, но тя вече бе затворила.

След картината, която бе обрисувала, на мрачните потайности на държавните служби, Гърни лесно можеше да си представи различни параноични сценарии. От друга страна, предвид постоянната намеса на държавните служби в личния живот на хората, кой сценарий би могъл да се отдаде на параноя? Технологиата за събиране и манипулиране на информация препускаше далеч пред етичните норми за използването ѝ. Да сложиш такъв мощен инструмент в ръцете на амбициозни бюрократи с чувство за непогрешимост, бе като да дадеш оръжие за масово унищожение на училищни побойници.

Гърни осъзнаваше, че стихийните процеси в обществото са извън контрола му. Но от него зависеше да реши къде ще вложи времето и усилията си. Най-голямото предизвикателство в момента бе да остане фокусиран върху случая или да раздели вниманието си между разследването и проблемите с Мадлин (често, когато се вгълбеше в работата, забравяше, че не е само детектив, а и съпруг).

— Не трябва ли да се приготвяш за тръгване? — попита Мадлин. Беше се върнала в спалнята с айпада си, на който свиреше силна музика (един от методите за заглушаване на подслушването, който той бе предложил).

— Ще успея — успокои я той, като стана от леглото. — Ако тръгна от тук в осем, мога да съм в Отървил в единайсет. Между другото, как мислиш да отидеш до къщата на Хамънд?

— Мога да взема един от джиповете на хотела или даже да отида пеша, ако не вали сняг. Дотам е по-малко от километър.

— В девет ли ви е срещата?

— Ричард каза, че мога да отида по-рано и да закусим заедно. Всъщност покани и теб, но помислих, че няма да искаш.

Най-добрият отговор беше да стисне зъби и да кимне. Той смотолеве, че трябва да се изкъпе и обръсне, влезе в банята и затвори вратата.

Знаеше, че гневът му е нелеп. Но не можеше да отрече реалността.

Докато се приготвяше да тръгва за Отървил, обясни на Мадлин къде скенерът е засякъл трите подслушвателни устройства в бунгалото и къде трябва да седнат с Хамънд, за да сведат до минимум ефикасността им.

— Седни с гръб към устройствата и говори колкото можеш тихо. Можеш дори да вземеш айпада и да пуснеш музика. Кажи на Хамънд, че ти помага да се отпуснеш.

Тя протегна ръце към него и очите ѝ се напълниха със сълзи. Прегърна го силно — отчаяно дори.

— Какво има? — попита той.

— Голяма грешка беше да дойдем. Може би най-лошото решение, което съм вземала.

— Можем да си тръгнем, когато поискаш.

— Не. Проблемът е вътре в мен. Бягството няма да помогне. Хайде, време е да тръгваш. Може би господин Блумбърг ще хвърли някаква светлина върху мистерията на Вълчето езеро.

* * *

Когато остана сам в колата, вече беше по-лесно да се съсредоточи върху разследването. Реши през първия етап от пътуването да се опита да идентифицира противоречието, което бе усетил някъде в отговорите на Анджеа Кастро в „Куклената къщичка на Табита“. Когато изпиташе това усещане — че има някакво несъответствие — обикновено попадеше на нещо интересно. Извади телефона си, намери файла със записа, който бе направил, и го пусна.

Аудиото веднага го пренесе в магазина за кукли. Когато чу гласа на Табита, отново го порази комбинацията от страховитост и любезността също обяснението на Анджеела, че Табита вероятно се надява, че „ще купят още една Барби“.

Не успя обаче да открие несъответствието, което търсеше.

Затова пак пусна записа.

При второто прослушване най-сетне я чу. Само една случайно звучаща дума.

„По-късно“.

Странното не беше в самата дума, а в звученето, когато Анджеела я изричаше.

Гърни бе попитал какво Пардоза е казал за Хамънд и тя отговори, че е казал, че психологът е гнусен човек.

После Гърни я попита дали Пардоза ѝ е разказал за кошмарите.

Отговорът ѝ беше:

— Да, но за тях ми разказа по-късно.

Това „по-късно“ звучеше, сякаш е минал доста дълъг интервал от време. Но Анджеела му беше казала също, че Пардоза ѝ е разказал за кошмара си още първия път, когато го е сънувал, в нощта след срещата с Хамънд.

Можеше да се предполага, че най-ранният момент, в който Пардоза би могъл да ѝ каже, че Хамънд е „гнусен“, е бил следобедът след хипнотичния сеанс. А за кошмара би могъл да ѝ разкаже през нощта или на другата сутрин. Така между двата разговора можеше да са минали между дванайсет и осемнайсет часа — не особено дълъг интервал.

Гърни осъзна, че отива доста далеч в предположенията въз основа на една-единствена дума. Преди да продължи, трябваше да изясни какво по-точно е имала предвид Анджеела под „по-късно“. Имаше само един начин да разбере. Той отби на едно уширение, намери номера на Анджеела и набра.

Тя се обади с тих, плах глас:

— Ало?

Като фон се чуваха гласове от телевизор, смях, ръкопляскане.

— Дейвид Гърни се обажда. Добре ли сте, Анджеела?

— Мисля, че да. Случило ли се е нещо?

— Не, нищо. Питам се за нещо, което казахте вчера, и мисля, че може да ми е от полза. Удобно ли е?

— В какъв смисъл?

— Можете ли да говорите? Сама ли сте?

— О, да, сама съм. С кого да бъда? В стаята съм.

— В „Куклен свят“ ли?

— Да.

— Добре. Нека да ви обясня какво ме интересува.

Гърни преразказа разговора между двамата, довел до думата „по-късно“ като определение за интервала между момента, когато Пардоза ѝ е казал, че Хамънд е гнусен, и когато ѝ е разказал за кошмара си.

— Питам се колко време мина между тези две неща, които ви е казал Стиви.

— Не разбирам.

— В един момент Стиви ви е казал, че хипнотизаторът е гнусен човек. После, по-късно, ви е разказал за кошмара. Колко по-късно стана това?

— Боже, де да знам. Не съм броила дните.

— След няколко дни ли стана това? Не след часове?

— О, не, не часове. Определено след няколко дни.

— Добре. Правилно ли си спомням, че Стиви ви е разказал за кошмара още след първия път, когато го е сънувал, в нощта веднага след сеанса си при Хамънд?

— Да. Сигурна съм. Защото бяхме тук, когато ми разказа.

— В „Куклен свят“ ли?

— Да.

— Това означава, че ви е казал, че Хамънд е гнусен, най-малко два-три дни преди това. Още преди да отиде във „Вълчето езеро“. Би трябвало да ви го е казал още във Флорал Парк. Прав ли съм?

Тя не каза нищо. От телефона се чуваше само шумът от телевизора.

— Анджела?

— Да, тук съм.

— Чухте ли въпроса ми?

— Чух го.

Тя пак замълча.

— Анджела, това е много важно. Откъде Стиви е знаел, че хипнотизаторът е гнусен човек, преди да се срещне с него?

— Сигурно някой му е казал.

— Човекът, който му се е обадил?

— Не мога да кажа.

— Защото Стиви ви е казал, че може да умрете, ако кажете на някого?

— Защо настоявате на това? — проплака тя.

— Защото има опасност всички да умрем, ако не ми се доверите и не ми разкажете всичко, което знае.

Пак мълчание.

— Анджела, когато Стиви кажеше, че някой е „гнусен“, какво имаше предвид обикновено?

— Откъде мога да знам? — попита тя почти панически.

— Вие знаете, Анджела. Чувам го в гласа ви.

Тя не каза нищо и това потвърди предположенията му.

— Знаели сте какво е имал предвид с тази дума, но сте се разстроили, когато я е използвал, нали? — настоя той.

Мълчанието ѝ бе нарушено от подсмърчане. После Гърни чу шум от преглъщане. Той изчака. Още малко и думите щяха да потекат.

— Стиви... имаше предразсъдъци към някои неща. Към някои хора. Разберете, той беше добър човек. Но понякога... понякога имаше проблем с гейовете. Понякога казваше, че това, което правят, е гнусно.

— И че те са гнусни?

— Понякога така казваше.

— Благодаря, Анджела. Знам, че ви беше трудно да ми кажете това. И за да съм сигурен, че не правя грешка, искам да ми отговорите на още един въпрос. Човекът, който се обади на Стиви — онзи, когото подозирате, че го е накарал да отиде до „Вълчето езеро“ при Хамънд — той ли му каза, че Хамънд е гей?

Последва дълго мълчание.

— Това е страшно важно, Анджела. Той ли каза на Стиви, че Хамънд е гей?

— Да. Той му каза.

— Попитахте ли Стиви защо се е съгласил да отиде при психотерапевт, за когото знае, че е гей?

— Да, питах го.

— Какво ви отговори?

— Каза ми да спра да разпитвам. Каза, че е опасно да задавам въпроси.

— Каза ли ви защо е опасно?

— Повтори онова, което ми беше казал през нощта след обаждането — че може и двамата да умрем.

34.

Когато Гърни стигна до табелата на Отървил, облаците бяха изтънели и бледото слънце прозираше през тях.

Той се поколеба дали да не използва тактиката от Лейк Джордж, за да скрие следите си, но реши, че не е необходимо. Нека онези, които го следяха, да видят, че отива във ваканционното селище. Имаше основателни причини да запази в тайна местопребиваването на Анджела Кастро, но те не важеха за Мо Блумбърг.

Мина през „градчето“ Отървил, състоящо се от един порутен автосервиз, затворена будка за хотдог и бензиностанция с две колонки. След километър и половина джипиесът го насочи към Брайтуотър Лейн — черен път, който го изведе през гората до открит участък с десетина бараки, разпръснати около малко езеро. По средата на поляната имаше каменни основи и няколко овъглени греди — останки от по-голяма постройка. До тях бе спряна очукана тойота „Камри“.

Гърни спря зад тойотата. Когато слезе, чу глас:

— Насам.

Няколко секунди му бяха необходими, за да открие откъде идва гласът — видя силует на прозореца на една от бараките.

— Обиколете от другата страна. Главната врата гледа към езерото.

Гърни заобиколи откъм езерото и когато се качи на покритата веранда, вратата се отвори и на входа се показва възрастен, но добре сложен белокос мъж с тъмносив панталон и синьо сако. Облеклото и двата куфара, оставени до самата врата, потвърждаваха предстоящото заминаване, за което бе казал Хардуик.

— Господин Блумбърг?

— Както виждате, езерото е основната атракция — каза мъжът, сякаш Гърни го бе попитал за ориентацията на верандата. — Затова е най-логично бараките да са обърнати натам. Вие сте детектив Гърни, нали? Влезте. Нали знаете, че нямам много време.

— Разбрах, че отлитате за топлите страни.

— Да, сега там е между двайсет и пет и трийсет градуса. Слънчево. Тук ще ми измръзне задникът. Едно време зимата не ме притесняваше, виждаше ми се глупаво, когато дъртаците се изнасяха за Флорида и други такива места. Обаче изкарайте няколко години артрит и ще разберете. Ако ставите ви болят тук, а не ви болят там, по дяволите, решението е лесно, нали? А в отговор на въпроса ви, да, аз съм Мо Блумбърг. Може някои неща вече да забравям, но за това съм почти сигурен.

Двамата мъже се ръкуваха. Гърни огледа набързо вътрешността на бараката. Главното помещение беше единственото, което се виждаше от мястото, където се намираше, и бе обзаведено отчасти като кабинет, отчасти като хол със стара чугунена печка на дърва по средата. Мебелите бяха малко овехтели.

— Седнете. Другият детектив не обясни ясно по телефона. За какво искате да говорим?

Блумбърг не седна, затова и Гърни остана прав.

— Един младеж на име Стивън Пардоза е починал наскоро при подозрителни обстоятелства. Може би сте гледали по телевизията.

— Да виждате телевизор наоколо?

Гърни се огледа.

— Нямате ли?

— Нищо, което може да се види по телевизията, не си струва вниманието на човек, ако има и половин мозък. Само шум и глупости.

— Значи детектив Хардуик беше първият, от когото чухте за смъртта на Стивън Пардоза?

— Той спомена името, но още не разбирам каква връзка има с мен.

— Каза ли ви, че Стивън Пардоза е бил във вашия лагер преди тринайсет години?

— Спомена нещо такова.

— Но не си спомняте името или човека?

— Държах лагера трийсет и осем години. По сто и двайсет момчета всяко лято. За последно преди дванайсет години. Нима очаквате да помня всеки лагерник? Знаете ли на колко съм години, детективе?

— Не, не знам.

— Ставам на осемдесет и две идния месец. Едва си спомням собственото си име. Или кой ден е днес. Или за какво съм влязъл в кухнята.

Гърни се усмихна съчувствено:

— Казахте, че последното лято на лагера като такъв е било преди дванайсет години.

— За това поне съм сигурен.

— Стивън Пардоза е бил тук преди тринайсет. Тоест годината, преди да затворите.

— Елементарна аритметика.

— Изглежда, че лагерът е бил печеливш години наред.

— Факт.

— Защо решихте да го закриете?

Блумбърг поклати глава:

— Много просто. Изгубихме клиентите си.

— Защо?

— Случи се трагедия. Ужасно нещастие. После нещата излязоха от контрол. Истории, слухове, лудост. Това беше. Една година ринехме чисто злато. На другата — лайна.

— Какво се случи?

Блумбърг се изсмя рязко, горчиво:

— Отговорете ми на този въпрос и ще вземете голямата награда.

— Не разбрах.

— Никой не знае какво се случи. Всичко, което можеше да се прецака, се прецака.

— Бихте ли ми разказали по-подробно? Може да се окаже важно.

— „Може да се окаже важно“? Беше достатъчно важно, за да унищожи лагера „Брайтуотър“, който функционираше, за ваше сведение, от петдесет години преди трийсет и осемте, през които аз бях управител. Институция. Традиция. Всичко пропадна.

Гърни запази мълчание. Просто изчака, защото знаеше, че Блумбърг ще разкаже цялата история.

— Винаги е имало колебания — по-добри или по-лоши години. Нямам предвид бизнеса, финансовата страна. Тя винаги е била стабилна. Говоря за сбора от характери. За емоционалната химия. За духа на групата. За това, как гнилите ябълки развалят и останалите в щайгата. Някои години атмосферата беше по-ведра, по-чиста, по-добра

от други. Очаквано, нали? Но преди тринайсет години този показател на графиката се срина главоломно. През онова лято във въздуха витаеше различно усещане. По-грозно. По-гадно. Усещах страх. Няколко възпитатели напуснаха. Няколко деца писаха на родителите си да дойдат да си ги вземат. Сега хората използват термина „токсична атмосфера“. Такава беше тогава. И всичко това преди случката.

Блумбърг пак поклати глава, изглеждаше, като че ли отново преживява онова лято.

— Каква случка?

— Едно от момчетата изчезна.

— Изчезна... завинаги ли?

— Беше на вечеря, но на закуска го нямаше. Не успяха да го намерят.

— Полицията разследва ли случая?

— Естествено, че разследва. За известно време. Изгубиха интерес, когато започна да изглежда, че хлапето просто е избягало. О, претърсиха гората, пуснаха обява за изчезнало лице, провериха автогарите, публикуваха снимката му в местните вестници. Но от това нищо не излезе.

— Защо решиха, че е избягал?

— Носталгия? Тук не му харесало? Може би другите момчета леко са го понатупали? Трябва да разберете нещо. Това беше преди тринайсет години — преди да се вдигне целият този шум около тормоза в училище. Не ме разбирайте погрешно. Не насърчавахме такова поведение. Но в онези години тормозът между децата се приемаше като част от процеса на израстване. Неразделна част от живота.

Неразделна част от живота, помисли си Гърни. И понякога част от смъртта.

— И какво? След като полицията прие хипотезата, че е избягал, всичко приключи?

Блумбърг пак се изсмя, този път по-мрачно:

— Де да беше приключило. Изобщо нищо не приключи. Изчезнало момче, вероятно избягало — това беше реалността. Лагерът можеше да преживее това. Но не можа да преживее всички глупотевини, които последваха.

— Тоест?

— Слуховете. Измислиците.

— Слухове за какво?

— За всякакви лоши неща, които можете да си представите. Казах ви, че атмосферата през онова лято беше тягостна още преди изчезването и стана още по-ужасна след това. Измислиците, които някои от момчетата и дори някои родители разпространяваха, бяха невъобразими.

— Какви например?

— Всичко, което можете да се сетите, колкото по-ужасно, това по-добре. Че изчезналото момче е било убито. Че било използвано като човешко жертвоприношение в сатанистки ритуал. Че се било удавило и тялото му било накълцано на парчета и дадено на койотите. Невъобразими неща от този род. Дори имаше слух, че някои от другите момчета, някои от гнилите ябълки, решили, че е малко педерастче, пребили го до смърт и го заровили в гората.

— Само защото е бил гей?

— Гей? — Блумбърг поклати глава. — Каква дума, а? По-правилно е да ги наричат „педали“, по-точно ще е.

На Гърни нямаше как да не му стане жал при мисълта за преживяванията на момчето в лагер, където най-висшата инстанция вижда нещата по този начин.

— Полицията провери ли някой от тези зловещи слухове?

— Нищо не излезе от това. Имаше толкова много безумни истории, че никоя от тях не звучеше правдоподобно. Тийнейджърите имат много развнтено въображение. Ако питате за моето мнение, съгласен съм с полицията — избягал е. Нямаше реални доказателства за нищо друго. Само смахнати приказки. За съжаление, смахнатите приказки са като електрическият ток. Заредени са с много опасна енергия.

— И тези смахнати приказки провалиха лагера?

— Направо го убиха. Следващото лято запълнихме по-малко от една трета от леглата, а половината от децата, които все пак дойдоха, си тръгнаха предсрочно. Измислиците се върнаха като зараза. Животът напусна това място. Адски жалко.

— А гнилите ябълки... спомняте ли си имената им?

Блумбърг поклати глава:

— Лица запомням. Но за имена нямам памет. Мисля, че някои имаха прякори, но и тях не си спомням.

— А спомняте ли си името на изчезналото момче?

— О, това е лесно. Повтаряха го хиляди пъти. Скот Фалън.

Гърни си записа.

— Пожарът е унищожил главната сграда и архива с имената и адресите на лагерниците. Имаше ли разследване?

— Имаше, но не откриха нищо.

— Обаче въпреки всичко вие останахте. Превърнахте лагера във ваканционно селище. Сигурно сте привързан към мястото.

— „Брайтуотър“ беше вълшебно място. Щастливо място. Опитвам се да си спомня това.

— Звучи добре. Как върви бизнесът с ваканционното селище?

— Пълна скръб. Но все пак покрива разходите.

Гърни се усмихна и даде на Блумбърг визитна картичка с мобилни си номер.

— Благодаря за отделеното време. Ако се сетите още нещо за лошата година, нещо, което се е случило, имена, прякори, обадете ми се.

Блумбърг погледна картичката и се намръщи:

— Добре.

35.

На връщане към Вълчето езеро Гърни се опита да свърже чутото от Мо Блумбърг с всичко друго, което знаеше по случая.

Хомофобията изглеждаше общ фактор и това възбуди любопитството му как е минала срещата на Хардуик с детектив Тийнек във връзка със самоубийството на Лио Балзак.

Спря на една отбивка, извади телефона си и се обади.

Хардуик вдигна при първото позвъняване — добър знак.

— Какво става, шампионе?

— Чудех се дали си успял да се видиш с оня тип от Тийнек.

— Видях се с него, седнахме, изслушах го. Накратко, човекът доста псува политическите игрички около случая.

— Какви политически игрички?

— Заповеди от най-високо без никакви обяснения. Заповеди, които достатъчно ясно са му дали да разбере, че трябва да изпълни, но достатъчно двусмислени, за да изглеждат съмнително. Единственото ясно нещо е, че са спуснати от стратосферата, където едно мръдване с пръст може да изпрати цялата ти кариера в тоалетната като размазана муха.

— Какво е трябвало да направи новият ни приятел детектив, за да избегне фаталното мръдване с пръст?

— Да стои настрана, да не нагазва в минното поле и да вярва, че нещата са в сигурни ръце.

— Пак това минно поле, значи.

— А?

— Фентън ми каза, че обикалям около минно поле.

— Хубаво е, когато всички са на една вълна.

— Каза ли ти в чии „добри ръце“ е сега разследването?

— Каза, че са му намекнали, че за имената на тези хора дори не може да се намеква.

— Подобно на предупреждението на Робин Уиг. Какво става според теб?

— Да ми го вкарат отзад, ако знам. Да ми го вкарат отзад, ако детективът от Тийнек знае. Единственото, което знае, е, че не трябва да знае нищо, да казва нищо и да прави нищо. И това адски го дразни.

— Раздразнението му може да го направи полезен за нас.

— И аз това си казах. Споменах, че бихме искали да знаем дали Лио Балзак е бил в лагера „Брайтуотър“, дали е имал изразено мнение за гейовете и дали е познавал Гол, Уензъл или Пардоза.

— И?

— Каза, че с удоволствие ще потърси каквато информация може, ако участието му остане в тайна. Аз му казах, че ще остане и че с най-голямо удоволствие ще си припиша всички заслуги, когато случаят гръмне и подпали задниците на момчетата в стратосферата.

— Това сигурно е сгряло сърцето му.

— Ще видим каква информация ще ни снесе. Впрочем как мина срещата с Мо?

— Каза ми, че лятото, когато Пардоза е бил в лагера, било ужасно. Едно от момчетата изчезнало. После тръгнали страховити слухове, че може да са го убили, защото е било гей. Проблемът е, че няма доказателства за това.

— Обаче този мотив пак излиза.

— Да, така е.

— Нещо друго?

— Приказваше за гнилите ябълки в щайгата. Не си спомни имена обаче. Името Пардоза не му говорело нищо. Може да му се обадя, преди да отлети за Тел Авив да видим дали Балзак, Уензъл и Гол ще събудят някакви спомени.

— Друго какво? Как е Мадлин?

— Доста е стресирана в момента. Като стана дума, трябва да тръгвам. Казаха ни, че се задава снежна буря.

* * *

Колкото по на север караше Гърни, толкова по-тъмно ставаше. Когато стигна върха на последния хребет преди Вълчето езеро, спря отстрани на пътя. Най-сетне в обхвата на ретранслатора на хотела набра номера на Мо Блумбърг.

Обаждането му бе препратено на гласова поща. Той остави съобщение, като каза имената на жертвите, които не беше споменал при срещата им в Огървил, а също това на Ричард Хамънд за всеки случай, ако имената събудят някакви спомени от онова ужасно лято преди тринайсет години.

Пак потегли. Небето напред беше с цвета на тъмна синина; в светлината от фаровете прехвърчаха снежинки.

На средата на спускането към езерото по криволичещия път фаровете за момент осветиха група дебели борове и той видя нещо да се движи. Гърни спря рязко и превключи дългите светлини, но точно в този момент животното, каквото и да беше то, се скри навътре в гората. Той смъкна прозореца няколко сантиметра и се послуша. Тишината обаче беше дълбока и несмутима. Той продължи.

Докато стигне до мястото си за паркиране под навеса, Вълчето езеро и околните хълмове бяха погълнати от неестествен мрак и снегът заваля силно.

Според големия часовник във фоайето беше едва 16:30. Гърни погледна в Големия салон за Мадлин, после бързо се качи.

В апартамента дневната бе осветена единствено от газената лампа, поставена до дивана. Първата му мисъл беше, че пак има проблеми с тока, но в този момент Мадлин му извика:

— Не запалвай лампите.

Намери я в спалната ниша, застинала върху двойното легло, със затворени очи и кръстосани в поза лотос крака. Таблетът ѝ бе поставен на страничната облегалка на креслото до портрета на Хардинг с подслушвателното устройство и свиреше класическо парче на китара.

Тя вдигна три пръста — вероятно за да покаже колко още минути ѝ остава да се занимава с йогойските си упражнения, преди да му обърне внимание. Гърни седна в едно кресло между леглото и тоалетното шкафче и зачака. Най-сетне тя отвори очи.

— Можем ли да приказваме тук? — попита. Гласът ѝ най-последно звучеше спокойно.

— Да, тук в нишата и докато свири музиката. — Гърни се вгледа изпитателно в лицето ѝ. — Изглеждаш... спокойна.

— Чувствам се спокойна.

— Защо газената лампа?

— Меката светлина успокоява.

— Как мина срещата с Хамънд?

— Много добре.

Той я погледна изпитателно:

— Тоест?

— Добър е.

— В какво?

— В успокояването на тревожността.

— Как го прави?

— Трудно е да го обясня.

— Звучиш, сякаш си на валиум.

Тя сви рамене.

— Нали не си пила валиум?

— Разбира се, че не.

— Е, за какво приказвахте?

— За лудостта около Колин Бантри.

Гърни я погледна приканващо:

— И?

— За лудостта да се обвинявам за онова, което той направи.

— Настъпи неловко мълчание. Мадлин гледаше втренчено лампата.

— Какво си мислиш? — попита той.

— Мисля, че Ричард е невинен. Трябва да му помогнеш.

— Какво ще стане с екскурзията до Вермонт?

— Обадох се по-рано следобеда и отмених резервацията.

— Сериозно?

— Не се прави на възмутен. Ти така или иначе не искаше да ходим. — Мадлин бавно изпъна крака и стана от леглото. — Отивам да се изкъпя. После сме на вечеря при Джейн и Ричард.

Това бе последното, което му се правеше в момента.

— Ти, ако искаш, дремни, докато се къпя.

— Пак ли ще се къпеш?

— Действа отпусकाщо. Трябва да пробваш.

Мадлин взе четката и пастата за зъби от сака си, отиде в дневната, взе другата газена лампа от страничната маса и влезе в банята. След малко Гърни чу шуртенето на водата във ваната.

Той си пое дълбоко въздух и се опита да разтрие врата и раменете си, за да облекчи мускулите. Запита се откъде идва това

напрежение. Първото възможно обяснение, за което се сети, не му хареса — че ревнува от друг мъж, помагач на Мадлин по начин, по който той самият не можеше.

По едно време водата спря. След минута-две Мадлин дойде в нишата. На меката светлина от лампата на тоалетното шкафче, без да бърза, съблече пижамата си и я остави на леглото.

Както винаги, тялото ѝ оказа моментален ефект върху него.

Мадлин усети промяната в естеството на вниманието му.

Обърна се към тоалетното шкафче, отвори едно чекмедже и извади сутиен и бикини, които бе прехвърлила там от сака си. Остави ги на една табуретка до леглото. Отвори друго чекмедже и извади пуловер и дънки. Тях също остави на табуретката, като в същото време небрежно се приближи до него.

Той протегна ръка и докосна с пръсти гладката извивка на ханша ѝ.

Мадлин го погледна с предизвикателни, неустойими очи.

Никой не продума. Тя премести пижамата от леглото, дръпна завивките и се изтегна на чаршафа. Остана така, докато той се събличаше.

Любиха се страстно, като за кратко се изолираха в отделен свят, където нищо друго нямаше значение, освен онова, което правеха в момента.

Когато той се отпусна замаян до нея, тя се наведе и още веднъж го целуна по устата. После стана и излезе от спалнята. След няколко секунди той чу затварянето на вратата на банята.

За първи път толкова спокоен от дни, Гърни затвори очи.

По-късно, когато внимателно анализираше случилото се, търсейки детайли, с които би могъл да си го обясни, не можа да си спомни колко време е минало между това затваряне на вратата, и ужаса, който промени всичко.

Пет секунди? Десет секунди? Може би дори половин минута.

Внезапно пронизителен звук, проникващ до самите кости, смразяващ, възбуди някаква примитивна струна в мозъка му, преди съзнанието му да го идентифицира като писък. Бе раздиращ вопъл на ужас и след него Гърни чу препъване и трясък от строполяването на човешко тяло на земята.

Той скочи от леглото и хукна към банята, като дори не усети, когато изрита един стол и той се катурна назад.

— Мадлин!

Хвана топката на вратата и я завъртя.

— Мадлин!

Вратата не се отваряше. Нещо я подпираше. Той се приведе и я натисна с все сила с рамо.

Тя бавно поддаде и Гърни успя да се промъкне вътре.

Трескаво се огледа в светлината от газената лампа. Мадлин бе просната гола на пода. Лежеше на една страна, обхванала коленете си с ръце.

— Какво стана? — изкрещя той, като коленичи до нея. — Какво стана?

Тя се опита да каже нещо, но от гърлото ѝ излезе само сподавен стон.

Гърни обхвана лицето ѝ с ръце.

— Мади. Кажи ми. Какво стана?

Тя не го гледаше. Ужасените ѝ очи бяха втренчени в другия край на помещението. Гърни проследи погледа ѝ до масивната старомодна вана. Ваната, която Мадлин току-що бе напълнила с вода.

— Какво има? Какво стана?

Отговорът ѝ бе повече стон, отколкото дума. Име.

— Колин.

— Колин ли? Колин Бантри? Какво за него?

— Тялото му! — проплака тя.

— Какво тялото му?

— Виж там.

— Къде?

— Във ваната.

ЧАСТ ТРЕТА
ВЪЛКЪТ И ЯСТРЕБЪТ

36.

Когато се приближи до ваната и погледна вътре, Гърни видя само вода и малко пара. Първо огледа на светлината от газената лампа, после запали електрическата, за да е сигурен. Нямаше нищо необичайно.

Пак погледна Мадлин, свита на пода и притиснала коленете в гърдите си.

— Във ваната няма нищо, Мадн. Само вода.

— Под водата! Погледни!

— Погледнах. Там няма нищо.

Очите ѝ бяха разширени от страх.

— Ще успееш ли да се изправиш, ако ти помогна?

Тя като че ли не разбираше какво ѝ говори.

— Мога да те вдигна и да те занеса в стаята, а? Ще те махна от тук.

— Виж под водата!

Той се върна при ваната и демонстративно огледа отвсякъде. Потопи цялата си ръка във водата и това предизвика възклицание на страх от Мадлин.

— Виждаш ли, Мадн? Само вода.

Върна се при нея и коленичи. Пъхна ръце под тялото ѝ. Позицията му бе неудобна и така за малко не падна, върху нея, докато я вдигаше. С усилие успя да я занесе на леглото.

Запали нощните лампи и провери тялото ѝ за счупвания, натъртвания и други видими наранявания. Само единият ѝ хълбок леко се беше зачервил от падането.

Гърни клекна до леглото и приближи лицето си до нейното.

— Мадн, можеш ли да ми разкажеш какво се случи?

— Колин. Беше във водата. Подут. — Тя извъртя глава към стената, разделяща спалнята от банята. — Видях го!

Едно мускулче на бузата ѝ потрепваше.

— Успокой се, Мадн. Там няма нищо. Било е някаква оптична илюзия. Водата, парата, слабата светлина...

— Тялото му беше във ваната — никаква пара, никаква слаба светлина! Подутото лице, белегът на челото! Белегът от един футболен мач! Не чуваш ли какво ти говоря?

Тя затрепери цялата.

— Чувам те, Мади. Много добре те чувам.

Гърни се изправи, хвана чаршафа и одеялото в основата на леглото и я зави.

Разбираше, че е безсмислено да я убеждава сега, когато бе смразена от страх и разтреперана. Въображението, спомените и може би отровата на вината бяха създали ужасна илюзия. Тя нямаше да го послуша.

Гърни остана прав до леглото, докато Мадлин затвори очи. В подходящ момент, каза си той, трябваше да анализират проблема рационално, може би терапевтично. Но сега...

Мислите му бяха прекъснати от някакъв шум от банята. Едва доловимо поскръцване.

Косъмчетата на гърба му настръхнаха.

Той obu дънките, облече пуловера, взе пистолета от джоба на якето си и тихо освободи предпазителя. Погледна загрижено Мадлин, после безшумно, бос, тръгна към банята.

Когато стигна до вратата, пак чу скърцане, но сега като че ли идваше от външния коридор. Чуваше се, сякаш някой се приближава към входа на апартамента. Гърни стигна до вратата с няколко дълги крачки. Резето беше дръпнато. Беше забравил да заключи, когато се прибра.

Изчака, като затаи дъх. Намираще се в същата позиция като в нощта, когато бе спрял токът и когато лицето на Барлоу Тар толкова го стресна.

Стисна силно дръжката, изчака секунда и рязко дръпна вратата.

Самото присъствие на Барлоу Тар за втори път в коридора не го изненада толкова много. Нещо във втрещения поглед на мъжа обаче го смрази.

— Какво искаш?

— Пазете се — дрезгаво прошепна Тар.

— Постоянно ме предупреждаваш да се пазя, но не разбирам каква е опасността. Би ли ми казал?

— Пазете се от ястреба, който е кръвожаден като вълк. Пазете се от злото, което витае тук и ги уби всичките.

— Злото ли уби Итън Гол?

— Да, а вълците го изядоха, както неговия старец преди това.

— Как умря Итън?

— Ястребът знае. Под слънцето, под луната...

— Достатъчно! Стига с тези глупости! — прогърмя гневен глас от тъмния край на коридора.

Тар извърна рязко глава, сякаш му удариха плесница и се отдръпна от вратата на апартамента. Огледа се като уплашено животно и хукна към главното стълбище.

Източникът на заповедта излезе на светло. Норис Ландън се приближи с бързи крачки, като гледаше гневно в посоката, накъдето се оттегли Тар. Спря пред вратата и се обърна към Гърни:

— Добре ли сте?

— Да, благодаря.

— Проклетият глупак няма работа в хотела. Може би глупаво постъпих, като го изгоних така. Бог знае на какво е способен, особено с тази приближаваща буря.

— Бурите ли го възбуждат?

— О, да. Добре познато явление в психиатричните клиники. Има доказан резонанс между първичната природа и небалансирания ум. Свързано е с разрушение, предполагам. Гръм и ужас. Емоционални крайности. Но не бръцолевенето му в коридора беше това, което ме накара да тръгна към стаята ви. Стори ми се, че чух писък.

— Жена ми малко се уплаши. Сега е добре.

Ландън се поколеба, забеляза пистолета, който Гърни държеше полускрит до крака си.

— Виждам, че сте въоръжен.

— Да.

— Това да не би да е реакция към... това, което уплаши жена ви?

— Предпазна мярка. Стар професионален рефлекс.

— Аха. И жена ви? Добре е, нали?

— Да, добре е.

— Ясно. Може въпросът да ви прозвучи налудничаво, но...

— Но какво?

— Питам се... жена ви случайно да не би... да видя нещо?

— Какво имате предвид?

— Дали не видя нещо... което може да не е реално?

— Какво ви кара да мислите така?

Ландън се замисли за миг, сякаш търсеше правилните думи.

— Имението има... странна история... с което може да наречете „нелицеприятни проявления“.

— Проявления?

— Видения. Призрачни появи. Халюцинации. Звучи безумно, признавам, но съм чувал, че потърпевшите от тези... инциденти... са били разумни хора, не от онези, които обикновено говорят за този тип неща.

— Кога са станали тези инциденти?

— При различни обстоятелства през годините.

— Всички тези хора все едни и същи неща ли са виждали?

— Не. Доколкото съм чул, всеки...

— „Чул“? — прекъсна го Гърни. — От кого?

— От Итън. Не беше нещо, което искаше да се разчува. Както той ми разказа, на всяка жена — защото, между другото, се случвало само с жени — на всяка жена ѝ се привиждал близък човек, който е починал. Или, за да бъде по-точен, близък човек, който се е удавил.

Гърни се постара да не показва друга реакция, освен обичайното любопитство.

— Тези видения тук ли са се появявали, в хотела?

— Е, казах хотела, но също и в околността. Веднъж една жена видяла лице под водата в езерото. Друга твърдяла, че видяла покойния си брат под леда близо до едно от бунгалата. Най-лошият инцидент се случил с една възрастна дама, която получила тежка нервна криза, след като видяла първия си съпруг — загинал по време на плаване с яхта преди трийсет години — докато се къпела под душа. Според Итън не могла да се възстанови.

— Вода.

— А?

— Всички случаи са свързани с вода. Хора, които са се удавили. Удавници, които се „връщат“ при обстоятелства, пак свързани с вода.

Ландън кимна замислено:

— Така е. Винаги има вода. — Замълча за момент. — Е, извинявайте, че ви загубих времето с тези истории за призраци.

Сигурен съм, че има някакво логично обяснение. Когато чух писъците, си спомних за тях. Реших да проверя какво става.

— Благодаря за загрижеността. Но се питам нещо. Защо сте още тук?

Ландън го погледна неразбиращо.

— Имам предвид в хотела. След всичко, което се случи. След смъртта на Итън. Смъртта на другите гости. Имението на практика е затворено. Трагичните събития, зловещата атмосфера — има цял куп основателни причини да не сте тук.

— Всичко е относително, нали? — усмихна се Ландън. — Което може да накара някого да избяга, за друг може да е причина да остане. За мен липсата на други гости е плюс, а не минус.

— А четирите неизяснени смъртни случая?

— Истината е, че мистериите ме привличат, а тези четири смъртни случая са ми изключително интересни. И имам да се тревожа само за себе си. Вашето положение обаче е по-сложно. Замесен е животът на още един човек. Не излагате само себе си на проблемите, които току-що изброихте. И ако те важат за мен, несъмнено важат и за вас. Така истинският въпрос е какво вие правите тук?

— Помолиха ме да свърша една работа. Чувствам, че трябва да остана, докато не я доведа докрай.

Ландън вдигна скептично вежди:

— Ако имах съпруга, нямаше да разсъждавам по този начин.

— Разбирам гледната ви точка — усмихна се учтиво Гърни. — Впрочем, ако имате някакви идеи относно четирите смъртни случая, ще ви бъда много благодарен, ако ги споделите с мен. — Отдръпна се в стаята, с ръка на вратата, готов да я затвори.

— Какви идеи?

— Идеи за вероятния виновник.

Ландън сви рамене:

— Предполагам, че винаги остава вероятността Ричард да стои зад всичко. Не е ли той човек, известен със склонността да преминава границите на хипнотичното убеждаване?

Имаше нещо дяволито в светлия, интелигентен поглед на Ландън. И нещо провокативно в самодоволния му тон. Да не говорим за разминаването между последния му коментар и очевидно топлите му отношения с Джейн Хамънд.

Гърни обаче не се поддаде на изкушението да се задълбочи в този въпрос. Имаше по-належащи грижи.

37.

След като заключи вратата с резето. Гърни отиде спалнята да види Мадлин.

За негова изненада завивките бяха хвърлени настрани, а леглото — празно.

Първата му реакция бе да погледне към балкона, но вратата очевидно беше заключена. На стъклото се беше събрал фин слой сняг.

— Мади.

Погледна от двете страни на леглото, после, разтревожен вече, излезе в дневната и почна да търси навсякъде.

Китарата, която свиреше на таблета, изведнъж се смени с драматични испански ритми.

Гърни погледна в банята, въпреки че бе почти сигурен, че няма да я намери там.

Тя обаче беше там — застанала в един тъмен ъгъл встрани от полезрението му, когато бе проверил първия път. Стоеше увита с бяло одеяло, с разрошена коса и отново втречена във ваната.

Бавно поклати глава:

— Не разбирам.

Той се приближи до ваната и надникна вътре.

— Какво не разбираш?

— Как може да е станало.

Може би обяснението е по-просто, отколкото си мислиш — предположи той.

Разтълкува обърканото ѝ изражение за добър знак, че е готова да приеме разумно обяснение, и почна да разправя надълго и нашироко как понякога човешкият ум „вижда“ неща, които всъщност ги няма.

Тя не проявяваше голям интерес, но той продължи:

— Двама очевидци на едно и също събитие често дават противоречиви свидетелства. И двамата са абсолютно сигурни, че са видели това, което твърдят. Проблемът е, че това „виждане“ е настъпило главно в мозъка им, а не във външния свят.

— Тялото на Колин беше във ваната.

— Мади, всичко, което „виждаме“, е комбинация от нови данни, постъпващи от очите, и стара информация, запаметена в мозъка. Също както става в интернет, когато напишеш първите няколко букви на някоя дума и тя изскача от паметта. Но когато сме под стрес и мозъкът ни се опитва да работи по-бързо, той понякога си прави грешно заключение. Създава грешен образ. Ние сме сигурни, че сме видели нещото. Но то реално не е там. Готови сме да се закълнем, че го е имало, но то съществува само в мозъка ни.

Тя бавно заоглежда стените на банята.

— Искаш да кажеш, че имам халюцинации?

— Искам да кажа, че си настроена да „виждаш“ повече неща, отколкото очите ни реално виждат. И понякога фабриката за образи на мозъка избързва пред оптичните данни и превръща въжето на пода в гърмяща змия.

Тя се уви плътно с одеялото.

— Това, което видях, не беше въже. Как е възможно тялото на Колин... да дойде от езерото Грейсън... в тази вана?

— Мади, хайде да се облечеш, а?

— Тогава така и не намериха тялото. Казах ли ти?

— Да. Каза ми.

— Не намериха тялото му — бавно повтори тя, сякаш този смущаващ факт можеше да обясни случилото се току-що.

— Мади. Миличка. Ти падна и се удари лошо. Хайде да си легнеш.

— Така и не откриха тялото му. И изведнъж се появява тук — каза тя и посочи ваната.

Одеялото се изхлузи и се свлече около тялото ѝ на земята.

Гърни я притисна до себе си. Цялата трепереше. Като вторични трусове след земетресение.

Останаха прегърнати дълго време.

* * *

По-късно, след като Мадлин най-сетне заспа неспокоен сън, Гърни седна пред угасналата камина и се опита да реши какво да прави по-нататък.

Вятърът стенеше тихо в комина, нещата около Вълчето езеро изглеждаха все по-объркани, а душевното състояние на Мадлин подкопаваше способността му да мисли трезво.

Хрумна му, че може би има нужда от психиатрична помощ, но прогони тази мисъл с неприятно чувство. Не хранеше илюзии за мрачната слава на този занаят и специалистите, нетърпеливи да експериментират с разбъркващи ума на хората химикали.

Той просто искаше жена му да се оправи.

Отново да бъде себе си.

Мислите му бяха прекъснати от звъна на телефона му — и името, което видя на дисплея, го изненада. Морис Блумбърг, бивш собственик на ученическия лагер „Брайтуотър“.

— Господин Гърни?

— Не летите ли вече за Тел Авив?

— Седим в самолета и чакаме все още на „Кенеди“. Някакъв луд от Хамас се взривил на летище „Бен Гурион“. Затова седим. Никой не знае нищо.

— Съжалявам да го чуя.

— Аз също, както и още триста сардини на борда. Но в такъв свят живеем. Трябва да свикваме, нали?

— Предполагам. С какво мога да ви бъда полезен?

— С нищо. Просто ми хрумна нещо. По вашия въпрос. Дали не си спомням някое от имената.

Това привлече вниманието на Гърни и възбуди предпазливостта му. Искеше да се отдалечи на безопасно разстояние от подслушвателните устройства в стаята.

— Една секунда. Жена ми спи. Ще вляза в банята, за да не я събудя.

Гърни затвори вратата на банята след себе си.

— Добре. Какво кавахте?

— Понякога нещо просветва в някое тъмно ъгълче на мозъка ми, където съм го забравил за известно време. Сещам се разни неща точно когато най-малко се старая да си ги спомня.

— Спомнили сте си някои от имената, които споменах?

— Не. Тези не ми говорят нищо. Но мога да ви кажа какво си спомних. През онова лято няколко момчета си направиха банда. Бяха четирима. Лъва, Паяка, Вълка и Невестулката.

— Не схванах.

— Лъва, Паяка, Вълка, Невестулката. Това им бяха прякорите. Пишеха със спрей четирите проклети думи — с червена боя — по бараки, палатки, дървета. Дори на проклетото ми кану.

— Установихте ли кои са?

— Не. Хитри копеленца. Може би някои от другите момчета знаеха, но мисля, че ги беше страх от тях. Никой не искаше да каже нищо.

— Мислите ли, че има връзка между тези четири момчета с прякорите и момчето, което изчезна?

— Кой знае? Вашето посещение ме накара да разчегъртам мозъка си и това излезе — тия животински имена. Реших, че трябва да знаете.

— Разследващите изчезването на Скот Фалън провериха ли тази следа с бандата?

— Доколкото знам, не. Както казах по-рано, за тях изчезването на Фалън беше поредният случай на избягал тийнейджър. А пък момчетата постоянно си правят банди и такива глупости. Затова може би са били прави и сега само си губите времето.

— В никакъв случай, господин Блумбърг. Това може много да ни помогне. След като така или иначе се обадохте, нека да ви попитам още нещо. Спомняте ли си нещо за родителите на Скот Фалън? Имена, къде живееха.

— Ха! Как бих могъл да забравя? Майката — нямаше баща, само майка — идваше в лагера всеки уикенд. Да търси. Обикаляше из гората. Викаше го, даже седмици по-късно.

— Спомняте ли си името ѝ?

— Кимбърли. Кимбърли Фалън.

— Случайно да имате адреса ѝ?

— О, да. Адрес, имейл, телефонен номер, всичко. След като престана да идва в „Брайтуотър“, продължи да ми се обаждат веднъж седмично, после веднъж месечно, а сега може би веднъж на година. Но какво мога да направя? Говоря си с нея.

Благодарение на редовните обаждания на жената, Блумбърг имаше информацията на телефона си. Гърни си записа номера, благодари на другия мъж и му пожела безопасно пътуване. Освен това си записа четирите прякора.

Лъва. Паяка. Вълка. Невестулката.

Дали природата на всяко от тези животни отразяваше някаква характеристика на момчето, което си го бе избрало? Хрумна му също, че броят на момчетата в бандата също може да е важен.

Четири.

Четирима калпазани в лагера по времето, когато е изчезнал Скот Фалън.

Сега, в този странен случай, имаше четирима мъртви мъже.

И последният от тях, Стивън Пардоза, беше ходил на лагер в „Брайтуотър“.

Гърни още държеше телефона, когато той извънхия повторно.

Този път беше Джак Хардуик.

— Добра новина. Оказа се, че моят приятел от Тийнек е по-ядосан, отколкото предполагам.

— Заради заповедта да не се занимава със случая „Балзак“?

— Заради това, че заповедите идват някъде от горе и не му дават да разбере откъде. Това страшно го вбесява.

— И ние можем да извлечем полза от този факт?

— Бих казал, че да. След като се видяхме сутринта, той е ходил при психоложката, пред която Балзак е споделил шантавия си сън, и я питал за хомосексуалната връзка.

— И?

— Отначало повторила това, което вече знаехме — че сънят бил пълен с хомосексуални образи. После добавила, че това особено тревожело Балзак, защото много мразел гейовете.

Гърни се усмихна. Едно ъгълче от пъзела започваше да се подрежда.

— Има и още — добави Хардуик.

— От психоложката ли?

— От моя приятел, който изяви желание да помага по начини, които не съм очаквал от него. Каза ми, че Балзак подал заявление за напускане на работа няколко часа преди да си пререже вените. Изпратил на собственика на магазина за цигари, в който работел, следния имейл: „Напускам поста като управител. С уважение, Лио Балзак.“ Кратко и любезно, а?

— Странно.

— Така смята и моят приятел детективът.

— Потърсил ли е повече информация?

— Каза, че подробностите по случая вече не са негова грижа.

— Защото по-умни и по-висшестоящи от него са поели разследването?

— Нещо в този смисъл.

— Когато човек е тръгнал да си реже вените, обикновено не се занимава да пише предизвестия за напускане.

— Със сигурност.

— Въпросът е защо е напуснал. Хората обикновено го правят по две причини: не издържат повече на тази работа или някой им е предложил по-привлекателна.

— Къде ни довежда това?

— Може би никъде. — Гърни се замисли за момент. — Предполагам, че ако искаше да спре да пуши, би могъл да напусне работата в магазина за цигари. От друга страна, родителите на Пардоза са ти казали, че синът им е бил на път да промени коренно живота си, че го чакало велико бъдеще, нещо такова, нали?

— Така казаха, но взех приказките им за вайкане, след като трагедията вече е настъпила. Но представи си, че Лио Балзак също е очаквал нещо по-добро. Интересно дали и Кристъфър Уензъл в Калифорния не е имал същите оптимистични очаквания за бъдещето си. Защо не се обадиш на Боби Бекър в Палм Бийч да го питаш дали имат такива сведения?

— Какво се опитваш да докажеш? Че всички жертви са били вманиачени хомофоби с розови очаквания за бъдещето?

— Опитвам се да сглобя картинката. И като казах „сглобяване“, преди малко имах интересен разговор с Мо Блумбърг.

— Нещо полезно?

— Спомни си четири прякора на момчета, които си направили банда в „Брайтуотър“ през лятото на изчезването на Скот Фалън. Кръстили се Лъва, Паяка, Вълка и Невестулката.

— Какво ти говори това?

— Конкретните животински имена не ми говорят много, ако не броим, че и четирите са хищници. Разбира се, има я тази асоциация с „вълк“, но може да е съвпадение. Ако някое хлапе е искало да си измисли страховит прякор, това е логичен избор. Изглежда ми показателен броят на момчетата — четири. И това, че другите

лагерници са се страхували от тях. Останах с впечатлението, че Мо не би се изненадал, ако имат връзка с изчезването на Скот Фалън. Вече знаем, че Стивън Пардоза е бил в лагера през онова лято. Трябва да разберем дали и другите три жертви на „самоубийство“ са били там по същото време. Предвид възрастта им това е възможно.

— Итън не е ли малко по-възрастен от другите трима?

— Няколко години. Може да е бил възпитател.

— Питай Пейтън. Той трябва да знае.

— Ще пробвам, но му нямам много вяра. Освен това Блумбърг ми даде адреса и телефона на майката на Скот. Ако е съгласна да говори с мен, може да разбере дали съм на вярна следа.

— Късмет, Дейви, моето момче. Имам чувството, че ще ти трябва.

38.

Гърни говореше с Блумбърг и Хардуик и крачеше напред-назад из банята. Докато вратата бе затворена и той приказваше тихо, не се притесняваше от подслушвателните устройства в другата стая. Реши, че мястото е добро, за да се обади на Кимбърли Фалън.

Преди това обаче реши да види какво прави Мадлин.

На светлината на нощната лампа тя изглеждаше заспала, но не спокойно. Тъглчетата на устата и очите ѝ потрепваха леко. От време на време издаваше тихи, жални звуци.

Гърни се върна в банята и набра номера на Кимбърли Фалън.

Обади се жизнерадостен женски глас:

— Таши делек.

— Казвам се Дейв Гърни. Търся Кимбърли Фалън.

— Аз съм Кимбърли.

— Извинявайте, Кимбърли, не разбрах какво казахте в началото.

— Таши делек. Мир и късмет. Тибетски поздрав.

— Ясно. Ами... пожелавам ви същото.

— Благодаря.

В тона ѝ имаше нещо странно, някакво разсеяно звучене, което той свързваше с наркомани.

— Кимбърли, аз съм детектив. Обаждам се за сина ви Скот.

Тя не каза нищо.

— Обаждам се във връзка със събитията в лагера „Брайтуотър“ през онова лято, когато той изчезна. Питам се дали бихте ми помогнали, ако отговорите на няколко въпроса.

Пак мълчание.

— Кимбърли?

— Трябва да ви видя.

— Моля?

— Не мога да говоря с вас за Скот, ако не ви видя.

— Искате да дойда до вас?

— Искам само да видя очите ви.

— Очите ми?

— Очите са прозорците на душата. Имате ли скайп?

* * *

Няколко минути бяха достатъчни, за да извади лаптопа от сака, да премести няколко кърпи от масичката в банята, да се включи в скайп и да се покаже пред вградената камера.

Беше дал вече скайп-адреса си на Кимбърли. Тя държеше да стартира видеообаждање от своя компютър.

Така Гърни подготви всичко и зачака.

Тъкмо си мислеше, че нищо няма да се получи, когато тя се свърза.

На екрана Гърни видя слаба жена около четирийсетте или петдесетте, с разсеяна усмивка и големи сини очи. Косата ѝ беше сивкаво руса. Широката ѝ бяла блуза и герданът с големи мъниста на врата ѝ придаваха ретро хипарски вид. По-голямата част от стената зад нея бе закрыта от огромна картина, импресионистична мацаница с бели и жълти звезди на фона на виолетово небе.

Държеше главата си наклонена на една страна и като че ли изучаваше лицето му.

— Имате удивителни очи — каза след малко.

След като не се сети какво да отговори, той предпочете да замълчи.

— В душата ви има много тъга.

Собствените ѝ очи имаха онзи полузамечтан поглед на човек, гледащ света през лещата на някакво тайно знание, може би вдъхновено от психотропни вещества.

— Защо искате да говорим за Скот?

Това бе логичен въпрос и Гърни би трябвало да подготви предпазлив отговор, но нямаше време за това.

— Мисля... че случилото се през онова лято... може би е свързано с определени събития сега. Има четири подозрителни смъртни случая... с хора, които може да са били в „Брайтуотър“ преди тринайсет години, по същото време, когато и Скот. Може би има връзка между случилото се сега и тогава. Знам, че събуждам мъчителни спомени. Моля да ме извините за това.

Тя не реагира и Гърни се запита дали изобщо го е чула.

— Кимбърли?

— Няма нужда да се извинявате.

Въпреки странния ѝ коментар той продължи:

— Мо Блумбърг ми каза, че след изчезването на Скот сте ходили многократно в „Брайтуотър“ да го търсите. Така ли е?

Тя кимна едва забележимо:

— Много глупава постъпка.

— Успяхте ли да откриете някаква следа от него?

— Разбира се, че не.

— Защо казвате това?

— Не съм търсила на правилното място, нали? Той вече си е бил отишъл.

— Искате да кажете, че сте достигнали до заключението, че... че синът ви вече не е жив?

— Не, не това. Животът никога не свършва. Скот просто е отишъл на друго, по-спокойно и щастливо място.

Нещо в тона ѝ го накара да зададе следващия въпрос:

— По-щастливо място от „Брайтуотър“ ли?

Усмивката ѝ помръкна.

— „Брайтуотър“ беше мъчение. Скот мразеше всяка минута, прекарана там.

— Защо го пратихте тогава?

— Идеята беше на баща му. Тренировките, необходимостта да се справя с трудности — така щял да стане истински мъж.

Скот не го биваше в спортовете. И как, ако те бият, унижават и наричат с мръсни имена, ще станеш мъж? Можех да го убия.

— Бащата на Скот ли?

— Искях да го убия. Но ме напусна. Знаете ли защо? Защото ходех всяка седмица в „Брайтуотър“ да търся Скот. Това не можа да изтърпи. Знаеше, че вината е само негова.

— Момчетата в лагера, които тормозеха Скот — имаше ли някой, от когото най-много да се е оплаквал?

Тя кимна бавно:

— Онези с животинските имена.

— Паяка, Лъва, Вълка и Невестулката ли?

— Да.

— Той знаеше ли истинските им имена?

Кимбърли поклати глава:

— Не беше сигурен. Носели черни качулки.

— Имал ли е някакви предположения?

— Каза ми само едно име, веднъж, когато се обади вкъщи. Грозно име. Но не си го спомням сега. Опитвам се да стоя колкото мога по-надалеч от цялата тази тъмнина. Духовният ми учител казва, че трябва да оставя мрака в миналото и да се движа към светлината.

— Разбирам ви, Кимбърли. Но моля ви, опитайте се да си спомните. Много ще помогнете.

Тя въздъхна неохотно и вдигна лице към една лампа, сякаш някой стоеше над нея. На ярката светлина косата ѝ изглеждаше снежнобяла.

— Мисля, че започваше с П... или с Б...

Вдигна длани към лампата, сякаш се надяваше, че така ще получи просветление. Гърни губеше търпение и тъкмо мислеше да ѝ подсказже името на един от четиримата мъртви мъже, когато тя изрече с неочаквано суров, изпълнен с омраза глас:

— Балзак.

39.

След края на видеоразговора с Кимбърли Фалън Гърни погледна телефона си и видя, че има гласови съобщения от Джак Хардуик и Джейн Хамънд.

Щом видя това на Джейн, изпита раздразнение, защото се досети за повода на обаждането ѝ.

— Дейв? Мадлин? Наред ли е всичко? Останах с впечатлението, че ще дойдете на вечеря. Обадете се.

Още едно усложнение след стреса и объркването тази вечер. Щеше да се наложи да се извини, да обяснява. Тъкмо се канеше да пусне съобщението на Хардуик, когато чу необичаен шум от тавана на банята.

Едва доловимо поскърцване.

Погледна нагоре и видя, или му се стори, че вижда, около лампата над ваната да се посипват няколко прашинки от мазилката. Вгледа се в мястото и изчака да види дали ще се случи пак.

След като минаха няколко секунди и не стана нищо, Гърни се качи на ръба на ваната, като се подпря на стената.

Забеляза, че декоративният пръстен около плафона не приляга достатъчно добре в дупката за жиците. Отстрани имаше пролука от около милиметър-два. Погледната от пода, тя приличаше просто на сянка.

Първата му мисъл бе, че отворът осигурява достъп за аудио или видеоустройство. Скенерът обаче щеше да засече всякаква електронна активност, а не беше. И със сигурност това не беше първият зле монтиран плафон на лампа, който Гърни виждаше. При други обстоятелства нямаше да му обърне внимание — ако не беше тихото скърцане, което бе чул, и почти невидимите прашинки, които се бяха посипали.

Върна се в спалнята и си сложи обувките. Закопча глезенния си кобур и пхна пистолета в него. Вслуша се в дишането на Мадлин и се успокои, че е по-равномерно. Но мускулчетата на бузата ѝ още

потрепваха. Тъкмо се питаше дали може да направи нещо повече за нея, когато телефонът му пак иззвъня.

Беше Хардуик.

Гърни реши, че в банята вече не е безопасно да говори. Затова взе ключа от апартамента, излезе в коридора и заключи вратата след себе си.

— Какво има? — обади се с тих глас.

— Получих информация от Палм Бийч. Нали питаше дали Кристъфър Уензъл е имал оптимистични планове за бъдещето. Според Боби Бекър малко преди да тръгне за Вълчето езеро Уензъл е взел ново аудио на изплащане.

— Как Бекър обяснява този факт във връзка със самоубийството на Уензъл седмица по-късно?

— Бекър не е първият детектив, поел случая, затова всичко е информация от втора ръка. Изглежда, че първият разследващ е бил отстранен почти веднага. Затова никой там не е разсъждавал за противоречието между покупката и самоубийството.

— Някакво обяснение защо водещият детектив е бил отстранен от разследването?

— Казаха му, че случаят е важен за националната сигурност. И точка.

— Значи имаме повторение.

— Хора с оптимистични планове за бъдещето, които умират?

— И това, че местните детективи са отстранени от разследването. Бекър каза ли още нещо?

— Нещо много важно. Ти питаше дали и някой друг, освен Пардоза е получил странно телефонно обаждане, преди да отиде във „Вълчето езеро“. Според Бекър от телефонната разпечатка на Уензъл се вижда, че е имал обаждане от телефон с предплатена карта една седмица преди да отиде там. Освен това обаждането му, за да направи резервация в хотела, е направено същия ден.

— Откъде знаем, че между двете обаждания има причинно-следствена връзка?

— Чакай да довърша. Получил е две обаждания от предплатения номер. Едното в деня, когато е направил резервацията, другото — в деня, когато си е прерязал вените. Мобилната клетка, от чийто район са направени двете обаждания, е тази на „Вълчето езеро“. Готов съм да

се обзаложа, че и Балзак, и Пардоза са получили едни и същи обаждания от един и същи неподлежащ на засичане телефон.

Гърни замълча за няколко секунди.

— Не знам какво означава това съвпадение — измърмори след малко. — Изглежда, че някой в хотела — или поне в обхвата на частния ретранслатор — е убедил три от жертвите да дойдат и да се срещнат с Хамънд.

— Да. И после се е обадил на всеки от тях в деня на смъртта му.

— Това сигурно е обаждането, което Фентън нарича „постхипнотичен задействащ стимул“ — каквото и да означава това.

Докато говореше, Гърни крачеше напред-назад по коридора пред вратата на апартамента. Лампите на стената бяха изгасени и в полумрака червеният килим изглеждала тъмен като засъхнала кръв.

— Тази връзка с телефонния разговор може да е важна, Джак, но трябва да помисля малко. Нека да ти кажа какво научих от майката на Скот Фалън.

— Съгласи ли се да говори с теб?

— Да. Изглежда доста завееяна, но ми каза някои факти и потвърди някои предположения. Синът ѝ е бил гей, постоянно подложен на тормоз и уплашен. Обаче слушай голямата новина. Имало едно момче, от което синът ѝ особено много се страхувал. Казвал се Балзак.

— Мамка му!

— Тъй че сега знаем, че поне две от жертвите са били в „Брайтуотър“ по едно и също време. Стивън Пардоза и Лио Балзак.

— Ако двамата са били там, обзалагам се, че и другите двама са били. Може това да е връзката, която търсим. И хомофобската връзка също излиза.

— Така е. И нещата започват да изглеждат все по-грозни.

— Приемаме ли, че четиримата може да стоят зад изчезването на Скот Фалън?

— Валидна хипотеза.

— За да изясним нещата, можем ли да приемем, че изчезването в този случай означава смърт — въпреки че трупът на момчето не е намерен?

Въпросът напомни на Гърни нервната криза на Мадлин в банята — травмиращото видение на друго тяло, което никой не е успял да

открие.

Хардуик се покашля.

— Там ли си още?

— Да.

— Като казваме, че Скот Фалън е изчезнал, това означава, че е бил убит, нали?

— Това е най-вероятният сценарий.

— Ти добре ли си, шампионе? Звучиш умърлушено.

Докато Гърни се колебаеше дали да сподели за случката с Мадлин, мислите му бяха прекъснати от шум на тавана.

Едва доловимо скърцане.

— Извинявай, Джак, трябва да прекъсваме. Ще ти се обадя, щом мога.

Затвори и тръгна да търси задно стълбище или друг вход към таванското помещение. Мина покрай осем раздалечени една от друга врати, вероятно за други стаи, по четири от всяка страна. Под последната от тях вдясно се виждаше ивица светлина, а отвътре се чуваше музика — нещо бароково.

Понеже в хотела нямаше други гости, това вероятно бе стаята на Норис Ландън.

В дъното коридорът завиваше надясно и задънваше. Това мрачно продължение завършваше с метална врата като на килер.

За изненада на Гърни вратата беше отключена. Той я отвори и видя тясно стълбище нагоре към тавана.

Подуши прах, мухъл и лека миризма на нещо разложено. Намери ключ за лампа и го натисна. В горната част на стълбата светна слаба крушка в порцеланова фасонка.

Горе имаше друга врата.

Беше леко открехната.

— Има ли някой там? — извика силно Гърни.

Може да беше плод на въображението му, но му се стори, че зад вратата стана още по-тихо.

Той отново извика със заповедния полицейски тон, който бе дълбоко запечатан в мозъка му:

— Ако има някой там, обади се и кажи как се казваш.

Никой не отговори.

Той бутна вратата с крак.

Миризмата на влага се засили. Слабата крушка осветяваше много малко от таванското помещение. Гърни опипа стената, докато намери ключ. Крушката, която светна, висеше от масивна греда високо под скосения таван. Помещението приличаше на голям склад. Виждаха се няколко големи ъглести предмета, опаковани с плат, вероятно неизползвани мебели. Под една греда, лъщяща от влага, бе поставена кофа за събиране на вода. Въздухът бе студен и влажен.

Гърни спря, за да се ориентира. Опитва се да си представи как разположението в таванското помещение отговаря на стаите от долния етаж. Имаше добро чувство за пространствена ориентация и беше уверен, че скоро ще открие участъка, разположен над банята на апартамента му.

След като прецени ъглите и разстоянията, предпазливо се насочи към една врата в другия край на голямото складово помещение.

Както предишната, тази също бе леко открехната. Повърхността ѝ беше покрита с дебел слой прах, но дръжката бе чиста.

— Има ли някой?

Тишината от другата страна бе толкова абсолютна, че го побиха тръпки — и лекото скърцане на пантите, когато отвори вратата, засили това чувство.

Гърни посегна през отвора и опипа за електрически ключ, но не намери. Чу обаче нещо, което го накара да застине. Съвсем тих шум. Шума от леко издишане.

Гърни бързо влезе в тъмната стая и се дръпна няколко метра встрани покрай вътрешната стена. Клекна и подпря коляно в пода, извади пистолета от глезенния кобур и смъкна предпазителя.

Докато се взираше безрезултатно в непрогледния мрак, чу второ издишане, този път не толкова близо.

Гърни остана напълно неподвижно и изчака.

Мярна съвсем леко раздвижване, почти незабележимо. После усети течение и чу тих шум от затваряне на врата на известно разстояние от него.

Бавно се изправи, като държеше пистолета насочен нагоре. Ослуша се още около минута, после тръгна предпазливо в посоката, откъдето бе чул шума.

Едва направи три-четири крачки, когато нещо докосна лицето му. Стреснат, той отскочи назад и инстинктивно вдигна свободната си ръка

в защитна позиция.

След няколко секунди, когато разумът надделя над рефлекса, осъзна, че това, което бе докоснало лицето му, може би е точно ключът, който търсеше, но друг вид.

Протегна ръка и напипа връвчица.

Дръпна я леко. Високо на една гредка светна бледа крушка. Тя привлече вниманието му нагоре и така забави с няколко секунди смразяващия ефект от онова, което го чакаше в сумрака на пода.

40.

С блестящи бели зъби и втречени жълти очи, с настръхнала груба сива козина и крака, свити за скок, пред Гърни стоеше голям вълк. Беше на по-малко от три метра — разстояние, което можеше да преодолее с един скок.

Все още втречен в звяра и стиснал пистолета, Гърни осъзна, че вълкът не е сам.

Имаше още четири, разположени в широк полукръг около първия, всичките — озъбени и със зловещи очи, неподвижни, сякаш чакаха сигнал да нападнат.

Гърни бавно смъкна пистолета и се приготви за стрелба.

Така, прицелил се в главата на свирепото чудовище главатар на глутницата, опрял пръст в спусъка, той изведнъж разбра защо вълците стоят неподвижно.

Всички те бяха мъртви.

Мъртви, изкормени и препарирани.

Телата им бяха нагласени в смайващо правдоподобни нападателни пози.

Странно, но смъртта изобщо не намаляваше свирепия им вид.

Авторът на тази дивашка композиция определено беше майстор в това чудато изкуство. Но каква беше целта на композицията? За кого беше подредена?

Не бяха ли вълците защитени в тази част на света? Преди колко време бяха отстреляни? Кой ги беше убил? И защо се намираха тук, в хотела?

Вгълъбен в тези въпроси, повдигнати от присъствието на тези... натъпкани с памук трупове... Гърни за момент забрави за какво се беше качил на тавана, но бързо си спомни, когато видя втора врата в другия край на помещението. Това явно бе вратата, чието отваряне и затваряне бе чул, преди да дръпне връвчицата на лампата.

Без да прибира пистолета, но след като заключи предпазителя, той предпазливо заобиколи вълчата глутница, която продължаваше да го държи на нокти със суровия си реализъм, и се насочи към вратата.

Преди да я достигне, чу шум от приближаващи се тежки стъпки. След секунди вратата се отвори и в стаята влезе Остин Стекъл, въоръжен със силен фенер.

Ослепителният лъч на фенера обиколи стаята, като проектира сенките на вълците върху стената, и най-накрая спря върху пистолета в ръката на Гърни.

— Боже! — Той насочи фенера към лицето на Гърни. — Какво, по дяволите, става тук?

Гърни премигна.

— Махнете тази светлина от очите ми!

Стекъл задържа фенера, докато Гърни не тръгна бавно него, после бързо го свали.

— Извинявайте. Какъв е проблемът?

— Срецнахте ли някого?

— Моля? — На лицето на Стекъл се изписа искрена изненада.

— Някой, който беше в стаята преди по-малко от минута, излезе през тази врата. Да сте видели или чули нещо?

— Не, докато се качвах.

— Тоест?

— Когато бях долу, чух някой да вика: „Има ли някой?“ няколко пъти. Силно. Реших, че става нещо. Тук е забранено за външни лица. Не е място със свободен достъп. Никой няма работа горе.

— Затова ми се стори странно, когато чух стъпки от тавана.

— Какви стъпки?

— Стъпки от тавана над банята ни. И над спалнята. Бавни, тихи, сякаш някой се старае да не вдига шум. Имате ли представа защо му е на някого да се промъква наоколо?

Стекъл поклати глава, като че ли самата идея беше налудничава.

— Който и да е бил, преди малко беше в тази стая. Чух вратата по-малко от минута преди да влезете. Сигурен ли сте, че не видяхте и не чухте никого?

— Никого не видях и нищо не чух. Абсолютно нищо.

— Тази част на тавана се намира точно над Президентския апартамент, нали?

Стекъл прокара ръка върху бръснатата си глава, която бе потна както винаги въпреки студа.

— Възможно е.

— Не сте ли сигурен?

— Не съм длъжен да знам кое над кое се намира.

— Ами вратата, през която влязохте, тя накъде води?

— Към задното стълбище, аварийния изход, долния етаж, главния вход, мазето. На много места... Ако някой е излязъл оттам, нормално е да не го видя.

Гърни прибра пистолета в задния джоб на дънките си и посочи приклепналите вълци, чиито сенки все още се мърдаха зловещо върху стената при всяко движение на фенера на Стекъл.

— Каква е историята на този частен зоопарк?

Стекъл издаде рязък гърлен звук — един от най-неприятните смехове, които Гърни беше чувал.

— Това е една шега, ето какво е. — Стекъл насочи фенера към вълците един по един по странно преднамерен начин. — Нали сте чували смахнатата семейна легенда на Гол?

— Имате предвид историята, че Долтън Гол бил убит от вълци, след като ги сънувал?

— След това синът на Долтън наследява имението. Елиман Гол. Голям ловец. Алпинист. Всякакви такива занимания. Вълците убили баща му и Елиман вижда в това възможност да докаже нещо. Убива цяла камара вълци.

Очите на Стекъл проблеснаха, подсказвайки, че и той не би имал нищо против да убие една камара вълци.

— Поръчва няколко да бъдат препарирани и ги слага в Големия салон, та всички да се възхищават на постижението му. Елиман Гол. Големият герой.

— Имам усещането, че тази история не завършва с щастлив край.

Стекъл пак издаде експлозивния, насечен звук, минаващ за смях:

— По едно време му идва гениалната идея да забодее семейния герб на Гол на върха на Дяволския зъб. Големият алпинист Елиман решава да го направи наред зима, в ужасен ден като този, подхлъзва се, пада двеста метра отвесна скала, като се удря в издатините. Така и не намерили главата му. Станал на парченца, докато стигне долу. — Ухили се лъчезарно. — Стават такива неща, нали?

— Изглежда, че този тип е копнеел за чуждото възхищение.

— Направо е умираш за него — съгласи се Стекъл и отново се изсмя ужасяващо.

— Как вълците се озоваха тук, на тавана?

— Това беше първото ми предложение към Итън, когато започнах работа тук — да махне проклетите гадове от Големия салон. Навън има достатъчно диви зверове, няма нужда да ги гледаме и вътре.

— Не изглежда да сте голям любител на природата.

— Аз съм човек на числата. Хубави, предсказуеми числа. Природата, по скромното ми мнение, е един шибан филм на ужасите.

— Планински хотел в Адирондакс изглежда странно работно място за човек като вас.

— Важно е да си отдаден на работата, а не къде я вършиш.

Гърни осъзна, че философията на Стекъл не се различава много от неговия поглед над нещата. Дългогодишната кариера на нюйоркско ченге го беше поставяла на ужасяващи места. Мисълта за това го накара да смени темата.

— Споменахте семейния герб. Как изглежда?

— Вижте сам.

Стекъл насочи студения бял лъч към другия край на дългото помещение. Високо на стената от груби чамови дъски имаше триъгълен участък, ограден с тъмни греди. Там бе закачена плоскост с форма на щит. На нея имаше релеф на мъжки юмрук, вдигнат в символ на сила, непокорство или може би и двете. Отдолу бяха изписани три думи на латински:

Virtus. Perseverentia. Dominatus.

След като изрови от паметта си спомените от уроците по латински в гимназията, Гърни се замисли за момент над качествата, избрани за девиз на фамилията Гол:

Мъжественост. Решителност. Надмощие.

Обърна се към Стекъл:

— Интересен девиз.

— Щом така мислите.

— Тези идеали май не ви впечатляват?

— Това са само думи.

— И думите нямат голямо значение?

— Думите не означават нищо.

Гневният, непримирим тон изглежда се коренеше в някакво дълбоко, мрачно кътче на душата на Стекъл — място, което не беше препоръчително да изследваш, докато сте сами в тъмно таванско помещение.

— Каквото и да казват хората, човек има само себе си. — Отново погледна семейния герб на Гол високо на отсрещната стена. — Всичко друго са глупости.

— Като Елиман Гол, търсец възхищение?

Стекъл кимна:

— Да търси възхищение е най-глупавото нещо, което човек може да направи.

Стекъл заведе Гърни по задното стълбище до врата, водеща в широк коридор.

— Оттук се отива до рецепцията. За да стигнете до вашия апартамент, трябва да минете по главното стълбище.

Гърни отговори с хладния тон, който Мадлин наричаше „ченгеджийски“ глас:

— Може да огледам тавана още веднъж, преди да се прибера в стаята. Да се успокоя заради стъпките, които чух.

— Не го ли направихте вече?

— Проблем ли е, ако пак огледам?

Стекъл се подвоуми.

— Аз лично нямам нищо против. Но има юридическа отговорност.

— Отговорност за какво?

— Проблеми с правилника на сградата. Това е район, забранен за външни лица. Може да има разклатени дъски. Голи жици. Лошо осветление. Не трябва да се качвате там.

— Не ми берете грижа. Вече за втори път казвате, че не е за външни лица. Ако си изкълча глезена, ще е мой проблем, защото не съм спазил правилника ви, а не ваш.

Стекъл направи кисела физиономия, но не каза нищо повече. Когато стигнаха до рецепцията, той влезе в офиса си и затвори вратата.

Гърни излезе навън.

Студеният вятър навяваше сняг под навеса. Гърни изтича до колата, извади от жабката мощния си диоден фенер „Маглайт“ и един по-малък и пак се върна в хотела тичешком.

За негова изненада Мадлин седеше на дивана пред камината, в която гореше малък огън. От таблета ѝ звучеше класическа китара. Тя носеше една от огромните бели хавлии на хотела и дебели вълнени чорапи. Косата ѝ беше малко пооправена. На масичката между дивана и камината имаше две чинии, покрити с алуминиево фолио.

Тя го погледна разтревожено:

— Къде беше?

— Изненадвам се, че си станала. Как си?

— Забравихме за Джейн и Ричард. Трябваше да отидем на вечеря у тях. Джейн се отби да провери дали всичко е наред. Донесе храна и запали огъня.

— Грижовната Джейн идва на помощ.

Гърни веднага съжали за ироничната си забележка.

— Жената се постара да ни помогне. — Мадлин видя фенерчетата в ръката му. — За какво са ти тези?

— В мазилката в банята има малка пукнатина. Искam да се уверя, че няма друго подслушвателно устройство.

На лицето ѝ се изписа скептицизъм, после — загриженост.

— Къде в банята?

— На тавана. Има пукнатина точно до плафона на лампата.

Очите ѝ се разшириха тревожно.

— Провери цялата баня! Трябва да има обяснение.

Гърни осъзна, че тя има предвид тялото на Колин във ваната. Знаеше обаче, че в сегашното си състояние на духа не би приела никое разумно обяснение, позоваващо се на въображението ѝ.

— Мади, защо не се махнем от това място?

Тя не каза нищо, само се втренчи в него.

Гърни настоя:

— Ако аз бях видял призрак, това щеше да е последното място, където бих искал да съм. Не е добре за теб. Защо не се приберем у дома?

— Не е вярно.

— Кое не е вярно?

— Не е вярно, че ще избягаш така, ако ти се случи подобно нещо.

Той пак пробва:

— Виж, възможно е да си представиш нещо, което всъщност...

— Видях тялото тук — прекъсна го тя. — Обяснението е тук. Гърни седна до нея на дивана. Втренчи се в двете покрити с алуминиево фолио чинии на масичката. Музиката на таблета достигна кресчендо. Той премести поглед върху огъня.

— Искаш ли да сложа още малко дърва?

— Не. Ще си лягам пак. Тази музика трябва ли още да свири?

— Ще я спра. После ще се кача на тавана над банята да проверя нещо.

Мадлин загърна плътно хавлията около тялото си и затвори очи.

* * *

На тавана вече не изглеждаше толкова страшно. Навярно бе резултат от съсредоточаването в една проста задача. Дори тук, в едно помещение с приклекналите вълци, целеустремеността му като че ли пропъждаше всички зловещи фантазии.

Преди да се качи на тавана, Гърни бе закрепил по-мощния фенер прав върху плоския ръб на ваната и насочен към пукнатината в мазилката до лампата.

Сега изключи по-слабото фенерче, с което си светеше. Няколко секунди мракът беше абсолютен. Долови воя на вятъра покрай стръмния покрив отвън, скърцането на стогодишните греди под напора.

Когато очите му привикнаха, забеляза онова, което се надяваше да види — тънка линия светлина между две дъски на три-четири метра от мястото, където бе застанал. Гърни пак включи фенерчето, заобиколи вълците и се насочи към мястото.

Подът беше от широки чамови дъски, някои от които се местеха под краката му, особено около източника на светлина. Като закрепил края на фенерчето между зъбите си, Гърни коленичи, пхна ноктите си в цепнатината между дъските и бавно повдигна едната. Извади я и я остави настрана. Другата излезе също толкова лесно.

Отдолу се откри грубо скована конструкция, разделяща пода на таванското помещение от мазилката на тавана на долния етаж. Гърни видя металния пръстен, предназначен да закрива отвора в мазилката, където бе монтиран плафонът. Тънкият процеп отстрани беше само

няколко милиметра широк. През него отдолу проникваше ивица светлина.

Гърни разгледа горната част на плафона и летвата, на която бе монтиран. Не видя подслушвателни устройства. Имаше обаче ясни следи от две устройства, които са били там, но после са били премахнати, вероятно набързо, може би по-рано същата вечер.

Едното почти със сигурност бе микрокамера с прилежащ към нея предавател. Близко до отвора се виждаха няколко къси, все още лепкави парчета тиксо. Точно над отвора бе залепена малка щипка. Гърни предположи, че на нея е бил закрепен крайт на оптичния кабел с миниатюрната му леща. Парчетата тиксо сигурно са крепили останалата част на кабела, за да не се извърти в щипката. Отпечатъците от тънък кабел върху тиксото потвърдиха предположението му. Две по-големи парчета в другия край на кабела явно бяха придържали камерата и предавателя.

Това повдигна един въпрос. Защо скенерът за електронни устройства не беше засякъл предавателя, когато Гърни провери апартамента предишния ден? Дали камерата вече е била демонтирана? Или все още не са я били монтирали? Ако беше второто, защо я бяха махнали толкова бързо?

Следите от присъствието на второ устройство бяха ясни, но не толкова лесни за тълкуване. На гредата над отвора в мазилката имаше две по-малки щипки, но нямаше начин да разбере какво устройство е било закрепено на тях.

Гърни премери разстоянието между двете, за да прецени приблизително размера на устройството. Установи, че е било с диаметър горе-долу колкото червило, но неизвестно колко дълго.

Доволен, че е открил максималното, което можеше, той върна дъските на място. Изправи се и отново огледа огромното помещение. Сенките на вълците заскачаха в светлината на фенерчето.

Гърни се убеди, че в грамадната зловеща стая няма нищо друго, освен препарираните зверове и герба на фамилията Гол.

Насочи фенерчето към хералдическия символ на стената.

Virtus. Perseverentia. Dominatus.

Направи му впечатление съвпадението на тези сурови качества с присъствието на свирепите хищници на пода. Вниманието му бе привлечено най-вече от кулминацията на поредицата: *Dominatus*.

Думата можеше да се преведе по много начини. Най-разпространеният от тези преводи беше контрол.

Като се замисли за това във връзка със случая, започна да го вижда като мотив, появяващ се многократно в историята на семейството: от манията на Елиман Гол да избива вълци, през фиксидеята на Итън да поправи света, като превъзпитава престъпници, до неозаптеното своеволие на Пейтън.

То се простираше извън границите на фамилията Гол. Според Гилбърт Фентън в основата на престъплението стоеше пълният контрол на Ричард Хамънд над четирите жертви.

Медийната стратегия на самия Фентън, разбира се, бе насочена към установяване на контрол над общественото мнение, контрол върху действията на прокуратурата, контрол върху съдбата на Ричард Хамънд.

Тъмните сили високо над Фентън контролираха разследванията в четири различни юрисдикции.

Гърни се замисли за тайнствената четворка преди трийсет години, през онова злополучно лято в лагера „Брайтуотър“ — Лъва, Паяка, Вълка и Невестулката. Мо Блумбърг бе казал, че другите лагерници се бояли от тях. Какъв вид контрол бяха упражнявали върху другите деца? Какъв контрол бяха упражнили върху Скот Фалън?

Нишката на мисълта го върна към четирите убийства от последните седмици. Беше убеден, че „убийство“ е единствената дума, с която реалистично би могло да се опише случилото се с четиримата мъже, издъхнали от кръвозагуба заради прерязаните артерии на китките си. Каквито и неизвестни все още стъпки да бяха довели до смъртта им, тя очевидно е била крайната цел на целия процес. И това според неговите представи си беше чисто убийство.

А убийството беше най-висшата форма на контрол.

42.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хардуик. — Че е било борба за надмощие? И четиримата мъртъвци са загубили? Кой, по дяволите, е спечелил?

Гърни седеше в Големия салон. След огледа в таванското помещение не се беше върнал направо в апартамента, а бе спрял тук, за да се обади на Хардуик да го запознае с последното развитие по случая и подозренията си, че елементът на контрол може да се окаже ключов.

Хардуик постави под съмнение тази теория. Той обичаше фактите, мразеше предположенията и реагира по предсказуем начин:

— Каквато и да е интригата, Шерлок, имам ти пълно доверие, че ще я разгадаеш и ще я разкриеш на нас, обикновените смъртни, когато си готов. Искаш ли да чуеш моите гениални хрумвания за лагера „Брайтуотър“?

— Целият съм в слух.

— Добре, ето. Лио е Лъва.

Гърни се замисли за секунда.

Искаш да кажеш, че Лио Балзак е единият от тайнствената четворка? Защото лео означава лъв?

— Има пряка връзка, нали? Мисля, че Вълка е Итън Гол.

— Заради семейното имение при Вълчето езеро?

— Има логика, нали?

— С изключение на това, че нямаме доказателства Итън да е бил в „Брайтуотър“. Имаш ли други предположения?

— Какво ще кажеш Уензъл да е Невестулката^[1].

— Звучи приемливо. Остават още една жертва и един прякор. Пардоза и Паяка. Виждаш ли нещо, което да ги свързва?

— Още не. Но три от четири е добър резултат.

— Може би така ни се струва, защото сме отчаяни да търсим връзки. Но в името на спора, нека да предположим, че четирите жертви са били четиримата хулигани от „Брайтуотър“. И че са отговорни за смъртта на Скот Фалън. Натам ли биеш?

— Защо не? Има логика. — Хардуик прозвуча ентусиазирано.

— Добре, но ако е вярно, това е станало преди тринайсет години. Каква е връзката със сегашните събития?

— Може би някой друг е знаел какво се е случило. Или е научил по-късно. Представи си, че Ричард Хамънд е разбрал какво е станало в „Брайтуотър“. Че Гол, Балзак, Уензъл и Пардоза са пребили до смърт друго момче, гейче. Представи си, че е решил да предприеме нещо.

— А не просто да уведоми полицията?

— Като е видял колко безполезни са били силите на реда първия път, може би е решил сам да отмъсти за смъртта на Фалън. Хамънд е посветил първите години от кариерата си да помага на хомосексуални мъже и момчета. Как би реагирал, ако е разкрил самоличността на четирима души, които са убили някого само защото е гей? Може би Хамънд е приел работата във „Вълчето езеро“, за да бъде близо до Итън. Може би той лично се е обадил на другите три жертви и ги е подлъгал да дойдат в имението. Може би е измислил дори някаква финансова примамка, за да ги примами в капана.

Това звучеше правдоподобно. Съвпаднаше със сведенията, че Уензъл, Балзак и Пардоза са очаквали подобряване на финансовото си състояние по времето, когато са дошли за сеанса с Хамънд. Но Гърни не беше убеден.

Хардуик като че ли усети скептицизма му:

— Слушай, не се опитвам да ти пробутам моя сценарий. В интерес на истината, надявам се да греша.

— Защо?

— Защото, ако съм прав, Фентън е прав. А самата мисъл за това ме отвращава.

— Все пак ти не развихряш фантазията си колкото него. Не вярваш в теорията му, че човек може да бъде принуден чрез хипноза да се самоубие, нали?

Хардуик не отговори.

Като звуков ефект от филм на ужасите от празната камина в другия край на помещението се чу стон. Гърни си каза, че сигурно е от вятъра, свирещ в комина.

[1] От weasel — невестулка (англ.). — Б.пр. ↑

43.

Мадлин беше в леглото и една от нощните лампи светеше. Гърни се опита да види дали мускулчетата на бузата ѝ още потрепват, но тя лежеше с лице, заровено във възглавницата.

За да прогони чувството си на безпомощност, той се опита да обмисли теорията на Хардуик, че Хамънд е убедил Уензъл, Балзак и Пардоза да дойдат в имението. Имаше сведения, че финансовото им положение се е подобрило около периода на посещението им, но изглеждаше твърде прибързано да се подозира, че Хамънд има пръст в това.

В тази връзка Гърни си спомни думите на Анджеа Кастро в магазина за кукли, че прекомерната любезност на Табита вероятно се дължи на факта, че жената очаква да купят още една кукла. Тогава му се беше сторило логично, но не се замисли по-внимателно.

Сега взе телефона в банята, където силният фенер все още стоеше прав на ръба на ваната и осветяваше тавана. Гърни го изгаси и безшумно затвори вратата.

Набра номера на Анджеа.

Когато тя вдигна, първото, което се чу, беше шум от телевизор — същата комбинация от говор, смях и аплодисменти, които бе чул като фон на първия им разговор. Запита се дали изобщо го е изключвала.

— Детектив Гърни?

Звучеше сънливо.

— Здравейте, Анджеа. Извинявайте, ако съм ви събудил.

— Станало ли е нещо?

— Няма нищо ново. Още ли сте на същото място?

— Какво? А, да, на същото място.

— Когато се видяхме, споменахте, че Табита може би си мисли, че ще купим още една кукла „Барби“. Спомняте ли си?

— Разбира се.

— Защото Стиви ви е купил една?

— Да, нали ви казах.

— Питам се... колко плати за нея?

— Как бих могла да забравя? Осем хиляди долара. Без ДДС.

— За една кукла „Барби“?

— *Оригинална кукла „Барби“*. От първата година, когато са почнали да ги правят. В безупречно състояние и с оригинални дрехи.

— Това са много пари.

— Така и аз казах на Стиви. Обаче той знаеше, че винаги съм си мечтаела за такава кукла и просто трябва да я имам. Освен това каза, че можем да имаме още много хубави неща.

— Спомена ли откъде са парите?

— Каза да не се тревожа за това и че не ми трябва да знам.

— Както не е било необходимо да знаете за телефонния разговор, преди да замине за „Вълчето езеро“?

— Нещо такова.

— Не ви ли спомена нищо за източника на парите?

— Не. Но каза, че „Барби“ е само началото.

Прекъсна го силно тропане на вратата.

— Анджела, трябва да затворя, но скоро ще ви се обадя пак.

Когато излезе от банята, чуването се повтори, този път по-агресивно.

Гърни намести пистолета в задния си джоб така, че да може лесно да го извади, и отиде да отвори.

— Кой е?

— Полиция!

Позна гласа на Фентън и отвори вратата.

Едрият мъж с плоско лице приличаше на износено и намачкано копие на онзи Фентън, който го бе посетил само преди четирийсет и осем часа. Сакото му бе разкопчано и под него се виждаше ръкохватката на пистолет „Глок“ в раменен кобур. Погледна хладно Гърни.

— Трябва да поговорим.

— Искате ли да влезете?

— Не. Елате долу.

— Защо?

— Слезте с мен или ще ви арестувам още тук за възпрепятстване на правосъдието.

— Момент.

Гърни остави Фентън на вратата и влезе в спалнята. Мадлин лежеше с отворени очи.

— Мади, трябва да слеза долу.

— Чух. Внимавай.

Той се усмихна насила:

— Няма да се бавя.

Седнаха на предните седалки на очукан джип „Тойота Крузър“, спрян под навеса на хотела. Фаровете бяха запалени и пронизваха мрака във виелицата. Моторът работеше и парното бе включено.

Гърни предположи, че това е личният автомобил на Фентън, значи вероятно бе дошъл неофициално.

След кратко тягостно мълчание, през което време Фентън се взираше в снежинките пред светлината от фаровете, полицаят се обърна към Гърни:

— Телефонът у вас ли е?

— Да.

— Изключете го. Извадете батерията. И го поставете на таблото така, че да го виждам.

Гърни направи както му казаха. На бледата светлина от таблото видя лицето на Фентън, гневно стиснал зъби.

— Не разбирам. — Думите на полицая прозвучаха като обвинение. — Онзи ден толкова добре си приказвахме. Мисля, че ви обясних, че от присъствието ви тук няма полза. Даже доста вредите. Мисля, че бях пределно ясен.

Замълча, търсейки подходящи думи.

— Вашата намеса създава у заподозрения лъжливи надежди. Така удължавате в съзнанието му периода на илюзията, че има друг начин да се измъкне от проблема, освен да направи пълни и подробни самопризнания. Поддържането на тази илюзия нанася голяма вреда на разследването. Изключително голяма вреда. Може би не ви го обясних достатъчно ясно при последния ни разговор. Надявам се, че сега съм ясен.

— Много ясен.

— Добре. Радвам се, че го казахте. — Фентън пак се загледа в снеговалежа. — В това разследване залозите са големи. Не е нещо, което бихте искали да провалите.

Гърни знаеше, че е опасно да провокира този тип, но и че ако го направи, може да получи повече информация.

— Заповедите как да водите разследването идват от толкова висока инстанция, че не допускате, че са грешни, така ли? Хората, които искат Хамънд да бъде обявен за виновен, са толкова високопоставени, че сте решили, че задължително трябва да е виновен.

— Ричард Хамънд е убиец и лъжец. Това е факт, а не заповед от когото и да било.

— Чух, че се е явил на детектора на лъжата. И е издържал теста.

— Това не означава абсолютно нищо.

— На мен ми изглежда като малък плюс в негова полза.

— Вие не познавате добре клиента си, нали?

Фентън бръкна зад седалката и взе някакво куфарче. Извади няколко листа, защипани един за друг, и ги хвърли в скута на Гърни.

— Ето малко материал за четене.

На бледата светлина от таблото Гърни успя да различи само напечатаното с едър шрифт заглавие на научна статия: „Невропсихология и полиграфия. Практически параметри“.

Фентън посочи листата:

— Тестовите с детектора на лъжата са безполезни, когато субектът има достатъчно познания, за да използва слабостите им.

Гърни осъзна, че Хамънд има всички познания, които го правят да изглежда виновен.

Като адвокат, излагащ заключителния си аргумент, Фентън пак бръкна в куфарчето и извади един лист.

— Това е копие от собственоръчното описание, което Итън Гол е направил на съня си; на кошмара, който всички други жертви са започнали да сънуват веднага след сеанса при Хамънд. — Подаде листа на Гърни. — Вземете го. Четете го всяка сутрин, за да си спомняте за най-лошия клиент, който някога сте имали.

Гърни взе листа.

— Има ли вероятност да е фалшификат?

— Не по-голяма вероятност, отколкото снежна топка да оцелее в огъня на ада. Точките на натиск, ускоряване и забавяне на ръката при писане съвпадат. Това са неща, които никой фалшификатор не би могъл да имитира. — Погледна строго Гърни. — Свърших с

обясненията. Предупреждавам ви, че сте на милиметър от обвинение за възпрепятстване. Разбрахте ли?

— Приключихме ли тук?

— Постарайте се вие да приключите тук. — Фентън се загледа мълчаливо в усиливащата се буря, после бавно поклати глава. — Не ви разбирам, Гърни. Какъв сте вие? Някакъв егоцентрик, който винаги си мисли, че е прав, а останалите от екипа грешат?

— Зависи колко кадърен е екипът.

Фентън остана втренчен в завихрящите се снежинки. Стискаше кормилото с две ръце.

— Нека да ви попитам нещо. Къде бяхте на единайсети септември?

Гърни премигна, изненадан от тази рязка смяна на темата.

— С жена ми не бяхме в града, когато кулите се сринаха, но същата вечер бях на мястото на трагедията. Защо питате?

— Бях в Манхатън в онзи ден. На съвместно обучение на градската и щатската полиция. Пратиха ни при кулите още след сблъсъка на първия самолет. — Пръстите на Фентън побеляха от стискане. — Минаха толкова много години, а още сънувам кошмари оттогава. Още чувам онзи звук.

Гърни знаеше за кой „звук“ става дума. Беше чувал разкази от първо лице от други полицаи и пожарникари. С разпространяването на огъня по етажите хората панически започнали да скачат през прозорците.

„Звукът“ беше от падането на човешки тела на земята.

Гърни не каза нищо.

След малко Фентън пак заговори:

— Разбирате ли какво искам да ви кажа, Гърни? Такъв е сега светът. Такава е новата действителност. Вече никой не може да гледа отстрани. Залогът е оцеляването на Америка. Това е война, не игра. Човек застава или на едната, или на другата страна.

Гърни кимна бавно в знак на съгласие.

— Кажете ми нещо, Гилбърт. Тези важни, могъщи и тайнствени хора, проявяващи такъв специален интерес към случая „Хамънд“, сигурен ли сте, че са на страната на доброто?

Фентън се завъртя на седалката и го погледна със смаяни, гневни очи.

44.

На връщане към стаята Гърни мина през Големия салон, за да се обади на Хардуик.

— Работата загрубява. Пак имах посещение от Фентън. Голям зор му е да ме разкара.

— Имаш ли представа какво толкова ги притеснява?

— Няма търпение да накарат Хамънд да признае и мислят, че аз му преча.

— Тези тъпацы наистина ли вярват, че е хипнотизирал четирима мъже и така ги е накарал да се самоубият?

— Явно.

— Добре, какво искаш от мен?

— Стой наблизо, в случай че стане напечено.

— Нещо друго, което трябва да знам?

Гърни си помисли за душевното състояние на Мадлин, но не беше готов да говори за това с когото и да било.

— Засега не.

Затвори и се върна в апартамента. Носеше статията на Хамънд за полиграфията и описанието на Гол за кошмара му.

Мадлин спеше на светната лампа. В хола покритите с фолио чинии на Джейн Хамънд стояха все още неотворени на масичката. Той седна на дивана. Статията беше единайсет страници. Описанието на кошмара — само половин, затова започна с него.

„Както ме помоли, ето главните подробности за съня, който сънувам от последния ни сеанс. Започва с илюзията, че съм буден в собственото си легло. Усещам присъствие в стаята. Уплашен съм и искам да стана, но установявам, че съм парализиран. Искам да извикам за помощ, но нямам глас. Изведнъж от мрака се появява създание, покрито с настръхнала козина. Някак разбирам, че е вълк. Чувам да ръмжи. Очите му блестят яркочервени в мрака. Изведнъж усещам тежестта му върху себе си и топлия му дъх. Дъхът

му воня на гнило. От устата му капеше гнусна течност. После вълкът се превръща в кинжал. На дръжката има вълча глава с блестящи рубинени очи. Усещам как ме пробужда. Бликва кръв. Изведнъж виждам мъжа, който държи ножа. Подава ми ярко оцветени хапчета. Събуждам се с ужасно чувство. Толкова ужасно, че искам да съм мъртъв.“

Гърни обърна листа и видя бележка, написана с друга химикалка и по-недодялан почерк, вероятно от Фентън: *„Кинжали като описания тук са намерени на всичките четири места на самоубийство.“*

Гърни пак обърна листа и прочете описанието повторно. Толкова красноречиви подробности — образни косвени улики за лоша практика, или по-зле.

Възможно ли беше Хамънд да е внушил този кошмар на четирима души?

Възможно ли беше сънят буквално да ги е убил?

Идеята бе невероятна.

Толкова невероятна, че Гърни не можеше да я приеме.

Той остави описанието на съня и взе статията на Хамънд за детекторите на лъжата.

Отначало четеше внимателно, но след като не видя нищо съществено, започна да прехвърля отгоре-отгоре. Статията бе писана преди години, когато Хамънд е бил още докторант, и разглеждаше факторите за грешки при полиграфа — случайни или умишлени. Един от простите трикове бе да държиш скрито под дрехите кабарче, с което да си причиняваш болка в избрани моменти, за да смутиш калибровката на машината, когато отчита физиологичните реакции. Към по-сложните фактори спадаха различни душевни състояния, медитативни или дължащи се на заболяване, които заличаваха разликата между честни и лъжливи отговори.

— Колко е часът?

Гласът на Мадлин го стресна. Гърни погледна и я видя застанала до дивана, втръпчана в него и с изражение, сякаш се е събудила от кошмар.

Той погледна телефона си.

— Малко след девет.

Тя се поколеба за момент.

— Дейвид?

— Да?

— Мислиш ли, че полудявам?

— Разбира се, че не — отговори той, въпреки че му се искаше да прозвучи по-уверено.

— Видях Колин във ваната. Сигурна съм. Но това противоречи на всякаква логика.

— Просто още не сме намерили обяснение. Но ще го намерим.

— Мислиш, че всичко подлежи на обяснение?

— Не мисля. Сигурен съм.

— Появата на призрак също ли може да се обясни логично?

— Сега мислиш, че си видяла призрак, така ли? Не истински труп?

— Не знам. Знам само, че беше Колин. Но в него имаше нещо призрачно. Нещо като сияние, сякаш виждах не само тялото, но и душата му. Ти вярваш ли, че продължаваме да съществуваме, след като тялото ни умре?

— Не мога да ти отговоря, Мади. Дори не съм сигурен какво означава този въпрос.

— Нищо такова не ти се е случвало, нали? — попита тя. Погледът ѝ бе отчаян.

— Не.

Телефонът му иззвъня.

Той го остави да звъни още три пъти, преди да погледне дисплея. Беше Ребека Холдънфийлд.

Колкото и да му се искаше да научи повече факти, които да придвижат напред разследването, Гърни просто не можеше да обърне гръб на Мадлин в този момент. Той остави обаждането да бъде пренасочено към гласовата поща.

Мадлин потрепери.

— Студено ми е. Пак ще си легна. — Понечи да тръгне, но спря и пак го погледна. — А, забравих да ти кажа. Джейн ни кани на закуска.

След срещата с Фентън посещенията при Хамънд не беше добра идея. От друга страна, на Гърни му се струваше, че ще е добре за Мадлин да се махне от хотела, ако ще и само за час.

— Добре — отговори той.

Тя кимна и се прибра в спалнята.

Гърни остана на дивана. Опита се да успокои препускащите си мисли. После си спомни, че действието често има успокояващ ефект, и реши да запали камината.

Точно когато се наведе над нея, от вратата на балкона се чу изтропване.

Първата му мисъл бе, че някоя птица се е блъснала в стъклото. Втората — че птиците не летят посред нощ в снежна буря.

Отиде при вратата и погледна през стъклото. Имаше тънък слой скреж и нищо не се виждаше. Гърни внимателно отвори вратата.

Видя някакъв предмет на балкона.

Излезе, за да го погледне.

Беше пакет с неправилна форма, около педя дълъг и три пръста в диаметър, непохватно увит с вестник и тиксо.

Гърни излезе до парапета на балкона и огледа навън, докъдето можеше да види по крайбрежния път.

Не видя никого и единственият звук беше от вятъра.

Взе пакета. Доколкото можеше да прецени, тежеше по-малко от половин килограм.

Взе го вътре и го постави на масичката. Бутна настрани двете покрити с фолио чинии и махна тиксото, с което бе омотан пакетът. По-голямата част от вестника се скъса заедно с тиксото.

Вътре имаше две устройства.

Гърни веднага разпозна микрокамерата с оптично влакно.

Другото устройство не му беше познато. Представляваше матовочерен предмет с размер на купчинка десетцентови монети. Отстрани имаше цифри — вероятно сериен номер. От единия край имаше осем много малки дупчици, а във всяка от тях — лъскаво изпъкнало стъкълце.

Някакви лещи? Никога не беше виждал толкова малки лещи. Но какво друго можеше да бъдат?

Едно обаче беше сигурно — съдейки по размера на двете устройства, очевидно те бяха предметите, монтирани и след това премахнати от кухнята под дъските на таванското помещение, която бе огледал — точно над лампата в банята.

Изведнъж забеляза нещо, което не беше забелязал, докато оглеждаше устройствата.

Две думи, написани с нескопосани печатни букви от вътрешната страна на един от вестниците.

ПАЗЕТЕ СЕ

45.

Изразните средства на посланието очевидно сочеха към Барлоу Тар.

Ако обаче пакетът беше изпратен от Тар, дали той се бе изложил на риск? И какво точно беше злото, от което за пореден път го предупреждаваше да се пази.

Ако пък не беше Тар, кой би искал Гърни да си помисли, че е бил той?

Тези въпроси го държаха буден до малките часове на нощта. После, малко преди зазоряване, пак се събуди. След като осъзна, че зацикля в същите голи предположения, необосновани с достатъчно факти, реши да стане, да се изкъпе и да се облече.

Отиде при вратата на балкона, за да види какво е времето. В светлия участък около лампите на хотела във въздуха блестяха ледени кристалчета. Термометърът, монтиран на парапета на балкона, бе наполовина заскрежен, но все пак се виждаше, че показва някъде около минус двайсет. Гърни се дръпна назад, за да се увери, че вижда правилно.

Когато се обръщаше да се прибира, нещо привлече вниманието му. Нещо на пътя, идващ от хребета към хотела.

Нещо проблесна.

Гърни напрегна очи в мрака и видя втори отблясък на няколко педи разстояние от първия. Двете светли петна се движеха в тандем, като фарове на кола, но по-малки и по-слаби.

Габарити, досети се Гърни.

Той остана да ги наблюдава, заслушан.

Светлините се приближиха. След малко дойдоха достатъчно близо, за да види, че са габарити на пикап.

Камиончето зави по крайбрежния път, бавно излезе от светлото петно около хотела и продължи към... към какво?

Хангара за лодки?

Някое от бунгалата?

Резиденцията на Гол?

Когато камиончето се скри от погледа му във вилицата, Гърни забеляза, че за бързото му изчезване допринесе и липсата на видими задни светлини.

Той влезе и затвори вратата.

Прекара следващия половин час на лаптопа, като прегледа няколко сайта за доставка на електронни разузнавателни средства или за тяхното засичане с надеждата да намери нещо, приличащо на странното малко тръбовидно устройство, което толкова го озадачаваше.

Откри една процъфтяваща индустрия. Стотици компании, много от които бяха сложили думата „шпионски“ в името си, предлагаха високотехнологично оборудване на приемливи цени. Продуктите попадаха в две основни категории. Устройства, позволяващи да наблюдаваш и записваш всичко, което някой прави или казва, почти на всяко възможно място. И устройства, предназначени да блокират работата на първата категория. Главното рекламно послание беше: „Шпионирай всички. Не позволявай никой да те шпионира.“

Печеливша индустрия в един обхванат от параноя свят.

Не намери обаче нищо, което да прилича на малката черна играчка с осем микроскопични лещи — ако изобщо бяха това.

Отново огледа устройството. Не личеше да има начин да го отвори. Не усети топлина от батерии. Номерът от едната страна не му говореше нищо. Все пак това му даде идея да пробва нещо, колкото и малка да беше вероятността да получи резултат. Гърни въведе серийния номер в интернет търсачката.

Излезе един резултат, странен интернет адрес: www.alz2b3y4c5x.net.

Той отвори сайта и на екрана се появи празна страница с четири кутийки за въвеждане на данни, искащи настояща регистрация, предишна регистрация, настояща парола и предишна парола.

В известен смисъл това бе задънена улица. Но мерките за защита бяха красноречиви. Най-малкото, те повтаряха предупреждението на Робин Уиг. И предупреждението на Гилбърт Фентън. Да не говорим за думите, надраскани на вестника и изпратени с пакета.

Като се сети за Уиг, Гърни взе телефона си, направи снимки на устройството и ги изпрати на имейла ѝ заедно със серийния номер и адреса на сайта.

Отговорът дойде след по-малко от две минути: „Снимките са неясни. Сайтът е заключен. Изпрати предмета.“ Макар интересът ѝ да го зарадва, той не виждаше реалистичен начин да изпълни искането ѝ скоро.

— Кога си станал? — сепна го гласът на Мадлин.

Гърни се обърна и я видя до вратата на банята по фланелка и долнище на пижама.

— Може би преди около час.

— Трябва да сме у Хамънд в осем.

Тя влезе в банята и остави вратата отворена. Отиде до душкабината в далечния ъгъл, като заобиколи доста отдалеч ваната.

Все пак се пристраши да ползва помещението и това беше добър знак.

Докато Мадлин се къпеше, Гърни се замисли за предстоящата закуска при Ричард и Джейн и как въпреки неохотата, с която отиваше у тях, можеше да използва това посещение. Имаше въпроси, които искаше да зададе, реакции, които да наблюдава. Можеше да спомене теорията, че четирите смъртни случая може да са част от отмъщение за отдавна случила се трагедия. Трагедия, свързана с изчезването на един хомосексуален тийнейджър. Интересно беше какво ще каже Ричард.

* * *

На заснежения път вятърът само частично бе заличил следите от малкия камион, който беше минал преди малко. Любопитството на Гърни се засили, когато видя, че следите завиват по посока на бунгалото на Ричард и обикалят отзад. Пикапът трябваше още да е там. Изкушаваше се да провери на момента, но се отказа, когато видя премръзналия вид на Мадлин.

Джейн, както обикновено, ги посрещна на входната врата с тревожна усмивка. След като закачиха якетата си, тя ги покани в просторния хол.

— Поръчах на готвача на хотела да приготви няколко неща за закуска: бъркани яйца, наденички, бекон, препечени филийки, мюсли, плодове. Той лично ги достави. Днес кухненският помощник и камериерката си останаха вкъщи в Беарстън, а и самият той си тръгва

малко по-късно, преди времето съвсем да се е влошило. Помолих го да сервира всичко долу, в игралния салон, по настояване на вашия приятел.

— Моля?

— Казах, че ще проявиш разбиране, защото си разбран човек — каза познат глас.

Джак Хардуик, широко ухилен, се надигна от креслото пред камината.

— Всъщност — добави, като погледна красноречиво лампата с орнамент от кръвен камък, в която Гърни му бе казал, че има подслушвател — реших, че ще бъде по-приятно долу. По-близо до пещта. По-топло е.

— Ричард влезе да си вземе душ — намеси се Джейн. — Сега ще ида да проверя дали е готов.

Щом тя излезе от стаята, Хардуик каза, като понижи глас:

— След като и двамата сме тук, може би ще удвоим напредъка си.

— Не се ли притесняваш, че Фентън може да разбере, че си тук?

— Достатъчно съм се притеснявал за Фентън. Колкото по-скоро разкрием истината, толкова по-скоро ще потопим кораба му. И ако се опита да плува, ще се изпия в муцуната му.

— Да, ако нашата истина е различна от неговата.

— Няма как да не е...

Джейн извика от една врата от другата страна на каменната камина:

— Ричард идва. Хайде да слизаме, преди закуската да изстине.

Щом тя се скри от поглед, Мадлин погледна Хардуик и каза с тих, спокоен глас:

— Ричард Хамънд не е извършил никакво престъпление.

Той се вгледа в лицето ѝ за момент.

— Изглеждаш бледа — отбеляза. — Добре ли си?

— Не, не съм добре. Изобщо не съм добре. Но това няма нищо общо с Ричард.

— Болна ли си?

— Може би.

Държанието ѝ явно озадачи Хардуик.

— Какво те кара да твърдиш това за Хамънд? — поинтересува се той.

— Просто знам.

Той погледна Гърни, сякаш очакваше да му преведе.

* * *

Така нареченият игрален салон беше голямо квадратно помещение. Имаше обособен фитнес с уред за вдигане на тежести и две пътеки за бягане; домашно кино с плюшени седалки и голям екран пред тях; кът за сядане с диван и кресла и кът за хранене с бюфет, маса и шест стола.

Ричард и Джейн седнаха срещу Дейв и Мадлин, а Джак — в единия край на масата. Всеки си взе каквото му се ядеше от бюфета и няколко минути приказваха за времето и още по-свирепата снежна буря, която се задаваше. Много скоро стана ясно, че на никого не му е до общи приказки, и всички се умълчаха.

След известно време Джейн заговори с пресипнал глас, сякаш я болеше гърлото:

— Питам се... след като вече сте работили по случая... дали имате някаква добра новина за нас. — Погледна брат си.

— Имаме новини — каза Гърни. — Установихме, че четирите смъртни случая вероятно са свързани с изчезването на едно момче в провинцията на Ню Йорк преди тринайсет години.

Ричард го погледна любопитно; Джейн — озадачено.

Гърни разказа за събитията през трагичното лято в лагера „Брайтуотър“ — всички подробности, които бе научил от Мо Блумбърг и Кимбърли Фалън.

Когато той спомена, че Скот Фалън най-вероятно е мъртъв, Джейн постави ръка на сърцето си и възкликна:

— Ужасно!

— Искате да кажете, че Уензъл, Балзак и Пардоза са били в „Брайтуотър“ през онова лято? — попита Ричард. Изражението му бе трудно за разчитане.

Гърни кимна.

— А каква е връзката с Итън?

— Мислим, че и той е бил там.

— Шегувате ли се?

— Защо така мислите?

— От дванайсетата до дваисет и първата си година Итън е прекарвал летните ваканции в Швейцария. После, когато наследил „Вълчето езеро“ след смъртта на майка си, работил ден и нощ, без почивен ден, докато превърне имението в това, което е в момента.

— Какво е правил в Швейцария?

— Уроци по езда, френски и немски, стрелба, риболов и така нататък. Възможности да общува с други младежи с неговото добро потекло. Самата мисъл, че Итън Гол може да бъде изпратен в лагер за простосмъртни в Катскил, е нелепа. — Хамънд замълча и леката му усмивка помръкна. — Чакайте малко... да не би да мислите, че Итън може да е бил замесен с другите трима в нещо толкова ужасно, толкова противно?

— Беше вероятност, която трябваше да допусна.

Ричард погледна с укор Хардуик:

— И вие ли?

— От личен опит знам, че никога не можеш да бъдеш сигурен, че някой е такъв, за какъвто се представя — отговори Хардуик. Погледът му бе хладен и изпитателен.

Това накара Хамънд да смени тона:

— Съгласен съм, теоретично. Но самата идея, че може да е бил член на банда хулигани, издевателстващи над гейове, е толкова... толкова... — Замълча за момент, после пак започна: — Преди две години, около времето, когато Итън ме убеди да дойда във „Вълчето езеро“, той бе готов да се откаже от всичко, от цялото си имущество. Канеше се да прехвърли цялата собственост на фондация „Нов живот“ под формата на неотменим тръст — като запази само скромен годишен дивидент за себе си и Пейтън до края на живота им.

Хардуик вдигна вежди.

Гърни се усмихна насърчително:

— Звучи много щедро.

— Точно за това говоря. Това беше Итън. Богат човек, който не обичаше богатството, освен когато можеше го използваше, за да прави добро.

Хардуик се изкашля рязко:

— Казахте, че се е „канил“. Това означава, че не го е направил, нали?

— Убеди се, че ще е в състояние да направи повече добро, ако запази контрола върху състоянието на Гол.

— За какво „добро“ говорим? — намеси се Гърни.

— Ако всичко беше отишло в неотменим тръст за фондацията, Итън би изгубил влияние върху поведението на Пейтън.

— Ако нямаше нищо, не би могъл да го заплашва с лишаване от наследство, така ли?

— Точно така. И най-важният аргумент на Остин, който окончателно наклони везните, беше, че основните средства за фондацията не би трябвало да идват от щедростта на основателя ѝ. Успешно завършилите програмата за превъзпитание също би трябвало да допринасят финансово. Остин много убедително защити идеята за съпричастност.

— Защо трябваше Остин да има думата?

— Когато ставаше дума за пари, Остин винаги имаше думата. Разбира се, Итън сам вземаше решенията. Но се съобразяваше с мнението на Остин.

Джейн нервно мачкаше салфетката си.

— Онези трима мъже, които са били заедно в лагера... — започна плахо — ... и дойдоха при Ричард? Научихте ли нещо повече за тях?

— Разни неща. И тримата са мразили гейовете. Поне един от тримата е знаел, че сте хомосексуален — преди да се уговорите за сеанса. Възможно е и тримата да са имали тази информация, защото всички те са получили обаждане от един и същи номер, преди да дойдат тук.

Хамънд и Джейн се спогледаха озадачено. Тя изрече логичния въпрос:

— Защо такъв човек ще реши да дойде на терапия при Ричард?

— Има сведения, че финансовото състояние и на тримата рязко се е подобрило около времето, когато са дошли за терапията.

— Нима намекувате, че някой им е платил, за да се видят с мен? — смая се Хамънд.

Хардуик го изгледа изпитателно:

— Да предположим, че сте научили самоличността на тримата мръсници, които са пребили до смърт онова момче заради единственото прегрешение, че е гей. Да предположим, че не сте имали никакво съмнение във вината им. Но доказателството, по някаква техническа причина, не би могло да послужи в съда и затова сте били убеден, че ще се измъкнат от правосъдието. Какво бихте направили?

— Задавате го като уловка — тъжно отговори Хардуик. — Но всъщност е много мъчителен въпрос.

— И отговорът е...?

— Нищо. Не бих направил нищо. Бих искал да ги убия, но не бих могъл.

— Защо?

Синьо-зелените очи на Хамънд се напълниха със сълзи.

— Защото нямаше да имам смелостта да го направя — призна той.

Всички се умълчаха.

Хардуик кимна замислено, сякаш видя логика и вече имаше малко повече доверие на Хамънд, отколкото преди.

Гърни изпита същото усещане. Почувства, че Хамънд може би е невинен.

А ако не беше невинен, значи бе най-добрият лъжец на света.

46.

Половин час по-късно, седнал в субаруто пред бунгалото с Мадлин и Хардуик, Гърни изрично подчерта необходимостта да бъдат обективни.

Хардуик бързо се съгласи:

— Останах с впечатление, че е честен с нас. Интуицията ти друго ли подсказва?

— Моята интуиция подсказва почти същото, което и твоята. Но мозъкът ми казва, че тя не трябва да бъде последна инстанция.

Гърни извади от жабката малкото цилиндрично устройство, което бе получил с пакета на балкона.

— Виждал ли си преди нещо такова?

Хардуик включи лампичката и разгледа устройството.

— Никога не съм виждал. Прати ли снимка на Уиг?

— Да. Обаче тя иска да види самото устройство.

Хардуик се намръщи:

— Да не би да предлагаш да й го занеса лично?

— Само трябва да отскочиш до Олбани.

— Голяма разправия. — Хардуик прибра предмета в джоба си. — Осъзнаваш ли, че това противоречи на по-ранната ти молба да се навъртам наблизко?

— Да, това ме тревожи. Но като не знам какво е това чудо, още повече се притеснявам.

— Дано да не се окаже просто едно фенерче.

— Между другото, оня пикап зад бунгалото е твой, нали?

— На Ести Морено е. Моята голяма любов.

Още ли живее с теб?

— Нима се съмняваш в способността ми да имам стабилна връзка?

— Да.

— Дадох й списък на всички главни играчи, за които знаем. Ще се опита да намери всичко, което може, за тях. Всъщност тя е тази, която откри, че Стекъл е пласирал наркотици. Даде ми назаем пикапа

си. Никак не ми се искаше да оставям понтиака вкъщи, но любимата ми кола е гола вода на сняг. А според прогнозата по тия краища в скоро време ще се изсипят тонове. Това ми напомня за Мо Блумбърг.

— Моля?

— Съпадението във времето. Не трябва ли да се тревожим, че човекът от „Брайтуотър“, който вероятно знае повече, отколкото ни казва, точно сега е решил да напусне страната?

— Не ми беше хрумвало да се тревожа за това, но сега като споменаващ, вероятно ще започна.

— А какво ще кажеш за майката на починалото момче? Като търсим вероятен мотив, не е ли нейният най-силен от всички — да очисти мръсниците, които са убили сина и?

— От гледна точка чисто на мотива, предполагам, че не трябва да я изключваме от картинката. Проблемът е, че може да има мотив да убие тримата, които са били в „Брайтуотър“. Но защо ще убива Итън? И защо сега? Защо не преди тринайсет години?

— Този въпрос важи не само за Кимбърли Фалън, а и за всеки, който би могъл да реши да си отмъщава. Колкото повече си мисля за старата поговорка „Отмъщението е ястие, което е най-вкусно студено“, толкова по-безсмислено от практическа гледна точка ми се струва да отлагаш такова нещо толкова дълго. Това прави теорията за отмъщението като мотив доста невероятна.

— Има логика, Джак. Но ако не е намесено отмъщение, какво значение има връзката с „Брайтуотър“?

— Да ме шибат, ако знам. В този случай има прекалено много въпроси. И сега ще ти подсказва още един. Как така описанието на съня на Итън, което е оформено като писмо, не е било изпратено?

— Може би е възнамерявал да го предаде лично на онзи, който му го е поискал.

— Имаш предвид някой психотерапевт, с когото тайно се е виждал в Платсбърг?

— Или Ричард — възможност, която и двамата явно не приемаме сериозно.

— Този разговор е пълен с въпросителни. Ако искам да стигна до Олбани и да се върна, преди да се изсипе големият сняг, трябва да потеглям. Ще кажа на Джейн и Ричард, че тръгвам.

— Обади се, ако има нещо ново.

Хардуик кимна, слезе от колата и се насочи към бунгалото.
Гърни потегли по крайбрежния път.

* * *

Когато се върнаха в хотела, големият часовник във фоайето отброяваше последния удар на 10:00. Сградата тънеше в дълбока тишина, създаваща усещане за празнота. Тръгнаха по стълбите. Мадлин бе притиснала ръце плътно до тялото си.

— Какво ще правиш с банята?

— Какво има да се прави?

— Каза, че имало отвор при лампата.

— Само тънък процеп по края на плафона.

— Можеш ли да го запушиш?

Това бе първата му работа, след като влязоха в стаята. Достатъчно бе да премести основата на плафона няколко милиметра настрана, като го почука с дръжката на четката си за зъби.

Когато излезе от банята, видя Мадлин застанала на един от прозорците, загледана към Дяволския зъб. Все още бе с яке и ръкавици.

— Би ли ми направил услуга да напишеш имейл на сестра ми.

— Защото не искаш да си сваляш ръкавиците ли?

— Пръстите ме болят от студа.

— Чакай да си взема лаптопа. Не обичам да чукам по виртуалната клавиатура на таблета ти.

След като Гърни се приготи, Мадлин продиктува писмото, без да извързва лице от прозореца:

„Отдавна не сме си писали. Моля да ме извиниш за това. Може да ти се стори странно като начало на писмо след толкова дълго мълчание, но имам една огромна молба. Трябва да се върна назад в годините, когато бях тийнейджърка — на четиринайсет, петнайсет, шестнайсет. Какво си спомняш за мен от този период? Какъв човек бях? Тревожила ли си се за мен? Какво съм искала от теб, от

мама и тате, от приятелите... от момчетата? Спомняш ли си какво ме разгневяваше? Какво ме правеше щастлива? Какво ме натъжаваше? Трябва да разбере. Моля те, помисли. Опиши ми колкото можеш повече неща. Трябва да разбере каква съм била тогава.“

Пое си дълбоко дъх и въздъхна леко. Избърса лицето си с ръкавицата, сякаш бършеше сълзи.

Гърни се почувства безпомощен. След известно време попита:

— Имаш ли предпочитание как да го подпиша?

Не. Просто го запази. Аз ще го дооформя, преди да го изпратя. Трябваше да запиша тези въпроси, за да проясня ума си. — Най-сетне тя се обърна. — Сега ще си взема един горещ душ да се сгрея. Измръзнала съм до кости.

Влезе в банята, като остави вратата отворена, и пусна душа. Отиде в най-далечния от ваната ъгъл и започна да се съблича. Гърни запази писмото до сестра ѝ и изключи лаптопа. Спомни си, че миналата вечер Ребека се опитваше да се свърже с него, но той не вдигна, за да не прекъсва разговора си с Мадлин.

Сега взе телефона и активира гласовата поща.

— Дейвид, онзи ден ме пита дали знам термина „хипнотично индуцирано самоубийство“ и аз ти казах, че ми звучи познато. Току-що си спомних откъде. Потърсих го в онлайн архива на „Ню Йорк Таймс“, за да опресня паметта си. Има един репортаж от преди четири години, свързан с изтекла секретна информация.

Бивш служител на ЦРУ твърди, че тайно звено в психологическия отдел на управлението извършва незаконни експерименти за контрол на съзнанието чрез хипноза. Дотук нищо изненадващо. В този случай обаче целта на експериментите била да се провери дали иначе нормален човек може да бъде тласнат към самоубийство. Според информатора Силван Маршалк в проекта били налетени сериозни средства. Предполагам, че идеята да можеш по почти магически начин да убедиш някого да сложи край на живота си, се е харесала на много хора. Звучи абсурдно, но може би не по-абсурдно от плана им за атентат срещу Кастро с експлодираща пура. Изглежда, че на проекта се е гледало достатъчно сериозно, за

да получи свой независим таен бюджет и собствено съкращение — ХИС, хипнотично индуциране самоубийство.

Седмица след като прави разкритията си, Маршалк е намерен мъртъв в Сентрал парк от свръхдоза наркотик. Разбира се, официалната позиция е, че няма никакво тайно звено и експерименти, а твърденията на Маршалк са просто бълнуване на страдащ от параноя наркоман.

Това е, Дейвид. Ако по някакъв повод пресечеш пътя на тези хора... бог да ти е на помощ. Обади ми се, когато можеш. Да знам, че си жив. Сериозно говоря.

Гърни отвори лаптопа и написа „Силван Маршалк“ в търсачката. Материалът в „Ню Йорк Таймс“ излезе на първо място. Втора статия от седмица по-късно описваше смъртта му от свръхдоза. Гърни внимателно прочита и двете, но не намери нищо, което Ребека вече да не е споменала. Прегледа и другите статии, които излязоха като резултат от търсенето, всичките по-кратки от оригиналните в „Таймс“. Нямаше продължения.

Случаят беше изключително интересен и не само заради начина, по който свършваше, а и защото обвиненията на информатора относно „индуцирането самоубийство“ му придавала допълнителна правдоподобност.

Гърни още седеше на дивана и разсъждаваше върху тези въпроси, когато Мадлин излезе от банята, увита с кърпа.

— Би ли прехвърлил писмото до сестра ми на моя компютър?

Гърни отвори запазения документ, въведе адреса на електронната поща на жена си и го изпрати. Тъкмо се канеше да затвори прозореца, но изведнъж нещо го накара да спре.

Остана като вцепенен, почти без дъх няколко дълги секунди. Току-що му бяха хрумнали няколко неочаквани въпроса.

Ако някой намереше неадресирания документ в папката му за неизпратени имейли, дали нямаше да предположи, че е писал за себе си, за своята тревога, за своите проблеми?

Щеше ли да му хрумне, че някой друг може да му е продиктувал документа?

Възможно ли бе написаното с почерка на Итън Гол писмо всъщност да е описание на кошмара на друг човек — на някого, който по все още неизвестна причина е продиктувал разказа си с

намерението по-късно да го изпрати на трето лице точно както възнамеряваше да направи Мадлин?

Този предполагаем сценарий завладя ума му. Не след дълго Гърни беше вече убеден, че точно така е станало: някой е отишъл при Итън и го е помолил да напише писмото вместо него — писмо до психотерапевта, при когото е имал сеанс, поставил началото на поредица от кошмари. Продиктувал е това, което е искал да каже, и Итън го е записал.

По ирония на съдбата Гърни повярва в този сценарий с такава убеденост, че сам започна да се съмнява в обективността си. От личен опит знаеше, че най-добрият начин да провери някоя идея, която прекалено много му харесва, е да я подложи на скептицизма на Хардуик.

Ако щеше да води такъв разговор обаче, имаше нужда от малко по-голямо уединение, отколкото позволяваше хотелският апартамент. Възможността да заглуши разговора с музика от таблета на Мадлин, докато тя го използва, за да редактира емоционалното писмо до сестра си, бе немислима. Колонките на твърде стария му лаптоп просто не даваха достатъчно силен звук.

Той отиде в спалнята.

Мадлин седеше на леглото, стиснала тревожно устни, и четеше имейла на екранчето на таблета си.

— Мади?

— Какво?

— Трябва да слеза долу за няколко минути.

Тя кимна вяло.

— Ще бъда в Големия салон.

— Добре.

— Връщам се след малко.

Тя не отговори. Гърни взе ключа, излезе и заключи.

Във фойето и Големия салон все още цареше същата студена, пуста атмосфера като преди. Той се настани на едно кожено кресло в дъното, откъдето можеше да наблюдава рецепцията. С надеждата Хардуик да е някъде в обхват набра номера му.

Приятелят му вдигна веднага и явно нямаше търпение да се оплаче.

— Пътят на тръгване от Вълчето езеро беше ужасен. В момента пълзя по окръжното шосе зад грамаден снегорин. Не мога да го изпреваря.

— Искам да чуя мнението ти за една възможна теория по случая.

— Имаш предвид още някоя невъзможна теория в цялото безумие на случая?

— Само за собственоръчно записаното от Итън описание на кошмара.

Последва мълчание. От телефона Гърни чу тракането на лопатата на тежката машина. Хардуик пак заговори, но вече с доста по-тих глас:

— Странна находка. Каква ти е идеята?

Гърни обясни новата си теория за описанието на кошмара и как му беше хрумнало, след като Мадлин го помоли да му продиктува писмото си.

— Хм... — каза Хардуик след кратко мълчание. — Не е изключено.

Гърни не се смути от привидното равнодушие на приятеля си. Прие го като знак, че Хардуик сериозно размишлява над идеята.

— Не е изключено — повтори Хардуик. — Обаче, ако Итън не е записал собствения си сън, чий сън е записал? И защо подробностите по-късно се повтарят в начина, по който е умрял?

— Като кинжала с вълча глава, с който според Фентън е прерязал китките си? Не знам. Не твърдя, че хипотезата за диктовката е окончателният отговор, но тя подкрепя идеята, че Итън е различен случай от другите три жертви. Винаги ми е изглеждало, че той не се вписва в картинката.

— Казваш, че имаме трима души, които са сънували кошмари и после са умрели, и един, който е записал нечий чужд кошмар и е умрял. Обаче още не виждам отговор на основния въпрос. Възможно ли е хипнотизатор — Ричард или друг — да е причинил кошмарите и самоубийствата на тези мъже?

— Интересно, че повдигаш въпроса точно сега. Преди малко изслушах едно съобщение от Ребека Холдънфийлд. Разказа ми за бивш агент на ЦРУ, който изнесъл данни за провеждащи се тайни изследвания в тази насока — очевидно с убеждението, че е възможно.

— Разбира се, официално всичко са отрекли, нали?

— Разбира се. Но ми се струва, че всички приказки за национални интереси около разследването може да са свързани с такава програма.

— Проблемът за мен е, че тези неща със смъртоносната хипноза и така нататък пак изкарват Хамънд виновен, а Фентън — прав. И както вече казах, това не е приемлив изход. Я изчакай секунда, шампионе. Ще оставя за малко телефона. Може би имам възможност да изпреваря тоя снегорин.

Когато Хардуик пак взе телефона половин минута по-късно, шумът от машината вече се отдалечаваше.

— Е, какво мислиш, че знаем реално, Шерлок?

— Ако извадим за момент Итън от уравнението, знаем, че тримата мъже, мразещи гейовете, са получили някакъв финансов стимул, за да посетят хипнотерапевт гей. Знаем също, че по-късно и тримата са започнали да сънуват кошмари и скоро след това са умрели. И знаем, че главният разследващ се е концентрирал върху Ричард Хамънд като организатор на всичко това.

— Решение, в което ние се съмняваме.

— Точно така.

— Добре — каза Хардуик, вече леко раздразнено. — И отново се връщаме на основния въпрос. Ако Хамънд не им е дал тези кошмари, кой? Това е единственият въпрос, който има значение. Прав ли съм?

Ако Хамънд не им е дал тези кошмари, кой?

Ако Хамънд не им е дал...

По дяволите!

За втори път тази сутрин дъхът на Гърни почти секна. Той гледаше право напред, но не виждаше нищо. Беше се фокусирал изцяло върху значението на това, което току-що каза Хардуик. Повтори си пак наум.

Ако Хамънд не им е дал тези кошмари, кой?

— Ей, Шерлок, още ли си там?

Гърни се разсмя.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно?

— Твоят въпрос. Само звучи като въпрос. Но всъщност е отговор. Всъщност е отговорът на цялата проклета загадка.

Хардуик излезе от обхват, преди Гърни да успее да му сподели внезапната си идея. Така получи възможност да я обмисли от всички ъгли, за да е сигурен, че звучи солидно.

Двайсет минути по-късно Хардуик пак се обади.

— Радвам се, че ме мислиш за толкова гениален, но какъв точно ключ ти дадох?

— Начинът, по който формулира въпроса. Попита, ако не Хамънд, кой друг е дал на жертвите тези кошмари.

— Е, и?

— Това е решението на проблема, в който си бием главите от самото начало. Някой е дал на жертвите кошмара. Те буквално са го получили.

Гърни замълча, за да изчака реакцията на приятеля си.

— Продължавай.

— Добре. Да оставим за момент Итън, защото с него се е случило друго. Колкото до другите, мисля, че всеки от тях е получил описание на кошмара. Те никога не са имали кошмарите, от които са се оплаквали, никога не са сънували тези неща. Просто са запазвали подробностите, които някой им е дал, и по-късно са ги разказвали, сякаш наистина са ги преживели.

— Защо, по дяволите, ще го правят?

— Защото за това някой им е платил. Вече видяхме доказателства за финансовата изгода, свързана с идването им във „Вълчето езеро“ — положението и на тримата изведнъж се е подобрило. Нямахме представа защо. Но това е добро обяснение. Почти съм сигурен, че някой им е платил да дойдат в имението, да направят един сеанс с Хамънд и после да се оплачат, че сънуват странни сънища. И не само да се оплачат, а и да разкажат пикантни подробности на надежден свидетел: Уензъл на изтъкнат евангелистки свещеник, Балзак на психотерапевт, а Пардоза на физиотерапевта си.

— Звучи като голяма конспирация. Но каква е крайната цел?

— Може да са много неща. Може би поставят основата за започването на скалъпен съдебен процес срещу Хамънд. Дело за недобросъвестна практика? Обвинения за сексуален тормоз? Може би целта на конспирацията е да се унищожи професионалната му практика. Ако съдим по казаното от Боуман Кокс, Хамънд си е спечелил достатъчно врагове в определени кръгове, за да е възможен такъв сценарий. Дори, като се замисля, се питам дали преподобният Кокс не играе по-активна роля, отколкото признава.

— Бога ми, Дейви, трябва ми минутка да осмисля всичко това. Искам да кажа, ако никой не е сънувал нищо...

— Чакай... момент.

Във фойето влезе Мадлин, със скиорски клин, яке, шал и шапка.

— Джак, ще ти се обадя пак след няколко минути.

Гърни я настигна при входната врата.

— Какво става, Мади?

— Искам да глътна свеж въздух. Снегът спря.

— Можеше да излезеш на балкона.

Тя поклати глава:

— Искам навън. Сигурна съм, че пак ще завали, тъй че сега е моят шанс да поизляза.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Върши си работата. Знам, че е важно. И стига си ме гледал така.

— Как?

— Сякаш ще се разпадна всеки момент. Не се безпокой, ще се справя.

Той кимна:

— Аз съм тук... ако имаш нужда от нещо.

— Добре.

Тя бутна тежката врата и излезе на студа.

С известна неохота Гърни се върна на коженото кресло при камината. Пак се обади на Хардуик.

— Извинявай за прекъсването. Кажи сега, какво мислиш за новата теория?

— Склонен съм да приема голяма част от нея. Особено ми харесва, че така отхвърляме идеята, че някой може да накара някого да сънува нещо и сънят да го накара да се самоубие.

— Коя част не ти харесва?

— Казваш, че е внимателно подготвен план, включващ трима хомофоби, вероятно същите, които са убили онова хлапе в „Брайтуотър“. И че са дошли във „Вълчето езеро“ при Хамънд, за да могат по-късно да твърдят, че е прецакал мозъците им, като им е внушил ужасни, непоносими сънища. И че тайната им цел е била да унищожат репутацията на Хамънд... или да го съдят... или да възбудят наказателно преследване срещу него... или може би да го изнудват да им плаща, за да мълчат. На вярна следа ли съм?

— Даже по-добре, Джак. Мисля, че удари десетката. Изнудване. Мисля, че това е в основата. Пасва много добре. Сигурно много им е допаднала идеята да изнудват за пари психиатър хомосексуалист, известен с това, че подпомага и подстрекава извратеняци. Дори биха могли да гледат на плана си за забогатяване като на мисия от бог. Обзалагам се, че усещането за надмощие ги е възбуждало.

Хардуик запази мълчание няколко секунди.

— Обаче ето какво не ми се връзва — каза след малко. — Как се е случило така, че тези безскрупулни типове са мъртви, а жертвата им е жива и здрава?

— Интересен въпрос. Почти толкова интересен...

Гърни замълча.

През главния вход влезе Остин Стекъл с ушанка и дебела шуба. Дърпаше количка, пълна с цепеници. Прекара я през фоайето, влезе в Големия салон и спря до стойката за дърва близо до креслото на Гърни.

Подсмръкна и избърса носа си с дебелата ръкавица, която носеше.

— Приятелю, трябва да вразумите жена си.

— Моля?

— Жена ви. Предупредих я да не ходи по леда.

Гърни не изчака повече обяснения. Без палто, изтича навън, от другата страна на пътя. Въпреки че в момента не валеше, вятърът вдигаше сняг от повърхността на езерото и не се виждаше много надалеч.

— Мадри! — изкрещя той и се послуша за отговор.

Единственото, което чу, бе вятърът.

Пак извика името й.

И пак не получи отговор.

На ръба на паниката, понечи пак да я повика, но в този момент снегът се уталожи и той я видя — застанала неподвижно, с гръб към него, на стотина метра навътре върху покрития със сняг лед.

Гърни пак я извика, попита я какво прави.

Тя не помръдна и не отговори.

Гърни тръгна по леда.

Едва бе направил няколко крачки, когато мярна движещо се тъмно петно в небето.

Беше ястреб — вероятно същият, който на няколко пъти бе виждал да кръжи над езерото, над острия връх на Дяволския зъб или по продължение на Гробищния рид. Този път обаче се рееше по-ниско — на петдесетина метра над земята може би.

При следващия кръг птицата се сниши още.

При следващия — още.

Мадлин явно също го наблюдаваше.

Гърни се убеди, че ястребът се спуска в постепенно стесняваща се спирала — всеки кръг, който описваше, бе по-тесен от предишния. Беше наблюдавал такова поведение при грабливите птици над нивите около Уолнът Кросинг. Тогава целта им изглежда беше да набележат пляката си и да се подготвят за нападение. Заледеното езеро обаче не изглеждаше подходяща територия за лов. Всъщност, освен Мадлин върху гладката бяла повърхност не се виждаше нищо.

Ястребът обаче продължаваше да се спуска.

Вече бе на не повече от трийсетина метра над езерото.

Гърни ускори ход.

Ястребът като че ли се поколеба в спускането си. Заклати се леко във въздуха, сякаш преценяваше значението на втората фигура, появила се на сцената.

Точно когато Гърни си мислеше, че присъствието му е уплашило птицата, тя рязко зави към Мадлин и се устреми надолу към нея със смайваща бързина.

Гърни понечи да хукне към жена си, но се хлъзна и падна. Надигна се на колене, извади пистолета и изкрещя:

— ЗАЛЕГНИ!

Мадлин се завъртя към него. Ястребът извади напред острите си нокти и Гърни стреля.

Гърмежът накара Мадлин да помръдне и това бе достатъчно, за да се дръпне от ноктите на хищника, които безобидно префучаха над главата ѝ.

За негово удивление ястребът описа широк кръг, издигна се на десетина метра над нея и пак се стрелна надолу.

Този път Мадлин хукна, пързаяйки се и залитайки, към средата на езерото. Ястребът отново профуча на сантиметри от главата ѝ. Гърни се изправи и хукна след Мадлин, като ѝ крещеше да спре, да не навлиза по-навътре по леда.

Когато ястребът достигна крайната точка на поредния кръг и полетя обратно към Мадлин, Гърни зае стабилна поза за стрелба, разкрачен, и стисна оръжието с две ръце. Стреля точно когато птицата прелиташе покрай него. С периферното си зрение мерна едно перо, което се откъсна и се завъртя в един порив на вятъра, преди да се спусне на леда.

Ястребът мина на сантиметри над главата на Мадлин. После, вместо да направи нов кръг, бавно се издигна, отдалечи се и най-сетне се скри над върховете на дърветата в другия край на езерото.

Мадлин беше спряла. Стоеше на двайсетина метра пред Гърни. Изглеждаше задъхана, разплакана или и двете.

— Добре ли си? — извика ѝ той.

Тя се обърна към него и кимна.

— Ела. Да не стоим повече на леда.

Тя бавно тръгна към него. Когато беше на три-четири метра, Гърни чу звук, от който дъхът му секна.

48.

Когато Мадлин пренесе тежестта си на предния крак, точно под нея се чу шум от пропукване в леда.

— Стой! Не мърдай! — изкрещя Гърни.

Тя замръзна неподвижно като на спрян кадър на видеозапис.

— Всичко ще е наред. Само не мърдай.

Гърни се опита да измисли решение, но единственото, което се сещаше, беше сцена от един приключенски филм, който бе гледал като дете. Един канадски конен полицаи преследваше банков обирджия върху замръзнала река. Ледът около беглеца почна да се пропуква. Полицаят му каза да легне на леда, за да разпредели тежестта си на по-голяма площ. После му хвърли въже и го издърпа.

Сцената беше глупава, но в трика с разпределянето на тежестта имаше логика. Гърни убеди Мадлин да се сниши върху леда, да легне внимателно и да разпери ръце и крака.

Понеже нямаше въже, Гърни се върна на брега да потърси клон, който би могъл да свърши работа. Взе най-дългия, който намери, довлече го на леда и го подаде на Мадлин.

— Хвани го с две ръце и не пускай.

Процесът бе мъчително бавен. Гърни седна на леда, за да си осигури повече сцепление и като се избутваше бавно назад с пети, сантиметър по сантиметър издърпа жена си от опасното място.

Когато най-сетне стъпиха на твърда земя, от хотела изскочиха Стекъл и Ландън и дотичаха при тях. Ландън държеше въже за теглене на автомобили.

— Живи и здрави сте. Слава богу! Съжалявам за забавянето, но проклетата врата на джипа беше замръзнала.

— Какво, по дяволите, стана? — мрачно попита Стекъл.

— Видяхте ли как проклетият ястреб нападна жена ми?

— Ястреб ли? — изненада се Ландън.

— Грамаден. Започна да я напада. Тя се опита да избяга и така навлезе по средата на езерото. Не бях чувал ястреб да напада хора.

— При нормални обстоятелства не нападат — каза Ландън.

— Нищо не е нормално във „Вълчето езеро“ — измърмори Стекъл. — Миналото лято една сова нападна едно момиченце, надра цялото ѝ лице. А пък предишното лято една черна мечка така хубаво подреди един турист...

— Чухме изстрели — отбеляза Ландън. — Вие ли стреляхте по ястреба?

— Това го изплаши.

Ландън се обърна към Мадлин:

— Сигурно много се уплашихте. Ледът ли се пропука под вас?

— Мислех, че ще умра.

Гърни я хвана за ръката. Присвили рамене заради вятъра, двамата пресякоха пътя, прибраха се в хотела и влязоха в Големия салон, където гореше буен огън. Едва когато застанаха пред камината, Гърни осъзна, че зъбите му тракат.

Ландън веднага отиде до барчето. След минута дойде при тях с три кристални чаши, пълни с кехлибареножълта течност.

— Коняк. Най-доброто средство за размразяване на кокалите.

С Гърни отпиха. Мадлин помириса чашата си, близна течността, присви очи от силния алкохол, после отпи по-голяма глътка.

Ландън допи питието си.

— Този коняк никак не е лош. — Вгледа се за момент в дъното на празната си чаша. — Има ли някакъв напредък в разследването?

— Нещата започват да се изясняват.

— Радвам се да го чуя. Ако мога да ви помогна с нещо...

— Благодаря. Ще ви кажа, ако имам нужда.

— Как изглежда положението за Ричард?

— По-добре, отколкото преди.

Ландън го изгледа изненадано.

— Още коняк? — предложи.

— Не, благодаря.

— Добре. Е, стоплете се добре.

Ландън вдигна ръка като за военен поздрав и излезе. Мадлин стоеше с длани, вдигнати към огъня. Гърни се приближи до нея. Опита се да си придаде по-мек тон:

— Мади, какво правеше на леда?

— Не мисля, че мога да обясня.

— Пробвай все пак.

— Бях изляза просто да глътна чист въздух, както ти казах.
— Но после излезе на леда.
— Да.
— Какво си мислеше?
— Мислех си, че в съзнанието си, в спомените винаги стоя на брега.
— На брега на езерото Грейсън?
— Да.
— И реши да излезеш на леда?
— Да.
— Това по идея на Хамънд ли беше?
— Не. Не го бях планирала. Стоях пред хотела. Погледнах езерото. И изведнъж ми се прииска да отида там.
— Като Колин?
— Може би. Може би ми се прииска да почувствам това, което е чувствал той.

49.

Въпреки буйния огън стенанията на вятъра в комина създаваха тъжна атмосфера в Големия салон. Така идеята да се приберат в апартамента им се стори по-привлекателна.

Когато минаваха през фоайето, Мадлин спря пред голямата стъклена врата.

Гърни се замисли за двата изстрела по ястреба и си спомни перото, което бе паднало на леда.

— Изчакай малко, искам да взема нещо.

Той отвори вратата и изтича през пътя към мястото, където си спомняше, че е видял перото. То още беше там, едва показващо се изпод новия сняг. Гърни го взе и бързо се прибра в хотела. Когато влезе, набързо разгледа перото — откъснато от опашката, с разкъсани пухчета. Пъхна го в джоба си и двамата с Мадлин се качиха по стълбите.

Преди да влязат в апартамента обаче, той я помоли да пусне някаква енергична музика на таблета — трябваше да се обади пак на Хардуик, за да довършат разговора, а му трябваше звуков камуфлаж, за да може да говори спокойно.

Тя избра един атонален концерт за пиано, чието забързано темпо можеше да заглуши дори престрелка. Гърни седна на дивана, включи настолната лампа в допълнение към бледата светлина, проникваща през прозореца, и набра.

Хардуик вдигна при първото позвъняване.

— Как са пътищата?

— Като омазани със свински лайна. Не каза ли, че ще се обадиш след няколко минути?

Гърни не обърна внимание на обичайното заяждане. Този вид общуване им беше станало като ритуал.

— Последното, за което си говорихме, бяха странните обстоятелства, при които лошите момчета са хвърлили топа, докато набелязаният за жертва е все още жив и здрав. Имаш ли някакво обяснение?

— Имам. Малко е шантаво, но звучи логично.

— Добре. Казвай.

— Мисля, че е възможно Джейн Хамънд да е пречукала четирите жертви. Или поне три от тях.

Гърни не каза нищо.

— Слушаш ли?

— Чакам да стигнеш до логичната част.

— Да си представим, че има конспиративен план за злепоставяне на Ричард с цел изнудване. И да си представим, че Джейн е научила. А може би изнудваните са се свързали директно с нея. Казали са ѝ, че планират да започнат шумен процес за недобросъвестна практика. Намекнали са ѝ, че сключването на извънсъдебно споразумение срещу тлъста сума би било от полза за всички.

— И после?

— После добрата сладка Джейн се превръща в яростна закрилница като мама гризли и решава, че единствените добри изнудвани са мъртвите изнудвани. И никое престъпление, колкото и кърваво да е то, не е престъпление, ако ще спаси скъпоценния ѝ брат от хиените.

— Наистина ли си представяш Джейн да извърши тези убийства?

— Мама гризли не знае граници.

Гърни се опита да осмисли този сценарий.

— Теоретично виждам възможен мотив. Но ми липсват средствата и възможността. Да не би да казваш, че е решила, че Итън също участва в заговора, и затова е убила и него?

— Още не мога да кажа. Ролята на Итън не е ясна.

— Защо ѝ е да нагласи убийствата така, че да приличат на кошмарите, които тримата са твърдели, че сънуват? Ако е искала да защити Ричард, защо да го прави по начин, който още повече ще го злепостави?

— Може би просто е искала да създаде правдоподобни сцени на самоубийство. Може би си е мислила, след като тези типове са сънували кинжали, че е логично да си прережат вените с такива.

— Ти чуваш ли се какво говориш, Джак? Можеш ли наистина да си представиш Джейн Хамънд да тича из страната — Ню Джърси, Лонг Айленд, Флорида — да дрогира хора и да прерязва китките им?

И ако го е направила, защо толкова настоява двамата с теб да ровим наоколо и да се опитваме да решим случая?

— Отговорът на последния въпрос е лесен. Не е очаквала, че официалното разследване ще тръгне в тази посока. Кой, по дяволите, може да си представи, че детектив от щатската полиция ще се вманиачи по екзотичния сценарий за хипнотично индуциране самоубийство? След като Фентън обърна всичко срещу Ричард с тази смахната теория, какво други й оставаше на Джейн? Мисля, че се надява да го изкопаем от дупката, в която самата тя го е заровила. Приела е риска, че може даже да се наложи тя да плати цената. Би било по-добре, отколкото да гледа как съдят брат ѝ за нещо, което тя е направила. Това би сринало тотално целия ѝ свят.

— Доста ентусиазиран сценарий, Джак, но...

Гърни замълча на средата на изречението, защото чу друг шум, едва доловим на фона на музиката — шуртене на душ.

Отново? Боже! Безкрайна поредица от вани. А сега душеве.

— Там ли си, шампионе?

— Какво? А, да. Нещо се замислих. Обмислям това, което ти каза.

— Знам, че не е съвсем издържано. Нещата още има да си идват на местата. Идеята ми дойде само преди дваисет минути. Трябва да я дообмисля. Но мисълта ми е, че Джейн, добрата грижовна сестра, не трябва да бъде изключена от подозрение. Това, че приказва като служителка от социалните служби, не означава, че не може да пререже вените на няколко души при определени обстоятелства.

Гърни имаше сериозни възражения срещу хипотезата за Джейн като убийца, но реши да ги премълчи. Докато Хардуик беше на телефона, искаше да обсъдят някои други насоки в разследването, които му изглеждаха по-обещаващи. Преди да спомене, която и да е от тях, приятелят му го застреля с удивително уместния въпрос:

— Жена ти защо толкова се впряга в тая история?

* * *

Гърни не знаеше каква част от случващото се да разкрие пред Хардуик. И дали искаше изобщо да му споделя нещо. Погледна към

отворената баня и видя, че Мадлин още е под душа.

— Мислиш ли, че изглежда разстроена?

— Изглежда, говори, действа. Държи се странно за жена на детектив, разследващ убийства, която би трябвало да е преминала през много такива гадости. Затова ми стана любопитно на какво се дължи това поведение на стреснат заек.

Гърни се поколеба. Не искаше да мисли за това. Огледа се — може би за изход, може би за прозрение. Накрая погледът му се спря върху портрета на президента Хардинг — човек, който никога не е имал куража да търси решение на проблемите.

— Дълга история — каза с въздишка.

Хардуик се изсмя:

— Всичко е дълга история. Но всяка дълга история има кратка версия, нали?

— Проблемът е, че не е моя работа да я разказвам.

— Значи какво ми казваш? Че не само е смахната, ами е смахната и има тайна?

— Нещо такова.

— Тази тайна има ли отношение към това, което се опитваме да правим тук?

Гърни реши да разкрие каквото може, без да влиза в излишни подробности:

— Идвала е за коледната ваканция при роднини в Адирондакс. При последното ѝ идване се е случила трагедия. Сега се опитва да се справя с трудни спомени.

Може би трябва да я прибереш вкъщи, а?

— Иска първо да си изясни нещата тук. Освен това иска да спаси Хамънд.

— Защо?

— Мисля, че за да се реваншира за някого от миналото, когото не е успяла да спаси.

— Звучи смахнато.

Гърни се подвоуми, но реши да разкрие нещо, което досега смяташе да запази в тайна.

— Привиждат ѝ се разни неща.

— Какви неща?

— Труп. Може би призрак. Не знае със сигурност.

— Къде го е видяла?

— Във ваната.

— Бъзикаш ли ме?

— Не.

Настъпи кратко мълчание.

— Някой конкретен труп ли?

— Някой от миналото й. От ваканциите в Адирондакс.

— Свързан с трагедията, която се е случила?

— Да.

— И си мисли, че ако спаси Хамънд, ще компенсира онова, което се е случило тогава?

— Така мисля.

— По дяволите, това не е Мадлин, която познавам.

— Да, изобщо не е типично за нея. Сякаш е в плен на... ох, не знам.

— Какво искаш да направиш?

— Искам да разбера какво става тук. Да разкрия истината. Да прибера Мадлин вкъщи.

Гърни погледна към банята, видя я застанала в душкабината зад запотената стъклена вратичка. Каза си, че това е добре. Първичната лечебна сила на топлата вода.

— И така... освен да предам черната тубичка на Уиг, каква е следващата задача, която си ми подготвил?

— Имам един въпрос.

— Вече имаме един тон въпроси.

— Може би не са верните въпроси. Изхабихме пет дни да се питаме как е възможно четирима души да сънуват един и същи сън. Грешен въпрос. Правилният въпрос би бил: „Защо четирима души *твърдят*, че са сънували един и същи сън, и защо четвърти човек е записал подробностите за същия сън?“ Защото освен техните собствени твърдения и тълкуването на Гилбърт Фентън за тези твърдения, никога не е имало доказателства, че са сънували нещо. Ние приехме, че разказите за кошмарите са истина, и понеже мъжете, които са твърдели, че са ги сънували, са мъртви, решихме, че са жертви, а не хищници. Не ни мина през ума, че може да са и двете. Не искам пак да допускам тази грешка.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Прецакахме нещата. Сега какъв е твоят въпрос?

— Въпросът ми е... провал ли наблюдаваме, или успех?

От телефона Гърни чу свирене на клаксон, последвано от грубия, напомнящ ръмжене глас на Хардуик:

— Мърдай бе, кретен!

След малко пак се обади по телефона:

— Провал или успех? Какво означава това?

— Просто е. Твоята хипотеза за Джейн като убийца е хипотеза за провала. Според нея сеансите при Ричард и последвалите твърдения за кошмарите са планирани елементи в схема за изнудване — но смъртта на изнудваните не е била част от плана. Според тази хипотеза обвинението срещу Ричард за убийствата е нежелано последствие от ликвидирането на злосторниците от Джейн. Накратко, ти описваш една провалена схема, в която по ирония жертвата на изнудваните става жертва на полицията. Всички губят.

— И какво?

— Само за дискусията — нека да си представим, че вместо провал наблюдаваме успех. Че нагласените самоубийства са били част от плана още от самото начало.

— Чий план?

— Планът на човека, който се е обадил на Уензъл, Балзак и Пардоза и ги е убедил да отидат на терапия при Ричард.

— Като им е пробутал фалшивия план как ще забогатеят чрез изнудване?

— Да.

— А всъщност е организиран убийството им.

— Да.

— Обаче как се вписва в картинката намесата на супершпиони? Свърхмодерните устройства за слеждане? Предупрежденията на Уиг да не се замесваме? За какво, по дяволите, става дума?

— Трябва да изясня четирите убийства по-добре, преди да мисля за това.

— Имам нова идея за четирите убийства. Пак включва изнудване. Но изнудваните не са се свързали с Джейн, а директно с Ричард.

— И?

— И *той* ги е убил.

— И Итън ли?

— И Итън.

— Защо?

— За парите. За да гушне двайсет и деветте милиона, преди Итън да промени отново завещанието си в полза на Пейтън. В това отношение Фентън може би е прав.

— Наистина звучи малко по-правдоподобно от версията за Джейн като убийца.

— Обаче?

— Обаче противоречи на предчувствието, което и двамата имаме, че Ричард е невинен, и оставя няколко големи въпроса без отговор. Кой е измислил плана за изнудването? Как се вписва в картинката описанието на кошмара, направено от Итън? За кого го е записал и защо?

— Доколкото виждам, твоята версия също не отговаря на тези въпроси.

— Мисля, че ще им отговори, ако поразсъждаваме още малко.

— Давай смело, шампионе. Целият съм в слух.

— Първо, ако разгледаме случилото се като добре организирано начинание, което се е развило точно според плана, това означава, че Итън и другите трима са били набелязани за жертви от самото начало. Набелязани от един и същи убиец, но вероятно по различни причини.

— Защо мислиш така?

— Уензъл, Балзак и Пардоза изглежда са били съучастници на убиеца, разпространявайки историята за кошмара, докато не са станали негови жертви. Итън, от друга страна, явно е бил подлъган от някого да напише собственоръчно описанието — вероятно за да изглежда, че има по-тясна връзка с другите двама, отколкото в действителност, и че е умрял по същата причина, по която и те.

— Мислех си за тая твоя версия за диктовката и виждам един проблем. Ти си дал на Мадлин имейла, който ти е продиктувала, за да го изпрати на сестра си, нали така? Това е нормално. Но защо Итън е запазил това, което е записал?

— И аз си задавах този въпрос. Сетих се за два възможни отговора.

— Колко типично за теб.

— Едната възможност е някой да му е продиктувал описанието по телефона — продължи Гърни, без да обръща внимание на заяждането. — Другата е, ако Итън е дал описанието на човека, който му го е продиктувал, а той по-късно е върнал листа в кабинета му, след като го е убил.

— Хм.

— Някакъв пропуск в логиката ми ли видя?

— Не виждам никакъв пропуск в логиката ти. Даже изглежда, че успя да подредиш една купчина невъзможни лайна в правдоподобна поредица от мотиви и действия. Много логична.

— Но не си сигурен, че е вярна?

— Всичко може да звучи логично, но това не означава, че е истина. Как предлагаш да стигнем от цялата тази логика до момента, когато ще разкрием мръсника, стоящ зад всичко това?

— Теоретично има два начина. Единият е дългият, безопасен, последователен начин. Другият е кратък и рискован.

— И ние ще го направим по втория начин. Прав ли съм?

— За съжаление, да. Нямаме достатъчно ресурси, за да го направим по правилния начин. Не можем да разпитаме всички гости и служители на хотела, които са били наоколо по време на убийството на Итън. Не можем да отидем до Палм Бийч, Тийнек и Флорал Парк, за да разпитаме всички, които са познавали Уензъл, Балзак и Пардоза. Не можем да намерим и да разпитаме всички, които са почивали или работили в лагера „Брайтуотър“. Не можем да анализираме всички...

— Добре, добре, схванах идеята.

— И най-голямото ни ограничение е недостигът на време. Фентън и онези, които му дърпат конците, се канят да вземат сериозни мерки, за да ме отстранят. И за Мадлин също не е хубаво да стоим повече. Всъщност е доста лошо.

Гърни пак погледна към банята. Мадлин още беше под душа. Той отново се опита да си внуши, че това е добре. Помагаше ѝ да се възстанови.

— Добре, Дейви, разбрах. Дългият и безопасен начин е невъзможен. Тогава какъв е краткият и рискован начин?

— Да хвърлим камък по гнездото на стършелите, за да видим какво ще излети.

— Какъв камък имаш наум?

Докато Хардуик задаваше въпроса, от телефона се чу прашене и връзката прекъсна.

Пак беше излязъл от обхват.

50.

Когато умът му беше пълен с въпроси без отговор, Гърни обикновено търсеше яснота в списъци.

Щом Мадлин най-сетне излезе изпод душа, той извади бележник от сака си. Седна на дивана и започна да записва нещата, които мислеше, че знае със сигурност за убийствата и за майстора манипулатор, стоящ зад тях.

Това включваше факти, научени от Анджела Кастро, родителите на Стивън Пардоза, Мо Блумбърг, Кимбърли Фалън, главен следовател Гилбърт Фентън, преподобния Боуман Кокс, лейтенант Боби Бекър от Палм Бийч и детектива от Тийнек, с когото бе говорил Хардуик, плюс изводите, до които смяташе, че водят тези факти. После състави списък на основните въпроси, за които нямаше отговор. Този списък стана по-дълъг от първия.

След като прегледа всичко, което бе написал, реши да го сподели с Хардуик. Отвори лаптопа си, преписа списъците в имейл и го изпрати.

Докато пак оглеждаше листата, за да се увери, че не е пропуснал нещо важно, Мадлин дойде увита с хавлиена кърпа.

Гърни реши да сподели с нея новите си прозрения за случая, основаващи се на новото му убеждение, че жертвите реално не са сънували кошмарите, за които са разказвали, а става дума за сложен план, и описанието, което Итън е направил на съня, може да му е било продиктувано от някого.

Постепенно скептично намръщената ѝ физиономия се смени с изражение на искрен интерес и накрая с отвращение.

— Мислиш ли, че греша? — попита той.

— Не. Мисля, че версията ти е правилна. Само се чудех какъв изверг би могъл да измисли нещо толкова ужасно. Толкова много лъжи. Такава жестокост.

— Съгласен съм.

За момент го стъписа разминаването между нейното възприятие за ситуацията като нещо ужасно, зло, отвратително, и неговия собствен

поглед като на загадка, която трябва да бъде решена.

Мадлин погледна със същото изражение на отвращение двата списъка на масата.

— Какво е всичко това?

— Подготовка.

— За какво?

— Трябва да ускоря малко нещата. Систематизирам всички факти, които знам и които не знам за случая, като насоки за това, което мога да говоря, докато ме подслушват, за да създам у убиеца впечатление, че знам какво става. Но искам да съм абсолютно сигурен, че ще кажа правилното нещо. Ако сбъркам, ще създам у него чувство на сигурност. Искам да се почувства застрашен.

— Но все още нямаш представа кой може да е той или какви са мотивите му.

— Мотивът е сложен въпрос. От гледна точка на финансовата изгода единственото значимо състояние е това на Итън, а единствените значими бенефициенти са Пейтън и Ричард — и Джейн, разбира се, доколкото има влияние в живота на Ричард.

— Има абсолютно влияние, непреодолимо и вредно.

Гърни кимна и продължи:

— Финансовият мотив би могъл да обясни убийството на Итън, но не и останалите три. От друга страна, събитията в „Брайтуотър“ са възможен мотив за другите три, но не и за Итън.

— В такъв случай убиецът трябва да е имал повече мотиви.

Гърни пак кимна. Изводът беше логичен. Очевиден, в известен смисъл.

Различни мотиви за различните жертви.

С Хардуик бяха започнали да обсъждат този сценарий при последния си разговор. Сега си спомни едно масово мафиотско убийство, което бе разследвал скоро след постъпването си в отдел „Убийства“, и идеята му се стори още по-правдоподобна.

На пръв поглед — а беше доста кървав и шокиращ пръв поглед — приличаше на типично разчистване на територия между наркогрупировки. Една новосформирана банда бе завзела изоставена гранична постройка, контролирана от конкуренцията — провокативен ход.

Една вечер през юли в главната квартира на бандата в сградата имало четирима нейни членове с автомати. Трима души от конкурентната групировка, въоръжени по същия начин, бяха нахлули вътре, разбивайки входната врата. По-малко от трийсет секунди по-късно шестима от седемте участници в престрелката бяха мъртви. Един от членовете на конкурентната банда бе избягал пеша.

След като набързо огледа обезобразените тела, кървавите локви и стените, целите в дупки от куршуми, тогавашният партньор на Гърни, опитен детектив на име Уолтър Кулидж, реши, че е било обикновена хаотична престрелка, в която всички са загубили. Дори някой да е извадил късмет и да се е измъкнал, вероятно следващия път куршумът нямаше да му се размине.

Гърни водеше разпитите на хората от околните къщи като рутинна практика в началото на всяко разследване на убийство. Вечерта случайно позвъни на вратата на жилеста дребна негърка с живи очи и остър слух, която твърдеше, че знае много добре какво е чула и как го е чула.

Според нея имало автоматична стрелба, която продължила десетина секунди, от три сходни оръжия. Последвали десетина секунди затишие. И после пак имало стрелба за седем-осем секунди. Тя твърдеше, че втория път е стреляло само едно оръжие.

Гърни разказа всичко това на Мадлин, която се бе настанила на страничната облегалка на дивана. Тя го погледна недоумяващо:

— Как е успяла да ги различи?

— И аз това я попитах. Тя ме попита как според мен е изградила успешна кариера на джаз барабанист, ако не умее да направи разлика между звук от един и от три инструмента.

— Била е барабанист в джаз група?

— В младостта си. По онова време свиреше на орган в църква.

— Добре, но това какво общо има с...?

— С няколкото мотива за убийство ли? Ще стигна до това. Та така, последователността на изстрелите ме накара да се замисля. Първо три автомата. Тишина. После пак изстрели, но само от един автомат. И после от всички беше оцелял само един. Поръчах пълен анализ на местопрестъплението, анализ на траекториите, балистика и аутопсии. Отделих много часове, за да говоря с местни мафиоти. Накрая обаче се оформи друг сценарий.

— Мъжът, който е избягал, е застрелял всички, нали? — досети се тя и очите ѝ светнаха.

— В известен смисъл, да. Когато нахлули в апартамента, нападателите изненадали мъжете от конкурентната банда. Открили огън с три автомата „Узи“ и за нула време свършили работата, за която били изпратени. Единият от тях обаче, Девън Сантос, имал други грижи. Животът в бандите на определено ниво е постоянна борба за място на по-горното ниво в йерархията. И един от другарите му в щурмовия отряд се бил прицелил в същото място, в което и той. Затова, след като ликвидирали противниците, Девън отишъл при най-близко намиращия се от убитите, взел автомата му „Калашников“, обърнал се и застрелял съперника си заедно с другия член на бандата, станал свидетел на всичко. После върнал оръжието в ръцете на мъртвия му собственик и си плюл на петите.

— Как успя да докажеш, че точно така е станало?

— Балистичният анализ установи, че двамата нападатели са били убити с автомат, който бе намерен у човек, по чиито ръце нямаше следи от барут. Следователно нямаше как той да е стрелял. Другите доказателства дойдоха от анализа на изходните рани. Последното, което ме убеди, че е станало така, беше забавянето между изстрелите — десетте секунди, през които Девън се е уверил, че противниците са убити, и е отишъл да вземе автомата „Калашников“.

— Тоест искаш да кажеш, че Девън е имал повече от един мотив. Отишъл е в сградата, за да убие хората от вражеската банда, но също да елиминира съперника от своята.

— Точно така. И беше застрелял втория си другар, за да запази в тайна убийството на първия. Това прави три мотива за различните жертви. В представите на Девън това са били все основателни причини да убие.

— И щеше да се измъкне безнаказано, ако не си бил ти.

— Ако не беше наблюдателната свидетелка със слух за барабани.

— Обаче не всеки полицаи би провел разследването като теб — настоя Мадлин.

Гърни стеснително сведе очи към бележника си.

Похвалите винаги го смущаваха. Увеличаваха страха му, че ще сбърка.

51.

— Здравсти, шампионе. Върнах се в света на мобилните оператори.

— Провери ли си имейла?

— Ако имаш предвид кратките ти списъци от полуфакти и неизяснени въпроси, получих ги. Освен това имам една новина, която можеш да добавиш към списъка с фактите.

— О?

— Една новина по радиото. Някакво хлапе умряло от ухапване на паяк в един увеселителен парк във Флорида. По принцип този вид паяци не са опасни, но точно това хлапе имало алергия. Още по-кофти, че паякът бил върху нещо, което хлапето ядяло, и го ухапал по езика. Устата на пича се подула и се задушил. Мамка му, дори не искам да си го представя.

— И аз, Джак. Но какво общо има това...

— Тази гадна скучна новина ни идва като отдавна закъснял дар от боговете.

— Тоест?

— Пардоза.

— Какво имаш предвид?

— Видът. Името на паяка. Паякът се казва пардоза.

— Аха... — Гърни се замисли за момент. — Искаш да кажеш, че Стивън е разбрал, че фамилията му е име на вид паяк, и затова си е измислил прякор Паяка?

— Или пък приятелите му от „Брайтуотър“ са разбрали и са му го лепнали. Или някой тъпак в училище е почнал да му вика Стиви Паяка. Кой знае? Във всеки случай, изглежда нещо повече от съвпадение.

— Лио Лъва, Уензъл Невестулката, Пардоза Паяка...

— Остана още един калпазанин. Вълка.

— Да.

— Жалко, че не е Итън. Така всичко щеше да си дойде на място.

— Да, така е.

— Ако имаме късмет, и Вълка може да изскочи отнякъде като Паяка.

— Може би.

— Добре, Шерлок, стискай палци. Може вече да ни провърви. Ще ти се обадя, след като се видя с Уиг.

Гърни остана доволен от откритието за Пардоза. Не беше свикнал обаче да стиска палци. Не харесваше идеята да разчита на късмет. Късметът все пак не беше нищо друго, освен неразбиране на елементарните статистически закони. Глупава дума, която хората използват за случайното стечение на желани събития. И дори за хората, които вярват в него, късметът имаше едно неприятно качество.

Рано или късно свършваше.

* * *

Мадлин се беше облякла, докато той говореше с Хардуик. Сега пак дойде при него на дивана.

— Изглежда, че напредвате — отбеляза.

— Да, може би се приближаваме до развързката.

— Не си ли доволен?

— Трябва да действаме по-бързо.

— Преди малко каза, че искаш да накараш убиеца да се почувства... как се изрази, застрашен?

— Да. Като му внуша идеята, че знам тайните му. Затова направих тези списъци — да ми помогнат да реша каква максимална част от информацията мога да кажа, без да допусна грешка — грешка, която би могла да го тласне в нежелана посока и да развали целия ефект.

Тя се намръщи:

— Не трябва ли да мислиш каква минимална част от информацията да кажеш?

— Защо?

— Страхът расте в мрака. Само откrehни вратата. Остави го да си представя какво може да знаеш.

Гърни знаеше как се рояха съмненията, когато си поставен в неведение.

— Това ми харесва.

— Планът ти е да кажеш нещо, което да бъде записано от устройствата — нещо, което да го разтревожи, нали?

— Да. Ако човек чуе нещо, за което си мисли, че не си искал да чуе, това може да придаде невероятна убедителност на думите ти. Мозъкът инстинктивно знае, че ако някой се опитва да запази нещо в тайна от нас, то би трябвало да е вярно. Точно затова оставих устройствата на местата им. Те са възможно най-доброто оръжие срещу този, който ги е поставил.

— Кога мислиш да го направиш?

— При първа възможност. Имам усещането, че Фентън всеки момент ще реши да ме арестува за възпрепятстване на правосъдието.

Тикът на бузата ѝ се възобнови.

— Може ли да го направи?

— Може. Няма как да ме задържи за дълго, но ще бъде огромно неудобство. Единственият начин да го спра сега, е като докажа, че теорията му за „смъртоносния кошмар“ е пълна глупост. И единственият начин да го постигна е, като разкрия истинския убиец и истинския мотив. Или по-точно мотиви, в множествено число. Защото съм сигурен, че е повече от един.

— Като при Девън Сантос?

— Да, като при Девън Сантос.

Гърни не обичаше прибързаните решения. Предпочиташе да преспи с идеите си и едва на другия ден да прецени дали са състоятелни.

Сега обаче нямаше време.

На фона на силната музика, свиреща от таблета на Мадлин, той й разказа плана си, като го доразви в движение.

Петнайсет минути по-късно двамата седяха опаковани в ски екипите си на предните седалки на субаруто. Гърни пусна смартфона си на запис и го постави на таблото.

С уморен и стресиран глас (по идея на Гърни) Мадлин заговори първа:

— Искаш ли да запалим огън?

— Какво? — Гърни си придаде разсеян тон, раздразнен, че е прекъснала мислите му.

— Огън.

— Да. Защо не?

— Хубаво. Искаш ли да го запалиш?

— Да. Добре. Само не на секундата, става ли?

— А кога?

— Ох, стига, сега мисля за друго.

Замълчаха за момент. Мадлин пак заговори първа:

— Искаш ли аз да запаля камината?

— Аз ще я запаля. Само искам да обмисля нещо... да се уверя, че съм прав.

— Прав за какво?

— За мотива за убийството.

— Мислиш, че знаеш защо са били убити тези хора? И кой ги е убил?

— Убил ги е един и същи човек, но не по същата причина.

— Знаеш кой стои зад това?

— Почти със сигурност.

— Кой?

— Преди да кажа на теб или на когото и да е друг, трябва да направя още едно нещо.

Не разбирам. Ако знаеш кой е убиецът, кажи ми.

— Искам да се посъветвам първо с Хардуик. Довечера. След като се върне от Олбани.

Пак настъпи мълчание.

— Дейвид, това е нелепо. Защо не ми казваш кой е?

— Трябва преди това да споделя теорията си с Джак. Искам да съм сигурен, че и на него ще му прозвучи логично. Изчакай още четири-пет часа.

— **ТОВА Е ГЛУПАВО! АКО ЗНАЕШ КОЙ Е, КАЖИ МИ!**

— За бога, Мади, имай търпение! Още няколко часа.

— Не трябва ли да се обадиш в полицията?

— Това е последното, което бих направил. Всичко свързано с убийството ще бъде изпратено директно на Фентън. А това много ще усложни ситуацията.

— Мразя, когато правиш така. — В гласа ѝ прозвуча сдържан гняв. — Не разбираш ли как се чувствам? И с какво „усложнява ситуацията“? Мисля, че трябва още сега да отидеш в централното управление на БКР в Олбани и да им кажеш всичко, което знаеш. Защо не направиш така? Защо винаги излизаш сам срещу престъпниците? Не се случва за първи път, Дейвид. Бог ми е свидетел, че и преди сме го преживявали. Прекалено често, по дяволите. Защо винаги превръщаш разследванията в личен дуел?

— Не искам Криминалното бюро да изсипе цяла армия коли и хеликоптери. Истината е, че искам сам да хвана този мръсник.

Гърни се запита дали не преигра малко с последното изказване, но после реши, че не е. Това бе точно самохвалковския тон, който подобен спор би могъл да провокира. И можеше да подтикне престъпника към по-емоционални и необмислени действия.

Поколеба се за момент дали да не спомене „Брайтуотър“ или Лъва, Паяка, Вълка и Невестулката, но реши да послуша Мадлин и да сведе до минимум информацията, която даваше. Да остави на онзи, който би могъл да ги подслушва, повече въпроси, отколкото отговори. Да остави страха да расте в мрака.

Точно когато мислеше как най-добре да завърши разговора, Мадлин добави гневно:

— Същата позната история. Винаги трябва да стане както ти искаш. Важни са твоите цели, твоите ангажменти, твоите приоритети. Никога не мислиш за нас. Какво правиш за нашия живот? Той не заслужава ли малко внимание?

За момент тонът и изборът ѝ на думи го стъписаха. Може би защото толкова рязко поставяше проблема, реално съществуващ в живота им — противоречието „детектив срещу съпруг“. Гърни се надяваше, че гневът, който чу в гласа на жена си, е повече за театъра. Във всеки случай звучеше достатъчно спонтанно и емоционално, за да повярва подслушващият в искреността ѝ. Това му даде идея за подходящ завършек.

Той въздъхна силно:

— В момента не ми е до такива въпроси... такива емоции...

— Разбира се, че не — изсумтя тя.

След кратка пауза той завърши:

— Нервите ми са обтегнати и снощи не спях добре. Ще взема един от твоите валими и ще дремна малко.

Тя не отговори.

Гърни се прозя шумно и изключи записа.

53.

Върнаха се в стаята и бързо се захванаха за работа. Усърдното съдействие на Мадлин го убеди, че чувствата, които бе изразила по време на записа в колата, са били поне отчасти симулация за случая. Разбира се, може би така само му се искаше да вярва, но нямаше време да умува върху това.

Мадлин извади мобилния си телефон с монтираното подслушвателно устройство, който до този момент държеше на дъното на дамската си чантичка под дебел вълнен шал за заглушаване. По идея на Гърни го постави на една масичка до дивана. Той беше убеден, че устройството, поставено на мястото на оригиналния микрофон, работи като предавател не само за обажданията от телефона, а и на всичко, което се чува наоколо, независимо дали телефонът се използва.

Реши да пусне записания им разговор и на двете устройства за подслушване: това в телефона и това в портрета на президента Хардинг. Предполагаше, че едното е сложено от престъпника, а другото — от Фентън или някого от тайнствените му покровители. Не знаеше кое на кого е, но не виждаше какво може да навреди, ако хвърли камъни и по двете гнезда. Колкото повече стършели се покажеха, толкова по-добре.

Презареди пистолета си с още два патрона на мястото на онези, които бе изстрелял по ястреба, и го сложи в десния джоб на самото си. В левия прибра по-малкото от двете фенерчета. Даде по-голямото на Мадлин. Докато ѝ обясняваше как може да го използва за отбрана, телефонът му изпиука — получено текстово съобщение.

Беше от подател с блокиран номер:

ВЪ770Ае
TellurideMichaelSeventeen
MccC919
LimerickFrancisFifty

Не му говореше нищо, освен факта, че са някакви последователности от букви и цифри. Нямаше представа обаче какво означават. Поне изпиукването му напомни да сложи телефона само на вибрация.

Изпрати записа с разговора им в колата на таблета на Мадлин. След като се получи, постави таблета на масичката.

Маркира файла и пусна записа. Изчака да чуе първата реплика — „Искаш ли да запалим огъня?“.

Настрои силата на звука, после даде знак на Мадлин и двамата излязоха от апартамента. Гърни заключи вратата колкото можеше побезшумно.

Заведе жена си до края на коридора, в тъмното късо отклонение за вратата за таванския етаж и я отвори.

— Ще чакаме тук, скрити. Ако някой се появи около апартамента, изчакай, докато аз се оправя. Когато овладее положението, ще дойда да те взема.

Тревогата, която прозвуча в гласа ѝ, му подсказа, че не е бил много убедителен.

— Чакай малко. Това ли... това ли е?

— В какъв смисъл?

— Това. Да се крием в тъмното. Да чакаме да се появи бог знае кой. Това ли е планът ти?

Гърни не отговори веднага. Докато описваше намеренията си, всичко му звучеше достатъчно разумно. Но илюзията за разумност започваше да се разпада. Действията му бяха отчаяни и импровизирани — факт, който той се опитваше да оправдае с бързо намаляващите възможности за действие. Телефонът му завибрира и така му спести необходимостта да отговаря.

Той погледна дисплея. Беше съобщение от Хардуик.

Виж този неподписан есемес, който получих преди няколко минути, вероятно от нашата приятелка в Олбани.

ЛОШО ВРЕМЕ ЗА СРЕЩА. ПИТАЙ Г ЗА
КЛЮЧОВЕТЕ ОТ КЪЩАТА.

Някаква представа за какво говори, освен че не може да се срещне с мен? Какви ключове? Каква къща? Връщам се. Почва адска буря.

За момент Гърни изпадна в недоумение от съобщението на Хардуик, както и от онова, което сам бе получил.

После видя възможната връзка и възможното значение.

И двете съобщения се бяха получили от скрит номер (по разбираеми причини) от Робин Уиг — първото до него, второто до Хардуик. И във второто вероятно се имаше предвид първото. „Къщата“ може би бе заключеният уебсайт, за който я беше попитал. Ако беше така, „ключовете“ бяха потребителски имена и пароли за достъп — последователностите от букви и цифри, които му беше изпратила.

Той отвори по-раншното съобщение и пак погледна четирите реда.

BЪ770Ae
TellurideMichaelSeventeen
MccC919
LimerickFrancisFifty

Мадлин надникна към дисплея на телефона му и попита:

— Какво правиш?

Шепнешком той ѝ обясни за търсенето си в интернет на вида устройство, което е било монтирано над тавана в банята им. Мадлин посочи съобщението на дисплея:

— Това дава ли информация за него?

— Това са данни за достъп до един уебсайт, където има информация.

Гърни отвори писмото, което бе изпратил на Уиг със серийния номер на устройството и адреса на уебсайта, докъдето го беше довел той. Когато влезе в страницата за регистрация, попълни четирите последователни кутийки с двете потребителски имена и двете пароли. След няколко секунди се отвори нова страница, съдържаща само една текстова кутийка и думите: **ВЪВЕДЕТЕ НОМЕР НА ИНСТРУМЕНТА.**

Гърни прекопира серийния номер от устройството от имейла до Уиг и го въведе.

Отвори се нова страница. Отгоре имаше снимка на подобно устройство. Под нея — таблица с научни съкращения, математически символи и числа, които вероятно означаваха технически характеристики и работни параметри. Термините му бяха толкова непознати, че не можеше да каже даже от кой клон на техниката са.

Тъкмо смяташе да се откаже от опитите да разбере за какво става дума, когато забеляза една проста дума в долния десен ъгъл на непонятната таблица: Сравни.

Чукна на нея.

Отвори се друга страница с друга плътно изписана таблица. Тази съдържаеше сравнение на характеристиките на няколко устройства. Беше озаглавена: Микролазерна дистанционна визуализация.

Мадлин гледаше втренчено дисплея.

— Какво е това?

— Нямам представа.

Гърни прекопира заглавието в нов прозорец за търсене. Не излезе нито едно съвпадение с всички ключови думи. Иначе имаше над милион страници, съдържащи поне един от термините — безполезна камара информация в този напрегнат момент.

Гърни запази заглавието на уебстраницата, излезе от интернет и започна да пише отговор на съобщението на Хардуик. Включи адресите на сайтовете, данните за достъп и заглавието заедно с молба да направи проучване. Добави кратко описание какво двамата с Мадлин правят в момента.

Прочете писмото, подписа го и го изпрати.

Мадлин го хвана за ръката.

— Сигурен ли си, че постъпваме правилно?

Въпросът ѝ засили и неговата неувереност.

Той отвори вратата за стълбището към тавана и огледа прашната шахта с фенерчето. След като не видя нищо необичайно и не чу нищо, освен зловещата празна тишина, двамата седнаха един до друг на едно от долните стъпала и зачакаха, напрегнали слух.

В мрака и тишината мислите на Гърни често се връщаха към неизяснените въпроси.

Седнал до Мадлин в безшумната тъмна шахта на стълбището, той се замисли за нещо, което глождеше съзнанието му още от момента, когато оглеждаше пространството под дъските на тавана.

Възможно ли беше миниатюрното устройство, което е било инсталирано там, а сега се намираше у Хардуик, да е някакъв невероятно умален прожекционен апарат?

Като се изключи значителният проблем с размерите, изглеждаше възможно. Светлоотразителната вътрешна повърхност на цилиндъра можеше да служи като екран. Лекото деформиране на образа от облото дъно на ваната, самата вода и издигащата се пара даже биха могли да направят картината още по-реалистична. Обстановката допълнително можеше да засили този ефект — в смисъл че хората са свикнали да виждат човешки тела във ваната. Мозъкът бе склонен да възприеме такава илюзия като реалност.

Каква обаче бе целта на такъв жесток трик? Да тласнат Мадлин към емоционална криза? Гърни се запита дали Фентън би могъл да е толкова маниакално решен да се отърве от него, че да стигне дотам. Кой друг, освен Фентън би могъл да си даде толкова труд? Убиецът? Някой от анонимните шефове на Фентън? Откъде можеха да знаят за Колин Бантри? Откъде знаеха, че Мадлин ще бъде толкова уязвима по този въпрос точно в този момент?

Изведнъж Гърни се оказа изправен пред един много неудобен личен въпрос. Кое обяснение би предпочел да е вярно? Че това, което бе видяла Мадлин, е било плод на собственото ѝ увредено въображение? Или на сложна технология?

Запита се дали досега не се е фокусирал повече върху първата възможност, защото втората съдържаеше прекалено силен елемент на параноя. Или може би защото допълнително усложняваше този случай, който Гърни вече се страхуваше, че няма достатъчно способности да реши.

Усети надигащ се гняв.

Гняв, че може би някой безскрупулно се опитва да увреди душевния баланс на Мадлин.

Гняв заради трупациите се до безкрай въпроси.

Гняв заради собственото си безсилие.

Гласът ѝ го изкара от вгълблението.

— Добре ли си?

— Мислех си за онова, което си видяла във ваната. Мислех си, че може би...

В този момент от главното стълбище се чува тежки стъпки.

— Стой тук.

Гърни се промъкна до ъгъла, откъдето можеше да види целия коридор. Погледна часовника си. Едва видя цифрите, но доколкото можа да прецени, записът, който бе пуснал в апартамента, трябваше да е свършил само преди няколко минути.

До вратата на стаята се приближи нисък, набит мъж и почука. След като не получи отговор, почука втори път.

— Господин Гърни?

Гласът беше на Стекъл. Той почука за трети път.

— Ехо? Има ли някой?

Гърни чакаше и наблюдаваше.

Стекъл почука четвърти път, изчака, после отключи вратата.

— Ехо? Има ли някой?

След кратко колебание, влезе и затвори вратата.

Гърни се върна при Мадлин.

— Остин Стекъл. Влезе в апартамента ни.

— Какво прави там?

— Сега ще отида да видя. Но искам ти да се скриеш още малко. Качи се на върха на стълбите. — Гърни извади фенерчето си и посочи вратата към таванския етаж на горната площадка. — Виждаш ли тази врата? Ако чуеш някой да идва насам, просто се качи на тавана и затвори вратата.

— Ти какво ще правиш?

— Ще проверя дали Стекъл е някой от нашите стършели.

Гърни пак посочи стълбите с фенерчето. Мадлин се качи.

Гърни излезе в коридора и бързо се приближи до вратата на апартамента.

Не беше заключена. Той я отвори безшумно и влезе.

В студената сива светлина видя Стекъл в хола. Държеше нещо.

Гърни стисна пистолета в джоба на самото си.

— Мен ли търсите?

Стекъл се завъртя рязко, очите му се разшириха от изненада.

— Господин Гърни... вие... добре ли сте?

— Добре съм. Какво правите тук?

— Дойдох да ви предупредя. Вдигна предмета, който държеше.

— Вижте това.

— Бихте ли светнали лампата до дивана?

— Разбира се.

Той светна и Гърни видя остра лъскава брадвичка.

— Тар сечеше кабелите на акумулатора на колата ви. Току-що бе свършил същата работа с всички джипове на хотела, както и с ландровъра на Норис. Когато се опитах да го спра, хвърли това по мен. Можеше да ми отсече главата. Кучият му син избяга във виелицата. Боже! Искях да се уверя, че с госпожа Гърни сте добре.

— Добре сме.

Стекъл погледна към спалнята.

— Знаех си, че не трябва да оставяме този кучи син да се мотае наоколо.

— Имате ли представа къде отиде?

— Един Господ знае. Избяга в снега, в гората, като животно. —

Стекъл вдигна брадвата.

— Оставете я на масичката.

— Защо?

— Искам да я разгледам, но не искам да я пипам.

Стекъл я остави на масичката до таблета на Мадлин.

— Сериозно оръжие, как мислите?

Гърни направи крачка към него, като още стискаше пистолета в джоба си.

— Казахте, че се опитвал да отсече кабелите на акумулатора ми, нали?

— Удряше по тях с брадвата точно когато излизах.

— Защо му е, по дяволите, да го прави?

По-интересна за детектива не беше самата история на Стекъл за прекъснатите кабели на акумулатора, а изключително малката

вероятност това да се е случило. Още по-невероятно изглеждаше Барлоу Тар да е стършелът, раздразнен от подслушания разговор, камо ли главният мозък, стоящ зад най-сложния план за убийство, който Гърни някога бе виждал.

— Какво става според вас? — попита Стекъл.

— Нека да поговорим малко за това. Имам няколко въпроса, на които бих искал да ми отговорите.

Стекъл се поколеба, но после неохотно седна. Гърни се настани на страничната облегалка на дивана срещу него.

— Най-напред, за да не забравя... какво име е Алфонс Волк?

— Това не е моето име. Волк се казваше мъжът, за когото се е омъжила майка ми.

— Да, казахте ми. Но какво е по произход?

— Не знам. Словенско. Някъде оттам. Защо се интересувате?

— Любопитство. — От личен опит при разпитите на заподозрени Гърни знаеше, че рязкото сменяне на темата често дава добри резултати. — И каква според вас е тази работа с Тар, ако предположим, че не е просто един луд, правещ неща без никакъв смисъл?

— Не знам. Преряза кабелите, колите са извън строя. Може би иска никой да не може да напусне имението.

— Каква може да е причината да иска да останем блокирани тук? Стекъл поклати глава:

— Не знам.

— Мислите ли, че може той да е убил Итън?

— Сигурно е възможно, нали?

— Защо му е да го прави?

— Може би е разбрал, че Итън най-сетне е решил да го изгони.

— Мислите, че го е убил, за да не бъде уволнен?

— Възможно е.

— Само че Тар никога не е бил в лагера „Брайтуотър“. А убиецът е бил.

За част от секундата лицето на Стекъл се вкамени.

— Там, където е бил убит Скот Фалън. Там, където е започнала цялата тази каша.

— Не разбирам каза Стекъл и премести тежестта си малко по-напред на стола.

Една минута бе достатъчна на Гърни, за да осмисли как Стекъл се вписва в ролята на убиец. Възможно беше той да е четвъртият побойник от „Брайтуотър“, момчето с прякора Вълка. Възможно беше да е поканил тримата си бивши приятели в хотела. Възможно беше да им е пробутал сценария за изнудването. И беше възможно да ги е убил, след като са изпълнили инструкциите му да разпространят измислицата за кошмара. И разбира се, възможно беше да е убил Итън. Имаше средствата и възможността.

Големият въпрос беше мотивът.

Гърни си спомни разговора, който бе водил със Стекъл на таванския етаж — за семейния герб и историята на рода Гол. Разговора за силата и контрола. И се замисли за практическите последствия от четирите смъртни случая.

Колкото повече мислеше, толкова по-ясна ставаше картинката. И сега бе получил последното просто доказателство. Бе хвърлил камък по гнездото на стършелите и Остин Стекъл беше излетял.

Вече имаше обяснение за всички факти.

Нито един от тях обаче не можеше да се докаже.

Докато обмисляше как най-добре да продължи, чу леко бръмчене от вибрирането на телефона му, оставен върху дървената масичка. Взе го от края ѝ и без да изпуска Стекъл от очи, погледна дисплея.

Имаше текстово съобщение от Хардуик.

„Скапани пътища. Проучих термините от тайнствения сайт. Това чудо е микро-мини версия на едно свръхсекретно прожекционно устройство с голяма разделителна способност, използвано от военните.“

Стекъл се помести неловко на стола.

— Защо бяхте толкова сигурен, че сме в стаята? — попита неочаквано Гърни.

— В какъв смисъл? Защо да не сте си в стаята?

— Защото през повечето време не бяхме. Влизахме, излизахме, слизахме, ходехме до езерото, в Големия салон, в бунгалото на Хамънд, на други места. А вие почукахте. Четири пъти. Силно.

Извикахте. И не получихте отговор. Абсолютно никакъв отговор. Странно как не решихте, че сме излезли.

— Защо му отдавате толкова голямо значение?

— Изненадахте се, когато влязох отвън — даже нещо повече, смаяхте се, сякаш не можете да повярвате, че се случва.

— За какво, по дяволите, говорите?

Гърни извади пистолета от джоба си и демонстративно провери дали е зареден.

Стекъл се ококори:

— Какво...?

— Щеше да е смешно, ако не беше трагично, не мислите ли? — усмихна се Гърни. — Толкова планиране, толкова сложни манипулации. И изведнъж се препъвате в камъче. Погрешен поглед в неподходящ момент. И всичко рухва. Бяхте сигурен, че сме в апартамента, защото сте подслушали разговора ни от устройството, което сте скрили в стаята. Шпионската техника е толкова надеждно нещо. Има обаче един голям недостатък. Не може да различава между живи гласове и запис.

Стекъл го погледна с бледите си очи, сиви като светлината, проникваща през прозореца.

— Това е нелепо.

— Спестете си думите, Алфонс.

— Остин. Казвам се Остин.

— Не, не се казвате така. Остин беше поправилият се престъпник, добрият човек. Но той никога не е съществувал. Вътре винаги е бил Алфонс Волк. Измамник, манипулатор, пълен боклук. Вие сте злодей, който е убил добри хора. И това е големият проблем.

Гърни стана от страничната облегалка на дивана. Отиде при прозорците и откъсна връвчиците на две от щорите, после взе един ръжен от камината. Хвърли дългите връвчици в скута на Стекъл.

— Какво е това?

— Въжето — изрече Гърни със зловещо равен глас. — Въжето е лесният начин.

— Лесен начин... за какво?

— Лесният начин да се уверя, че няма да избягате.

Гърни погледна ръжена и не каза нищо повече. Стекъл лесно можеше да си представи трудния начин — във въображението му той

сигурно изглеждаше по-страшно, отколкото изразен с думи.

— Ако обичате, завържете глезените си, здраво и сигурно — с усмивка добави Гърни.

— Не знам какво си мислите, че съм направил — каза Стекъл, като погледна въженцата, — но ви уверявам, че грешите.

— Вържете глезените си — повтори Гърни и стисна по-силно ръжена.

Стекъл поклати глава, но се подчини.

— По-стегнато — изкомандва детективът.

Другият мъж изпълни заповедта. Голата му глава лъщеше от пот.

След като Стекъл завърза краката си, Гърни му нареди да сложи ръце зад гърба си и с второто въженце от щорите, върза китките му една за друга, после прокара останалия край под стола и го завърза за въженцето на глезените му.

Стекъл се задъхваше.

— Това е някакъв лош сън, нали?

— Като съня, който продиктувахте на Итън, нали? — контрира Гърни, като застана пред него.

— Защо, по дяволите, да го правя?

— Защото, е очевидно. Това, което не разбирам, е защо Итън се е съгласил. После си спомних нещо, което ми каза Фентън, за да докаже, че не е възможно да сте фалшифицирали писмото. Каза ми, че до миналата седмица сте били с гипсирана ръка. В неговите очи това явно ви оневинява. Но всъщност се оказа отговорът на въпроса ми. Убедили сте Итън да запише разказа ви за кошмара, защото сте били с гипс.

— Гърни, това са безумни твърдения. Къде са доказателствата?

Детективът се усмихна:

— Доказателствата са необходими само в съда.

Стекъл стисна зъби. Гърни продължи със суров тон:

— Съдебната система не работи. Превърнала се е в една игра. Хитреците печелят, а глупаците губят. Безобидни смотаняци отиват зад решетките за няколко хапчета, които полицията е намерила в джобовете им, а истинските злодеи — онези, които убиват добри хора — се измъкват със скъпите си адвокати.

Насочи пистолета към дясното око на Стекъл, после към лявото, към гърлото, сърцето, корема, слабините. Стекъл присви очи. Гърни продължи:

— Вбесяват ме изродите, които убиват добри хора. Изродите, които не мога да се преструвам, че не забелязвам; тези, които не вярвам, че съдилищата ще накажат.

— Какво искате от мен?

— Нищо, Алфонс. Ти нямаш какво да ми дадеш. Не притежаваш нищо, което искам.

— Не разбирам.

— Просто е. Това не са преговори. Това е екзекуция.

— Не съм убил никого.

Гърни сякаш не го чу:

— Когато изродите убиват добри хора, моята работа е да свърша онова, което съдът не може да свърши. Изродите не могат да убиват добри хора и да остават ненаказани. Поне докато аз съм насреща. Това е моята мисия в живота. Ти имаш ли мисия в живота?

Гърни внезапно вдигна пистолета и го насочи между очите на Стекъл.

— Чакайте! За бога! Чакайте малко! За какви добри хора говорите?

Гърни положи усилие да скрие триумфа си. Беше накарал Стекъл да повярва, че може да избегне възмездие, като се опита да докаже, че жертвите не са заслужавали никакво правосъдие. Това бе път, по който заподозреният най-често сам признаваше престъпленията си, мислейки си, че ще се спаси.

— Добрите хора, за които говоря, са Итън Гол и приятелите ти от „Брайтуотър“. Но най-вече Итън. Този човек е бил светец.

— Добре, почакайте. Искате ли да знаете истината?

Гърни не каза нищо.

— Нека да ви кажа за Итън, шибания светец.

Стекъл избълва цяла тирада, описваща Гол като маниакално властен човек с фиксидея да манипулира живота на всички около себе си — тиранин, който използвал фондация „Нов живот“ като затвор, където неговите прищевки били закон.

— Всеки ден, всяка минута ни унижаваше, разкъсваше ни на малки парченца, които после да слепва обратно, по какъвто си поиска начин, сякаш бяхме скапани играчки. Великият бог.

— Итън. Бог Итън беше противно чудовище. Светът трябва да е благодарен, че се отърва от него.

Гърни се намръщи, сякаш осмисляше чутото. Свали пистолета с няколко сантиметра. Това бе малък жест с голямо значение. Означаваше, че ако чуе убедителни аргументи, може да размисли.

— Ами Уензъл, Балзак и Пардоза? И те ли бяха маниакално властни хора?

На лицето на Стекъл се изписа пресметливо изражение — явно се опитваше да прецени каква част от истината да каже, без да признае вината си.

— Не. Не бих казал това за тях. Искате ли честното ми мнение? Още от първия момент, когато ги видях в хотела. Мравки на пикник. Дребни престъпници. Никой няма да заплаче за тях. Вярвайте ми.

Гърни кимна, сякаш бавно осъзнаваше тъжната истина.

— Никой няма да заплаче за тях?

— Най-кратко казано.

— Ами Хамънд?

— Какво за него?

— Много му навреди с тези измислици за кошмарите.

— Така ли? А вредата, която е нанесъл този синеок малък педал? На колко хора е провалил живота със своите безумни брътвежи „колко е хубаво да си гей“?

— Искаш да кажеш, че заслужава да понесе вината за четирите убийства, които ти си извършил?

— Ха! Казвам само, че всеки си получава заслуженото. Вие твърдите, че са били убити добри хора. Искам само да знаете истината. Тези типове бяха отрепки.

Гърни смъкна още малко пистолета, създавайки впечатлението, че аргументите на Стекъл наистина могат да го накарат да се откаже да го екзекутира. Сетне се намръщи и пак насочи оръжието напред, сякаш оставаше още нещо, което щеше да повлияе върху решението му.

— Ами Скот Фалън? И за него ли ще кажеш, че е бил отрепка?
— Насочи пистолета в сърцето на Стекъл.

— Аз не участвах в това!

Отричането дойде в пристъп на паника — отричането и съдържашщото се в думите косвено признание, че е бил в „Брайтуотър“.

Гърни вдигна скептично вежди.

— Лъва, Паяка и Невестулката... но не Вълка?

Стекъл явно осъзна, че опитвайки се да избегне един капан, може да попадне в друг. Той поклати глава:

— Бяха луди. И тримата.

— Приятелчетата ти от тайната банда бяха луди?

— Отначало нямах представа колко са побъркани. Правеха ужасни неща. Ужасни безсмислени неща.

— Като това, което сториха на Скот?

Стекъл се втренчи в пода. Може би се питаше колко дълбоко е затънал.

Гърни повтори въпроса.

Стекъл си пое дълбоко въздух.

— Една нощ го завлякоха на езерото.

— И?

— Казаха, че ще го научат да плува.

Гърни потрепери вътрешно от сцената, която си представи с ужасяваща образност. Положи усилие да се съсредоточи отново.

— Чух, че полицията е претърсила езерото, но не е намерила труп.

— Те го извадиха и го заровиха в гората.

— Под „те“ имаш предвид Уензъл, Пардоза и Балзак?

Стекъл кимна:

— Превъртели копелета. Мразеха обратните. Имам предвид истински ги мразеха.

— И това ги правеше идеалните изпълнители на... твоя план.

— Казвам само, че бяха безполезни малоумни отрепки.

Гърни кимна:

— Не добри хора. Затова не беше голяма загуба да ги...

В този момент чу тих писък. Звучеше, сякаш идваше от друга част на сградата — някъде отгоре.

Гърни остави Стекъл вързан на стола и изтича навън в коридора, после до тъмното стълбище за таванския етаж, където беше Мадлин.

Тя не беше там.

Гърни я извика. Не получи отговор. Спомни си ключа на стената на стълбището. Натисна го и голата крушка на горната площадка светна. Той изтича нагоре по стъпалата, като вземаше по две наведнъж, все още с пистолета в ръка.

Отвори вратата на тавана и опипа стената за ключа, за който знаеше, че е там. Лампата високо под скосения покрив светна. На бледата светлина, в прахта, покритите с плат предмети (излишни мебели най-вероятно) изглеждаха като преди.

Гърни бързо пресече голямото складово помещение към вратата отсреща.

Пак извика Мадлин.

Зад вратата чу напрегнат глас:

— Тук съм.

Гърни изтича и отвори вратата.

Отначало видя само вълците, приклекли в трептящата светлина от фенерче, и разкривените им сенки, движещи се насечено на стената отзад.

После видя Мадлин свита в един ъгъл, с фенер в ръка, и веднага съжали, че не ѝ беше споменал за композицията с препарираните зверове, когато ѝ разказваше за експедицията си на тавана, от страх да не я тревожи допълнително.

Намери въженцето, висящо от една от подпорните греди, и я дръпна. Огромното като пещерна зала помещение се изпълни с бледа, мърлява светлина.

Той отиде при жена си.

— Добре ли си?

— Какво е това? — попита тя, като посочи с фенерчето.

— Вълци. Убити от дядото на Итън. Семейна реликва. Ти как се озова тук?

— Бях на горната площадка. Стори ми се, че чух някого в коридора близо до основата на стълбите, затова влязох в първата стая,

онази с чаршафи навсякъде. После чух скърцане от стълбището, затова влязох в тази стая. Отначало не видях вълците. Но изведнъж — боже как се уплаших! А при теб как са нещата? Какво стана в апартамента?

Гърни й разказа основните моменти от срещата със Стекъл колкото можеше по-кратко — всичко от твърдението, че Тар е прекъснал кабелите на акумулаторите с брадва, до паническото признание на Стекъл за познанството му с Уензъл, Балзак и Пардоза, смъртта на Скот Фалън и омразата му към Итън Гол. Мадлин го слушаше с нарастващо удивление.

— Стекъл долу ли е сега? В нашата стая? Боже мой, какво ще правим сега?

— Не знам. Важното е, че е обезвреден. Но съм любопитен за колите. Хайде да слезем да видим.

* * *

Сцената, която видяха навън, беше точно както я описваше Стекъл. Капаците на субаруто, ландровъра и трите джипа бяха вдигнати, а плюсовите кабели на петте акумулатора — прекъснати. Самите акумулатори също бяха пробити от бравичка или от друг остър предмет.

— Явно Стекъл е казал истината — отбеляза Мадлин, като вдигна ципа на якето си до брадичката, за да се предпази от ледения вятър.

— За това, което е направено, да. Но кой го е направил, още не е ясно.

— Мислиш, че Стекъл го е направил, за да обвини Тар?

— Възможно е.

— Но...?

— Но може да е имал друга причина. Най-логичната всъщност. Да ни задържи тук.

— Искаш да кажеш, да не можем да му избягаме?

— Да.

Гърни си помисли, че биха могли да тръгнат със снегоходките, но най-близката цивилизация беше минимум на двайсет километра, а в

тази буря и този студ, влошаващи се с всеки час, такова начинание би било изключително опасно, дори смъртоносно.

— Боже, ще замръзна. Хайде да влизаме.

В този момент всички светлини в хотела изгаснаха.

Равномерното бръмчене на генератора спря.

Единственият шум остана воят на вятъра между боровете.

С помощта на фенерчетата се върнаха обратно в хотела.

Във фойето Гърни отиде на рецепцията и от старомодното шкафче, вградено в стената, взе ключ с надпис „Универсален“, за който се надяваше, че отваря вратите на всички стаи. Не харесваше идеята да държи Стекъл в техния апартамент цяла нощ и реши, че най-доброто решение би било да го върже добре в някоя от съседните стаи.

Качиха се в коридора на горния етаж, но вместо да отидат направо в апартаментата, Гърни спря пред съседната врата и пробва ключа. Отключи. Той обясни плана си на Мадлин и двамата влязоха да огледат стаята.

На светлината на фенерчето Гърни забеляза две газени лампи върху полицата на камината и пропанова запалка — с нея запали и двете, като вдигна фитилите в крайно положение за максимална сила на пламъка. Въпреки че стаята беше по-малка от техния апартамент, разположението и обзавеждането бяха сходни.

След спирането на генераторите централното отопление не работеше и в стаята се усещаше студ. Гърни запали камината. Не беше особено загрижен за комфорта на Стекъл, но ако го оставеше да умре от студ през нощта, само щеше да си навлече излишни проблеми.

Мадлин го гледаше тревожно, докато подреждаше дървата и ги разпалваше.

— Не трябва ли да се обадиш на някого? — попита. — На щатската полиция? На шерифството?

— Няма как. Ретранслаторът се захранва от генераторите.

— Няма ли стационарен телефон?

— Най-близкият сигурно е на поне десетина километра. Същата полза щяхме да имаме, ако беше на Луната.

— Какво ще правиш с Тар?

— Проблемът е, че няма какво толкова да направя — поне за момента.

Тя кимна почти в знак на съгласие.

— Ами другите?

— Кой други?

— Норис? Ричард? Джейн? Не трябва ли да им кажем за Стекъл? Да ги предупредим да внимават за Тар — в случай че той е този, който иска да ни блокира всичките тук?

Напрежението започваше да го изтощава.

— Да, трябва. Разбира се. — Гърни се изправи, след като огънят се разгоря. — Но има нещо важно, което трябва да ти кажа преди това. Нещо, което открихме с помощта на Робин Уиг. Получих съобщение от Джак, докато бях със Стекъл. Свързано е с това, което си видяла във ваната.

Мадлин застина като вцепенена.

— Това, което си видяла, е било прожектиран образ — прожектиран във ваната през дупката в тавана.

Тя примигна смаяно.

— Уиг ни осигури достъп до един защитен сайт. Открихме какво е едното от устройствата — миниатюрен прожекционен апарат, достъпен само за избрани господа от тайните служби.

На лицето ѝ се четеше шок.

— Много е вероятно това, което ти е заприличало на истински труп, да е било манипулиран образ. Може би стара снимка на Колин Бантри, която е била приведена в цифров вид, прояснена и оцветена... после променена така, че да се симулират последствия от удавяне.

— Това, което видях, не приличаше на снимка.

— Разбира се, че не. Направили са го така, че да изглежда истински. Да изглежда сто процента убедително.

Тя се втрени ужасено в него, но явно пред очите ѝ бе онази сцена в банята.

— Боже мой — възкликна — кой би направил такова нещо?

— Някой, който е решен да получи това, което иска, на всяка цена.

— „Някой“ ли? Имаш предвид друг, освен Остин Стекъл?

— Стекъл със сигурност е умен, безскрупулен и готов на убийство, за да получи каквото иска, но този проектор ми навява други мисли. Може би заради твърде фината технология, може би защото не пасва съвсем на другите неща, които е направил. Стекъл е практичен човек и не виждам причина да си даде толкова труд, за да монтира

устройството, и каква полза би могъл да извлече. Освен това откъде би могъл да узнае за теб и Колин Бантри?

Мадлин кимна:

— Добре. Разбирам какво искаш да кажеш. Но накъде води това?

— Към някой скрит играч. Играч с неограничени възможности. Но мисля, че този, който си е дал целия труд да прожектира илюзията в банята, има друга крайна цел.

— Каква цел?

— Да ни накара да напуснем „Вълчето езеро“ незабавно.

— Като ме уплаши до смърт?

— Да.

Мадлин поклати глава, но не намери думи.

— Съжалявам, че не разкрих истината за това по-рано.

— Но сега си сигурен, нали? Сигурен си, че това е отговорът?

— Да.

— Боже, толкова съм... толкова... Не знам какво. Объркана? Ядосана? Успокоена? — Тя се изсмя тихо. — Все пак не съм луда, нали?

— Не, Мадли, ти си абсолютно нормална.

— Трябва да го хванем. Трябва да хванем този изрод.

— Трябва. И ще го хванем.

Тя кимна. Очите ѝ заблестяха с нов устрем.

* * *

След като огънят се разгоря и камината бе заредена с достатъчно дърва за цяла нощ, Гърни реши, че е време да преместят Стекъл от апартамента.

В този момент обаче чу затръшване на врата в другия край на коридора и приближаващи се стъпки. Стъпките спряха на известно разстояние от тях и след малко се чу рязко почукване, най-вероятно на вратата на техния апартамент.

Гърни отвори вратата на стаята и излезе в коридора. На светлината на фенерчето видя вече познатите му гумени ботуши, яке „Барбър“ и кариран шал.

Норис Ландън държеше фенерче в едната ръка и пушка в другата.

— Гърни? Какво става тук?

— Дълго е за разказване. Какво е станало?

— Автомобилите ни са повредени. Някой е нахълцал акумулаторите с брадва или нещо подобно. Търсих Остин, но никакъв го няма. Все пак намерих следи, отдалечаващи се от мястото на саботажа, и смятам да ги проследя и да потърся отговор. Реших, че не е зле да съм подготвен. — Кимна към пушката. — Дойдох да видя какво е положението при вас, преди да изляза, и дали знаете нещо.

Гърни не виждаше причина да крие фактите. Разказа на Ландън съкратена, но доста точна версия на разпита, при който Стекъл бе признал вината си. Добави също разказа на Стекъл за срещата му с Барлоу Тар и брадвата. Уточни обаче, че макар да е възможно Тар да е злосторникът, не е изключено самият Стекъл да е повредил колите. Накрая обясни, че в момента управителят на хотела е вързан в апартамента, един вид извънреден арест, и ще остане така, докато не се появят представители на официалните власти.

Ландън изглеждаше смаян:

— Гръм и мълнии! Остин. Цялата работа с кошмарите е организирана от него, така ли?

— Така изглежда.

— В такъв случай напълно е заблудил Фентън, а? Пресконференциите, историите в пресата — всичко е тотално сбъркано.

— Явно.

— Адски хитро.

— Да.

Ландън поклати глава:

— И сега какво?

— Зависи кога ще се оправи времето. Като стана дума, наистина ли мислите да тръгнете по онези следи? В тъмното? В снежна буря?

— Аз съм ловец, Гърни. Искам да разбера кой е прецакал колите ни. Казвате, че може да е бил Стекъл. Басирам се, че е бил Тар само като гледам как е направено. Интуиция. Видяхте ли какъв хаос е долу? Как е удрял. Това е работа на луд човек. Освен това искам да погледна

генератора. Може би е изключил, защото е засмукал сняг във вентилацията.

— Внимавайте. Има опасност да срещнете мъж с много остра брадва.

Ландън се усмихна:

— Ловували ли сте глигани в храсталак на смрачаване?

Гърни не отговори. Изчака да чуе главния мотив на изказването.

— Повярвайте ми, мога да се справя с Барлоу Тар.

Усмивката изчезна от лицето на Ландън, той се обърна и се отдалечи по тъмния коридор.

Гърни остави вратата откρεхната и изчака, докато другият мъж слезе във фойето и излезе в бурята.

— Странна птица — отбеляза Мадлин.

Гърни отиде до прозорците, гледащи към балкон, подобен на този в апартамента. През сипещия се сняг видя светлината от фенерчето на Ландън да се появява изпод навеса и после бавно да се отдалечава от хотела, вероятно следвайки стъпките, които вятърът не е заличил.

— Добре, хайде да свършим нашата работа.

С фенерче в ръка Гърни излезе от стаята и се насочи към вратата на апартамента. Отключи и влезе, Мадлин — след него. Вътре беше студено.

Той освети наоколо. Всичко изглеждаше, както го беше оставил. Въпреки че една голяма стояща лампа частично му пречеше да види Стъкъл, ръцете на мъжа още бяха вързани зад облегалката на дървения стол и нямаше признаци да се е опитвал да се развърже.

— Адски е студено — оплака се Мадлин.

Гърни осъзна, че в стаята е по-студено, отколкото би трябвало, дори, при положение че централното отопление не работеше от половин час.

Той насочи фенерчето към прозорците. Всички бяха затворени, вратата на балкона — също. Гърни обаче веднага забеляза откъде прониква студеният въздух и това силно го разтревожи. В голямото стъкло на вратата близо до механизма за заключване имаше дупка с назъбени краища.

Някой беше влизал или се бе опитал да влезе. Гърни отново насочи фенерчето към вътрешността на стаята.

— Стекъл!

Не последва отговор.

Със свит стомах Гърни се приближи към стола. Не знаеше дали да вярва на очите си.

Осъзна, че това, което вижда, е реалност, ужасяваща реалност — и почти му прилоша. Опита се да спре Мадлин да не идва, но беше късно.

Тя също видя страховитата гледка. Издаде сподавен стон и се вкопчи в ръката му.

Мускулестото телосложение и познатите дрехи бяха почти сигурна индикация, че тялото на стола е това на Остин Стекъл.

Не можеше да бъде абсолютно сигурен обаче, защото главата бе отсечена от торса и накълцана на парчета.

Гърни се опита да убеди Мадлин да се върне в съседната стая, но тя отказа. Разтреперана и стиснала устни, настоя да остане с него, докато той огледа целия хол, спалнята, банята и балкона, за да се увери, че убиецът си е тръгнал. Продължи да гледа — макар и с очевидна неохота и погнуса — докато той направи кратък оглед на обезобразения труп.

Гледката бе по-ужасяваща от всичко, което беше виждал като полицаи.

Той извади смартфона си и направи снимки на тялото — и най-вече на зловещите поражения — от различни ъгли. Въпреки че нямаше покритие и връзка с интернет, имаше достатъчно батерия, за да захранва другите функции на телефона.

Фотографира, освен това мястото около трупа, счупеното стъкло на балконската врата и колкото бе възможно от самия балкон, без да излиза и да замърсява останените от убиеца отпечатащи и други веществени следи.

Нямаше смисъл да проверява трупа за посиняване, изстиване или вкочаняване — признаци за установяване на приблизителния момент на смъртта. Убийството очевидно бе извършено по време на сравнително краткото му отсъствие от апартамента.

— На светлината на фенерчето огледа по-внимателно останките от главата. Крайното становище, разбира се, щеше да е на патоанатома, но нямаше съмнение, че вижда резултата от множество удари с остра, тежка брадва или нещо подобно.

Нещо като брадвата на Барлоу Тар.

Брадвата, която Остин Стекъл бе донесъл.

Тази брадва сега я нямаше.

За да запазят местопрестъплението непокътнато, оставиха трупа — а й всичко останало — в положението, в което го бяха намерили. Очевидно нямаше да използват повече стаята, затова трябваше да приберат вещите си.

Гърни извади чисто одеяло от един шкаф и го постла на леглото. Сложи върху него саковете, всички дрехи, тоалетни принадлежности, лаптопа и таблета. После събра четирите ъгъла на одеялото под формата на бохча, с която можеха да пренесат всичко наведнъж в стаята, където възнамеряваха да заведат Стекъл. Решението не отговаряше съвсем на правилата за запазване на местопрестъпление, но при тези обстоятелства бе най-доброто, което можеше да направи.

* * *

След като шокът и ужасът от находката им поотминаха и предпазливо се настаняха в новата си стая, Гърни се почувства под сериозно напрежение и в безизходица. Явно никое от нещата, които изглеждаха най-спешни, не можеха да бъдат свършени.

Лудият с брадвата трябваше да бъде заловен. Полицията трябваше да бъде уведомена за драстичната промяна в ситуацията. Джейн и Ричард трябваше да бъдат предупредени. Никое от тези неща не беше възможно при отсъствието на телефонна връзка, малко преди настъпването на нощта, със затрупани от сняг пътища и повредени коли.

Чувстваше се длъжен да уведоми някак Джейн и Ричард, но как? За нищо на света нямаше да остави Мадлин сама в хотела, докато наоколо броди убиец с брадва. И не смяташе да я кара да върви с него повече от километър във вихъра на снежна буря.

Колкото и дразнещо да беше, той съзнаваше, че трябва да се примири с ограниченията и да се съсредоточи върху онова, което бе възможно да направи.

Поне огънят в камината се беше разгорял и стаята започваше да се затопля. Гърни провери запасите от керосин за лампите и прецени, че стига за няколко дни. Влезе в банята, пусна чешмата и успя да напълни няколко литра вода, преди остатъчното налягане в тръбите да спадне.

Дръпна дебелите пердета пред заскрежените прозорци, за да пази топлина, заключи вратите към балкона и външния коридор и подпря бравите с облегалките на два стола като импровизирани

барикади. Накрая регулира притока на въздух в камината, за да осигури силен огън.

Мадлин стоеше до леглото и гледаше одеялото с нещата, които бяха донесли от апартамента. Вдигна предмета, който Гърни беше взел от езерото — едно от опашните пера на ястреба.

— Това ли падна от птицата, когато стреля по нея?

Той погледна от камината.

— Да. Перо от опашката, мисля.

— Може да е от опашката, но на пипане не прилича на перо.

— Как така.

— Ами, така. Пипни.

Нещото беше твърдо на пипане, повече като пластмаса. Гърни обаче не разбираше нищо от пера. Мадлин, от друга страна, знаеше много за тях. Всеки път, когато намереше някое около дома им в Уолнът Кросинг, тя го вземаше вкъщи и проверяваше в интернет. Имаше богата колекция от пера — от пуйка, тетрев, врана, сойка, кардинал, дори няколко от ястреб и бухал.

— Какво трябва да е на пипане?

— Не такова във всеки случай. Има и нещо друго. Онова, което се случи на езерото — никой ястреб не би реагирал така, освен ако не е заплашено гнездото му.

Гърни си спомни нещо, което беше казал Барлоу Тар. Нещо за „соколаря“, който пускал ястреба. Пускал го „под слънцето, под луната“. Тогава му беше прозвучало като несвързан брътвеж. Ястребите не летяха нощем, затова нямаше как да го пуска „под луната“.

Освен ако, както сега намекваше Мадлин, онова е било нещо друго, а не ястреб.

Да трансформираш малък дрон така, че да изглежда и да се движи като птица, не беше малко предизвикателство. За целите на следенето такова устройство даваше очевидни преимущества — особено ако никой не би допуснал, че е възможно да се направи.

Мадлин се намръщи.

— Когато бяхме на езерото Грейсън, над нас кръжеше ястреб.

— Да. И над тесния път към езерото. И тук, всеки ден, над това езеро.

— Следят ли ни?

— Възможно е.

— Значи някой ни наблюдава от въздуха, подслушва ни в стаята и следи колата ни.

— Явно.

— И това е същият някой, който... който е прожектирал образа на Колин във ваната?

— Вероятно.

— Боже, Дейв, кой ни причинява това?

— Някой, който е изключително притеснен, че сме тук. Някой, който има неограничени ресурси. Някой, чиито заповеди Гилбърт Фентън с готовност изпълнява.

— Някой, който иска Ричард да бъде осъден за смъртта на онези четирима души?

Гърни почти се съгласи с нея. Изведнъж обаче си спомни нещо, което Хамънд им беше казал по време на вечерята в бунгалото. Беше им казал, че най-много от всичко Фентън иска от него да признае и му обещал, че ако признае, всичко ще се оправи.

Тогава Гърни си бе помислил, че такъв жалък опит за принуждаване на някого да направи самопризнания не би минал дори при малоумен; изненадващо бе, че Фентън се опитваше да изиграе по този начин интелигентен човек като Хамънд. Най-странното обаче беше, че според думите на психотерапевта Фентън е бил искрен и наистина е вярвал, че признанията ще сложат край на проблемите на Хамънд.

— Ако крайната цел бяха признанията, а не осъдителна присъда, какво следваше от това?

— Дейвид?

— Моля?

— Попитах те кой според теб стои зад тези плашещи шпионски игри.

— Може да намеря отговора, ако разбере защо самопризнанието е толкова важно за него.

Тя го погледна недоумяващо.

Гърни й напомни какво им бе разказал Хамънд на вечерята. Докато говореше, си спомни още нещо — гневния коментар на Фентън, че усилията на Гърни дават напразни надежди на Хамънд,

удължават агонията му и че единственото спасение на психотерапевта е да направи пълни самопризнания.

— Значи затова искат да те прогонят оттук. Защото им пречиш да изтръгнат самопризнания от Ричард.

— Това ми хрумна. Но за да разнищя цялата загадка, трябва да разбера за какво им трябва тези самопризнания.

Мадлин кимна и замълча. Гърни понечи да седне до нея на дивана, но в този момент тя въздъхна загрижено.

— Тревожиш се за Джейн и Ричард, нали?

— Разбира се. Трябва да ги предупредим.

— Единственият начин да го направим е, ако отида до бунгалото. А не мога да те оставя тук сама. Особено след това, което се случи със Стекъл.

— В такъв случай идвам с теб.

— В тази виелица?

— Нали имаме дрехи за ски. Маски за сняг. Снегоходки.

— Тъмно е.

— Имам фенерчета.

Гърни долови в тона ѝ онази решителност, която обезсмисляше всеки опит да спори с нея. Десет минути по-късно, противно на всякакъв здрав разум, двамата вече бяха на главния вход и слагаха снегоходките. Опаковани със скиорски клинове върху дънките, пуловери, якета с качулки и скиорски маски, тръгнаха по пътя покрай езерото.

В светлите петна от фенерчетата Гърни видя позатрупани от снега следи. Когато стигнаха до края на сградата, следите завиха настрани по посока на генераторите. Детективът си спомни, че Ландън смяташе да ги провери, преди да тръгне да търси Тар.

Имаше малка вероятност да е още там, ако се опитва да ги поправи, затова Гърни убеди Мадлин да направят това малко отклонение.

Нагазиха в преспите покрай сградата. На края на разчистения терен, отделящ хотела от гората, в светлината на фенера се очертаха два големи правоъгълни предмета. Когато се приближи, Гърни видя вентилационни отвори, дебели кабели и пропанови бутилки — явно това бяха генераторите. Видя също, че металният навес, служещ да предпазва генераторите от затрупване със сняг, е частично счупен —

вероятно от падналото дърво, което бе причинило предишното изключване на тока.

Един клон силно изпука от тежестта на снега и вятъра някъде в гората и Мадлин изахка уплашено.

След като не видя Ландън и си даде сметка, че и да оглежда генераторите, няма да разбере нищо, Гърни за последен път освети наоколо.

— Какво е онова там? — попита Мадлин.

Той погледна, накъдето сочеше тя.

Отначало не видя нищо.

После забеляза нещо тъмно на земята, стърчащо иззад побликия генератор.

Приличаше на ръка с ръкавица.

— Стой тук.

Гърни предпазливо заобиколи отстрани до място с по-добра видимост от другата страна на генератора.

От снега наистина стърчеше ръка. Ръка на човек, проснат на земята по очи. Покрай едната страна на тялото имаше навят сняг, който частично го покриваше, но това, което се виждаше, беше познато — най-вече гумените ботуши до коленете, елегантното яке „Барбър“ и карираният шал.

Гърни се приближи още. Премести лъча на фенерчето по дължината на тялото, до шала и нагоре...

Гледката го смрази.

Главата бе разцепена на пет-шест отделни кървави парчета.

— Какво е? — извика Мадлин и понечи да се приближи.

— Стой там! — изкомандва той по рефлекс с гласа на дългогодишен полицаи. Бързо добави с по-човешки тон: — Не искаш да видиш това.

— Какво е?

— Повторение на сцената от апартамента.

— О, боже. Кой...?

— Явно Тар е намерил Ландън, преди Ландън да намери Тар.

Гърни се насили да се приближи още, за да огледа по-добре обезобразената глава. Изглеждаше нацепена по същия начин като тази на Стекъл, вероятно със същото оръжие. В снега около ужасяващата пихтия бе попила кръв, образувайки зловещ ореол от червен лед.

Отстрани Гърни забеляза дуло на пушка, едва подаващо се от снега. Наведе се и разчисти наоколо. Беше правена по поръчка „Уедърби“, с ръчно изработен орехов приклад. Опита се да я вдигне, за да провери дали е стреляно с нея, но беше замръзнала за земята.

Той осъзна, че трупът, включително разчленената глава, сигурно също са замръзнали.

Каквито й хищници с остри зъби да бродеха из гората през нощта и колкото и полезно да беше за патоанатома, ако съхранеше трупа непокътнат, нямаше начин да пренесе сам тялото в сградата.

Върна се при Мадлин.

— Трябва да се приберем в хотела.

— Нали щяхме да предупреждаваме Джейн и Ричард.

Гърни поклати глава:

— Не след това, което току-що видях. Няма да рискувам това да се случи с теб заради едната надежда, че мога да предпазя тях. Преди да направим нещо за когото и да било друг, трябва да осигурим безопасно място за себе си.

— Безопасно място... — повтори тя, сякаш се надяваше, че думите ще й вдъхнат увереност. Погледна към пушката до трупа на Ландън. — Мислиш ли, че в стаята му ще има други оръжия?

— Много е вероятно. Трябва да ги вземем за собствена защита и за да не попаднат в ръцете на Тар или някой друг.

— Някой друг?

— Изглежда много вероятно Тар да е убил Ландън и Стекъл, но не можем да сме сто процента сигурни. Може да е Пейтън или някой работещ за него. Все още не намирам логично обяснение на тези две убийства.

58.

Освен да намери и вземе оръжията, които Ландън вероятно бе донесъл, Гърни се надяваше, че нещо сред вещите му би могло да подсказе причината за смъртта му, както и за смъртта на Стекъл.

Времето, в което бяха извършени убийствата, говореше, че убиецът е имал достъп до предаването от някое от двете подслушвателни устройства и не само че е чул признанията на Стекъл, ами е знаел, че Гърни временно е излязъл от апартамента. Това накара детектива да се запита дали не е подценявал Тар през цялото време.

Тази мисъл още повече засили нетърпението му да се добере до вещите на Ландън. За негова изненада Мадлин предложи да го изчака в другата стая, докато той претърсва тази на убития.

Преди да излезе в коридора, Гърни провери прозорците и балкона. Имаше две разлики с апартамента — и двете в тяхна полза при тези обстоятелства. Първо, балконската врата беше дървена и солидна, а не остъклена, и второ, прозорците бяха значително по-малки. Много по-трудно бе да се проникне с взлом в тази стая.

Гърни се увери, че пистолетът му е зареден и пълнителят е пълен до максималния си капацитет от петнайсет патрона. Помисли дали да не го сложи в глезения си кобур, но реши да го остави в джоба на сако — малко по-лесно достъпно място.

Взе големия фенер и универсалния ключ и излезе в тъмния коридор. Изчака Мадлин да заключи вратата след него и продължи към стаята на Ландън.

Пробва дръжката. Беше заключена, както и очакваше. Вкара ключа, завъртя и вратата се отвори.

Влезе и освети помещението, което изглеждаше като по-малко копие на апартамента, подобно на стаята, в която се бяха преместили. Същите мебели бяха подредени по същия начин. От двете страни на полицата над камината имаше по една газена лампа и той ги запали с пропановата запалка, поставена върху стойката за дърва.

На масичката между дивана и камината имаше три лаптопа, три смартфона, скенер и заключена метална кутия за документи —

необичайна екипировка за човек, тръгнал на ловна екскурзия.

Влезе в спалната ниша. Леглото беше грижливо оправено. Имаше гардероб, пълен със скъпи спортни дрехи. Зад закачалките с ризи и сака имаше преносимо оръжейно шкафче с ключалка с шифър. Цялостното впечатление беше за нещо много шик, много изтънчено.

Освен миризмата.

Беше лека, но противна.

Миризма на вкиснала пот. С лек нюанс на гнило.

Гърни си напомни за какво е дошъл, извади оръжейното шкафче от гардероба и го занесе в хола. Постави го на пода и взе един ръжен от камината. Точно когато се канеше да разбие ключалката, един от лаптопите на масичката привлече вниманието му. Една примигваща лампичка показваше, че не е изключен, а само затворен и оставен на тих режим.

Гърни вдигна екрана и той светна. Имаше двайсетина папки и още десетки иконки за документи — фото и видеофайлове, наименувани с букви и цифри.

Преди да отвори някой от тях, Гърни взе другите два лаптопа и ги включи. На мониторите се появиха прозорци, искащи потребителско име и парола. След като не въведе нищо в рамките на няколко секунди, двата компютъра се изключиха. При повторния опит да ги стартира, повече не се включиха.

— Това ниво на защита изглеждаше изключително, меко казано.

Гърни се върна при първия лаптоп. Запита се дали този е достъпен от другите два, защото данните на него не са важни, или защото Ландън толкова е бързал да излезе, че не го е изключил правилно. Надяваше се да е второто.

Започна да отваря файловете. Първите девет бяха въздушни снимки на селски пътища. На всяка от тях се виждаха от един до три автомобила. Гърни се вгледа по-внимателно и установи, че има една обща черта между всичките. Присъствието на неговото субару.

Следващите шест снимки показваха субаруто на различни места в имението: на излизане изпод навеса, по крайбрежния път към бунгалото, спряно пред бунгалото, на връщане от бунгалото.

Тъкмо се канеше да отвори следващия файл, когато датата на една от папките привлече вниманието му. Беше от днешния ден. Отвори я и вътре имаше аудиофайл. Гърни го отвори и пусна записа.

Веднага позна своя глас и гласа на Стекъл разговора, който бяха водили в апартамента. Признанията на Стекъл. Разказа му за „Брайтуотър“. Връзката му с Уензъл, Пардоза и Балзак.

Гърни се върна към другите файлове на екрана и продължи да ги отваря. Имаше въздушни видеозаписи от езерото Грейсън — как двамата с Мадлин излизат от субаруто, стоят пред порутената къща, после на брега на езерото.

Следващото видео беше заснето от перспективата на бързо движеща се играеща камера — запис как Мадлин се обръща и хуква да бяга уплашено навътре по замръзналото Вълче езеро. На един кратък кадър видя себе си, с насочен към камерата пистолет.

Накрая отвори папка, съдържаща серия от обработени с фотошоп снимки на млад мъж с дяволита усмивка и белег на едната вежда, облечен с кожено яке. Първата изглеждаше като взета от училищен дневник, но след редица трансформации серията завършваше с нещо, поразително приличащо на подут труп.

Гърни стисна гневно зъби при вида на това доказателство.

Доказателство, че Норис Ландън стои зад високотехнологичното наблюдение. Доказателство, че Норис Ландън е бил този, който накара Мадлин да страда. На Гърни му се прииска да можеше да го съживи, за да изпита удоволствието да го убие отново.

И този път лично да държи брадвата.

Бързо обаче се отърси от тази първична реакция към стореното от Ландън и си наложи да мисли трезво — по-сложен мисловен процес от всеки друг път в живота му. Запита се каква е ролята на Ландън в тази игра.

Каква бе връзката му с другите играчи? Със Стекъл? С Фентън? С Хамънд? С четиримата мъртви мъже?

Каква, в крайна сметка, беше играта, в която всички участваха?

Преди да търси тези отговори обаче, в съзнанието му възникна един друг, по-спешен въпрос: Каква, по дяволите, беше тази воня?

* * *

Гърни бавно обиколи стаята и клаустрофобията, която бе изпитал още с пристигането си в хотела, се усили още повече.

Една причина бе физическата изолираност на мястото, оградено от всички страни с планински хребети, непредсказуемостта на времето, ограничените човешки контакти, бледата светлина и тъмните коридори. Това чувство се усилваше от факта, че се намираше в почти еднакъв на досегашния му апартамент, но със забележимо по-малки размери. Усещането бе не като от друго помещение, а сякаш това, в което се е намирал, се е стеснило.

Все още не можеше да установи източника на миризмата. Изглеждаше, сякаш е навсякъде. Гърни провери гардероба, чекмеджетата на бюрото, леглото, дивана, барчето, банята, душкабината — дори пода, стените и прозорците.

По време на третата обиколка на апартамента погледна под леглото, под креслата, под дивана, под масичката, под килимите.

След като не успя да намери източника, съсредоточи вниманието си върху естеството на вонята. Беше на вкиснало, на леко разложение... и смътно позната. Като дума, за която не можеш да се сетиш и най-вероятно ще ти дойде в момента, когато престанеш да се опитваш да си я спомниш. За да се разсее, седна на дивана пред лаптопите на Ландън и отново прегледа достъпните снимки и видеа.

Степента на техническата подготовка и решителността, които разкриваха, подсказваше, че Ландън може да е бил представител на анонимните интереси на „националната сигурност“, за които намекваха Фентън и Уиг. Ако беше така, значи той представляваше и силата, поддържаща позицията на Фентън по случая и имаща за главна цел да изтръгне самопризнания от Хамънд.

Това му напомни за статията в „Ню Йорк Таймс“ за информатора от ЦРУ Силван Маршалк и твърденията му за тайно звено, изследващо начини за предизвикване на самоубийство чрез хипноза. Печалната гибел на Маршалк броени дни след това придаваше на разкритията му смущаваща правдоподобност.

От паметта на Гърни започнаха да изплуват още факти. Например това, че Ричард работеше в имението „Вълчето езеро“ от две години и през същите две години Ландън бе редовен гост на хотела. Това, че Ричард имаше статии, разширяващи границите на хипнотичния метод. Това, че познаваше смъртоносната психология на вуду. Джейн бе споменала също, че с Ричард на няколко пъти са се

свързвали организации, чиято структура и цели били, меко казано, неясни.

Поотделно тези факти не бяха особено показателни, но в комбинация подсказваха, че Ричард може би е попаднал в полезрението на тайна групировка, много напояща онази, която Силван Маршалк се е опитвал да разкрие. Ландън се вписваше в сценария като работещ под прикритие неин представител, чиято първоначална цел е била да следи „авангардните“ изследвания на Ричард в хипнотерапията и в крайна сметка да го привлече в организацията.

Седнал на дивана на Ландън, Гърни трескаво обмисляше различни възможности и постепенно осъзна, че основните факти в случая произтичат от два различни интереса. Интересът на Стекъл към състоянието на Гол. И интересът на тайната шпионска организация към Ричард Хамънд.

Тези интереси можеше никога да не се пресекат — ако Остин Стекъл не беше нагласил сценария с четирите самоубийства, сякаш Хамънд стои зад тях и ако Норис Ландън не беше се хванал на тази въдица.

Гърни беше сигурен, че разбира какво е направил Стекъл и защо. Той беше измислил забележително находчив и успешен план. Не беше успял да предвиди обаче интереса, който случаят — и по-точно частта със „смъртоносния кошмар“ — ще привлече в тайните кръгове на правителствените служби, чийто представител бе Ландън. И как този интерес ще повлияе на разследването.

Сега, седнал на дивана пред масичката и лаптопите, Гърни забеляза още нещо. Тук миризмата му се струваше най-силна.

Той стана и вдигна възглавничките от тапицерията. Докато ги оглеждаше една по една, чу зад гърба си нещо, което звучеше като капване на вода върху твърда повърхност. Обърна се и погледна камината.

Тъкмо щеше да отдаде шума на въображението си, когато го чу пак.

Приближи се до камината и насочи фенерчето към голямата покрита със сажди горивна камера, после надолу към желязната решетка, чиято функция бе да крепи дървата. Върху една от прашните

й пречки имаше тъмно лъскаво петънце. Точно когато Гърни се наведе да го разгледа по-добре, на същото място капна друга капка.

Той предположи, че коминът тече. Водата може би беше от топящ се лед.

Когато приближи фенерчето към тъмното петънце обаче, установи, че течността е тъмnochервена. Докосна я леко с пръст.

Имаше типичната лепкава консистенция на кръв.

Гърни застана на колене, стисна зъби и насочи фенерчето нагоре към комина.

Трудно бе да определи какво вижда. Горе имаше нещо, покрито със сплъстени косми. По средата имаше петно с неправилна форма от прясна кръв.

Първата смразяваща мисъл, която му дойде, беше, че вижда темето на човешка глава, което означаваше, че нечия глава или, още по-невероятно, цяло тяло е набутано в комина.

Изглеждаше невъзможно.

Гърни се приближи още и миризмата стана по-остра.

Неохотно той легна на каменния перваз на камината, за да си осигури максимално добра позиция, и насочи фенерчето директно към косматото кърваво нещо.

Беше по-голямо от човешка глава. Може би бе животно. При това голямо. Сплъстената козина беше сива.

Възможно ли беше да е вълк?

Вълците се намесваха в това разследване от самото начало.

Гърни взе машата от металната стойка до камината, пхна я в комина и здраво хвана нещото с нея.

Дръпна рязко, то се освободи, падна върху решетката и за момент сякаш оживя и се разду. Гърни се дръпна стреснато, после осъзна, че това, което вижда, са свити на топка груби зимни дрехи: мръсна шапка от животински кожи, мръсно брезентово палто, износени кожени обувки. С машата той хвана шапката и я издърпа от камината на пода. В задния край бе подгизнала от полусъсирена кръв.

Гърни извади брезентовото палто и обувките.

Не му трябваше много време, за да познае дрехите, които бе носил Барлоу Тар.

Но защо, по дяволите, бяха скрити в камината на Ландън?

И къде беше Тар?

И той ли бе убит?

Количеството кръв по шапката подсказваше, че вероятно да.

Кой обаче го беше убил?

Гърни си спомни собствените си думи, които бе казал на Мадлин: „Мисля, че Тар е намерил Ландън, преди Ландън да намери Тар.“

Но може би беше станало обратното.

Може би кървавата сцена при генератора не беше това, което изглеждаше.

Гърни изведнъж си представи друг сценарий и мисълта го изпълни със страх за безопасността на Мадлин. Зад него се чу съвсем лек звук — едва доловимо изскърцване. Гърни бързо се изправи и се завъртя към вратата.

Наполовина в мрака на коридора, наполовина в бледата кехлибарена светлина от газените лампи, лицето на Норис Ландън бе едва различимо.

Той направи крачка напред. Държеше лъскав пистолет с малък калибър и миниатюрен заглушител, типично оръжие за наемен убиец — леко, тихо и лесно за скриване. Бавно премести поглед от Гърни към лаптопа на масичката, после към кървавата шапка от кожа на койтоот на пода.

Когато отново погледна Гърни, очите му бяха пълни с хладна омраза.

Гърни спокойно посрещна погледа му. Не каза нищо. Трябваше да си изясни по-добре ситуацията, преди да реши кой е най-добрият подход да спаси живота си.

Ландън заговори:

— В един по-нормален свят щяха да ви съдят за държавна измяна.

— За какво? Защото разкрих четири убийства и се опитвам да спася един невинен човек?

Лицето на Ландън се изкриви в гримаса на възмущение.

— По дяволите, Гърни, нямате представа какви проблеми създавате — каква бъркотия сега ще трябва оправям. Нямате представа какво излагате на риск. Вие сте по-лош от оня луд, Тар.

— Лудият, който ми даде вашия проектор?

Ландън изгледа Гърни изпитателно.

— Хората като Тар са само песъчинки между зъбните колела. Хората като вас създават истинските проблеми.

Гърни избра точно този момент, за да погледне крадешком към десния си глезен, после примигна няколко пъти, сякаш се опитваше да прикрие движението на очите си. Искаше да накара другия мъж да си помисли, че пистолетът му е в глезенния кобур.

Всъщност оръжието бе в джоба на самото му и той не искаше Ландън да се досети. Надяваше се противникът да е възприел краткия му поглед надолу като жест, който не е трябвало да забележи. Играта беше много деликатна.

— Какво имате предвид под хора като мен?

— Хора, които са като коне с капаци. Хора, които не искат да видят голямата картина — реалността, в която живеем.

Сякаш повтаряше Фентън, помисли си Гърни. Или може би Фентън повтаряше Ландън.

— Светът е във война, Гърни. Най-голямата и най-смъртоносна война на всички времена. Нашият враг е решителен, фанатизиран, настървен да ни унищожи. Трябва да използваме всяко средство, което попадне в ръцете ни.

— Като ХИС?

В този момент Гърни съвсем леко премести десния си крак напред. Видя, че Ландън забеляза движението — точно преди да примигне изненадано при споменаването на съкращението на програмата за подтикване към самоубийство на ЦРУ.

Той насочи пистолета към гърдите на Гърни.

— Седни.

— Къде?

— На пода. С лице към мен. До масичката. Дръж ръцете си над кръста. Високо над кръста. Мразя да стрелям в затворено помещение. Много ми пищят ушите след това.

Гърни изпълни заповедта.

— Сега изпъни крака право напред.

Гърни отново се подчини. При това движение долният край на глезенния кобур се показа под крачола. Той очакваше Ландън да се приближи, за да вземе пистолета, който си мислеше, че е там, но вместо това другият мъж го накара да премести тежката масичка над

изпънатите си крака и да постави ръце върху нея. В тази позиция наистина беше невъзможно да достигне кобура на глезена си.

Ландън явно остана доволен. После си придаде озадачено изражение.

— Какво беше това съкращение, което спомена?

— Хипнотично индуцирано самоубийство. Програмата, за която Силван Маршалк е разказал пред медиите. Информацията, заради която се е простил с живота.

Ландън го погледна презрително:

— На този пропаднал наркоман ли намери да се възхищаваш?

— Не го познавах.

— Обаче мислиш, че смъртта му е голяма загуба за света? Ще ти кажа нещо честно. Когато боклук като Силван Маршалк застраши програма, която би могла да спаси живота на хиляди американци, той доброволно се отказва от своя. Нито бог, нито конституцията дават право на някого да отслабва нашата отбрана във време на война. Пак повтарям, за да бъде ясно — ние сме във война.

— И Барлоу Тар ли беше враг?

— Тар беше само едно малко разсейване.

— Ами жена ми? И тя ли е враг?

— С жена ти избрахте грешната страна.

— Имаш предвид, че бавим самопризнанията на Ричард Хамънд?

— Застанахте между интересите на родината и един човек, който имаше потенциала да бъде стратегическа придобивка за нас. Бяхте предупредени. Неведнъж.

— Предполагам, че сте смятали Хамънд за потенциална стратегическа придобивка, защото сте вярвали, че е способен да тласка хората към самоубийство чрез хипноза — метод, за който ти и приятелите ти сте готови да убивате.

Ландън не каза нищо. Изражението му беше замислено и безчувствено.

— Затова, когато си чул, че някой, хипнотизиран от Хамънд, наистина се е самоубил — и когато е станало неведнъж, а четири пъти — си решил, че проблемът на ХИС е решен. Оставало е само да накараш Хамънд да разкаже как го е направил. Очаквал си не да признае, че го е направил. А как го е направил. Жалко само, че няма

какво да признава. Жалко, че предположенията ти се оказаха грешни. Жалко, че сега трябва да почистиш кашата, която си забъркал. Сигурно не искаш някой в управлението да разбере за тъпата ти грешка — как си се хванал на една най-обикновена измама.

Гърни говореше спокойно, уверено, почти весело. Знаеше, че върви по опасната граница между провокирането на ярост и посяването на съмнение. Но опасните граници бяха част от играта.

Изражението на Ландън не издаваше нищо.

Гърни импровизира:

— Като заговорихме за измами, сигурно ще ти е интересно да видиш снимките, които имам.

Спомни си съвета на Мадлин: „Само открехни вратата.“

— Къде са тези снимки?

— На една флашка.

— Къде?

— В джоба ми.

Гърни посочи десния джоб на самото си, който в сегашната му седнала позиция се показваше съвсем малко над масичката.

Ландън го изгледа изпитателно.

— Да ти я хвърля ли? — попита Гърни. — Или сам ще дойдеш да си я вземеш.

Ландън се поколеба. После направи крачка напред и насочи пистолета си към гърлото му.

— Бавно извади флашката от джоба. МНОГО БАВНО.

Като си придаде възможно най-плах и беззащитен вид, Гърни бавно бръкна в джоба.

С едно-единствено плавно движение хвана пистолета и без да го изважда от джоба, го насочи към другия мъж и почна да стреля.

Не разбра кой куршум го улучи и къде, но някъде около шестия изстрел Ландън нададе зверски рев и хукна назад в коридора. Докато Гърни успее да махне тежката масичка от краката си, да се изправи и да стигне до вратата с пистолет в едната ръка и фенер в другата, в тъмния коридор цареше тишина. Той го освети по цялата му дължина, но от Ландън нямаше следа.

Гърни изгаси фенера, за да не става лесна мишена и отиде до вратата на своята стая. Отключи я и отвори.

Отвътре, точно до вратата, на слабата светлина от газеника видя Мадлин — ококорена от страх, със стиснати зъби и вдигнала над главата си един ръжен, готова да удари. Остана втренчена в него около пет секунди, после си пое дъх и отпусна ръжена.

След като ѝ разказа възможно по-накратко какво се е случило, Гърни се върна в стаята на Ландън и взе лаптопите, смартфоните и оръжейното му шкафче.

Презареди пистолета, барикадира вратата на стаята и сложи нови дърва в огъня.

Навън вятърът виеше свирепо, бурята се беше разразила с пълна сила и нямаше какво повече да правят до настъпването на деня.

59.

Гърни не можеше да заспи. Имаше прекалено много неща, за които да се тревожи, да мисли, да планира.

В известен смисъл, от интелектуална гледна точка, случаят бе решен. Беше отговорил на най-сложните въпроси, беше разкрил основните измами. Картината бе ясна. Но в процеса беше създадена страхотна каша.

Различни бюрократични и лични интереси вероятно щяха още повече да усложнят нещата. Вероятността да получи някаква яснота или равностойка от силите, свързани с Норис Ландън, беше равна на нула. Ако тези сили наистина бяха свързани с ЦРУ, нула беше даже оптимистична прогноза. От Криминалното бюро нямаше да имат никакво желание да започват допълнително разследване, което би показало, че първоначалният им подход е бил, меко казано, неадекватен.

От емоционална гледна точка нещата изглеждаха най-малко изяснени.

През цялата неспокойна нощ двамата с Мадлин седяха сгушени един до друг на дивана с дрехите си за ски и гледаха огъня. Пукането и скърцането на старата сграда държаха Гърни нащрек и той не спираше да мисли за състоянието, местонахождението и намеренията на Ландън.

Разсъжденията не го доведоха доникъде. Също толкова безполезни бяха мислите му за мястото на Колин Бантри в живота на Мадлин, за способността ѝ да се възстанови след шока от нещата, които бе видяла, за алчността и безскрупулността на Остин Стекъл, за трагичната семейна история на Гол и за заблудите и фанатизма на онези, които мразеха Америка, и онези, които твърдяха, че я обичат.

Една мисъл, за която много пъти се сещаше, сега му се стори по-актуална от всякога.

„Бог да ни пази от спасителите ни.“

От време на време хвърляше дърва в огъня. От време на време Мадлин се надигаше и изпъваше в някоя от йогийските си пози.

Странно, въпреки че имаше толкова много теми за обсъждане, двамата почти не приказваха.

На зазоряване задрямаха.

Няколко минути по-късно се събудиха от силно бучене.

Гърни се ослуша и осъзна, че идва отвън. Той се обу, дръпна стола, с който бе подпрял балконската врата, и излезе на студения вятър.

Бученето се усилваше. Източникът се оказа грамаден жълт камион, който в този момент се появи иззад един завой на крайбрежния път по посока на хотела. Отпред имаше монтирано най-голямото индустриално роторно гребло за чистене на сняг, което Гърни бе виждал — широко поне три и високо поне два метра. Грамадните ротори, завличащи лед и сняг в чудовищната паст, се въртяха толкова бързо, че се виждаха размазано. Задните ротори вероятно се въртяха още по-бързо, съдейки по силата, с която надробеният материал изхвърчаше от страничната тръба.

На височина десет-петнайсет метра силният страничен вятър подхващаше този гейзер от фино пулверизиран лед и сняг и го отнасяше далеч навътре между боровете. Когато ревящата машина излезе на празното място пред хотела, където вятърът беше най-силен, струята от замръзнали частици полетя стотици метри навътре в езерото.

Снегоринът мина покрай сградата и продължи по пътя към бунгалото и резиденцията „Гол“, без усилие разчиствайки еднометровите преспи от пътя.

Мадлин излезе на балкона.

— Не трябва ли да го спрем и да му кажем да се обади в полицията?

— Пътят свършва при резиденцията „Гол“. Ще се върне по същия път. Тогава ще го спра.

Тя погледна към просветляващото небе над източния хребет.

— Слава богу, че снегът спря. Но е ужасно студено. Хайде да влезем.

— Добре.

Влязоха, затвориха вратата и застанаха до прозореца.

Мадлин се усмихна леко:

— Изглежда, че днес небето ще е синьо.

— Да.

— Какво си мислиш?

— Питам се какво прави обществен снегорин на частен път.

— Не трябва ли да се радваме? — попита тя, като го погледна изпитателно.

— Ти се радвай. Остави на мен да се тревожа.

— Това май ти е постоянно занимание. — Тя замълча за момент.

— Мисля, че вече съм готова да си тръгна от това място. А ти?

— Готов съм. Но когато дойде полицията, ще трябва да дадем показания. За всичко, което се случи тук. Това ще отнеме време. Чак след това ще можем да си тръгнем.

Мадлин погледна разтревожено пътя.

— Дали да не слезеш отпред, за да не го изпуснеш?

— Заклучи вратата след мен.

За да не бъде изненадан от Ландън, Гърни извади пистолета от джоба и излезе, като го държеше отстрани на тялото си с дулото надолу.

Застана пред главния вход на хотела и вдигна яката си заради вятъра. След няколко минути огромната машина пак се появи, вече със спрени ротори. Приближи се бавно до навеса и спря. Мощният дизелов двигател побръмча още няколко секунди и замлъкна.

Шофьорът слезе от високата кабина и свали вълнената шапка и дебелия шал, закриващи цялото му лице, освен очите.

— Боже, какъв студ! Как, по дяволите, живеят тия хора?

— Джак?

— Не, баба ти.

Гърни посочи снегорина:

— Откъде взе...?

— Назаем. Без него нямаше да мога да дойда. Адирондакс друг път. Това е Сибир, мамка му.

— Взел си го назаем?

— Не точно взех. По-скоро го иззех. Знаеш, по спешност за полицейско разследване, дрън-дрън.

— Но ти не си действащ полицай.

— Нямаше време за доуточняване. Има ли причина да ме посрещаш с патлак в ръка?

— Ще ти разкажа по-късно. Накратко, Остин Стекъл е мъртъв, Барлоу Тар е мъртъв и прострелях един агент на ЦРУ, който може още да е жив.

Гърни разказа набързо на Хардуик за плана на Стекъл да получи контрол върху състоянието на Гол и фаталното взаимодействие между сценария със смъртоносния кошмар и амбициите за контрол над съзнанието на групата на Ландън в ЦРУ.

— Мислиш, че Ландън се е опитал да спаси кариерата си, като унищожи всички доказателства за грешката си?

— Нещо такова.

— И вие с Мадлин сте били последните в списъка?

— Най-вероятно.

— По дяволите. Трудно ми е да кажа кой е по-голям мръсник, Стекъл или Ландън.

Гърни отговори, без да се колебае:

— Ландън.

— Защо мислиш така?

— Стекъл беше дявол. Ландън беше дявол, който се мисли за ангел. От онези, които си въобразяват, че ангелите са най-лошите от всички.

— Май си прав.

— Добре, а ти какви интересни новини ми носиш?

— Вече няма голямо значение, след като Стекъл е мъртъв. Но Ести се разрови в миналото му, още когато се е казвал Алфонс Волк. Можеш ли да познаеш какво означава Волк на словенски?

Гърни се усмихна. Новината идваше малко късно, за да бъде полезна. Но беше приятно да види потвърждение на подозренията си.

— Вълк?

— Точно така. Сега може ли да влезем вътре, преди топките ми да са станали на ледени блокчета?

* * *

Избраха Големия салон — с единствен вход, през който се виждаше добре фоайето, и без прозорци — като най-подходящо място

да седнат и да обсъдят следващите си действия. Хардуик запали огън, а Гърни се качи да вземе Мадлин.

Завари я да си мие зъбите пред умивалника, по дънки и пуловер. Тя спря и се усмихна мрачно:

— Опитвам се да се почувствам нормално.

Гърни ѝ разказа как Хардуик е иззел чудовищния снегорин и как Ести Морено е открила връзката между Стекъл и „Брайтуотър“.

Тези новини явно не я изненадаха.

— Какво ще правим сега? — попита тя.

— Трябва да намерим Ландън, да проверим Джейн и Ричард, да проверим Пейтън, да видим какво е състоянието на генераторите, да се обадим на местния шериф и Криминалното бюро. След това ще трябва да се свърши още много работа, но не от нас.

Тя се усмихна и кимна:

— Ти успя.

— Какво успях?

— Да спасиш Ричард.

Нямаше смисъл да ѝ напомня, че целта му не е била да спасява Ричард. Освен това трябваше да се уверят, че Хамънд е още жив.

— Сега трябва да седнем с Джак и да решим кой какво ще прави.

Минаха по тъмния коридор до главното стълбище, осветено сега от утринната светлина, проникваща през прозорците и стъклената врата на фоайето. Когато тръгнаха да слизат, Гърни чу гласове от Големия салон.

— Това са Ричард и Джейн — установи Мадлин и се усмихна облекчено.

Брат и сестра Хамънд бяха живи и здрави. Джейн разговаряше разпалено с Хардуик, а Ричард стоеше малко встрани и слушаше.

Когато видя Гърни и Мадлин, Джейн спря по средата на изречението и го погледна с изпълнени с надежда очи:

— Вярно ли е? Наистина ли всичко свърши?

— Що се отнася до обвиненията срещу Ричард, бих казал, че да. Очевидно е, че той е петата жертва на сложен план. Не е имало изпадане в транс, не е имало самоубийства. Четиримата мъже са били убити. Престъплението е сложно замислено, но мотивите са прости — алчност и властолюбив.

Гърни отново разказа накратко какво се е случило, както направи за Хардуик.

Джейн зяпна:

— Боже мой! А ние нищо не подозирахме. Абсолютно нищо. Когато снегоринът мина покрай бунгалото и най-сетне можехме да използваме колата, решихме да дойдем до хотела, за да се уверим, че двамата с Мадлин сте добре, и да попитаме Остин за генераторите. Когато влязохме, видяхме Джак и... ето ни всички тук.

Ричард направи крачка напред и протегна ръка.

— Благодаря, Дейвид.

Това бе всичко, което каза, но го направи толкова искрено, че не беше необходимо нищо повече.

Джейн кимна ентусиазирано:

— Благодаря. Много благодаря. — Приблужи се и прегърна Гърни, очите ѝ се напълниха със сълзи. Прегърна и Хардуик. — Благодаря и на двамата. Вие ни спасихте живота.

Хардуик побърза да насочи разговора в не толкова емоционална посока:

— Ако решите да заведете дело срещу щатската полиция или лично срещу Фентън...

— Не — прекъсна го Ричард. — Достатъчно ми е, че всичко свърши. От това, което чух, теорията му съвсем пропада. Нека това да бъде краят.

Едва беше свършил, когато вратата на хотела се отвори и влезе самият Фентън заедно с един униформен полицаи. Униформеният застана до вратата, а Фентън продължи напето до Главния салон и спря на сводестия вход.

Огледа едно след друго лицата на хората в стаята и накрая спря поглед на Хардуик. Устата му се изкриви в самодоволна усмивка:

— Така, така. До мен достигна неприятният слух, че моят стар приятел Джак се опитва да провали едно мое важно разследване. А пък тази сутрин получих сигнал от Пътното управление, че някой, който се представя за детектив от БКР, е реквизирил тежка снегопочистваща техника. Реших да проверя лично какво става. И у кого намирам откраднатата машина? Съжалявам, че трябва да го кажа, но ми изглежда, че всички присъстващи в тази стая са замесени.

Усмивчицата премина в садистична гримаса:

— Това е сериозно нарушение. Опасявам се, че не мога да позволя предишното ни приятелство да попречи на сегашните ми задължения.

Хардуик се усмихна и каза със сърдечен глас:

— Знаеш ли, Гил, ти никога не си бил особено умен. Но в момента биеш собствения си рекорд по глупост.

Може би заради разминаването между тона и думите му, Фентън не схвана веднага обидата. Когато я разбра, направи няколко крачки към Хардуик, а униформеният във фоайето тръгна към Големия салон с ръка на служебния „Глок“ в кобура си.

За да предотврати катастрофата, която щеше да се случи всеки момент, Гърни се намеси по единствения начин, който беше сигурен, че ще подейства. Изрече с висок и ясен глас:

— Остин Стекъл е мъртъв. Норис Ландън го уби.

Фентън се закова на място.

Униформеният спря по средата на фоайето.

На лицата им се изписа смайване, сякаш Гърни ги бе известил за пристигането на извънземни.

* * *

В продължение на десет минути Фентън изслуша с каменно изражение (само мускулчетата на едното му око потрепваха от време на време) разказа за зловещия план на Остин Стекъл с илюзията за причинените самоубийства, за отзвука от нея в тъмните дебри на службите за сигурност и за отчаяния и фатално объркан опит на Ландън да скрие следите си.

Най-сетне Фентън зададе въпрос, състоящ се само от една дума:

— Стекъл?

Гърни кимна:

— Много интелигентен тип. Може би единственият убиец в историята, който е убедил жертвите си да обявят публично, че искат да се самоубият.

— И ти си прострелял Ландън?

— Наложил се. Беше тръгнал да убива всеки, който би могъл да разкрие грешното му тълкуване на самоубийствата, включително мен.

В неговия свят наивността е смъртен грях.

Фентън кимна като човек, получил сътресение на мозъка. Тишината бе нарушена след няколко секунди от суматоха във фойето, която той като че ли не чу.

Едър мъж с кожено яке нахлу през главния вход и на висок глас даде нареждания на униформения да осигури полицейски ескорт до болницата в Платсбърг.

Първата мисъл на Гърни бе, че е нещо, свързано с Ландън. Но когато униформеният поиска разяснения, другият мъж обясни, че е докарал Пейтън Гол и „една млада жена“ с мерцедеса на Гол и има голяма вероятност двамата да умрат от измръзване, ако все още не са, след като „са задрямали след няколко питиета“ в гореща вана, която се е превърнала в контейнер с леденостудена вода след спирането на тока. Напълно закономерен резултат, помисли си Гърни.

Когато униформеният го попита как иска да процедират, Фентън го погледна неразбиращо и измънка:

— Правете каквото искате.

Униформеният се върна и каза на другия мъж — когото Гърни позна като намусения телохранител на вратата на Пейтън — да кара замръзналите пътници до Платсбърг както намери за добре. Бодигардът запротестира високо, изпсува и излезе.

Гърни посъветва полицаия да повика подкрепления за издирването на Ландън, криминалисти да обработят трупа при генераторите и другия на горния етаж, електротехник да възстанови електричеството и друг старши следовател от БКР, за да оказва „съдействие“, ако обстоятелствата налагат. Даде тези препоръки на достатъчно висок глас, тъй че всички да чуят — и униформеният да разтълкува липсата на възражения от страна на Фентън като съгласие.

Полицията обясни, че покритието на радиостанцията е по-добро на върха на хребета и излезе. Фентън го последва вън от хотела до патрулната кола, но не се качи. След като патрулката тръгна, той остана под навеса, загледан след нея.

— Това е пълен провал за него — отбеляза Хардуик.

— Да.

Хардуик се изкашля в мръсната си кърпичка.

— Хайде аз да връщам снегорина на пътното и да се приключва тая история с крадената техника.

— Добра идея.

— Когато взех машината, оставих пикапа на Ести там. Ще се върна с него.

— Когато влезеш в покритие, звънни на нашите приятели в Палм Бийч, Тийнек и Ню Джърси. Обади се на Ести. Обади се на Робин Уиг. Разкажи на всеки, за когото се сетиш. Искам да сме сигурни, че никой няма да замече тази история под килима, сякаш нищо не се е случило.

Хардуик закопча якето си и тръгна към грамадната машина.

Мина покрай Фентън, сякаш не съществуваше.

Скоро след тръгването на Хардуик Джейн и Ричард обявиха, че смятат да се върнат в бунгалото и да започнат да си стягат багажа. Въпреки че нищо не беше сигурно и още не знаеха кога, планираха скоро да се върнат в Мил Вали.

Делът на Пейтън от завещанието на Итън включваше хотела, езерото и няколко хиляди хектара адирондакская пустош. Нямаше как да знаят какво планира да прави с тях, но ако имаше нещо сигурно, то беше, че Ричард няма място при новия собственик — пък и не искаше да има.

Когато двамата потеглиха, слънцето се беше вдигнало достатъчно високо над източния хребет и ледените кристалчета, изпълващи въздуха, искряха. Мадлин нямаше търпение да се махне от мрачния хотел и да излезе на дневна светлина.

Гърни донесе дебелия якета, шаловите, ръкавиците и шапките от стаята. Двата се опаковаха добре и излязоха на мразовития чист въздух.

Фентън явно искаше да избегне всякакъв личен контакт и тръгна с бавни, тежки стъпки покрай езерото в посока, обратна на тази, в която бяха поели двамата Хамънд.

— Сигурно би трябвало да ми е жал за него — отбеляза Мадлин.
— Но когато си помисля какво причини на Ричард... — Поклати глава.
— Ужасно.

— Проблемът е в самозалъгването.

— Кой се е самозалъгвал, Фентън ли?

— Всички. Итън се е самозалъгвал, че програмата му за превъзпитание е превърнала социопата Алфонс Волк в примерния гражданин Остин Стекъл. Ландън се е самозалъгвал, че тайният метод за контрол на съзнанието, който от години е преследвал, най-сетне може да бъде в ръцете му, ако успее да накара Хамънд да му го разкрие. Фентън се е самозалъгвал, че е добър войник, сражаващ се на правилната страна в една справедлива война.

— Ами Стекъл?

— Стъкъл се е самозалъгвал, че като постигне пълен контрол над всички и премахне всеки, който би могъл да му попречи, най-сетне ще намери пълно щастие.

— Ами аз?

— Ти ли?

— Аз също не правя изключение. Самозалъгвах се, че съм се справила с онзи ужасен кошмар от ученическите ми години само защото съм разказала за него на психотерапевт. Мислех си, че съм преодоляла всичко. И мисля, че терапевтката се самозалъгваше, че професионалните ѝ умения вършат чудеса. Бога ми, не чуждите лъжи ни вредят най-много. Най-много ни вредят лъжите, които сами си измисляме и в които отчаяно вярваме.

— Тъжно е, че можем да се заблудим за толкова много неща.

Тя се усмихна:

— Искаш ли да се поразходим покрай езерото?

— Разбира се.

Когато пресякоха пътя, Гърни мярна цветно петънце върху едносантиметровата покривка от отъпкан сняг, който бе останал след снегорина.

Беше с цвета на кръв.

Няколко крачки по-нататък имаше друго.

От другата страна, на пътя вече нямаше.

Мадлин погледна по пътя в посоката, в която се беше отдалечил Фентън, и хвана Гърни за ръката.

— Защо Ландън уби Барлоу Тар?

Той още мислеше за червените петънца в снега — почти със сигурност кръв. Трябваша му няколко секунди, за да осъзнае, че въпросът е към него.

— Може би се е опасявал, че Тар знае нещо. Или пък просто е мразел Тар за пречкането, за дързостта да махне онези устройства от тавана. Помня, че се оплакваше, че Тар обичал хаоса. Това е достатъчен мотив за маниак като Ландън.

— Защо си е дал труда да облече трупа със своите дрехи и да му обуе своите обувки?

— Импровизация. Може в онзи момент идеята да му се е сторила добра — да създаде объркване, да ни изкара от равновесие. Не съм сигурен, че е имал достатъчно време да го обмисли. Накрая Ландън бе

подложен на голямо напрежение. Животът му, кариерата — всичко беше заложено на карта. Не искаше да разчита на снизхождението на шефовете си. Опитваше се да избегне последствията от собствените си грешки. Мисля, че съставяше плана за измъкването си в крачка.

— Какъв ужасен начин на живот.

— Да.

Замълчаха и продължиха по пътя. Фентън не се виждаше никъде и на Гърни му хрумна една обезпокоителна мисъл (може би в резултат от споменаването на план за измъкване) — да не би Фентън, осъзнал огромната си грешка, да изпадне в такова състояние, че да се застреля.

Сподели страха си с Мадлин.

Тя поклати глава:

— Съмнявам се. Направи ми впечатлението на човек, който прави много грешки, създава проблеми и болка в живота на другите хора, но винаги намира начин да оправдае това, което е направил, и да хвърли вината върху друг. Не е добър човек.

Гърни нямаше как да не се съгласи с това.

— Почва да ми става студено — каза тя. — Дали да не се връщаме в хотела?

— Разбира се.

— Нямам търпение да се приберем вкъщи.

Той спря и я погледна:

— Мислиш ли, че идването тук ти помогна да преодолееш миналото?

— Да, така мисля. Вече не се надявам някаква магия да изтрие спомените. И вече не се обвинявам, когато си спомням за Колин. Ами ти?

— Аз ли?

— Разследването — какво мислиш за начина, по който свърши?

Той се замисли за капките кръв в снега и се запита дали наистина е свършило.

Мадлин го погледна любопитно.

Докато търсеше думи да отговори на въпроса ѝ, без да я уплаши пак, от хребета се чу бръмчене на автомобил.

Беше Хардуик с пикапа на Ести Морено.

Когато се изравни с тях, той спря и посочи с палец назад:

— Видях смотания Гилбърт Фентън. Изглеждаше дълбоко потънал в размисли за провалената си кариера. Но знаете ли какво казвам аз? Казвам майната му. — Ухили се доволно. — Обадох се тук-там. Ченгето, което дойде с Фентън — също. Подкрепленията скоро ще дойдат. Някакви следи от Ландън?

— За момента не — отговори Гърни.

— Ако го видиш, тегли му куршума. Хайде, ще се видим в хотела.

Хардуик вдигна стъклото и продължи още стотина метра до навеса. Слезе от пикапа, запали цигара и се облегна на задната броня.

Когато Гърни и Мадлин стигнаха до мястото, където бе видял червените капки в снега, той й каза, че иска да огледа наоколо, преди да започнат да пристигат полицейските коли. Това не беше съвсем невярно. Мадлин го изгледа с онзи изпитателен поглед, подсказващ, че знае, че той премълчава нещо, после отиде при Хардуик.

Гърни си представи мислена решетка по петнайсет метра на дължина и ширина, ограждаща червените петънца. Закрачи бавно напред и назад в решетката, премествайки се постепенно по посока на езерото.

Когато почти стигна до края на пътя, видя нещо черно и метално в снега, отъпкан от снегорина. Остърга малко сняг с обувката си наоколо, докато разпозна предмета. Беше малък заглушител, закрепен на дулото на малокалибров пистолет. Същият пистолет, който бе държал Ландън.

Когато се досети какво е станало, за малко не повърна.

Спомни си как тази сутрин бе погледнал през прозореца в първата утринна светлина... как чу приближаването на грамадния снегорин... как машината с лекота разриваше високите до кръста преспи, затрупали пътя. Спомни си гейзера от пулверизиран сняг и лед, изригващ от въртящите се ротори и носен от вятъра към езерото. След малко видя това, което търсеше и което се беше надявал, че няма да види. В снега имаше парченце плат. По-натам — друго. Още няколко крачки и видя нещо, което приличаше на плът. След това — парче от нещо, което би могло да бъде кост.

Обърна се и тръгна към хотела с цялото спокойствие, което успя да събере. Накрая стигна до Мадлин и Хардуик при пикала.

Тя го погледна въпросително, после — загрижено.

— Ще влезем ли?

Гърни кимна.

Когато тръгнаха към вратата на хотела, Хардуик погледна към пътя и направи фуния с дланите си около едното си ухо. Затананика си мелодията от „Самотния рейнджър“. Няколко секунди по-късно на пътя се показва колона от полицейски автомобили.

* * *

Гърни и Мадлин останаха известно време сами в Големия салон. Взеха бутилка изворна вода от барчето и я изпиха.

След дълго мълчание Мадлин попита:

— Ще ми кажеш ли?

Гърни изчака за минута, докато стомахът му се успокои. Умът му да се избистри. Не се сети деликатен начин да поднесе новината.

— Видях онова, което е останало от Норис Ландън.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Явно не е стигнал далеч, след като го раних. Сигурно е паднал на пътя и снегът го е покрил.

— Покрил го е... и сутринта... Джак... О, боже!

След всичко, което беше видял в кариерата си на детектив, дори след ужасните сцени от миналата нощ, съдбата на Ландън го потресе — да бъде смлян на хиляди парченца. Може би в пълното анихилиране на агента имаше някакво дълбоко, мрачно предупреждение.

Прах при праха. Всекиму каквото се полага.

Изведнъж се почувства изтръпнал и изтощен.

Мадлин го хвана за ръката.

— Ела, седни на дивана.

Той я остави да го заведе. Тя седна до него, силно стиснала ръката му.

Гърни изгуби представа за време.

След малко тя каза:

— Поне всичко свърши.

— Да.

— Какво ще им кажеш?

— Само това, което знам със сигурност. Че раних Норис Ландън и той избяга в тъмния коридор. Другото оставям на тях.

Гърни се замисли, че зимата тепърва започва.

Щеше да завали сняг, да вали много.

От Гробищния хребет и Дяволския зъб щяха да духат ветрове.

И накрая Вълчето езеро щеше да запази последната си зловеща тайна за себе си.

Той опря глава на рамото на Мадлин.

Топлината на тялото ѝ проникна в неговото.

Докато се унасяше, се запита къде е отлетял ястребът.

И къде пак щеше да кръжи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.